

*Legăturii
întunecate*

ELISABETH
NAUGHTON

SERIA „CASA PĂCATELOR“

Îl iubesc. E singurul adevăr care contează acum. Am renunțat la viața mea și m-am dedicat în întregime dorințelor și pofțelor lui și focului pe care doar el știe să-l aprindă în mine.

Am găsit împreună salvarea și puterea, unul în celălalt.

Dar forțe întunecate și oameni diabolici mă văd ca pe o amenințare ce trebuie eliminată. Zdrobită. Am încredere în dragostea noastră. Știu că poate rezista oricărei încercări. Dar nu pot să ignor umbrele tot mai amenințătoare care ne dau târcoale.

Căci acum înțeleg că acele umbre nu urmăresc să mă distrugă, așa cum mă temeam în trecut. Pe el îl pândesc. Vor să mi-l răpească pentru totdeauna și să-l atragă definitiv în bezna sinistră a lumii pe care se luptă de atâta vreme să o evite.

În înmăierul fără scăpare al Casei Păcatelor...

„Un roman sexy și intens... o încheiere plină de forță a trilogiei.

Autoarea știe să dozeze la perfecție emoțiile pe care le creează cititorilor.“

Fresh Fiction

ELISABETH NAUGHTON a scris peste 30 de romane, trecând cu ușurință prin diverse genuri. Cărțile ei au intrat în topurile *New York Times*, *USA Today* și *Wall Street Journal*, și a câștigat premiul RITA al Asociației Scriitorilor de Romane de Dragoste pentru „Cel mai bun roman de suspans romantic“.

Tradiție din 1989

ISBN 978-606-33-3804-5

9 786063 338045

capitolul 1

Natalie

Prima senzație a fost cea de frig. Mă simțeam de parcă degete de gheață mi-ar fi atins pielea, împingându-mă tot mai departe, în bezna ce avea să-mi înrobească sufletul pentru eternitate, dacă i-aș fi îngăduit. M-am ridicat brusc. Gâfâind, încercam să respir, încercam să văd, să disting ceva. Numai că de jur împrejur era doar beznă. Eram învăluită în întuneric și în sentimentul copleșitor că eram pierdută pentru totdeauna. Transpirații reci m-au cuprins în clipa în care mi-am dat seama că nu eram singură. Lângă mine stătea, ca o stană de piatră, o siluetă ca o umbră. Mă privea în tăcere, ca o piază rea. Bătăile inimii aproape că mă asurzeau. Intensitatea pulsului era aproape dureroasă. Fără să-mi mișc capul, am încercat să studiez în amănunt încăperea, în căutarea unei soluții, unei căi de a fugi, de a mă salva. În zadar. Beznă era atât de adâncă încât nu distingeam nici măcar unde ar fi ușa. Măinile au început să îmi tremure. Apoi întreg trupul. Nu știam unde mă aflu. Ultima imagine era din casa din Toscana a lui Marco și a lui Felicity. Eram singură. Luc plecase. El și tatăl lui urmau să discute cu liderii Casei lui despre căsătoria noastră. Felicity plecase înainte să se însereze. Voia să-l ducă pe Dante, fratele cel mai mic al lui Luc, undeva unde să fie în siguranță. Iar mai târziu, Marco părăsise în sfârșit proprietatea, în încercarea de a-l ajuta pe Luc.

Capul îmi zvâcnea de durere. Făceam eforturi disperate să îmi amintesc ce se întâmplase. De ce fusese nevoie ca Marco să îl ajute pe Luc? Pentru ce? Răspunsul mă lovi ca un pumn în plex. Casa lor. Liderii Casei Salvatici, una dintre cele cinci Case rămase în Alianța

- Nu-ți bate tu căpșorul. Luciano e nerăbdător. Te așteaptă. De-asta sunt aici, spuse ea, strângându-mi mâna într-un fel deloc liniștitor. Ca să te duc la el, desigur.

N-am luat în seamă felul condescendent în care îmi vorbea, pentru că altceva îmi atrăsese atenția și îmi activase toate alarmele. Era o răceală în vocea ei care mă îngrijora. Femeia nu era câtuși de puțin soțioara nevinovată în care poza. Am simțit că știa ce se întâmplase la reședința Salvatici. Știa, accepta și tolera totul.

- Ce i-ai făcut?

Avu îndrăzneala să ofteze.

- Nu i-am făcut nimic. E fiul meu. Ce fel de mamă i-ar face rău propriului copil? Drept cine mă iei?

Degetele reci slăbiră strânsoarea, apoi îmi eliberară mâna, iar doamna Salvatici se ridică în picioare.

- Chiar dacă n-ai deloc încredere în familia noastră, eu și Antonio ne-am dat seama că Luciano ține foarte mult la tine. Așa că am decis că a venit momentul să te primim cum se cuvine în familie. Ți-am lăsat la capătul patului ceva de îmbrăcat. Ținuta ta actuală nu e tocmai potrivită. O să ies cât te schimbi, apoi o să mă întorc ca să te duc la Luciano.

Tocurile pantofilor răsunară cu zgomot de podea. În câteva secunde, aproape că se lovi de ceva, de un obiect solid. O ușă grea se deschise spre interior, iar o lumină orbitoare inundă camera. Mi-am dus mâna la ochi și am încercat să disting ce se afla dincolo de ușă. Mama lui Luc purta o fustă strâmtă și un sacou scurt. Ieși pe hol și discută încet cu cineva, nu-mi dădeam seama cu cine. Apoi se aprinseră și luminile din cameră, parcă arzându-mi retina. Am închis ochii exact când ușa grea se închidea cu zgomot. Mi-a luat câteva minute să mă obișnuiesc cu lumina. Odată ce am putut vedea clar, am remarcat că mă aflam într-un fel de celulă. Podeaua și pereții erau din ciment. Nu existau ferestre și nici mobilă, în afară de patul de fier forjat și salteaua cam ponosită. Iar undeva în mijlocul încăperii era o gaură în podea, care îmi provocă în minte imagini oribile. Mi-am

stăpânit cu greu greața și am încercat să nu mă mai uit la acea gaură de scurgere și să îmi stăpânesc emoțiile. Mă temeam că voi intra în hiperventilație. Pierdusem noțiunea timpului. Nu știam cât fusesem inconștientă și nici măcar în ce țară mă aflam. Îmi doream nespus să o cred pe mama lui Luc, să cred că el era undeva, așteptându-mă, dar știam că nu pot avea încredere în ea. Nu după ce le îngăduise liderilor Casei ei să-l bată și să-l ia prizonier pe Dante, fiul ei cel mai mic. Sau după ce nu îi împiedicase pe aceiași lideri să o ucidă pe soția însărcinată a lui Dante. Mi s-a strâns stomacul de revoltă amintindu-mi de acele întâmplări. O omorâseră pe Maricella pentru că Dante o luase de soție fără să i se dea aprobarea. De aceea Luc se duse să discute cu tatăl lui, pentru ca eu să nu am aceeași soartă ca a bieteii Maricella.

Mi-am apăsât abdomenul cu o mână tremurătoare și am aruncat încă o privire în jur. Nu mai aveam nici o urmă de speranță. Veniseră după mine. Luc nu reușise să îi împiedice. Iar dacă aveau de gând să-mi facă cei făcuseră Maricellei... Greața reveni, parcă și mai intensă. Am inspirat adânc, în încercarea disperată de a-mi păstra controlul. Nu aveam să mă tem de ei. Alesesem să mă întorc la Luc, cu toate că știam că îmi pun viața în pericol. Iar Luc... Avea să o ia razna dacă pățeam ceva, iar pe mine mă îngrozea gândul la ce i-ar face ei dacă ar răbufni.

Cineva bătu la ușă. Am tresărit, m-am întors spre direcția de unde venea zgomotul și am auzit vocea mamei lui Luc:

- Natalie? Te-ai îmbrăcat?

- Păi... eu...

M-am ridicat în picioare. Îmi era greu să-mi mențin echilibrul, căci efectul drogurilor nu se risipise complet.

- O clipă! am spus.

Simțeam cu fiecare fibră a ființei mele că nu trebuia să cooperez cu acei oameni, că nu trebuia să mă las

în voia planurilor pe care le aveau cu mine. Dar trebuia să îl gădesc pe Luc. Trebuia să mă asigur că era teafăr. Ultimul lucru pe care îl voiam era să le dau motive în plus să îl pedepsească. M-am dus la capătul patului și mi s-a făcut din nou rău la vederea hainelor ce-mi fuseseră pregătite. Rochia albă, din bumbac, era scurtă și atât de transparentă că puteam la fel de bine să fiu goală. Văzusem astfel de rochii purtate de alte femei, într-o seară rece din Toscana, când pornisem în urmărirea lui Luc și dădusem peste ritualurile depravate ce aveau loc în pădure. Atunci descoperisem în ce perversiuni bolnave era implicată Casa lui. În ruptul capului n-aș fi îmbrăcat acea rochie, dar știam că, dacă refuzam, aș fi fost îmbrăcată cu forța. Cu mâinile tremurând, mi-am dat jos bluza și pantalonii de pijama și am tras rochia pe mine. Era foarte scurtă și materialul aducea parcă a hârtie. Eram convinsă că dacă stăteam în lumină, trupul îmi era expus în totalitate. Dar acela era și motivul, nu? Să mă expună, să-mi răpească demnitatea, să mă umilească și să mă pună la locul meu. Mi-am înălțat capul și am stat dreaptă, decisă să nu îi las să câștige. Orice îmi pregătiseră, nu aveam să le arăt că îmi era frică. Nu aveam să le dau satisfacție.

Am tras cât am putut de rochie.

- S-s-sunt gata.

Ușa grea se deschise scrâșnind, iar mama lui Luc intră în celulă. Arăta absolut nelalocul ei în acel cadru, cu costumul ei roz și scump, cu tocurile înalte și fața perfect machiată. Mă privi ca pe-o gănganie pe care abia aștepta s-o strivească.

- Ia te uită! E cam strâmtă pe șolduri, așa-i? N-avem ce face, din păcate. Femeile cu aripioare n-au gene bune. Dar asta e, va trebui să ne mulțumim cu ce avem. Plescăi disprețuitor din buze, apoi se întoarse cu spatele la mine. Haide. Luciano așteaptă.

În loc de frică, simțeam acum o dorință sălbatică să-i ard un picior în spate, să o lovesc atât de tare încât s-o lipesc de perete, să-i aud oasele nasului trosnind

în urma impactului. Nu era de mirare că Luc era atât de rece și distant când l-am cunoscut. Cu așa o mamă, nu avea cum să fie altfel. Mi-am controlat impulsul de-a o lovi, căci știam că nu mă va ajuta nici pe mine, nici pe Luc. Nu avea să ducă la nimic bun. Așa că am urmat-o pe hol. Pășeam în picioarele goale pe cimentul rece, iar senzația mă făcea să mă înfior. Tremuram, dorindu-mi să-mi fi dat și ceva de încălțat. Știam însă că nu avea sens să mă aștept la ceva bun din partea acelor oameni. Holul era, de fapt, un coridor din ciment, luminat pe alocuri de becuri puternice. La ieșirea din celulă stătea o persoană îmbrăcată în negru și cu acea înspăimântătoare mască venețiană albă. Îi vedeam doar ochii mici și reci. Privirea mă înfioră, iar spaima de mai devreme puse iar stăpânire pe mine. Mama lui Luc i se adresă în italiană, iar silueta se îndepărtă și în curând fu înghițită de întunericul de la capătul holului.

- Ține pasul cu mine, mormăi mama lui Luc și porni pe urmele lui, cu tocurile țacănind pe podeaua din ciment.

Stomacul mi se strânse, dar am urmat-o în tăcere, privind fiecare ușa pe lângă care treceam, căutând și cel mai mic semn că Luc s-ar afla dincolo de vreuna. Însă, în afară de zgomotul pașilor, pe hol nu se auzea nimic. Nimic nu-mi indica în vreun fel că Luc s-ar fi aflat prin apropiere. Ne-am oprit la capătul coridorului, în dreptul unei uși vechi, arcuite, din oțel. Mi-am ținut răsuflarea, așteptând și rugându-mă ca priveliștea pe care urma să o văd de cealaltă parte a ușii să nu mă marcheze pe viață.

Numai că în loc de o celulă dedicată celor mai stranii plăceri sexuale – căci asta mă așteptam să văd –, în fața mea apăru o încăpere elegantă, ca un salonaș de primire, cu fotolii din piele și un covor roșu și gros care îmi mângâia tălpile. Pereții erau plini cu rafturi de cărți, iar pe tavan și deasupra ușilor erau muluri complicate din lemn închis la culoare. În capătul camerei era o scară interioară spiralată, cu o balustradă atent lucrată.

Atunci m-am gândit că eram, probabil, într-un conac. Ușa din oțel se închise cu zgomot, iar mama lui Luc mă îndemna să merg mai departe. M-am întors să privesc înapoi, spre ușă, și am văzut cum individul în negru trăgea în fața ei un raft cu cărți, pentru a o ascunde vederii. Apoi se așeză în dreptul raftului, privindu-mă cu acei ochi de gheață. Am înghițit în sec, întrebându-mă oare cine se ascundea sub acea deghizare. Se vedea din privirea lui că nu mă plăcea. Dar nu eram sigură dacă nu mă plăcea pentru că mă cunoștea personal sau, pur și simplu, din răutate.

- Natalie! șuieră mama lui Luc.

M-am întors. Era deja la capătul scării și îmi făcea semn să o urmez. Am grăbit pasul și, cu inima cât un purice, am ajuns lângă ea, pe trepte. Nu eram câtuși de puțin încântată, nu-mi plăcea ideea că mă conduce într-un loc necunoscut și, cel mai probabil, primejdios, dar, în același timp, nu puteam nega că mă bucuram să stau cât mai departe de silueta în negru.

- Ascultă-mă cu atenție, îmi spuse ea în timp ce urcam scara spiralată. Suntem în întârziere pentru că ți-a luat atât de mult să-ți revii. Când o să-l vezi pe Luciano, fă tot ce poți ca să știe că ai sosit. Să nu te agiți dacă îl vezi un pic distras. Nevestele din familia Salvatici trebuie să se învețe cu distracții de tot felul.

Nu aveam nici cea mai vagă idee la ce se referea, dar nu eram proastă să-i pun întrebări. Mi-era clar că încerca din nou să mă înjosească. Am strâns din dinți și am urmat-o până la etajul următor, apoi pe un culoar lung decorat, de data asta, cu superbe coloane din marmură, picturi alese și lumini atent plasate. Am luat-o la dreapta, apoi la stânga și din nou la dreapta, până am ajuns în dreptul unei uși enorme din lemn. Ea a bătut la ușă, o singură dată, ușa s-a deschis și am intrat amândouă într-un spațiu întunecat. Inima îmi bătea să-mi sară din piept. Încăperea nu era mare, și aveam senzația că era drapată în catifea, căci îi simțeam atingerea. În față se vedea o lumină care îmi permitea să disting câteva

siluete așezate pe scaune. Pe măsură ce înaintam, mi-am dat seama că eram într-un fel de balcon care dădea spre un spațiu vast, aflat dedesubt. Ușa se închise în spatele meu, făcându-mă să tresar. Am privit în jur. De-o parte și de cealaltă a ușii stăteau două siluete în negru, purtând acele înfiorătoare măști venețiene. Nimeni n-ar fi putut trece de ele, dacă ar fi dorit să părăsească brusc încăperea. Simțeam cum nivelul de adrenalină crește. Am vrut să dau înapoi și mi-am dat seama că eram pe un fel de treaptă.

- Natalie! șuieră iar mama lui Luc.

M-am înfiorat și m-am întors spre ea. Era la trei trepte în spatele meu, lângă scaune și lângă o balustradă.

- Pe aici! Mi-a făcut semn, indicând direcția spre care trebuia s-o iau. Nu mai trage de timp!

Îmi simțeam inima în gât. M-am apropiat încet. Auzeam fel și fel de sunete. Păreau incantații. Și zgomote de lanțuri. Și un geamăt prelung, slab, pe care l-am recunoscut vag. Pe măsură ce mă apropiam, zgomotele deveneau tot mai intense. Măinile îmi tremurau deja, căci nu voiam să văd ce se petrece dincolo de acea balustradă. Mi-am strâns mâinile în jurul taliei și am început să mă legăn ușor, spunându-mi că totul avea să fie bine, că acea femeie încerca doar să mă sperie, că Luc nu era acolo, dincolo de acel balcon, și că nu îi făceau rău. Mâna ei rece mi-a cuprins încheietura, și m-a tras spre marginea balustradei.

- Ți-am spus, draga mea, că Luciano te așteaptă. Uite, convinge-te.

Mă strângea extrem de tare, și am scos un suspin slab. Însă când am văzut ce se petrecea în camera de jos, am făcut ochii mari și am simțit cum îmi îngheață sângele în vene.

Era un fel de sală de bal, o sală circulară cu covoare roșii ca sângele și coloane uriașe care se înălțau spre tavan. Jos, în mijloc, siluete în negru, cu măști albe, erau așezate în cerc, dar nu ele îmi atrăseseră atenția. Nu ele îmi ridicaseră stomacul în gât. Imaginea care

mă îngrozise, care îmi provoca spasme vomitive, era a lui Luc înlănțuit de un fel de altar aflat în mijlocul camerei. Era gol, și îmi era limpede că fusese drogat. Îl înconjurau cel puțin zece femei care nu purtau decât măști elaborate, cu pene, și pantofi cu toc cui și care îl atingeau și-l chinuiau cu mâinile. M-am smucit din mâna care mă ținea în strânsoare, ca o gheară.

- Nu! Ce... Cum poți să...

- Vai, așa te comporti cu gazdele tale?

Mama lui Luc era mult mai puternică decât părea. Mă trase din nou la marginea balustradei. Înainte să mă smucesc din nou, de mine s-a apropiat o siluetă amplă, prinzându-mă practic prizonieră între ei doi. O mână mare, de bărbat, îmi prinse încheietura celeilalte mâini și-mi puse palma pe balustradă. Am ridicat privirea și l-am recunoscut pe Antonio Salvatici, tatăl lui Luc.

- Ți-a luat ceva! pufni el.

- A durat mult până s-a dus efectul sedativului, răspunse mama lui Luc.

Ochii cenușii ai tatălui lui Luc erau la fel de reci ca întotdeauna. Mă privi o clipă, apoi continuă să se uite la spectacolul sordid de jos. Făcu un semn de aprobare din cap, și în acea clipă am privit și eu în jos. O siluetă în robă și mască albă apăru în grupul de femei, se aplecă și îi șopti lui Luc ceva la ureche. Luc făcu ochii mari și privi în sus, spre locul unde mă aflam. Chiar atunci, o lumină strălucitoare mă înconjură, aproape orbindu-mă. Am închis ochii și am încercat să mă trag înapoi, dar părinții lui Luc mă țineau cu toată forța. Era imposibil să mă retrag. De jos se auziră gemete și zgomotele lanțurilor.

- Nu! strigă Luc. Luați-o de-aici! Nu așa ne-a fost înțelegerea!

Nu știam ce se petrecea. Știam doar că sufeream și că nu voiam ca lui Luc să i se întâmple tot ce i se întâmpla.

- Dați-mi drumul! am strigat și m-am tras din mâinile lor, înnebunită să ajung jos, să fiu lângă Luc. Lăsați-mă să...

Am simțit pe partea interioară a încheieturii mâinii apăsarea a ceva tare și ascuțit, apoi durerea cruntă, care parcă îmi sfredelea creierul. Cu greu mi-am stăpânit un țipăt.

- Ei, ei, zău așa, spuse mama lui Luc, slăbind apăsarea unghiilor asupra venelor mele. Trebuie să privești, draga mea. Face parte din îndatoririle tale de nevestică. Privește, Natalie. Uită-te la ce pățește Luciano din cauza ta.

Cu cealaltă mână îmi prinse ceafa și apăsă, fără să-i pese de durerea pe care mi-o provoca, forțându-mă să mă uit în jos. Acele femei își foloseau limbile și mâinile ca să stimuleze fiecare părticică de piele goală a lui Luc. Am simțit o împunsătură în inimă când i-am văzut fața. Avea ochii strâns închiși și fiecare mușchi al trupului era încordat, luptându-se să scape din lanțuri. Iar expresia de agonie de pe chipul lui...

- Nu puteți să-i faceți asta! am gemut, zbatându-mă să scap. Lăsați-l în pace. Dați-i drumul! Dați-i drumul acum!

- Știi ce se întâmplă, Natalie? șuieră mama lui Luc, ignorându-mi rugămintele. Acela e un om care nu respectă tradițiile noastre străvechi. În locul lui ar trebui să fii tu, înconjurată de Cavalerii acestei Case care să te curețe de reziduurile tale de țărancă. Numai că în locul tău e fiul meu. Fiul meu cel generos, care s-a oferit să sufere în locul tău, să fie supus acestui ritual. Unii ar spune că asta-i dragostea adevărată. Mie mi se pare doar o dovadă de slăbiciune. Nu-i așa, Antonio?

Tatăl lui Luc scoase doar un mârâit scurt, fără să-și dezlipească privirea de la scenele de jos. Mama lui plescăi din buze și se uită din nou în jos.

- Sau poate că Luciano și-a dorit asta. E bărbat, în definitiv. Iar bărbații au... nevoi. Mă întreb de câte ori îl vor aduce la orgasm în timpul ritualului. Sunt convinsă

că tu reușești să-l faci să termine doar o singură dată. Dar fetele astea sunt extrem de bine pregătite. Și mult mai pricepute și talentate decât tine.

Privirea mi se încețoșă. Femeile de jos deveneau tot mai agresive. M-am zbatut și mai tare să scap, să îl salvez. La rândul lui, Luc se zbătea în lanțuri și încerca să nu-i văd fața. Când gemu, când am recunoscut acel sunet în care se amestecau durerea, umilința și o senzație pe care n-o putea evita, am simțit o arsură în piept și am știut că n-am să-mi pot înfrâna țipătul, un țipăt de fiară rănită. Parcă pluteam. Nu puteam respira. Mă simțeam de parcă urmăream un film de groază. O femeie blondă își ridică încet capul, întrerupând ce-i făcea lui Luc, păși pe altar și îl încălecă pe soțul meu. Am gemut când mi-am dat seama ce va urma și un nou val de groază și oroare m-a zguduit.

- O, Doamne! Opriți! Opriți totul! am strigat, zbatându-mă și mai tare. Vă rog! Gata!

În încăpere se lăsă o liniște perfectă când femeia se lăsă încet peste Luc. El își mușcă buzele, și trupul îi încremeni. Ave ochii închiși și își ținea capul într-o parte, ca să nu-l pot vedea. Trăsăturile îi erau chinuite... știam că nu voise asta. Că nu fusese de acord. Nu-i făcea plăcere câtuși de puțin.

- Doar tu poți opri totul, îmi spuse tatăl lui Luc.

Blonda scoase un suspin prelung și începu să se miște deasupra lui Luc. Am simțit că-mi vine să vomit și am închis ochii. Nu mai voiam să văd și făceam eforturi să nu leșin.

- Da. Fac orice vreți. Numai să opriți... demența asta. Vă rog.

- Ce vrem e ca Luciano să-și preia locul și rolul care i se cuvin în această familie și în această Casă, spuse mama lui, cu glas calm. Și să facă toate astea de bunăvoie, fără să protesteze.

Mi se strânse din nou stomacul. Așa ceva era cu neputință. Luc își detesta familia. Nu voia să facă parte din Casă. Iar după tot ce se întâmpla...

- Doar de tine ascultă, interveni și tatăl lui pe un ton sec, lipsit de viață. Dacă te angajezi ca Luciano să revină în familia sa, pisicuțele astea n-o să-l reguleze până la încheierea ritualului.

Capul îmi vâjâia, inima îmi bătea să-mi spargă pieptul. Femeia gema și icnea, străduindu-se să fie cât mai vocală, zgâlțâind lanțurile cu care era legat Luc. Aveam ochii plini de lacrimi. Sufeream cumplit. Mă luptam să nu vomit.

- Deci? întrebă tatăl lui Luc.

Femeia începu să strige, să spună cuvinte în italiană, cuvinte pe care nu voiam să le înțeleg. Mi-am lăsat capul în jos, scuturându-l printre suspine pe care nu le puteam controla. Luc m-ar urî toată viața dacă aș face o înțelegere cu părinții lui demenți, dacă l-aș readuce în familia lui dezgustătoare.

- L-au umplut cu pastile pentru tratarea disfuncției erectile, îmi șopti mama lui. Și cu droguri care să-i sporească excitația. Poate să reziste toată noaptea. Și mă întreb câte dintre sclavele astea beta sunt fertile?

„O, Doamne, nu...”

- Bine, am suspinat, cuprinsă de un nou val de greață. O să-l redau familiei. Dar opriți nebunia asta. Opriți acest viol. E fiul vostru, pentru Dumnezeu!

Mama lui Luc își privi soțul cu o expresie victorioasă, iar el se mulțumi să încuviințeze din cap spre cineva aflat jos. Mi-am ținut respirația și am privit spre el. Unul dintre bărbații mascați se apropie de altar și o bătu pe femeie pe umăr. Ea își încetini mișcările de du-te-vino și se întoarse spre el. Apoi făcu un semn din cap că înțelegea ce i se spusese, se aplecă în față și-și lipi buzele de ale lui Luc, grăbind ritmul în care se mișca deasupra lui. Am văzut roșu înaintea ochilor, iar țipătul pe care îl țineam de atâta timp în mine răbufni.

- Ticălosule! Ai spus că se va termina totul.

Tatăl lui Luc îmi strânse încheietura atât de tare, încât am gemut de durere. Însă nu suferința fizică, ci cuvintele lui ca de gheață m-au făcut să nu mă mai împotrivesc.

- Se va termina când voi spune eu, femeie de nimic ce ești. Nu când spui tu. Eu sunt Marele Duce, nu tu!

Jos, femeia începu să țipe de plăcere, și am auzit și geamătul lui Luc, care se lupta să se împotrivească la ce-i făcea.

- Pisicuța o să-l reguleze până-și va da drumul, ca să-și aducă aminte care îi e locul în Casa asta, îmi spuse tatăl lui. Și când o să-l termine, se va termina și ritualul. Asta dacă nu ai de gând să mă provoci din nou, caz în care voi avea grijă ca fiecare pisicuță aici de față să-l reguleze până la epuizare, până-l lasă fără aer, de câte ori o să vrea ele.

Ochii lui reci, lipsiți de viață, parcă se micșoraseră, reducându-se la două puncte negre și vide.

- Ce alegi, nevestico? Viața lui e în mâinile tale.

În acea clipă, un val de ură pură mă cuprinse. Dar nici măcar ura nu era îndeajuns să mă facă să-l sfidez pe acel bărbat. Era prea puternic. Iar eu... eu voiam doar să se termine totul. Mă simțeam de parcă aș fi avut cenușă în gură când am rostit, cu greu, cuvintele:

- Gata. Fă să se termine.

- Privește-l cum își dă drumul, ca să-ți aduci și tu aminte care îți e locul, răspunse el cu același glas plin de răutate.

Am tresărit de repulsie și de groază, dar știam că nu trebuie să-l mai sfidez. Am încercat să ignor greața intensă și am reînceput să privesc ritualul de jos, concentrându-mi atenția nu asupra protagoniștilor, ci asupra covorului roșu de pe podea. Ochii mi se împăienjeniră, iar sunetele făceau încăperea să răsunе.

„Ai încredere în noi, orice ar fi“ îmi spusese Luc cu doar câteva ore în urmă, când mă anunțase la telefon că nu-l lăsau încă să se întoarcă acasă. Cuvintele lui îmi reverberau în creier și-mi umpleau ochii de lacrimi.

„Te iubesc. Mereu o să te iubesc numai pe tine. Promite-mi că n-o să uiți asta.“

Știuse. Am suspinat adânc, încercând să nu mă uit la ce se întâmpla pe altar. Știuse ce avea să îi facă și voise să se asigure că știam cât de mult mă iubea. Lacrimile mi se prelingeau pe obraji. Nimic din acel spectacol odios nu mă făcea să-l iubesc mai puțin. Credința și încrederea în noi doi erau de nestrămutat.

- N-am să uit, am șoptit, cu toate că știam că nu mă poate auzi. Și eu te iubesc. Te voi iubi mereu.

În cameră se lăsă tăcerea. Cu un suspin, femeia se dădu jos de pe el și li se alătură celorlalte, care își așteptau rândul. L-am privit pe Luc. Stătea nemișcat pe altar, cu fața întoarsă, cu trupul gol strălucind de transpirație. Nu se mai mișca. Nu mai încerca să scape din lanțuri. Respira scurt și iute, iar mușchii gâtului îi zvâcneau. Era încă în agonie și nu voia să-i lase să observe prin ce trecea. Apoi totul se întâmplă extrem de repede. În urmă cu o secundă, Luc zăcea pe altar. În următoarea clipă, mai mulți mascați îl descătușau, îl ridicau de pe altar și îi târâiau trupul inert și gol înspre mine. Inima reîncepu să îmi bată cu mare putere. Din tavan căzură două lanțuri lungi. Erau la șase-șapte metri de mine. Bărbații în negru îi prinseră lui Luc brațele de acele lanțuri, iar trupul îi fu ridicat la câțiva centimetri deasupra podelei.

- Ce se întâmplă? am întrebat, cu un nod în gât. Ce-i fac?

Luc nu mă privea. Capul îi atârna într-o parte și se clătina. În spatele lui, o siluetă în roșu, cu o mască aurie, păși din penumbră. Groaza îmi cuprinse pieptul ca o gheară. L-am privit cu ochi mari pe tatăl lui Luc.

- Ai spus că s-a terminat. Ce vor să-i facă?

- Ritualul s-a terminat, mă lămuri el cu voce rece, fără să mă privească. Asta n-are legătură cu căsătoria voastră. Va fi pedepsit acum pentru că și-a sfidat Casa.

Făcu un semn discret cu capul, iar silueta în roșu scoase de sub robă un bici lung din piele, cu numeroase cozi cu ghimpi la capăt, și pocni o dată.

- Nu!

Dumnezeule mare, acel bici arăta ca un instrument de tortură din perioada medievală. Mi-am dat atunci seama că era o flagelare și am început să mă zbat cu mai multă putere.

- Nu! Nu puteți face așa ceva!

- Treisprezece lovituri! ceru tatăl lui Luc. Câte una de la fiecare dintre cei 13 Cavaleri, începând cu Grande Cavaliere. Dați-i drumul!

Încăperea începu să răsună de incantații. Alte 12 siluete cu glugi pe cap se apropiară. Celelalte formară un semicerc în jurul lui Luc. Individul în roșu ridică brațul, îl trase apoi în spate și se auzi o pocnitură ce semăna cu o salvă de tun.

- Nu! am țipat.

Trupul lui Luc zvâcni, iar geamătul lui acoperi sunețul pieii care se sfârteca.

- Ai căzut la înțelegere cu noi, îi spuse tatăl lui, cu glasul acela înghețat. Trebuie să o respecti.

Grande Cavaliere se retrase și-i înmână biciul uneia dintre siluetele în negru.

Biciul mușcă din nou din trupul lui Luc, cu un zgomot asurzitor acoperit doar de cel al incantației. Fiecare lovitură mă făcea să tresar de groază, de oroare, de milă. Plângeam cu lacrimi fierbinți văzându-l pe Luc cum suferă și tremură, copleșit de dureri inimaginabile.

- Asta se-ntâmplă dacă ne trădezi, continuă tatăl lui Luc.

O știam. Dar mai știam că sunt în siguranță, dat fiind ce fusese Luc dispus să facă pentru mine. Alianța opera după niște reguli foarte stricte. Erau reguli extrem

de vechi, reguli sacre pe care le găseam odioase, dar pe care acei nemernici bolnavi le urmau la literă, dincolo de orice altceva.

- Nu mi-e frică de tine, am șoptit, fără a îmi putea desprinde privirea încetoșată de lacrimi de la Luc, ca să îl asigur că nu era singur. Nu mă mai puteți ucide după ce s-a petrecut aici. După înțelegerea făcută cu Luc. O știi și o știi și tu.

O nouă lovitură îi sfâșie spatele. Am tresărit din nou la auzul zgomotului sinistru al pielii despicându-se. Luc scoase un gemăt chinuit. Tremura din tot corpul, așa suspendat în lanțuri cum era. Șiroaie de sânge i se prelingeau pe picioare. Mi s-a încleștat stomacul.

- Poate că da, îmi răspunse tatăl lui. Dar dacă vei încălca înțelegerea noastră, legile Casei noastre ne permit să te pedepsim în fel și chip. Poate vei supraviețui, dar ce vezi acum nici nu se compară cu ce-ți va fi dat să înduri dacă nu te ții de cuvânt. Și crede-mă, nevestico, Luciano va avea locul de onoare ca să urmărească spectacolul în cele mai mici detalii.

Urmă încă o lovitură ce făcu încăperea să răsunе de plesnitura biciului și de cea a cărnii, deopotrivă. Am tresărit, dar mi-am ridicat încet privirea spre tatăl lui Luc. Ochii ni s-au întâlnit. Se uita la mine ca un leu care își măsoară prada. Am citit în ochii lui gri și reci că îmi promitea o răzbunare cumplită dacă aș îndrăzni să-l provoc, să îl sfidez. Iar acea răzbunare avea să-l distrugă pe Luc așa cum cumplitul ritual la care tocmai asistasem nu putea să o facă. Mi-am simțit inima invadată de o ură intensă și cumplită. Nu credeam că pot simți atâta ură. Sentimentul era atât de intens că îmi împietrea sufletul. Am știut atunci că am să-i fac să sufere pe acei oameni, chit că era ultimul lucru pe care îl făceam. Am știut că-l voi face pe acel om să plătească pentru ce-i făcuseră lui Luc. Și că voi savura momentul răzbunării, indiferent de consecințe. Indiferent de ce se va întâmpla cu mine după aceea.

capitolul 2

Natalie

Timpul trecea pe nesimțite. Încă tremuram după ce văzusem și auzisem. După ce îi făcuseră lui Luc. Trupul îi era plin de sânge când îl eliberaseră din lanțuri. În timp ce-l dezlegau, am fost luată de la acel balcon și dusă înapoi în celulă. Nu știam dacă Luc era viu sau mort. La ultimele lovituri nici nu reacționase. Și nu-mi puteam șterge din minte imaginea sângelui care se scurgea și imbibă covorul.

Gustul amar de bilă îmi urcă în gât și mă forță să încetez să mai umblu dintr-un capăt în altul al celulei și să înghit. M-am îmbrăcat la loc cu bluza și pantalonii de pijama, pe de-o parte pentru că uram acea rochie și pe de alta pentru că mi se făcuse rău și vărsasem pe ea. Mi-am spus că trebuie să mă controlez. Dacă cedam, nu aveam cum să-l ajut pe Luc. Trebuia să mă concentrez asupra lui. Trebuia să îl găsesc, să îl ajut, să mă asigur că e teafăr. Ușa cea grea se deschise și se izbi cu zgomot de peretele de ciment. Am tresărit violent. În pragul ușii stătea o siluetă îmbrăcată în roșu și care purta o mască aurie. Apoi pași în cameră.

Mi-am ținut respirația. Silueta nu scotea un sunet. Se opri la un metru de ușă, blocându-mi ieșirea, dacă aș fi încercat să evadez, și mă țintui cu privirea. Am simțit un fior rece pe șira spinării. Știam cine era. Luc îmi povestise că Grande Cavaliere – principalul consilier al tatălui său – se îmbrăca în roșu la ritualuri. Pe el îl văzusem trăgându-i-o acelei slave beta în pădurea din Toscana, la prima mea vizită în Italia. El se ocupase de biciuirea lui Luc. Și îmi aminteam din discuțiile cu Luc, pe când eram în Pacificul de Sud, că același individ ordonase violarea în grup și uciderea fetei cu care Luc încercase să fugă în urmă cu 12 ani.

Am înghițit cu greu. Luc îmi spusese să mă țin departe de Grande Cavaliere. Îmi spusese că e un individ

malefic. Și exact asta simțeam privindu-l pe bărbatul care mă fixa cu ochi goi, lipsiți de suflet. Nu se vedea nici o lumină în acei ochi. Ochii tatălui lui Luc erau totuși altfel. Reci, dar omenești. Însă cel din fața mea nu transmitea decât răutate, ură și întuneric. Acel întuneric ce sălășluiește în criminalii în serie, în ucigașii în masă, în teroriști. M-am tras instinctiv înapoi, până când am atins peretele de ciment. Știam că dacă ar vrea să mă prindă, nu-l puteam ține departe prea mult timp. Era cu aproape 50 de kilograme mai greu ca mine, dar eram hotărâtă să mă lupt din toate puterile, până la ultima suflare. Minute lungi se scurseră într-o tăcere nefirească. Nu făcea decât să mă privească cu acei ochi lipsiți de suflet. Și apoi, chiar în momentul în care mă pregăteam să țip, se trase într-o parte, lăsându-mi cale liberă spre ușa rămasă deschisă.

Inima îmi bătea cu putere. Mă uitam când la el, când la ușă. Holul era slab luminat, nu îmi dădeam seama dacă afară mai era cineva. Nu înțelegeam ce fel de capcană mi se întindea. Însă știam că era singura mea șansă de a fugi și că, dacă n-o făceam, era posibil să nu-l mai revăd vreodată pe Luc.

Mușchii mi se încordară și zvâcniră, înainte să decid conștient ce-aveam să fac. M-am trezit, pur și simplu, alergând pe lângă silueta în roșu, alergând pe hol. Nu era nimeni acolo. Totul părea în regulă. Holul avea câteva zeci de metri și în capăt era o ușă din oțel. Dacă făceam apoi la stânga aș fi ajuns înapoi în bibliotecă, înapoi la scări și, speram eu, la Luc. Am luat-o într-acolo, dar n-am putut ajunge prea departe. Trei bărbați în negru cu acele măști albe, sinistre, îmi blocau drumul. Fiecare ridică brațele, indicându-mi s-o iau în cealaltă direcție. Era ca un film de groază. Îmi simțeam pulsul bubuindu-mi în urechi. Am făcut câțiva pași în spate, apoi am luat-o la fugă în cealaltă direcție. Nu-mi dădeam seama ce fel de joc de-a șoarecele și pisica încercau cu mine. Am ajuns la ușa de oțel și am împins-o tare, privind peste umăr. Grande Cavaliere ieși din celula mea

fixându-mă cu ochii ca niște mărgele. Apoi toți patru veniră spre mine în grup.

La dracu'.

- Dispari înapoi în iad! am urlat, izbindu-mă cu toată forța în ușa de oțel.

Spre surprinderea mea, ușa șuieră și cedă, iar o lumină orbitoare mă inundă. Am gemut și am pășit afară, la aer curat, în lumina zilei. Brusc, m-am simțit înșfăcată de mâini puternice care m-au tras. Am început să țip, să mă zbat, să lovesc.

- Natalie, sunt eu, Felicity!

Am simțit că pic din picioare și am început să clipesc, încercând să mă obișnuiesc cu lumina naturală. Am auzit atunci ușa închizându-se în spatele meu. Nu reușeam să văd nimic. Mi-am dat seama doar vag că mă aflu pe un fel de alee și că Felicity, partenera lui Marco, mă susținea ca să nu cad din picioare.

- Stai liniștită, te țin eu, spuse ea. Dar nu avem prea mult timp. Haide!

Se întoarse și mă făcu să merg cu ea. Mi-am pus mâna în dreptul ochilor, ca să mi-i protejez. Încet-încet am început să văd copacii înalți și fântânile. În surdină auzeam ceva, ca un zgomot de motor.

- Vino aici.

Felicity mă făcu să opresc în dreptul unui sedan negru și deschise ușa din dreptul scaunului pasagerului.

- Urcă! Hai, repede!

Portiera se închise cu zgomot. Am auzit apoi pași și o altă portieră care, de data asta, se deschidea.

- Trebuie să plecăm de-aici cât mai repede, mai spuse Felicity, iar mașina demară în trombă.

Nu înțelegeam ce se petrecea. Aveam din nou pulsul peste o sută și mă străduiam să respir normal. Înțelegeam însă un lucru important: scăpasem din acel coșmar. Eram în siguranță. Dar nu și Luc.

- Nu! am spus și am încercat să deschid portiera, dar în zadar.

Portiera era blocată și ceva mă strângea peste piept, împiedicându-mă să mă mișc în voie. Atunci mi-am dat seama că era centura de siguranță. Felicity o strânsese bine pentru mine.

- Nu pot să plec. Trebuie să mă întorc.

M-am eliberat din centură și am încercat să deschid din nou portiera. Eram dispusă să mă arunc din mașină în timpul mersului, dacă era nevoie.

- Nu-l putem abandona pe Luc. N-ai idee ce-au făcut. L-au...

- Natalie, oprește-te! spuse Felicity, trăgându-mă de lângă portieră în timp ce încerca să stăpânească și volanul. Luc nu mai e acolo. L-au lăsat să plece. Este cu Marco acum.

Mintea mi-a stat în loc ca o mașină ce frânează brusc în plină viteză. M-am întors spre Felicity și am ținut-o cu privirea. Îmi era teamă să cred ce-mi spunea.

- E cu Marco? Ești sigură?

- Da. Și dacă încetezi să te mai împotrivești, o să te duc la el.

- Te rog!

Ochii mi se umplură de lacrimi pe care, de data asta, nu am mai încercat să le înfrânez.

- Te rog, spune-mi că e teafăr.

Felicity își retrase mâna, își dădu părul roșcat peste umăr și se concentra asupra drumului. Strânse din buze și se crispă ușor înainte de a-mi răspunde:

- N-am să te mint. Nu e tocmai bine.

- O, Doamne!

Am închis ochii și m-am aplecat în față. Fără să îmi dau seama, mă legănam încet ca să nu mi se facă rău din nou.

- O, Doamne...

- Hai! Natalie, uită-te la mine. Trebuie să te aduni. Luc are nevoie de tine puternică. O să scape, dar nu va putea rezista fără tine. Îți amintești discuția de ieri din bucătărie? Concentrează-te, Natalie! Ce ți-am spus ieri?

Am înghițit cu greu și m-am străduit să țin ochii deschiși și să îmi amintesc de acea discuție din bucătărie, din urmă cu câteva ore, în timp ce așteptam ca Marco și Luc să se întoarcă împreună cu Dante.

- Ai... ai spus că dacă totul se duce dracului, d-d-d-doar eu o să fiu stânca lui, sprijinul lui.

- Iar lucrurile nu s-au schimbat de atunci. Din punct de vedere fizic, Luc va trece cu bine peste ce s-a întâmplat. Se va vindeca. Însă din punct de vedere mental și emoțional, ar putea fi distrus. Îmi pun bază-n tine că nu vei permite să se întâmple una ca asta. Cu toții ne punem bază în tine, Natalie. Știi bine cât de important este Luc.

Greața îmi provoca spasme cumplite în stomac. Încercam să le ignor și priveam peisajul. Vedeam ca prin ceață dealurile unduioase ale Toscanei. Felicity vorbea despre viitorul lui Luc în Casa lui. Era moștenitorul Casei, predestinat ca într-o bună zi să-i ia locul tatălui său și să devină Mare Duce. Și în acea zi, Felicity, Marco și alte sute de persoane care pândeau în umbră sperau ca Luc să se ridice împotriva maleficilor Cavaleri și să înlăture întreaga dinastie.

- Lui Luc nu-i pasă de nimic din toate astea, i-am spus. Și nici mie.

- Știu că acum nu-ți pasă și nu te învinovățesc. Dar dacă Luc cedează, dacă nu își revine, îl vei pierde și tu. Nu cred că-ți dorești asta.

O, Doamne... Mi-am înfrânt un suspin și am clătinat din cap.

- Bun. Trebuie să îți revii înainte să ajungem la el. Natalie, au avut un scop special când te-au adus să asiești la ritual. Scopul lor era ca el să te vadă acolo, să știe că vezi ce i se întâmplă. El se va învinovăți groaznic pentru asta. Să nu-l lași s-o facă. Trebuie să-și tragă forța de la tine. Să fii puternică și pentru el.

- Fee, să știi că ei...

Mi-am strâns brațele în jurul corpului, ca într-o îmbrățișare.

- L-au violat. Pur și simplu. Părinții lui erau chiar acolo și priveau totul, de parcă era cel mai firesc lucru. Mai mult, dădeau indicații, am continuat, simțind din nou senzația de vomă.

- Știi, răspuse ea, luându-mă de mână cu căldură. Sunt bolnavi, Natalie. Defecți. Dar Luc nu e ca ei.

- Știi.

- Convinge-l și pe el de asta. Cu orice preț.

Felicity intră cu mașina într-o mică bază aeriană. Am clipit și m-am îndreptat în scaun.

- Ce se întâmplă? am întrebat chiar când treceam de parcare și ajungeam în spatele clădirii principale.

- Ceva pentru care riscăm enorm. Îl scoatem pe Luc de-aici, de aceea ne grăbim atât de tare. Cavalerii au fost de acord să îl elibereze și să îl lase în grija lui Marco. Odată ce-și vor da seama că nu l-am dus înapoi la vilă, vor porni pe urmele noastre.

Felicity încetini în spatele unui SUV mare, negru, parcat în apropierea unui avion privat cu motoarele pornite. Apoi opri mașina. Atunci i-am văzut pe Marco și pe un alt bărbat în uniformă de pilot coborând în grabă scara avionului și gonind spre SUV.

- Dumnezeuule! am șoptit când ei deschiseră portiera din spate și se aplecară înăuntru.

- Respiră, spuse Felicity și deschise portiera. Nu-l ajuți deloc dacă te pierzi acum.

Felicity coborî din mașină și se îndreptă și ea spre SUV. Am înghițit greu și am întins mâna spre deschizătoarea portierei. Simțeam că mă mișc în reluare. Am ieșit din mașină cu senzația că totul era un vis urât care avea să se termine curând. Vântul îmi răvășea părul care îmi intra în ochi și pe față. Am închis portiera și i-am văzut pe Marco și pe pilot scoțându-l cu grijă pe Luc de pe bancheta din spate a SUV-ului. Mi-am ținut respirația. Nu puteam să mă mișc sau să vorbesc. Nu putea să ajut. Luc purta doar o pereche de pantaloni de trening gri, largi, lăsați mult pe șolduri. Fără tricou, fără șosete sau încălțăminte. Părul îi era ud și lipit

de cap iar trupul, inert. Parcă nu-i funcționa nici un mușchi. Capul îi atârna într-o parte. Cei doi bărbați îl duceau pe brațe. L-am auzit atunci gemând, un gemăt plin de-o suferință pe care aproape că o resimțeam și eu în piele, în carne, în oase. Inima îmi bătea cu putere. Cei doi îl duceau la avion și am vrut să o iau după ei, înnebunită să îl ating cu mâna mea, să mă conving că respiră. Atunci i-am văzut spatele. Pielea îi era despica-tă în linii prelungi, roșii, umflate, supurând, sângerân-de... iar toată greața pe care mă luptasem s-o reprim a revenit în forță.

- Of, la dracu'!

M-am aplecat în față. Mi-am pus mâinile pe genunchi și-am încercat să vomit. Degeaba, căci stomacul îmi era gol. Am simțit pe braț o atingere caldă. Cineva încerca să mă ridice și, înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, acel cineva mă împingea încet să merg mai departe.

- Respiră, Natalie. Ia-o pas cu pas.

Confuză, m-am uitat în dreapta, spre Felicity, care mă direcționa spre avion.

- N-avem timp de pierdut. Haide, poți s-o faci.

Nu prea știam cum. Nu prea mai știam nimic, căci aproape că nu mai puteam gândi. Nu știam unde mă aflam. Totul se învârtea în jur. Nu vedeam decât rănile deschise de pe spatele lui Luc. Nu auzeam decât geme-tele lui de durere și țipetele ascuțite ale acelei femei. Îmi simțeam capul greu. Ceva mă împingea din spate și mă făcea să înaintez. Am simțit vag că pășesc pe ceva metalic, apoi că am în jur pereți întunecați și groși. Am auzit ca prin vis o ușă grea închizându-se, apoi vocea lui Felicity care întreba ceva de un plan de zbor.

- Am predat un plan de zbor, doamnă, îi răspunse un bărbat cu un puternic accent britanic. Dar am trecut o destinație fictivă.

- Bine. Hai, trebuie să plecăm. Facem la fel ca ieri.

- Mă ocup. Va fi o decolare foarte din scurt, s-ar pu-tea să vă zguduie un pic.

Bărbatul plecase de lângă mine. Încă nu vedeam bine. Nu știam unde se dusesese.

- Securizați-o, spuse cineva.

Cineva mă apucă de braț și mă împinse înainte pe un culoar scurt.

- Pe-aici, Natalie.

Felicity. Era Felicity. Mă așază pe scaun și îmi puse centura.

- Ia asta, îmi spuse, punându-mi în mâini un obiect rectangular, din hârtie și aplecându-mi capul. Respiră!

- Fee! se auzi glasul lui Marco, de undeva din spatele meu. Ajută-mă să-l țin!

- Vin acum!

Felicity se îndepărtă. M-am întors după ea și am realizat că ne mișcam. Distingeam vag, prin geam, peisajul, dar nu mă puteam concentra. Mi-am privit mâinile și am văzut atunci că Felicity îmi dăduse o pungă pentru vomat. Sunetele din cadrul ritualului, pocnetul biciului, gemetele de agonie ale lui Luc... toate îmi răsunau în urechi. Îmi era rău din nou. Am inspirat adânc, iar și iar, luptându-mă cu greața, luptându-mă să nu cedez, căci știam că sunt pe punctul de-a avea un atac de panică foarte serios, care urma să le facă să pară neînsemnate pe toate celelalte din trecut.

Motoarele avionului se auzeau tot mai tare. M-am concentrat asupra aceluși sunet, am închis ochii și am încercat să izolez celelalte zgomotele, zgomotele din mintea mea. M-am forțat să simt mișcările puternice ale aparatului, forța G care aproape mă lipi de scaun când avionul se desprinse de la sol. Încet-încet, am reușit să înfrâng panica și să redevin eu însămi.

Am auzit apoi zgomote puternice în spatele avionului și am făcut ochii mari. Urmă un geamăt prelung.

- Merda!¹ strigă Marco. Gata, l-am prins.

- Ești sigur? întrebă Felicity.

¹ La naiba (în limba italiană, în original)

M-am întors spre ușa care separa compartimentele avionului, cu inima bătându-mi nebunește. Îmi dădeam seama că acolo se ducea o luptă, dar nu eram convinsă că aș avea puterea să asist.

- *Porca troia*¹, Luc, mormăia Marco. Stai locului, *figlio di puttana*².

Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul. M-am ridicat, mi-am decuplat centura și m-am îndreptat spre ușa deschisă ca să văd ce se întâmpla. Îmi tremurau mâinile. M-am apropiat de cadrul ușii și m-am oprit chiar acolo. Era ca un fel de dormitor. Luc era întins pe burtă pe un pat, cu trupul lui greu aproape îngropat în saltea, zbatându-se în toate părțile, în timp ce Marco și Felicity încercau din răspuțeri să îl țină nemișcat. Rănile de pe spate supurau deja mult mai rău decât când îl scosese din mașină. Șiroaie de sânge îi curgeau pe spate, pătând hainele lui Marco și ale lui Felicity.

- Ce faceți? am întrebat, simțind iar cum mă cuprind de panica. Dumnezeule, îi faceți rău! Opriti-vă!

L-am apucat de mână pe Marco, în încercarea de a i-o desprinde de brațul lui Luc.

- Oprește-te!

Luc întoarse brusc capul spre mine. Părul ud îi cădea în șuvițe pe frunte. Avea ochii închiși strâns. Dar, pentru o secundă, rămase nemișcat.

- *Cazzo*, pufni Marco, profitând de moment ca să îl apuce mai bine pe Luc. Vorbește-i, Natalie. E bine să știe că ești aici. Delirează din cauza durerii și a drogurilor și nu-și dă seama ce face. Dar îți recunoaște vocea.

Luc icni și începu din nou să-și miște brațele și picioarele. Redevenea agitat, iar Marco și Felicity încercau să-l facă să stea locului.

- N-o să i se închidă rănile dacă o să se tot lupte cu noi, îmi spuse Felicity printre dinți. Natalie, vorbește cu el. Acum, fir-ar să fie!

¹ Mama naibii (în limba italiană, în original)

² Fiu de curvă (în limba italiană, în original)

Nu vedeam decât sânge. Sânge, nenorocire și durere. Am simțit un nou val de greață, căruia am reușit să-i rezist. Mi-am frecat de pantaloni palmele transpirate și m-am lăsat în genunchi la marginea patului, lângă capul lui Luc.

- Luc? Sunt eu, Natalie. Sunt chiar aici, lângă tine, i-am spus, mângâindu-i părul și încercând să-mi stăpânesc tremurul.

Începu să nu se mai zbată atât de tare. Părea că vocea mea îl calma.

- Așa, foarte bine, spuse Marco, schimbând priza asupra brațelor și picioarelor lui Luc. Continuă să-i vorbești, Natalie. Te descurci bine. Fee, lai luat?

- Da. Tu ține-l nemișcat, răspunse Felicity și luă ceva, ceva ce nu reușeam să văd.

M-am apropiat și mai mult de Luc. Încercam să fac abstracție de ce făceau ceilalți doi și să mă concentrez asupra chipului lui frumos.

- Sunt aici, i-am spus din nou. Sunt chiar lângă tine. Te-am așteptat.

Avea în continuare ochii închiși, dar își mișcă fața către mine. Iar când degetele mele îi mângâiară fruntea și obrajii, l-am auzit murmurând:

- *Angioletto?*

Ochii mi se umplură iar de lacrimi, și am crezut că îmi va exploda pieptul. Cu o mână îi mângâiam părul și cu cealaltă îi atingeam chipul, brațele, mâinile, toate părțile care nu erau rănite.

- Da, *vita mia*, am reușit să articulez cu greu.

Simțeam un nod în gât și din clipă-n clipă eram gata să izbucnesc în lacrimi. Fosisem acele cuvinte de alint pe care mi le spunea uneori și el și care însemnau „viața mea”... pentru că el era cu adevărat viața mea. Era totul pentru mine.

- Sunt lângă tine.

Trupul lui Luc zvâcni și mușchii i se tensionară. În spatele lui, Marco și Felicity își vorbeau în șoaptă.

- Ești în siguranță, i-am șoptit ignorându-i pe cei doi, ca să nu îl agit din nou pe Luc. Cu mine ești în siguranță.

Mi-am lipit fruntea de a lui, apoi l-am sărutat cu buze tremurânde.

- Nimeni n-o să îți mai facă rău. N-o să-i las. Am eu grijă de tine. Ești al meu, iar eu sunt a ta, mai știi? Rămâi cu mine, iubitele.

- Te descurci foarte bine, Natalie, spuse Fee încet. Fă-l să se concentreze doar la tine ca să-i putem injecta medicamentele.

- Nu mă mișc de lângă tine. N-am să te abandonez, am continuat, mângâindu-i părul. N-am să te părăsesc niciodată. Te iubesc. Știi? Te iubesc atât de mult, i-am mai spus, sărutându-l pe frunte. Doar pe tine te iubesc, Luc. Doar pe tine.

Luc își ridică ușor fața spre mine. Răsuflarea lui caldă îmi mângâia gâtul în timp ce-mi plimbam degetele prin părul lui. Am închis ochii, mi-am lipit din nou fruntea de a lui și l-am tras ușor spre mine. Voiam să fac orice ca să-l protejez, ca să-l ajut. Atunci am simțit cum mâna lui o caută pe a mea, o prinde și o trage la pieptul lui. În acel moment Luc suspină, iar trupul începu să i se relaxeze. Mușchii i se detensionau pe rând.

- Gata, spuse Felicity, extrăgând un ac din brațul lui. Bravo, Natalie. Ce a fost mai greu a trecut.

Luc rămase inert lângă mine. Substanțele pe care i le injectase Felicity își făceau deja efectul. Respirația îi era egală și stabilă, și mi-am dat seama că adormise, dar nu m-am mișcat de lângă el și am continuat să îl mângâi. Nu mă puteam desprinde de el. Nu după tot ce se întâmplase. Marco și Felicity schimbară în șoaptă câteva cuvinte, iar ea se întoarse ca să scoată câteva obiecte din geanta cu care urcase în avion.

- Ce i-ai dat? am îngăimat.

- O combinație care îl va ține adormit destul de multă vreme.

Felicity simți însă teama și îngrijorarea din privirea mea, căci încetă să cotrobăie prin geantă și se uită înspre mine.

- I-am un anxiolitic ca să se calmeze și calmante pentru dureri. O să-i pun o perfuzie ca să-i putem da și antibiotice. Pe lângă tot ce-a pățimit, o infecție ar fi tot ce-ar lipsi. Se va face bine. O să scape. Crede-mă.

Lacrimi fierbinți parcă îmi ardeau iar ochii, dar am reușit să mi le rețin. Am înghițit cu greu și am încuviințat din cap. Știam că lacrimile mele nu-l pot ajuta pe Luc.

- U-u-unde ai învățat să faci asta?

- Tata e medic, răspunse ea scoțând diverse alte obiecte din geantă.

- E modestă, interveni Marco. Și ea e medic. Și e chiar mai bună decât tatăl ei.

Felicity se încruntă la Marco, apoi își îndreptă din nou privirea spre mine.

- Nu am dreptul să profeseze în Italia.

- Și cu toate astea, profesează, continuă Marco.

- Doar din când în când, spuse Felicity. Cam toți cei pe care reușim să-i scoatem din Alianță au nevoie de îngrijiri medicale. Nu mă pot plânge de lipsă de activitate. Crede-mă, Natalie, m-am mai confruntat cu cazuri asemănătoare. Știu ce fac. Luc va fi bine, ai cuvântul meu. Ai încredere.

Nu voiam să mă gândesc la alții care trecuseră cândva prin aceleași încercări ca Luc al meu. Și, cum nu reușeam să articulez vreun cuvânt, m-am mulțumit să dau din cap și să-l sărut din nou pe frunte. Le eram recunoscătoare lui Marco și Felicity. Dacă aș fi fost singură cu el în starea în care se afla... Am îndepărtat însă gândurile negre și mi-am spus că suntem în siguranță. Nu ne mai puteau face rău. Chiar credeam asta. Trebuia să cred, pentru că nu aveam de gând să accept un alt deznodământ. Marco se apropie din nou de pat. Auzeam clinchetul instrumentelor medicale din metal. El și Felicity se ocupau de rănilor lui Luc. Am închis ochii și mi-am

lipit obrazul de al lui. Îmi repetam în minte cuvintele lui Felicity.

„Ai încredere“... Aveam. Și voi continua să am încredere. În noi. Relația noastră era tot ce conta.

Nu știam exact ce-i injectase Felicity, cert este că Luc dormi cât timp ea și Marco îi curățară rănile de pe spate, i le cusură și îl bandajară. Apoi Marco m-a ajutat să-l așez pe Luc într-o poziție mai comodă pe pat. Ne gândeam că va redeveni agitat după ce se va trezi, așa că m-am așezat în mijlocul patului, m-am sprijinit de perete cu o pernă pe burtă și i-am așezat ușor capul pe ea. Nu se trezi când i-am schimbat iar poziția, dar tresări de câteva ori. L-am mângâiat pe păr și i-am șoptit vorbe dulci ca să îl liniștesc. A funcționat. Apoi Marco și Felicity mă lăsară singură cu el. Nu știam ce făceau. Bănuiam doar că șterg urmele de sânge lăsate de Luc. Când îmi aduceam aminte de acele imagini, de tot sângele... Am închis ochii, m-am sprijinit mai bine cu spatele de perete și mi-am trecut degetele prin părul lui Luc, străduindu-mă că-mi scot acele imagini din minte. Știam însă că niciodată nu vor dispărea de tot. Trupul lui atârnat, biciuit ca un animal, gemetele lui de agonie, hohotele mele de plâns... Toate îmi vor rămâne imprimate definitiv în minte, ca un film care rulează iar și iar, fără oprire. La fel de clar îmi vor rămâne întipărite și celelalte acte oribile la care îl supuseseră monștrii din acea Casă.

Cineva ciocăni ușor în ușa deschisă. Am deschis ochii, am ridicat capul și am privit spre ușă. Marco tocmai intra, îmbrăcat într-o cămașă albă și cu mânecile suflecate.

- Bună. Ce face? mă întrebă el, privind spre Luc, care se odihnea cu capul pe pernă.

- Încă doarme, am răspuns șoptit.

- E bine. Poftim, spuse el, apropiindu-se și întinzându-mi un pahar.

Am privit cele aproximativ două degete de lichid auriu și am luat paharul.

- Ce e?

- Whisky. Mă rog, voi, americanii, îi spuneți scotch whisky.

Am dus paharul la buze și am luat o înghițitură zdravănă, după care am început să mă înec și să tușesc înăbușit, ca să nu-l trezesc pe Luc.

- Dumnezeule, ce tare e!

Marco zâmbi, trecându-și mâna prin părul negru și des, apoi se rezemă de micul dulap încastrat de sub fereastră.

- E marfă de calitate din distileria familiei lui Fee. Be-l pe tot. Ai nevoie.

Nu aveam starea necesară să mă contrazic cu el. Am dat peste cap ce mai rămăsese în pahar, strâmbându-mă un pic. Marco luă paharul și-l puse pe dulăpior.

- Te-ai descurcat foarte bine, Natalie.

Nu eram sigură la ce se referea. M-am uitat în jos la Luc și am continuat să mă joc cu părul lui. Nici măcar nu eram sigură că voiam să știu la ce se referea Marco.

- Nu asta simt, i-am răspuns. Nu știu ce-am făcut bine.

- Știu ce spui, dar crede-mă, chiar te-ai descurcat bine. L-ai ajutat să se calmeze. Dacă nu se liniștea, eu și Fee n-am fi reușit să-l coasem.

- Până la urmă medicamentele tot și-ar fi făcut efectul.

- Luc s-ar fi împotrivit, iar efectul s-ar fi instalat mai greu. Nu-i place să fie sub influența nici unei substanțe. Nu-i place să piardă controlul. Tu l-ai ajutat să se adune. Nu cunosc pe altcineva care să aibă acest efect asupra lui. De aceea e important să continui să faci ce ai făcut. Pentru că e doar începutul. Aș vrea să-ți spun că totul s-a terminat, că răul a trecut, dar îl cunosc pe Luc. Ceva îmi spune că, înainte să meargă spre bine, lucrurile vor fi destul de neplăcute o vreme.

Eram sugrumată de groază. Agonizam privindu-l pe Luc. Știam unde bate Marco. Nu se referea la suferința fizică, ci la uraganul de emoții ce avea să-l cuprindă după trezire, după ce ceața provocată de medicamente și substanțe avea să se risipească.

- Nu ne puteți scăpa? Nu ne puteți duce, pur și simplu, undeva unde nu ne vor găsi? Acolo unde l-a dus Felicity pe Dante?

- Aș vrea să putem.

- Puteți.

- Nu. Nu putem.

Cuvintele lui erau ferme, dar tonul era blând, și oricât aș fi vrut să mă revolt și să mă înfurii în fața nedreptății, știam că ar fi în zadar.

- De Dante nu le pasă. Dar în ce-l privește pe Luc... spuse el, privind înspre pat. Sunt capabili să îl caute și-n gaură de șarpe. Fee a vorbit cu tatăl ei acum câteva minute. El a negociat cu Marele Duce să-i acorde lui Luc timpul necesar ca să se vindece acasă la familia lui, în Scoția. Însă îți spun sincer, Natalie, până la urmă tot va trebui să se întoarcă și să dea ochii cu ei. Să îi înfrunte. E inevitabil.

Nu mă puteam gândi la asta. Nu mă puteam gândi decât că trebuia să fac totul ca Luc să fie bine. L-am privit din nou și i-am dat la o parte câteva șuvițe de pe chipul cu trăsături perfecte.

- Știu totul despre înțelegerea pe care ai făcut-o, îmi spuse Marco pe un ton blând.

M-am blocat. L-am privit cu ochi mari, cuprinsă de un nou fior de groază.

- Eu...

- E în regulă, mă întrerupse el ridicând mâna. Ai făcut ce trebuie. Ai făcut singurul lucru pe care îl puteai face. Să știi că n-am adus asta în discuție ca să te sperii, ci pentru că trebuie să fii conștientă că trebuie să îți respecti partea ta din înțelegere. După ce Luc se va face

bine, trebuie să-l aduci înapoi în Italia. Se va împotrivi. Dar va depinde de tine să-l convingi.

M-am simțit ca străpunsă de o mie de pumnale. Sufletul îmi era ferfeniță. Știam că nu-l pot sfida pe Marele Duce, dar nu puteam nici să îl trădez pe Luc. Să îl forțez să se întoarcă la acei... monștri care îl violaseră și îl torturaseră... Va fi, în ochii lui, o trădare. Avea să mă urască toată viața dacă...

- Eu... am șoptit, cu ochii plini de lacrimi fierbinți, eu nu știu... nu știu cum să fac. Cum să-l conving?

- O să găsești o cale la momentul potrivit. Natalie, știi bine cât de important e Luc. Pentru noi în primul rând, nu pentru ei. Avem nevoie de el. E singurul care poate schimba ceva în bine în Casa asta dementă. Gio n-o va face. Dante n-ar putea nici dacă ar vrea. Unchii lui sau ceilalți care așteaptă... sunt chiar mai răi decât Antonio Salvatici. Luc este singura speranță. Trebuie să fie el.

Simpla menționare a acelei odioase Case mă făcu să mă înfior de mânie și repulsie, atât de intense că parcă îmi curgeau prin vene.

- El nu vrea să aibă nici un rol în acea Casă.

- N-a vrut niciodată. Dar nu noi ne alegem destinul. Destinul lui Luc este de a duce Casa Salvatici pe calea izbăvirii, cu toate implicațiile ce-ar decurge de-aici. Iar destinul tău este de a-l ajuta să se adune, să se concentreze, să atingă acest țel.

Mă luptam să-mi înfrânez lacrimile. Luc arăta atât de liniștit și împăcat, aproape angelic. Acela să fie, oare destinul meu, de a-l menține pe direcția potrivită ca să preia conducerea dementei sale Case? Inițial crezusem că destinul meu era de a-l găsi pe ucigașul Elenei, prietena mea cea mai bună. Așa ajunsese, de altfel, la Luc. Dar acum... După toate cele întâmplate, eram convinsă că soarta ne adusese împreună.

Adevăratul meu destin și scopul meu erau să-l iubesc pe Luc. Să mă asigur că știe și că nu va uita niciodată că

nu este și nu va deveni precum monștrii care îi dăduseră viață. Să fiu stânca lui atunci când se va simți slab sau ezitant. Să îl protejez așa cum și el o făcuse de nenumărate ori.

- Nu știu... nu știu cum să-l conving să facă ceva ce nu-și dorește.

- Vei găsi o cale. Luc te iubește. Ar face orice pentru tine. Iar dacă-i vei cere, va face până și acel lucru pe care l-a evitat toată viața.

L-am privit pe Marco.

- Dar dacă i-aș spune despre...

- Nu îi poți spune.

- Bine, dar...

- Dacă Luc ar afla că tatăl lui te-a amenințat în vreun fel, va vrea să-l facă să plătească. Ar face-o fără ezitare. Și ai văzut bine ce i s-a întâmplat lui Dante când a încercat același lucru. Dacă Luc l-ar ataca pe Marele Duce, ar zădărnici tot ce s-a făcut până la acel moment. Nu poți permite să se întâmple asta. Trebuie să găsești o cale de a-l aduce pe Luc înapoi în Italia. Și trebuie să găsești singură.

Am simțit o gheară în piept. Uram situația. O uram pe de-a întregul.

- Ne-am jurat că nu vom avea secrete unul față de celălalt, am spus, printre suspine.

- Aici nu e vorba de un secret, ci despre o chestiune de viață și de moarte. Pentru Luc. Pentru mii de oameni.

Înainte de a-i putea răspunde, Marco se ridică de lângă dulăpior.

- Încearcă să nu te agiți prea mult. Avem timp să ne gândim la toate. Am vrut doar să știi despre ce e vorba, să știi care e situația și să începi să te gândești la asta.

Se apropie de mine cu paharul în mână și îmi cuprinse umărul. Era un gest menit să mă calmeze, dar nu avea câtuși de puțin efectul dorit. Tensiunea mea era la fel de vie.

- Aterizăm în aproximativ 20 de minute. O să mă întorc chiar înainte, ca să te ajut să-l ții. Să nu cadă din pat. În următoarele câteva zile, cel mai important este să ne asigurăm că Luc se vindecă și că cele întâmplate nu l-au afectat prea mult din punct de vedere psihic. Ce-o mai fi, vom vedea mai târziu.

Am încuviințat în tăcere, iar Marco a ieșit. Rămasă singură cu Luc, i-am mângâiat părul mătăsos și chipul liniștit. Mi-era clar că nu puteam să nu mă agit din cauza înțelegerii pe care o făcusem. Regretele mă copleșiră din nou, ca niște cuțite în inimă. Poate că Luc va putea trece peste ce îi făcuseră Cavalerii cu acel bici. Peste faptul că acea femeie îl violase în fața întregii lui Case. Dar dacă laș obliga, indiferent de motiv, să se întoarcă în Italia, avea să creadă că am ales între el și familia lui. Iar în ochii lui asta n-ar fi trădare. Ar fi înșelătorie și ar zgudui din temelii legătura noastră, care în sfârșit devenise puternică și solidă.

capitolul 3

Luc

Mă durea. Mă durea totul. Și nu eram sigur de ce.

Lumina strălucitoare parcă îmi ardea retina, deși aveam ochii închiși. Am gemut și am încercat să mă așez pe o parte, ca să scap de strălucirea ei, doar că am fost nevoit să mă opresc, căci fiecare mușchi din corp mi s-a revoltat, iar spatele îmi era cuprins de dureri sfredelitoare.

- Luc?

Vocea dulce a lui Natalie îmi răsună în urechi. Atunci am simțit că salteaua pe care eram se adâncește un pic și ceva fin îmi atinge fruntea. Am încercat să-mi controlez respirația și să anihilez astfel durerea, apoi am întors capul ca să o văd pe Natalie. Doar că nu o puteam vedea. Atunci mi-am dat seama că eram întins pe burtă.

Niciodată n-am suportat să dorm pe burtă. Mereu am dormit pe spate. Întotdeauna. Am clipit de câteva ori ca să pot focaliza, dar vederea îmi era încețoșată. Ce naiba era în neregulă cu ochii mei?

- Nu încerca să te ridici. Nu! am auzit-o pe Natalie de deasupra.

Continua să-și plimbe degetele mătăsoase prin părul meu. Și-mi plăcea. La naiba, îmi plăcea la nebunie, chiar dacă nu înțelegeam ce e în neregulă cu mine.

- Ang...io... *letto?*

Rahat. De ce mi se împleticea limba?

- Da, îmi șopti ea. Eu sunt. Sunt chiar aici. Lângă tine. De două zile nu mă mișc de lângă tine.

Buzele ei catifelate îmi atingeau tâmpla și fruntea, stârnind valuri de căldură care mi se transmiteau până în piept. Și ce-mi mai plăcea! Am închis ochii ca să savurez atingerea mătăsoasă a degetelor ei, aroma liniștitoare de grepfrut și miere din jur și căldura dulce a trupului ei care, în contact cu al meu, îmi stârnea fiori. Am întins mâna ca să o trag pe Natalie mai aproape, dar n-am reușit să îmi mișc brațul decât câțiva centimetri și durerea mă săgetă din nou pe coloană. Un gemăt aproape neomenesc se auzi în cameră. Nu mă recunoșteam, deși știam că eu îl scosesem. Îl simțisem în piept.

Mi-am sprijinit fruntea de saltea și am încercat să mă ridic împingându-mă în mâini, dar durerea veni din nou în valuri insuportabile și aproape imediat m-am prăbușit la loc, gemând.

- Luc!

Din vocea lui Natalie începea să răzbată panica, iar asta îmi provocă fiori reci.

- Rahat! Nu te mișca. Stai să îl chem pe Marco. Nu vreau să ți se desfacă cusăturile și copcile.

Se aplecă și îmi sărută fruntea, și am fost copleșit de mirosul ei înnebunitor.

- Mă întorc imediat. Stai nemișcat.

Dispăru înainte să apuc să protestez. Se auziră pași. Apoi i-am auzit vocea. Era agitată, chiar dacă nu înțelegeam ce spunea. Nu eram sigur de ce se petrecea, dar îmi era clar că pățisem ceva.

Cusături? Copci? Auzisem bine? Fusesem cusut? Nu îmi aminteam să mă fi rănit. Nu îmi aminteam nimic. Am încercat să îmi amintesc ce se întâmplase, dar m-am lovit doar de un mare gol.

Îmi simțeam creierul terci. Și de fiecare dată când încercam să mă mișc... Mama dracului, ce mai durea!

- Hei.

Pașii care se apropiaseră erau însoțiți de o voce care îmi era cunoscută. Era vocea lui Marco. O mână îmi prinse brațul.

- Ușurel. Respiră. Respiră adânc, Luc.

Am strâns din dinți și am reușit să mă împing în brațe în ciuda durerii arzătoare de pe spate. Din două mișcări eram deja asudat. În jur se auziră mai multe voci, dar eram prea ocupat să mă mișc, să nu mai stau pe burtă, așa că nu mi-am dat seama cine și câți mai erau în cameră.

Am reușit să îndoii picioarele sub mine și să le trag la marginea patului, ca să stau în șezut. Marco mă ținea de ambele brațe, de parcă îi era frică să nu mă prăbușesc.

De două ori m-am clătinat. Nu înțelegeam în ruptul capului de ce eram atât de slăbit. Dar eram al naibii de bucuros că îl aveam pe el alături.

- Ține-te bine, Luc.

Felicity. Era vocea lui Felicity și se auzea exact în fața mea. Ochii mei afurisiți încă nu își făceau treaba.

- O să ne ocupăm noi de asta pentru tine.

Nu aveam idee ce tot bălămea. Eram prea concentrat să respir, să nu cad și să înțeleg de ce mama naibii era nevoie să se ocupe. Ceva ascuțit îmi împunse brațul.

- Che... *Cazzo*¹!

M-am smucit.

¹ Ce mama dracului (în limba italiană, în original)

- O să îți calmeze durerile, spuse Felicity. Nu te mai purta ca un copil.

Mă înțepase cu un fel de ac. De atâta lucru îmi dădeam și eu seama, nu eram chiar într-atât de pierdută. Senzația de înțepătură dură doar o secundă. Am simțit apoi cum mi se pune un bandaj.

- Gata. O să îți fie mai bine.

Deja își făcea efectul, iar durerea de spate începea să amortească și devenea aproape tolerabilă. Nu îmi plăceau medicamentele, dar aș fi acceptat orice ca să scap de acea durere arzătoare. Injecția mă ajuta. Cel puțin nu îmi mai venea să smulg pielea de pe mine.

- Nu pot... nu văd bine... am spus.

La naiba! Nu semăna deloc cu vocea mea. De ce mama dracului aveam vocea atât de groasă? Parcă vorbeam dintr-un mormânt.

- Nu vezi bine pentru că ai fost inconștient vreme de câteva zile, spuse Felicity. O să treacă. Ai răbdare.

Câteva zile? Minteă îmi lucra febril, dar tot nu reușeam să îmi dau seama ce naiba se întâmpla.

- Unde e... Natalie?

- Sunt chiar lângă tine.

I-am simțit mâna cuprinzându-mi brațul și, mai mult decât atât, i-am auzit vocea foarte aproape de mine. Glasul ei dulce și blând era suficient să mă liniștească un pic, să mă înlătore din tensiunea care se acumulase în mine din clipa în care plecase să-l cheme pe Marco.

- Nu plec nicăieri.

Degetele ei fine coborâra peste mâna pe care mi-o țineam pe coapsă și mi-o cuprinseseră cu tandrețe. Doar simțind-o aproape și puteam să respir mai bine. Dar de ce eram atât de înnebunit să o știu lângă mine? De ce îmi era brusc frică să o scap din vedere - în fine, din imediata apropiere - fie și pentru o secundă? Eram în siguranță, acasă la Marco. Cei din Casa mea nu puteau ajunge la ea. Și, până la urmă, fuseseră de acord cu căsătoria noastră, nu?

Simțeam cum îmi vâjâie capul. Da, fuseseră de acord. Mă întâlnisem cu tata. Vorbisem cu el despre...

- Crezi că poți mânca? întrebă Felicity, întrerupându-mi gândurile fragmentate. Poate un pic de gelatină? Sau suc? Am putea începe cu un pic de suc.

Mi-era foame? Nu eram sigur. Eram sigur, în schimb, că vezica îmi era pe cale să explodeze.

- Am... am nevoie la baie, mai întâi.

- Știu că n-o să-ți placă deloc, spuse Marco, ajutându-mă să mă ridic în picioare, dar încă nu te poți ține singur pe picioare, așa că o să te însoțesc în baie, fie că-ți convine sau nu.

M-am clătinat și am privit în stânga mea. O strânsoare puternică îmi cuprinsese brațul. Marco se asigura că nu voi cădea din picioare. I-am fost recunoscător, pentru că îmi simțeam picioarele precum gelatina cu care Felicity voia să mă hrănească.

- Perversule. Zi drept... vrei să te uiți... la scula mea.

Marco pufni.

- Nu trebuie să mă uit, deja știu că a mea e mai mare.

Ridică degetul mic de la o mână. Îl distingeam, dar vag.

- A ta e *piccolissimo*¹.

Nu mi-am putu stăpâni râsul, dar, din păcate, asta veni la pachet cu încă un val de durere.

- *Vaffanculo*, am mormăit către Marco, întrerupt fiind de un acces de tuse. Unde e Natalie? am continuat.

- Sunt aici.

Mâna ei îmi prinse celălalt braț, oferindu-mi sprijin. Am început să pășesc. La naiba, îmi plăcea atingerea mâinilor ei pe orice parte a corpului. Faptul că o știam aproape mă făcea să mă simt bine.

- După ce te-ajut să-ți faci treburile n-ai decât să-mi spui să mă duc dracului, spuse Marco. Să știi că situația

¹ Foarte mică (în limba italiană, în original)

nu e amuzantă pentru nici unul dintre noi. Natalie, deschide tu ușa de la baie, te rog.

Nu voiam să se îndepărteze de mine nici măcar o secundă, dar nici nu voiam să par dependent de ea. Și, pe toți sfinții, unde era baia? În Siberia? Ne lua enorm să ajungem și deja asudam din greu. Când Marco îmi veni în ajutor în baie, am gemut, cu toate că m-am străduit ca dracu' să n-o fac.

- Sigur nu aveți nevoie de mine? am auzit din spate vocea lui Natalie.

Eu, unul, cu siguranță aveam. Mereu. Oriunde. Și aș fi preferat să mă ajute ea, nu Marco. Dar înainte să pot deschide gura, Marco spuse:

- Mă ocup eu. E totul bine.

Ușa se închise, apoi Marco mă luă iar de braț.

- Toaleta e în partea asta.

Deja mă simțeam ca un invalid. Când mă poziționează în dreptul vasului de toaletă, i-am îndepărtat mâna.

- Mă descurc singur de... de aici.

- Ești sigur? Încă ești nesigur pe picioare.

M-am sprijinit cu o mână de perete, ca să îi demonstrez că aveam un bun punct de sprijin, apoi i-am arătat degetul mijlociu.

- Dispari de-aici, perversule!

Marco râse, dar se conformă. După ce am terminat, am tras apa și m-am îndreptat cu pași nesiguri spre chiuvetă. Îi mulțumeam lui Dumnezeu că baia nu era prea mare. Numai că, ce să vezi, nu-mi aminteam deloc de acea baie. Nu-mi aminteam să o fi văzut în casa lui Marco. Pereții erau vopsiți într-o nuanță urâtă de verde-limeț, iar chiuveta și tot restul erau albe și nu păreau deloc după gustul lui.

Mi-am sprijinit șoldurile de chiuvetă și am dat drumul la apă. M-am spălat pe mâini cu apă caldută, apoi am ridicat privirea înspre oglindă și privirea mi-a rămas pironită pe chipul cam încețoșat care mă privea înapoi.

Dumnezeule! Arătam de parcă fusesem trecut prin mașina de tocat. Aveam ochii plin de vinișoare sparte, eram palid ca un mort, iar părul îmi era răvășit. Arătam de parcă fusesem trecut prin mașina de tocat din iad! Privirea mi-a alunecat spre piept, spre pieptul gol, apoi spre pantalonii gri care clar nu erau ai mei și care abia mi se țineau pe șolduri.

- Poftim, spuse Marco întinzându-mi un prosop.

Mi-am scuturat mâinile și am luat prosopul. Îmi tot băteam capul să îmi amintesc ce mi se întâmplase. Oare mă îmbătasem criță și mi se tăiasse filmul? Nu mai făcusem așa ceva din adolescență. Mi-am trecut limba peste dinții din față și m-am strâmbat. Scenariul cu băutura era posibil, totuși, căci gura îmi putea înfiorător. De parcă mi-ar fi citit gândurile, Marco îmi dădu o periută de dinți nouă și un tub de pastă.

- Îți pute gura. Spală-te pe dinți înainte să-ncerci s-o săruți pe frumușica ta soție.

Soția mea... Pieptul mi se încălzi, înlăturând o clipă gândurile care îmi făceau capul să vâjâie.

- Mulțam, am îngăimat.

Mi-o imaginam pe Natalie așteptându-mă de cealaltă parte a ușii. Am început să mă spăl și m-am uitat în oglindă la Marco. Stătea în spatele meu.

- Îi poți spune... frumuselei tale soții că aș mânca ceva. Dar nu gelatină. Ceva mai pentru bărbați.

Marco zâmbi.

- Sigur te ții pe picioare? Prea bine, continuă după ce i-am făcut semn că da. Să nu cazi. Mă întorc imediat.

Mi-am dat ochii peste cap și am continuat să mă spăl pe dinți. Dincolo de ușă, Marco vorbea cu Fee și cu Natalie.

Natalie...

Nu era frumoasa mea soție, ci superba mea soție. Care se întorsese la mine. Iar la nunta noastră purtase acea rochie uimitoare, ca din aripi de fluture. Care îmi dezghetase inima și sufletul prin iubirea ei. Care era

de acum în siguranță pentru că îi convinsesem pe tata și pe Grande Cavaliere să accepte căsătoria noastră.

Am vrut să mă aplec în față ca să îmi clătesc gura și m-am strâmbat din nou, de data asta din cauza durerii care îmi săgetase iar spatele. Rahat! Nu puteam să mă aplec. Am privit în jur și-am dat peste un pahar, așa că l-am luat și mi-am clătit gura cu ajutorul lui. Când am terminat, m-am uitat iar în oglindă și m-am încruntat. Chiar arătam în ultimul hal. Și tot nu aveam idee de ce...

În acea clipă am văzut o altă reflexie în oglindă. Din cealaltă parte a băii. Acolo mai era o oglindă în care mi-am văzut spatele. Era acoperit de ceva alb. M-am îndepărtat un pic de oglinda mare și m-am privit peste umăr.

- Ce naiba e as...

În acea clipă, parcă totul în jur a încremenit. Sau aproape totul în afară de adrenalina mea, care atinsese cote maxime. Am făcut ochii mari. Când am văzut bandajul care îmi acoperea spatele, de la umeri la zona lombară, amintirile mi-au inundat creierul. M-au năpădit toate amintirile pe care nu le putusem distinge până atunci, trezindu-se la viață cu o forță cumplită.

- *Merda! Merda!*

Gustul amar de bilă mi se ridică în gât. M-am prins de chiuvetă și am făcut câțiva pași, străduindu-mă să nu vomit. Încă aveam privirea încețoșată, dar cu ochii minții revedeam de-acum totul: că am fost dezbrăcat, înlănțuit, drogat... mi-am amintit cercul din jurul meu, incantațiile, femeile, încă nu eram sigur câte, care mă atingeau și mă lingeau... și blonda...

- *Cazzo!*

Cu greu am ajuns la toaletă la timp. Am vomat bilă, căci aveam stomacul gol. În apropiere au început să se audă pași repezi. Apoi voci. Voci isterice. Vocea lui Marco... Vocea lui Fee.

- Luc! strigă Natalie. O, Doamne, Dumnezeu!

Stomacul mi se crispă doar la auzul vocii ei. M-am prăbușit în genunchi în fața vasului de toaletă, prinzându-l cu ambele mâini.

- Luați-o de aici! am mârâit. Luați-o!

- Luc!

În vocea ei se simțea panica. În spate se produsese o mare agitație, dar nu mă puteam întoarce să văd ce e. Nici nu mă interesa. Singurul lucru asupra căruia mă puteam concentra era durerea arzătoare - nu cea de spate, ci din miezul sufletului meu afurisit.

- Nu! Nu mă mai împinge! țipă Natalie. Are nevoie de mine! O, Doamne! Cusăturile, copcile! Și le-a rupt. Luc!

Nu-mi păsa de copci. Ritualul, femeia care mă posedase, împingându-mă spre o eliberare pe care nu mi-o doream, faptul că îmi încălcasem legământul față de Natalie... toate îmi vâjâiau în cap, iar și iar, și îmi provocau spasme vomitive, cu toate că nu mai puteam scoate nimic din mine.

- *Figlio di puttana*, Luc!

Marco se lăsă în genunchi lângă mine și îmi puse în mână un prosop.

- Respiră, *fratello*.

Încercam, numai că, la dracu', mă durea pe dinăuntru. Minute bune n-am vrut decât să dispar înapoi în beznă și să nu mai ies. Au fost minute lungi în care m-am luptat să respir, să gândesc.

- Spune-i... spune-i doar că medicamentele îmi... fac... rău, am reușit într-un final să spun.

Știam că era o lașitate din partea mea, dar nu-mi venea altceva în minte. Mi-am șters gura cu prosopul și m-am rezemat de perete. Proastă idee, pentru că durerea mă făcu imediat să zvâcnesc.

- *Merda!* exclamă Marco, apucându-mă de brațe și ajutându-mă să stau drept fără să cad. Nu o să creadă.

- Ba... da...

Am închis ochii și am inspirat adânc. M-a cutremurat gândul că eram la fel ca tata. La fel ca bărbății degenerați din familia mea. Deja încălcasem singurul jurământ care însemna ceva pentru Natalie, la nici două zile de la nunta noastră.

- Orice-ai face... nu-i spune totul. Las-o să creadă... că am fost doar flagelat.

Marco nu răspunse, iar tăcerea apăsătoare care se lăsă făcu loc groazei și-mi activă nebunește adrenalina. Am deschis larg ochii și l-am privit cum stătea în genunchi pe podea, ținându-mă de mâini, vădit neliniștit și apăsător de ceva.

- Nu. Am clătinat din cap. Te rog, spune-mi că nu i-ai spus deja că...

- Nu i-am spus, răspunse Marco, strângând buzele și privindu-mă cu o expresie plină de compasiune. N-a fost nevoie să îi spun. A fost de față, Luc. Au obligat-o să se uite. A văzut totul.

Rahat. La dracu'.

Am simțit că mi se blochează plămâni. Brusc, nu mai puteam trage aer în piept. Pielea începea să mă frigă și-mi doream să mi-o smulg de pe carne. Nu puteam decât să mă aplec în față și să icnesc. Simțeam din nou nenorocitele de lanțuri immobilizându-mă, auzeam incantațiile, vocile și...

- *Cazzo!* exclamă Marco, pe care îl auzeam cumva foarte de departe. *Felicity!* strigă, ceva mai tare. Am nevoie de tine. În clipa asta!

- Rahat!

Auzeam pași care se apropiau. Apoi *Felicity* exclamă:

- *Fir-ar să fie, Luc!*

Cineva țipa. Auzeam vocea disperată a lui Natalie. Am simțit cum mai multe brațe încearcă să mă țină în loc și am început să mă zbat. Apoi *Felicity* spuse:

- Ține-l nemișcat!

O înțepătură în braț. Ecoul unor voci ale căror cuvinte nu le înțelegeam. Nu îi recunoșteam nici pe cei care

vorbeau. Recunoșteam doar beznă. Îi eram recunoscătoare pentru că mă elibera de amintiri și mă făcea să uit de lucrurile cumplite pe care le făcusem.

Iar o parte din mine înțelese că acea beznă mă așteptase toată viața.

De data asta m-am trezit știind exact ce făcusem. Încăperea era cufundată în întuneric. Durerea pulsa chinuitor pe tot spatele. Am încercat să îmi mișc picioarele și mi-am dat seama că iar eram întins pe burtă pe o saltea. Mai puternic decât durerea era dezgustul care îmi răvășea măruntaiele.

- Ușor, Luc. Nu te mai forța.

Marco. Din nou, afurisitul de Marco Romano.

- E și ea aici? am întrebat încet, cu voce joasă, temându-mă să îmi mișc capul.

- Nu. E cu Fee în cealaltă cameră. Suntem doar noi doi. M-am gândit că ar fi bine să stăm de vorbă înainte să o vezi.

Nu voiam să o văd.

Greața mi se ridică din nou în gât, dar am reușit să o reprim. Știam că merit să mă simt ca naiba.

- Treb-b-uie să stau în... fund.

Marco mă ajută să mă așez la marginea patului. Am scrâșnit din dinți de durere, știind că o meritam cu vârf și îndesat. Când tălpile mi-au atins podeaua și am apucat cu mâinile marginea patului, am privit ferestrele întunecate și extrem de înalte, care se ridicau de la podea până la tavan. Draperiile aveau un model roșu cu albastru. În toată camera era aprinsă o singură veioză, care lucea timid în beznă.

- Unde suntem?

Marco se întoarse pe scaunul lui.

- La Gadleigh Castle.

Să-mi trag una! Eram în Scoția, acasă la familia lui Felicity.

- Charles e acasă?

Tatăl lui Felicity era liderul casei Merrick și Arhiduce al Insulelor. Era un tip masiv, foarte englez, foarte corect. Relația cu el fusese mereu în regulă, interacțiunile fuseseră mereu pozitive, dar nu ardeam de nerăbdare să mă vadă, dată fiind starea mea actuală. În lumea mea, totul gravita în jurul aparențelor, care trebuiau păstrate cu orice preț, iar principala regulă era să nu îți arăți niciodată slăbiciunea. Niciodată.

- Nu. Charles și Adelaide sunt la reședința din Țara Galilor. Inclusiv servitorii lui au plecat.

- Arhiducele știe că îi oferă adăpost unui fugar?

Era imposibil ca tata să-și fi dat acordul să plec din țară după ritual. Iar când avea să afle că cei din Casa Merrick mă găzduiseră...

- Tehnic vorbind, nici n-o face.

M-am uitat înspre Marco. Stătea așezat pe un fotoliu stil, foarte elegant, lângă patul meu, și-și ținea coatele pe genunchi.

- Charles a vorbit cu tatăl tău, continuă el. Au discutat când avionul nostru se îndrepta înapoi. L-a convins pe Marele Duce să îți dea ceva timp.

Ceva timp...

Timp să îmi vină mintea la cap. Să mă adun. Să înțeleg că nu aveam de ales și că trebuia să mă supun. Exact la fel ca acum 12 ani. Numai că de data asta știam că nu mă vor mai lăsa singur atâta vreme, ca data trecută, pentru șase luni. Imediat ce mi se vor vindeca rănilile, mă vor trage din nou în afacerile Casei și-mi vor distruge iar viața.

Am simțit cum crește în mine bine cunoscuta ură față de familia în care m-am născut și, încercând să-mi abat gândurile, am privit în jur. Totul din încăpere era prea elegant pentru gustul meu - patul cu baldachin, pătura cu dantelă pe margini, dulapul victorian, oglinda cu ramă suflată cu aur. Totul era foarte rafinat. Foarte englezesc. În starea în care eram, era ținta perfectă asupra căreia să-mi revărs furia. Puteam face niște pagube serioase în acea cameră, lucru pe care mi-l doream

nespus. Chiar eram pe punctul de a mă dezlănțui, iar prezența lui Marco era singurul lucru care mă oprea. Mi-am înăbușit furia pe moment și am tras de mine ca să-i pun întrebarea care mă apăsa cel mai tare.

- Ce s-a întâmplat?

- În baie?

Am încuviințat, iar Marco a continuat:

- Te-ai pierdut cu totul, asta s-a întâmplat.

Nu mai spune! O observație demnă de Sherlock Holmes. M-am încruntat.

- Ce a băgat Fee în mine?

- Un sedativ. Ți-ai desfăcut câteva cusături. Dacă vrei să nu faci infecție și să mori, trebuie să rămână închise. Minunat, la dracu'.

Într-un fel ironic, moartea mi se părea o opțiune foarte tentantă. Dar trebuia să lupt în continuare. Nu pentru mine, ci pentru Natalie. Da, târgul pe care îl făcusem însemna că e în siguranță, dar dacă la un moment dat m-aș fi dus la fund, nu eram sigur că Grande Cavaliere și nenorocitul de tata și-ar ține cuvântul.

- Cum naiba am ajuns aici? am întrebat, lăsând capul în jos și inspirând adânc. Natalie trebuia să fie la voi la vilă. M-a urmărit?

- Merda. Chiar nu știi, așa-i? Au venit pe proprietatea noastră și au luat-o, Luc. După ce am plecat la adunare.

- Cum? am întrebat, mărink ochii. Nu pot face asta.

- Uite c-au făcut-o.

Totul mi se învărtea în cap. Și, dintr-odată, piesele se așezară la locul lor. Totul căpăta sens. Nu eu fusesem ținta. Fusesem doar elementul de diversiune. Un nou val de frică, altfel de frică, mă cuprinsese, făcându-mă să mă ridic brusc.

- Ce i-au făcut? Cine a atins-o? Care dintre ei... Gâtul mi se încheșta dureros. Îi omor pe toți care au atins-o măcar cu un deget.

- Respiră!

Marco se ridicase și mă apucase strâns de umeri.

- Natalie e bine. Nu i-au făcut nimic. Nimeni nu a atins-o.

L-am sfredelit cu privirea. Nu-mi venea să cred ce-mi spunea.

- Atunci ce...

- Nu i-au făcut nici un rău, fizic. Dar au băgat spaima în ea. Și au obligat-o să stea la acel balcon până la final.

Amintirile reveniră în forță. Amintiri pe care, era clar, le blocasem - lumina de deasupra, momentul în care deschisesem ochii, înlănțuirea, acea femeie care mă chinuia, clipa în care am privit în sus și am văzut-o pe Natalie în acel balcon, îmbrăcată în rochie albă, uitându-se în jos, înspre mine.

Stomacul mi se strânse din nou din cauza greței, dar nu puteam ceda, nu mă puteam lăsa pradă întunericului. Nu încă. Aveam nevoie să știu totul.

- Cine a obligat-o?

- Tatăl tău.

Am strâns din dinți cu atâta putere că am crezut că o să-mi rup maxilarul. Eram din nou înnebunit de ură. O simțeam zbatându-se în mine, încleștându-mă cu totul.

- Și mama ta, adăugă Marco.

Pentru o clipă, am crezut că nu aud bine. Dar când ne-am privit în ochi, iar el nici nu a clipit, mi-am dat seama că spunea adevărul.

- Amândoi? am întrebat încet.

În mine creștea disprețul, un dispreț întunecat, mai intens și mai periculos decât orice simțisem până atunci.

- Au pus-o să stea între ei. Nu au lăsat-o să plece. Și sunt convins că au simțit o satisfacție bolnavă auzind-o cum imploră și plânge, cerându-le să oprească ritualul.

Normal. Pentru că sunt niște monștri. Joscici, răi, negri la suflet, care se hrăneau cu sufletele și cu lumina oamenilor nevinovați peste care dădeau. Iar de-acum, după ce făcusem, eram și eu la fel ca ei.

M-am așezat din nou pe marginea patului, mi-am pus coatele pe genunchi și mi-am lăsat capul în mâini.

Nici nu mai simțeam durerea, pentru că agonia care îmi consuma fiecare fibră din trup era prea puternică și prea proaspătă.

- Își face griji pentru tine, omule, îmi spuse Marco. După ce s-a întâmplat la baie...

- Nu vreau să o văd.

- E soția ta.

- Nu-mi pasă. Să nu îndrăznești să o lași să intre în camera asta. Marco, nu glumesc. Ai văzut cum am reacționat acolo. E posibil să răbufnesc în orice clipă. N-o vreau lângă mine.

Marco își puse mâinile în șold și mă privi cu reproș.

- Te iubește.

- Și asta e greșeala vieții ei.

Eram cuprins de disperare la gândul că nu aveam să reușesc să-mi regăsesc calea și să ies din Casa asta nenorocită o dată pentru totdeauna.

- Și de data asta asigurați-vă că nu se întoarce.

- Nu vorbești serios.

- Ba da.

M-am întors spre pernele de pe pat, dorindu-mi să fiu sedat din nou ca să nu mai fiu nevoit să mă gândesc la tot. În schimb, eram condamnat să zac toată noaptea în acel pat, retrăind fiecare lucru cumplit pe care i l-am făcut lui Natalie din clipa în care am cunoscut-o.

- Fă-o chiar în seara asta, am spus repede, ca să nu mă răzgândesc. Până mâine-dimineață vreau să dispară din viața mea.

capitolul 4

Natalie

- Nu! am spus ferm, privindu-l cu uimire și neîncredere pe Marco. Nu plec de-aici. Nici să nu-ți dea prin cap să-mi ceri așa ceva.

- Nu-ți cer, îmi răspunse Marco și își puse mâinile pe umerii mei.

Stăteam amândoi în bucătăria slab luminată, iar el mă privea cu blândețe.

- Sunt sută la sută de partea ta, continuă el. Locul tău e aici. Am vrut doar să îți transmit ce gândește și simte el.

Din punctul meu de vedere, Luc nu gândea deloc. Cel puțin, nu rațional. Cea mai recentă cerință a lui o demonstra din plin.

După ce trecuse să vadă cum se simte Luc, Marco ni se alăturase mie și lui Fee în bucătărie, unde stăteam de vorbă încet, la un ceai. Eram atât de obosită încât abia îmi țineam ochii deschiși, dar m-am trezit brusc când Marco mi-a aruncat bomba.

- Chiar a spus asta? am întrebat, căci mi se strângea pieptul la gândul că ce-mi spusese Marco putea fi adevărat. Chiar vrea să plec?

- Luc trece prin momente foarte dificile, Natalie. E furios și are tendințe autodestructive. Faptul că știe că ai fost de față la ritual nu ajută deloc. Ți-am spus că va fi greu. Cred că în seara asta ar fi cel mai bine să-i oferi spațiu. Lasă-l să cumpănească singur o parte din ce s-a întâmplat, înainte să te duci să-l vezi.

Inima îmi bătea cu putere. Am privit spre scările care duceau spre camera lui Luc. Camera unde suferea în singurătate. Instinctul îmi spunea să mă duc la el, să-l consolez, să-l alin, să fiu forța de care știam că are nevoie. Apoi mi-am amintit cum sunase vocea lui mai devreme, în baie. Vocea aceea plină de ură cu care urla la Marco să mă dea afară din cameră și să nu mă lase să mă apropii de el.

Lacrimile îmi ardeau din nou ochii și am cliplit repede, apoi m-am uitat din nou la Marco.

- Dacă se trezește în timpul nopții...

- O să am grijă de el. Ai încredere în mine. Îl cunosc pe Luc. O să-l poți vedea din nou peste o zi sau două, când amintirile și emoțiile nu vor mai fi la fel de proaspete,

după ce le va procesa un pic. Cred că în clipa asta starea lui s-ar agrava dacă te-ar vedea.

Nu credeam asta nici o secundă. Dar înțelegeam, totodată, că acel Luc pe care îl văzusem zvârcolindu-se în baie nu era Luc al meu, ci o umbră a bărbatului pe care îl cunoșteam. Și nu eram dispusă să-i ofer acelui bărbat vreun motiv să-l țină reprimat pe Luc al meu.

Am înghițit cu greu și am încuviințat din cap. Apoi am reușit cumva, nu știu cum să spus:

- Bine.

Marco îmi strânse ușor umerii, apoi își retrase mâinile.

- O să fie mai bine, Natalie. Trebuie să ai credință că va fi așa.

Credința era tot ce-mi mai rămăsese. Speram doar să nu mă trădeze.

- Haide, spuse Felicity. Te conduc sus să-ți alegi o cameră. Sunt o grămadă de încăperi în castel și toate au paturi superconfortabile.

Am urmat-o și am ieșit din bucătărie și sus, pe scări. Când mă duse într-o altă aripă a clădirii față de cea în care era Luc, am reușit cu greu să nu protestez. Am făcut-o doar pentru că eram dispusă la orice, numai să-l recapăt pe Luc, să se întoarcă la mine. Eram dispusă inclusiv să-i las spațiu, deși inima îmi striga că nu era o idee bună. Nu eram sigură cât voi rezista să fiu departe de el.

Până la urmă, se dovedi că nu prea mult.

Nu puteam să adorm fără să mă asigur că Luc era bine. Așa că, după trei ore de foială, am dat cuvertura la o parte și am ieșit pe holul cufundat în beznă. Marco și Fee se duseseră la culcare la puțin timp după mine. Nu știam în ce cameră erau, dar am presupus că erau undeva în apropiere de Luc, în caz că avea nevoie de ajutor pe timpul nopții. M-am furișat cât de încet am putut, desculță pe pardoseala rece. Mi-am spus din nou că totul va fi bine. Aveam credință. Aveam încredere

în nou. Știam că nu-i voi permite familiei lui Luc să ne separe, oricât ar încerca. Toate ușile din aripa de clădire unde se afla Luc erau închise. Mi-am ținut răsufierea și m-am oprit în dreptul camerei lui. Am simțit fiori reci pe spinare și am regretat că nu-mi luasem un pulover sau o jachetă. Nu avea rost să pierd timpul și să mă întorc în cameră. Îl voiam pe Luc și asta era tot.

Clanța scârțâi când am apăsat-o și mi-a făcut inima să bată și mai repede. M-am mișcat rapid, ca să nu risc să trezesc pe cineva. Am întredeschis ușa și m-am strecurat în cameră, apoi am închis-o încet.

Razele argintii ale lunii pătrundeau prin ferestrele înalte. Am aruncat o privire în jur și l-am văzut pe Luc. Zăcea în pat, cu fața în jos, cu cearșafurile acoperindu-l doar de la mijloc în jos, iar unul dintre picioare îi atârna dincolo de saltea. Spatele îi era acoperit de bandaje. Îmi controlam cu greu bătăile inimii. Își ținea mâinile aproape de față și, când am ajuns lângă el, am observat că pernele aproape că îi acopereau capul, ca să blocheze, probabil, fie lumina, fie zgomotul.

Amintirile scenei din baie îmi năvăliră iar în minte. L-am revăzut cum stătea aplecat, tremurând din tot corpul, cu vocea răgușită și profundă care îmi părea a unui străin. Eram la marginea patului și tot nu îi vedeam fața. Ezitam, cuprinsă de o dureroasă indecizie. Îmi doream mai mult ca orice să îl ating, să îl iau în brațe, să mă strecor lângă el în așternut și să îl țin îmbrățișat. Dar dacă urma să facă din nou o criză? Dacă apropierea mea avea să declanșeze, cumva, aceeași reacție ca...

În acea clipă, Luc și-a mișcat capul înspre mine, împingând ușor perna. L-am zărit atunci o parte din față - nasul, buzele și bărbia pe care adoram să i-o mângâi.

- Ang... *letto*?

O căldură binefăcătoare îmi inundă pieptul.

- Da, am șoptit, așezându-mă în genunchi lângă pat. Sunt chiar aici.

Am dat perna la o parte și i-am mângâiat părul căzut pe frunte.

- Sunt aici.

Nu deschise ochii, dar nici nu era nevoie. Felul în care își întorsese fața către mine îmi dovedea clar că îmi simțise prezența. Ochii mi se umplură din nou de lacrimi. Lacrimi de fericire, de data asta. Își ridică brațul, strâmbându-se de durere, și îmi cuprinse umerii.

- Vino-ncoace.

Când mă trase spre el, n-am mai putut rezista. M-am strecurat sub pături alături de el, mi-am sprijinit spatele de o pernă și l-am lăsat să mă cuprindă în brațe. Iar când își puse capul pe pieptul meu și își împleți picioarele cu ale mele, mi-am încolăcit brațele în jurul lui, atentă să nu îi ating rănilor.

- Ești în siguranță. Sunt cu tine. Ești doar al meu, i-am șoptit, mângâindu-i părul mătășos.

L-am sărutat pe frunte, cu speranța că voi reuși să îi transmit, prin atingerea buzelor, toată dragostea mea.

- Nu te las să pleci. N-o să-ți dau drumul.

Oftă adânc și i-am simțit trupul relaxându-se. Greutatea lui mă împingea tot mai adânc în saltea. Am închis ochii și, ușor-ușor, am simțit că ațipesc. Felicity avea dreptate. Trebuia doar să credem. Câtă vreme ne țineam aproape unul de celălalt, puteam depăși orice obstacol. Puteam supraviețui oricărei încercări.

Când m-am trezit, în jur de auzeau voci. Voci furioase. De fapt, o singură voce era furioasă. Celelalte păreau... frustrate. Am deschis cu greu ochii. Am auzit o ușă trântindu-se undeva în apropiere, apoi acea voce furioasă strigând:

- Numai scoate-o dracului de-aici!

Am clipit nedumerită de câteva ori și am privit în jur. Camera lui Luc. Eram în camera lui Luc. Mă dușesem la el în miez de noapte. M-am sprijinit în mâini și m-am uitat alături. Eram singură în pat. M-am uitat apoi spre ușa de la baie. Era închisă. Marco se sprijinea

de tocul ușii. Când văzu că sunt trează, se apropie de mine. În priviri i se citea îngrijorarea, o îngrijorare pe care mi-o transmise imediat și mie. Îmi simțeam stomacul ghem. Mi-am dat la o parte câțiva cârlionți rebeli de pe frunte.

- Ce se întâmplă? am întrebat.

- Te-a găsit la el în pat când s-a trezit. Și nu e prea încântat. Asta se întâmplă.

Am privit spre ușa de la baie.

- Noaptea trecută m-a vrut aici. Când am venit să-l văd ce face, nu m-a mai lăsat să plec.

- N-a plecat încă? urlă Luc din baie.

Marco se încruntă și se întoarce spre ușă.

- Nu. Încă nu.

- Dă-o dracului afară! Nu ies de aici până nu pleacă! izbucni Luc.

Marco veni lângă pat. Părea că își cere scuze din priviri.

- Nu e el însuși din cauza durerii. Încă nu i-am dat doza de calmante.

Nu eram atât de sigură. Mă cuprinse un val de neliniște. Am dat păturile la o parte și m-am ridicat din pat, l-am ocolit și m-am dus lângă ușa de la baie. Am ciocănit.

- Luc? Ce se întâmplă?

Am auzit un „Merda“ înăbușit. Apoi el spuse, ceva mai tare de data asta:

- N-am nevoie de ajutorul tău. Vreau să pleci.

O durere cruntă mă săgetă. M-am uitat la Marco, apoi mi-am reîndreptat atenția către ușă.

- Nu te cred.

Am apăsat clanța, dar ușa nu se deschise. Era încuiată.

- Luc, lasă-mă să intru.

- Ieși din camera mea, Natalie! Nu te vreau în preajmă.

- Noaptea trecută m-ai vrut.

- Eram drogată ca naiba noaptea trecută!

Am simțit că-mi stă inima în loc.

- Luc...

- *Cazzo!* Pleacă odată! mârâi el. Altfel, s-ar putea să o iau razna ca data trecută!

Mâna îmi alunecă ușor de pe clanță. Priveam țintă ușa, incapabilă să reacționez. Inima îmi bătea de două ori mai repede. Era atâta furie în acea voce, aproape că nu semăna cu a lui! În minte îmi reveniră amintiri ale scenelor din baie, de noaptea trecută. Nu păruse el însuși. Marco își lăsă mâna pe umărul meu și mă întoarse ușor spre el.

- Dă-i un pic de spațiu, șopti el. O să vorbesc cu el.

Am înghițit cu greu și m-am îndepărtat de ușa de la baie. Am ieșit apoi din cameră și m-am îndreptat spre a mea. Mâinile îmi tremurau incontrollabil. Ajunsă în cameră, singură, desculță, m-am așezat pe marginea patului, privind fix covorul. Era din lână, cu motive florale aurii, portocalii și albastre, care mi se amestecau și se înceteșau în fața ochilor, până când toate culorile se contopiră într-una singură. Noaptea trecută, când Luc mă trăsesese în pat lângă el, crezusem că răul a trecut. Dar acum începeam să bănuiesc că ce spusese Marco în avion era pe cale să se adeverească. Înainte să fie mai bine, avea să fie rău, foarte rău. Am închis ochii și am inspirat profund, pe nas. Apoi am expirat. Am repetat de câteva ori. Am repetat până când mâinile mi s-au oprit din tremurat. De data asta nu mă mai luptam cu suferința, ci cu o furie cumplită care amenința să mă consume. Niciodată nu înțelesesem ce-i poate împinge pe oameni să comită crime. Dar dacă i-aș fi avut în față pe părinții lui Luc, nu aș fi ezitat. Le-aș fi smuls ochii din orbite dacă ar fi trebuit. Și aș fi savurat fiecare clipă.

Am auzit un ciocănit la ușă. Am ridicat privirea, m-am străduit să-mi recompun un aer cât de cât firesc și apoi am răspuns:

- Intră.

Marco întredeschise ușa și își băgă capul în cameră, privindu-mă cu regret și compasiune.

- Hei!

Știam că nu avea cum să fie Luc și mă bucuram că nu era. Nu-l voiam aproape când eram într-o stare de nervi vecină cu nebunia, când eram capabilă să dau cu pumnii în pereți, să zgârii, să urlu. Nu știam cum ar fi reacționat văzându-mă așa. Sau cum aș fi reacționat eu dacă se apuca să țipe iar la mine. Mi-am trecut mâinile prin păr și m-am ridicat în picioare.

- Hei.

- Ești bine?

Am ridicat din umeri, iar el se apropie.

- Te-aș minți dacă aș spune da, dar oricum cred că ți-ai da seama imediat că mănânc rahat.

El zâmbi și-și puse mâinile în șolduri, chiar deasupra beteliei de la blugi.

- Tot e bine că nu ți-ai pierdut simțul umorului.

Nu eram prea sigură. Nu vedeam nimic amuzant în toată tâmpenia situației. L-am privit cu atenție pe Marco. Avea părul ciufulit, iar tricoul arăta de parcă dormise în el. N-aveam idee cât era ceasul, dar bănuiam că se culcase îmbrăcat ca să fie pregătit să sară și să se ducă la Luc peste noapte, dacă ar fi fost nevoie.

- Ce mai face?

- E arțagos.

- N-am vrut să creez probleme. Nu voiam decât să mă asigur că e bine. El nu m-a lăsat să pl...

- Înțeleg. Cred că era undeva suspendat între vis și realitate. Ceea ce-i un lucru bun.

M-am încruntat.

- Ți se pare un lucru bun că mă vrea doar când e semiconștient sau sub influența medicamentelor? Păi hai să îl ținem drogat tot timpul, nu?

Doza mea de sarcasm îl făcu pe Marco să strângă buzele.

- Știi bine ce-am vrut să spun. Ideea e că atunci când mecanismele de activare nu-i funcționează, Luc nu te respinge. Când sunt sub influența substanțelor sau semiconștienți, oamenii spun, de obicei, adevărul.

Din păcate, când e treaz, creierul lui idiot i se pune împotrivă.

-Asta mă și îngrijorează, reacția creierului lui. Știu că, din punct de vedere fizic, se va vindeca. Dar la ce i-au făcut...

Greața mi se ridică din nou în gât, dar am reușit s-o controlez și să continui să vorbesc:

-Au pus totul la cale tocmai ca să-i răpească întreg controlul. Și știi la fel de bine ca mine ce important e pentru el să dețină controlul. I-au...

-Ai dreptate. Iar el nu se aștepta să fii acolo. A fost o altă metodă de a-l frânge, de a-l distruge psihic. Iar faptul că te vede acum, înainte să fi apucat să se adune și să interiorizeze tot ce s-a întâmplat, nu face decât să îi aducă aminte că a fost slab, lipsit de control, frânt.

Mi se strânse stomacul.

-Ce-mi spui, exact?

-Ideea e că... are nevoie de timp și trebuie să-i dai timp. Lasă-l să gestioneze furia, umilința, rușinea pentru tot ce i-au făcut, înainte să dea iar ochii cu tine.

Toată puterea de a lupta pe care o simțisem în urmă cu câteva clipe mă părăsi brusc. M-am așezat din nou la marginea patului.

-Și cât va dura? O zi? Câteva zile? O săptămână?

-Văzând și făcând.

Nu-mi plăcea cum suna. Mi-au dat din nou lacrimile, lacrimi de mânie și de durere. Sentimentele mi se amestecau, iar sufletul mi se zvârcolea neputincios. Mi-am strâns mâinile în poală și am privit în jos. Marco îngenuche lângă mine și-mi puse grijuliu mâna pe genunchi.

-Trebuie să ai răbdare. Bărbatul pe care îl cunoști și îl iubești e în continuare acolo. Doar că e ținut prizonier. E strivit sub greutatea a tot ce i s-a întâmplat.

Știam că așa era. Iar cel mai grav era că nu aveam idee cum să ajung la el.

Mi-am tras nasul și m-am șters cu mâna.

- Ai răbdare și credință. Se pare că astea îmi spun motto-urile acum. Când, de fapt, nu vreau decât să omor pe cineva.

Zâmbi din nou.

- Să știi că sunt un pic mândru de tine că vrei să faci moarte de om.

Am ridicat privirea din pământ.

- Serios?

- Normal! Cele mai multe femei ar fi renunțat dacă ar fi văzut ce-ai văzut tu.

- N-am să-l părăsesc!

- Asta-mi spune că ești exact ce-i trebuie. Ești cu adevărat. N-am fost neapărat sigur până acum. Când l-am văzut cum te privea atunci, pe aeroportul din Roma, mi-am dat seama imediat că e nebun după tine, dar în acele prime zile ai fost foarte defensivă.

Se referea la primele zile pe care le petrecusem cu Luc la casa de oaspeți de pe proprietatea lui Marco. Am privit din nou în jos.

- Lucrurile erau... complicate pe atunci.

Rememorând situația, lucrurile nu fuseseră chiar atât de complicate. Nu ca acum. Amândoi eram, pe atunci, prea mândri ca să fim sinceri și să recunoaștem ce simțeam unul pentru celălalt. O greșeală pe care eu, una, nu aveam de gând să o repet.

L-am privit pe Marco.

- Îl iubesc la nebunie. Nu vreau să-i dau motive să creadă că nu-l iubesc.

- Foarte bine, răspunse el, cu o expresie serioasă. Pentru că mai există un motiv pentru care sunt aici.

- Nu sunt sigură că vreau să știi ce înseamnă asta.

- Se va strădui să te dea deoparte, Natalie. Te va respinge. O să-ți spună că e spre binele tău. O să spună că nu ești în siguranță în preajma lui. Orice ți-ar spune, te rog să nu-l crezi. Să nu cazi în plasă. Luc e acum ca o fiară încolțită. Detestă situația în care este - rănit, dependent de alții, fără să poată controla ce i s-a întâmplat. Și, pe lângă toate astea, conștient că ai asistat

la calvarul lui. E încolțit rău de tot. Și reacționează agresiv pentru că nu știe cum altfel. Dă-i timp să-și vindece rănila, dar nu-l lăsa să te înfurie sau să te intimideze. Și nu cumva să te dai bătută și să renunți, pentru că, orice ar spune, Luc are nevoie de tine. Eu și Fee putem să îl ajutăm să depășească durerea și problemele fizice, dar tu și numai tu îl poți sprijini ca să se vindece și emoțional.

L-am țintuit cu privirea. Se referea la cicatricile cu care va rămâne Luc după viol. Pentru că, oricum i-ar fi zis Casa lui, fusese un viol. Îl legaseră, îl drogaseră și îl incapacitaseră. Nu conta dacă violatorul fusese femeie sau bărbat. Ritualul nu fusese despre sex, așa cum voia să creadă Luc, ci despre putere. Fusese o demonstrație de forță cu scopul de a ne arăta, mie și lui Luc, cine conduce lumea, cine deține puterea.

Și cu scopul de a ne băga bine în cap să nu-i mai sfidăm vreodată.

- Vreau să plătească pentru ce i-au făcut, am spus încet.

Marco mă strânse ușor.

- Vor plăti. Ai cuvântul meu. La momentul potrivit, vor plăti.

Momentul potrivit mi se părea mult prea îndepărtat, dar am păstrat gândul doar pentru mine. Simțeam că-mi dau iar lacrimile, așa că am închis ochii și am încuviințat din cap. Marco se ridică în picioare.

- Hai la bucătărie să mănânci ceva. Fee face frigănele. Iei micul dejun, pe urmă te întorci aici și mai dormi câteva ore. Trebuie să ai grijă de tine. Ai nevoie de energie și de forță. De dragul lui Luc.

Am încuviințat din nou, cu toate că nu aveam pic de poftă de mâncare. Și nici nu mai eram sigură că Luc are nevoie de mine. Sau dacă mă va mai lăsa vreodată să mă apropiu de el.

Se dovedi că n-au fost de ajuns câteva zile pentru ca Luc să-și revină și să se adune. Nici o săptămână n-a fost

suficientă. La zece zile de la sosirea în Scoția, în timp ce stăteam la masa din bucătărie, strângând în palme cana de ceai, o urmăream cu privirea pe Felicity, care aduna și puneă în geantă diverse obiecte. Pregătea bagajul pentru ea și Marco. Urmas să plece, iar eu nu eram deloc sigură că era cea mai bună idee.

- Ce fac dacă situația lui se înrăutățește?

- Ca de exemplu? Dacă îi curge nasul? întrebă Felicity, pironindu-mă cu privirea.

- Știi la ce mă refer, i-am răspuns, încruntându-mă. Dacă face vreo infecție?

- A depășit faza asta. Ieri i-am scos aproape toate copile. Pe celelalte i le poți scoate tu azi, ceva mai târziu.

Nu eram așa sigură. Mi-am dus cana la buze și am murmurat:

- Dacă presupunem că o să mă lase să mă apropii de el.

Felicity oftă și se așeză lângă mine la masă, punându-și mâna peste a mea.

- O să fie bine.

- Cum? De fiecare dată când mă apropii de camera lui, mai că nu începe să latre la mine. Nu-mi vrea ajutorul. Doar pe tine și pe Marco vă acceptă.

- Exact de-asta plecăm. Va fi nevoit să coopereze cu tine.

M-am încruntat din nou.

- Va fi forțat, vrei să spui.

- Asta e, scumpo. Dacă l-ai luat de bărbat... Felicity zâmbi.

Greșit. Am luat de bărbat un tip blând și iubitor. Nu un urs nesuferit. Cu toate că, dacă mă gândeam bine, existau anumite asemănări între Luc, așa cum îl cunoscusem la birourile Covet din New York, și versiunea lui cu care aveam de-a face de zece zile. Amândoi păreau să creadă că dacă mă bruschează și se poartă urât cu mine voi depune armele și voi bate în retragere.

Proastă strategie. Nu funcționase nici prima dată. Luc ar fi trebuit să se gândească de două ori înainte să o folosească din nou.

Felicity zâmbi mai larg.

-Asta e! Știam că ai focul ăsta în tine! Se aplecă și îmi strânse mâna. Nu-l lăsa să facă figuri, Natalie. Gata, a trecut vremea cocoloșelii. Trebuie să iasă din camera aia. Singurul motiv pentru care stă închis acolo este că în felul ăsta se poate ține departe de tine. Intră peste el, scoate-l de acolo în șuturi și fă-l să ia realitatea în piept.

Se ascundea de mine. Trebuie să-mi fi dat seama de asta mai devreme, doar că fusesem prea ocupată să mă complac în propriile mele trăiri. Proceda exact cum procedase pe insula lui, după ce mă dusese în Pacificul de Sud și descoperisem, când mă trezisem, că mă răpise, mă înfierase și mă luase de nevastă - toate fără acordul meu.

M-am foit pe scaun. Dacă eu reușisem să trec peste acele lucruri, și el trebuia să treacă peste faptul că îl văzusem cum o luase razna în prima seară la castelul tatălui lui Felicity.

-Serios acum, am spus, ce fac în cazul în care chiar se întâmplă ceva rău?

-N-o să se întâmple. Proprietatea e păzită cu strictețe. Câtă vreme rămâneți în perimetrul ei, veți fi în siguranță.

Din nou sentimental că eram prizonieră.

-Și dacă nu rămânem?

-Tata și tatăl lui Luc au căzut la o înțelegere. Casa Salvatici nu va risca un război cu Casa Merrick. Sunteți în siguranță aici, în insule. Dacă vrei să pleci, eu, în locul tău, n-aș face-o singură. Și n-aș face mare caz de asta. Dar oamenii de aici știu cine e Luc. Dacă îl văd afară, se va duce vorba. Iar dacă Marele Duce află că s-a însă-nătoșit, îl vor chema înapoi mai devreme decât suntem pregătiți. Asta-i tot ce spun.

Mi se făcea rău la gândul că Luc s-ar întoarce vreodată la cei din Casa lui, dar mi-am înghițit vorbele. Nu eram sigură de ce aveam să fac în privința părinților lui, dar în fiecare noapte când mă duceam la culcare, singură în pat, îmi imaginam noi și dureroase moduri de a-i face să sufere. Deveneam obsedată de asta. Iar obsesia îmi lua gândul de la Luc, măcar pentru câteva minute.

- O să fim atenți. N-am nici o intenție să părăsesc proprietatea. Voiam doar să știu cum stau lucrurile, în caz că Luc nu cooperează.

- Va coopera. Chiar dacă nu e în cea mai bună poziție, nu te-ar pune în pericol. Nu ar îndrăzni. Și nu ar risca să te știe expusă.

Felicity se ridică de la masă și continuă să își vadă de treabă. Nu înțelegeam prea bine ce voise să spună. Nici ea, nici Marco nu îmi spusese o vorbă din ce zisese Luc despre mine în ultima săptămână, deși amândoi se ocupaseră zilnic de el, îi oblojiseră rănile, îi duseseră mâncare și stătuseră de vorbă cu el.

Din spusele ei reieșea că Luc vorbise, totuși, și despre mine. Sau cel puțin, că se gândea la mine.

O căldură plăcută începea să mă învăluie. Era bine dacă se gândea la mine. Era de bine. Orice era mai bine decât să urle la mine.

Se auzi zgomot de pași și în câteva secunde își făcu apariția Marco.

- *Dio*, oftă el, trecându-și degetele prin păr. Tipul ăsta poate fi mare măgar. Și al dracului de dificil.

Felicity se apropie și îl sărută pe obraz, apoi continuă să facă bagajul.

- Ce să-i faci, e de la sângele albastru, comentă ea.

Marco îi trase în joacă o palmă peste fund.

- Dacă el e un măgar cu sânge albastru, tu ești o măgăriță cu sânge albastru. Eu și Natalie nu știm cum e, suntem doar niște bieți oameni de rând, replică el și îmi făcu amuzat cu ochiul.

Felicity râse.

- Ascultă, Romano, dacă nu-ți ții mâinile acasă, voi fi nevoită să te pedepsesc.

- Ah, *vita mia!* exclamă el și o trase aproape. *Mi piaci da morire!*¹. A trecut mult prea mult timp de când nu m-ai mai pedepsit!

Se sărutară. Moment în care am dat ochii peste cap și m-am ridicat de la masă.

- Gata, mi-a ajuns. Eu stau pe uscat, iar voi îmi fluturați viața voastră intimă prin fața ochilor. N-aveți un avion de prins sau ceva?

Marco zâmbi, o sărută pe Felicity pe frunte și se desprinse din îmbrățișare.

- Ai dreptate. Se apropie de mine, devenind brusc foarte serios. Vezi că nu i-am spus că plecăm. M-am gândit că nu avea sens să declanșez un conflict de care nimeni nu are nevoie. Când începe cu crizele, spune-i că nu te are decât pe tine. Și dacă nu îl ajuți tu, nu are cine.

- Și să vezi ce bine o să iasă...

Marco mă strânse ușor de umăr cu mâna lui mare și puternică.

- E cazul să-i administrez o doză de dragoste dură. Am mai discutat despre asta.

Adevărat. Doar că pe-atunci nu-mi dădeam seama că o să i-o administrez singură.

I-am condus până la ieșire, unde îi aștepta mașina.

- Ți-am salvat în telefon numerele noastre, mai spuse Marco, luând geanta lui Felicity de pe blatul din bucătărie. Am salvat și câteva numere importante din Casa Merrick, inclusiv pe ale părinților lui Fee, pentru situații de urgență când nu dai de noi. Ai acolo și numărul unui medic, în caz că ceva merge rău. Dar nu va fi cazul. Luc nu mai ia deja nici unul dintre calmantele puternice.

¹ Îmi plăci de nu mai pot (în limba italiană, în original)

Asta era și bine, și rău. Era bine pentru că însemna că durerile lui deveniseră suportabile. Era rău pentru că o parte din mine îl voia înapoi pe Luc cel cu mintea amețită de medicamente, pentru că era singurul Luc care mă voia în preajmă.

- Sper că mi-ai lăsat niște sedative, pentru orice eventualitate.

Marco zâmbi și puse ultimele bagaje în portbagaj.

- În caz că obosești de la fițele lui și vrei să evadezi în lumea viselor?

- El mi-a dat somnifere de câteva ori. Mă gândeam să-i întorc favorul.

Felicity râse, apoi veni spre mine și mă îmbrățișă.

- Dumnezeu să-l aibă în pază. Luc nici n-are idee ce îl așteaptă.

I-am zâmbit de formă, dar după ce Fee urcă în mașină, am redevenit îngrijorată și apăsată.

- O să fie bine, îmi spuse Marco, privindu-mă ca pe un copil lăsat prima dată singur acasă. Vei reuși.

Știam că pot. Doar că nu ardeam de nerăbdare s-o și fac.

- Hai, du-te. Fee te așteaptă.

- Nu suntem departe. Doar la două ore cu avionul. Dacă ai nevoie de noi, ne întoarcem într-o clipită.

- O să fim bine.

- Știu.

Mă îmbrățișă și, în timp ce-l cuprindeam cu mâinile de după gât mi-am dat seama că era prima dată când mă lua în brațe.

- Ești exact ce îi trebuie, Natalie. Îi faci bine. Știu că-l poți ajuta să depășească perioada asta.

Am tras aer în piept și m-am forțat să par încrezătoare. Însă n-am putut scoate un cuvânt, așa că doar am dat din cap. Nu eram convinsă că că-l puteam ajuta pe Luc să depășească situația cu bine. Știam însă că trebuie să încerc.

M-am desprins de Marco și am așteptat până s-au urcat în mașină și le-am făcut cu mâna până s-au îndepărtat.

M-am întors în bucătărie și în sufragerie, întrebându-mă cum naiba ni se dăduseră viețile peste cap în așa hal.

Cu două săptămâni în urmă mergeam spre altar pe o potecă plină cu petale de trandafiri și lumânări și mă căsătoream cu bărbatul vieții mele. Eram cea mai fericită. Și iată-mă pe punctul să-l pierd dacă nu îl făceam să își aducă aminte că doar noi contam pe lume. Nu era luna de miere pe care mi-o imaginasem. Totul era departe de cum crezusem că va fi.

Mi-am adunat bruma de curaj care îmi mai rămăsese și mi-am spus că gata, nu se mai putea așa! Venise momentul să aibă de-a face cu mine. Și chiar era cazul să începem să ne bazăm unul pe celălalt.

capitolul 5

Luc

Deveneam claustrofob. După o săptămână petrecută între patru pereți, mi-era silă de acea încăpere fițoasă și de balconul care dădea înspre o pajiște verde, bogată, și spre coasta stâncoasă a Scoției. Aveam nevoie de aer și de o schimbare de decor, dar afurisita de cameră era singurul loc unde știam că nu trebuie să stau de vorbă cu nimeni și să socializez. Nici să dau ochii cu nevastă-mea. De fiecare dată când mă gândeam să o văd pe Natalie, simțeam un fior de dezgust. De fiecare dată. Poate eram laș, dar nu-mi păsa. Nu suportam să mă gândesc la ce-o simți sau ce-o vedea Natalie atunci când mă privea. Marco nu dorise să mă asculte când i-am cerut să îi spună lui Fee să o izgonească pe Natalie și să o ascundă undeva, sub o identitate falsă, astfel încât Casa mea să nu-i dea de urmă. Nu dorise să mă asculte nici când i-am spus să o țină pe Natalie departe de mine cât mai departe. Știam că băntuia prin castel și că încerca din când în când să vadă ce fac și cum mă simt, cu toate că îi interzisesem să intre în camera mea.

Stăteam pe balcon, așezat pe un scaun, dârdâind în tricoul și pantalonii de trening cu care mă îmbrăcasem, și blestemam afurisita de țară în care mă aflam. Blestemam faptul că mă aflam acolo. Blestemam tot și pe toți, mai ales pe Marco, pentru că nu-mi urmase indicațiile. M-am lăsat cu grijă pe spate, sprijinit de perne, strâmbându-mă din cauza durerii arzătoare de spate. Rănile se închiseseră. Fee îmi scosese aproape toate copcile. Dar pielea era încă fragilă și sensibilă și mă durea ca naiba la aproape orice atingere mai puternică. Îmi dispăcea până și atingerea materialului tricoului, dar era prea frig afară ca să stau la bustul gol. Până la urmă, puteam să suport durerea. Ba chiar îmi era utilă, pentru că-mi distrăgea un pic atenția de la preocuparea mea cea mai constantă, aceea de a mă disprețui, dar și de la senzația de greață care mă cuprindea când îmi aminteam de la ce mi se trăgeau rănile.

Cineva bătu la ușă. Nici nu m-am obosit să răspund. Am rămas așezat pe balcon, cu ușile mari lăsate deschise. Marco fusese la mine acum mai puțin de o oră și mă bătuse crunt la cap. Nu aveam nevoie de nimic, iar el o știa prea bine. Am auzit balamalele ușii scârțâind. M-am încruntat, mi-am încrucișat brațele la piept, pregătindu-mă pentru eterna placă a lui Marco: „Trebuie să-ți miști fundul și să te comporți ca un om normal, bla-blabla“. Eram sătul. De trei zile nu auzeam altceva. Trecură minute bune și nimic nu se întâmpla. Marco întârzia să-și facă apariția pe balcon. Nici măcar nu sufla o vorbă. Deja eram confuz. Nu înțelegeam ce punea la cale de data asta. M-am aplecat încet în față, ca să nu îmi irit spatele, apoi m-am întors și am privit peste umăr. Apoi mi-am dorit să n-o fi făcut.

În cameră, nici urmă de Marco. Sau de Fee. În schimb, iat-o pe nevastă-mea, care aduna cearșaful și cuverturile murdare și le înlocuia cu lenjerie curată, proaspăt spălată. M-am ridicat în picioare și am intrat în cameră.

- Ce naiba faci?

- Îți schimb lenjeria de pat.

Pletele negre și ondulate îi acopereau obraji în timp ce trăgea așternuturile de pe pat, le făcea ghem și le punea pe podea, lângă ușă. Îmi evita privirea și, cu toate că nu voiam să se uite deloc la mine, tot am simțit cum încep să mă enervez repede și sigur.

- Nu ți-am cerut să le schimbi.

- Ghinion. Trebuie schimbate oricum. Camera asta pute, spuse ea, netezind așternutul.

- Poate că așa-mi place, am răspuns, cu brațele încrucișate.

Ea oftă și se aplecă să mai netezească niște cute.

- Sunt convinsă, mi-a replicat.

Când ajunsese la latura de pat cea mai aproape de mine, se aplecă și continuă să aranjeze așternutul. Stătea cu spatele la mine. Era îmbrăcată într-un tricou lung și larg și o pereche de colanți subțiri prin care îi vedeam fundul mic și ferm, numai bun de înșfăcat și pipăit. Am simțit cum sângele îmi năvălește în vintre, iar penisul mi se întărește pentru prima dată în cel puțin o săptămână. Dar odată cu excitația am simțit o durere ascuțită în piept, care îmi tăie răsuflarea și-mi provocă o intensă senzație de greață. Rahat! Avea să mi se facă rău - din nou!

Am ocolit patul și m-am dus direct la baie, singura încăpere pe care o uram mai mult decât idiotenia de dormitor. Am închis ușa cu zgomot. Am închis ochii și m-am rezemat de ea, încercând să înving senzația de vomă.

- Pleacă din camera mea, Natalie, și nu te întoarce! Singurii pe care vreau să îi văd sunt Marco și Fee.

I-am auzit pașii, de cealaltă parte a ușii. Apoi i-am auzit vocea.

- Marco și Fee au plecat ceva mai devreme în Țara Galilor, în vizită la părinții ei. Dacă ai nevoie de ceva, n-ai încotro, la mine trebuie să apelezi.

Am făcut ochii mari. Ce mama dracului...?!

- Mă întorc în câteva ore ca să îți scot restul de copci, mai spuse. Va trebui să te împaci cu ideea.

Din nou, sunetul pașilor ei pe podeaua de lemn, apoi ușa se deschise și se închise. Nu o trânti, cum m-aș fi așteptat. O închise normal, firesc. Venea și pleca după cum îi convenea, de parcă era la ea acasă. Lucru care, mi-am dat seama cu stupeoare, era cam adevărat, pentru că în afurisitul de castel unde mă ascundeam mai eram doar noi doi. Senzația de greață se transformă în suferință, în acea stare de care deja eram sătul până peste cap. M-am lăsat ușor pe podea și m-am rezemat cu grijă de ușă. Mă simțeam epuizat fizic, emoțional și psihic. Și mă purtam ca ultimul dobitoc. Îi frustram pe toți, dar în special pe mine. Numai că nu știam cum să ies din beznă, din acea continuă silă față de propria persoană, care ajunsese să mă domine întru totul. Și la ce bun, oare?

De ani întregi îmi tot spuneam că voi găsi cumva, cândva, o cale să ies din Casă. Am continuat să-mi spun asta chiar și după ce am târât-o și pe Natalie în acest coșmar. De-acum însă, știam că nu voi scăpa niciodată. Nu mă voi elibera niciodată de familia mea și de acea Casă dementă. Puterea mea era egală cu zero. Din clipa în care puseseră piciorul pe proprietatea lui Marco și o răpiseră pe Natalie, deși căzusem la înțelegere cu ei, îmi dovediseră că eram complet lipsit de putere. Nu o puteam apăra pe Natalie, iar asta însemna un singur lucru: că era în siguranță doar dacă se ținea cât mai departe de mine. Numai că era al naibii de încăpățânată și refuza să înțeleagă că era spre binele ei să dispară din preajma mea. Am simțit o durere surdă în piept și mi-am dus mâna la inimă, încercând să respir și să înving durerea.

Voiam ca Natalie să plece.

De tot.

Voiam să dispară din viața mea definitiv, să nu o mai văd, să nu o mai aud și să nu mai retrăiesc clipă de clipă trădarea. Bezna mă împresura din ce în ce mai repede și mă simțeam prea obosit să o mai înfrunt. Am lăsat-o să mă cuprindă și m-am întins pe podea, pe o parte, pe gresia rece, privind în gol și dorindu-mi să devin una

cu nimicul și să nu mai simt nimic. Pentru că, la dracu', ce putea fi mai rău decât iadul în care trăiam?

Nu îmi era clar ce anume mă trezise. Știam doar că, atunci când am deschis ochii, în jur era întuneric, zăceam pe o parte, în pat și cineva se mișca prin cameră. Am ridicat capul de pe pernă și am încercat să disting ceva în beznă. Degeaba.

- Marco?

- Nu.

Pașii se apropiară de pat, apoi veioza de pe noptieră se aprinse și mai că nu m-a orbit.

- Așază-te pe burtă ca să verific copcile.

M-am strâmbat, mi-am pus mâna streășină la ochi și am băgat fața în pernă. Nu pentru că așa-mi spusese Natalie, fir-ar să fie, ci pentru că simțeam că-mi ia foc retina.

- Porca troia!

- Vrei să mă-njuri? N-ai decât. Chiar nu-mi pasă, spuse ea, ridicându-mi cearșaful de pe spate. Acum stai ne-mișcat. Trebuie să le scot.

Își puse o mână pe spatel meu, și am simțit atingerea unui obiect rece, din metal. Mi-am ținut respirația și nu m-am mișcat. Nu-mi era teamă că o să mă taie cu foarfece, ci pentru că atingerea palmei ei era extrem de plăcută. Prea plăcută, la dracu'. Mama dracului, era mult mai plăcut decât meritam. Simpla atingere piele pe piele îmi provoca o erecție. Și încă una mult mai zdravănă decât avusesem când mă încălecuse femeia aceea blondă și mă făcuse să-mi dau drumul de față cu soția mea.

Starea de excitație se risipi brusc, lăsându-mă gol și rece pe dinăuntru.

- Doare?

Natalie se oprise, și mi-am dat seama că scosesem, probabil, un geamăt. Mi-am mușcat buzele.

- Nu. Termină dracului odată, am răspuns cu fața în pernă.

Să-mi bag picioarele, voiam să se termine mai repede. Voiam să iasă naibii din cameră. Și, la dracu', voiam să nu mă mai atingă, deși îmi plăcea la nebunie și mă excita din nou. Și cea mai mică mișcare a mâinii ei pe pielea mea mi-o întărea și mai mult, și mai mult, iar asta mă făcea să mă gândesc la nenorocitul de ritual care mă făcea să vomit.

- Gata, asta e ultima, spuse ea.

- Bine.

Mi-am ridicat puțin capul de pe pernă, doar cât să pot să respir, dar am făcut în așa fel încât să nu fiu nevoit să mă uit la Natalie. Mi-am înfrânat impulsul de a o împinge, de a o îmbrânci ca să nu observe efectul atingerii ei.

- Acum pleacă, i-am cerut.

- Trebuie să te bandajezi.

- Nu, eu...

- Nu vrei să nu te mai porți ca un ticălos? Măcar două secunde?

Am închis gura, mi-am afundat din nou capul în pernă și am rămas nemișcat.

- Mă dau de ceasul morții ca să te ajut, să știi.

Îmi aplică mai multe bandaje pe spate, apăsând poate cam tare, dar nu pe cât meritam. Durerea mă fulgeră, făcându-mă să mă strâmb și să mă crispez, dar n-am vrut ca ea să observe.

- Ai putea să fii măcar un pic recunoscător, continuă ea.

- Nu ți-am cerut ajutorul! am răbufnit.

- Normal că nu. Când e de tras linie, redevii exact nemernicul din ziua când ne-am cunoscut.

Îmi lipi cam tare ultimul bandaj și se ridică de pe pat.

- Faci totul pe cont propriu, fără să-ți pese de sentimentele celorlalți. Fără mine, Marco și Felicity făceai o septicemie cât casa și dădeai colțul.

Bruma de autocontrol pe care o mai aveam dispăru într-o clipă și am sărit în picioare înainte să-mi dau seama exact ce fac.

- N-am cerut ajutorul nimănui!

- Cui dracu' îi pasă? întrebă ea, oprindu-se la capătul patului și privindu-mă cu ochi mari, atât de mari că le vedeam albeața din jurul frumoaselor ei irisuri albastre. Formăm o familie, deși poate că ai uitat. Când unul suferă sau e bolnav, ne ajutăm între noi. Asta înseamnă familia.

- Nu și rahatul meu de familie. Familia mea provoacă durere și suferință. Ai văzut cu ochii tăi.

Trăsăturile i se îndulciră și dădu să vină spre mine.

- Luc...

- *Porca puttana.*

De ce naiba adusesem vorba de asta? M-am îndepărtat de ea ca ars, tremurând din tot corpul de furie, o furie pe care mi-o stăpâneam cu mare greutate.

- Ieși din camera mea!

- Nu, răspunse ea blând.

Era aproape. În spatele meu. Mult prea aproape.

- De fiecare dată când ai zbierat la mine, m-am retras. Acum nu mai plec. Ai nevoie de mine.

- Ba nu.

- Ba da.

Se apropie și mai mult. Aproape că îi simțeam căldura trupului, ca o adiere ce îmi mângâia rănilile. Eram din nou excitat și, în același timp, mă mânca pielea de silă și dezgust. Cele două reacții îmi suprasolicitaru nervii și creierul.

- Ai nevoie de mine cum am și eu nevoie de tine.

- *Dio dannato!* N-am nevoie de nimeni.

Nu mi-am mai putut controla furtuna de emoții și, cu o singură lovitură, am ras cu mâna veioza de pe nopțieră, care căzu cu o bufnitură și zgomot de bec spart, iar camera se întunecă brusc.

¹ Dumnezeii mă-sii (în limba italiană, în original)

- Ieși dracului de-aici!

Trupul îmi vibra, mâinile îmi tremurau. Respiram repede și precipitat și ciuleam urechea ca să prind sunetul pașilor ei, zgomotul ușii trântindu-se. Dar nu auzeam nimic. Când m-am întors ca să mă asigur că plecase, mi-am dat seama că era în continuare în cameră. Mai mult, nici nu se mișcase din loc. Stătea în picioare la câțiva centimetri de mine, lângă marginea patului, înfruntându-mă în beznă cu tot curajul și cu toată îndrăzneala de care era capabilă.

- Nu, îmi șopti. Am spus că nu te părăsesc și nu am s-o fac. Suferi.

Mai făcu un pas, și am înghețat când i-am simțit degetele atingându-mi pieptul gol. La naiba, atingerea ei îmi făcea stomacul să se revolte. Dar, în același timp, mă excita mai rău ca oricând, într-un fel pe care nu îl înțelegeam. Am închis ochii și am inspirat profund. Voiam să o resping și să îi cer să nu mă mai atingă vreodată. Voiam, în același timp, să o implor să nu plece niciodată. Acele stări conflictuale mă inebuneau, mă excitau, mă învârtoșau. Veni și mai aproape până când, Dumnezeu mare, i-am simțit buzele plimbându-mi-se pe piept. Mi s-au înmuiat picioarele, m-am clătinat și am făcut doi pași în spate până m-am lovit de noptieră.

- Ai nevoie de mine, îmi șopti, apropiindu-se și sărutându-mă pe piept, chiar deasupra inimii. Iar eu am nevoie de tine. A trecut atât timp, Luc. Și eu sufăr. Am nevoie să te am aproape.

Mă sărută din nou, dar în loc de valul de fierbințeală care îmi făcea penisul să se întărească, am simțit doar greață. Intensă, copleșitoare, pentru că mi-am dat seama, ca lovit de trăsnet, ce urmărea Natalie.

Sex. Voia sex.

Respirația mi se acceleră. Buzele ei îmi atingeau gâtul, iar degetele îmi atingeau pieptul.

„Vrea sex cu mine.“

Am rămas nemișcat, iar buzele ei îmi atinseră bărbia, sărutându-mă ușor. Trupul ei suplu se lipi de al meu. Îi simțeam pe piele rotunjimile sânilor.

Vrea sex cu bărbatul care se comportă ca o bestie, la fel ca la Roma.

- Luc...

Degetele i se plimbau prin părul meu, șoldurile îi erau lipite de ale mele...

Am închis ochii, încercând să controlez sentimentele contradictorii care duceau în mine un război pe viață și pe moarte - excitația și greața, plăcerea și durerea, dragostea și ura. Se înfruntau bărbatul care credea că sunt și monstrul care știam că sunt predestinat să fiu.

- *Vita mia*, șopti ea, sărutându-mă pe obraji, cu buzele alunecând ușor spre ale mele. *Ho voglia di te*¹.

Poate pentru că-mi vorbise în italiană sau poate pentru cuvintele pe care le alesese, „viața mea“, am prins-o de încheieturile mâinilor înainte să ajungă să mă sărute și am smucit-o, cu mâinile noastre formând un scurt între noi. Se uită la mine cu ochi măriți de uimire, parcă și de ceva spaimă, de parcă nu mai era sigură cine eram sau ce aveam de gând să fac. În liniștea care se lăsă, toată ura și tot disprețul față de mine însumi reveniră înzecit. La fel ca șoaptele pe care le auzeam iar și iar, cuvintele pe care mi le spusese la ureche tatăl meu după ritual, după ce fusesem eliberat din lanțuri.

„Toată viața te-ai crezut mai bun decât mine și decât toți ceilalți bărbați din Casă. Nu ești. Și ai dovedit-o regulând-o pe pisicuța aia în fața nevestei tale. Încălcându-ți legământul sacru la nici măcar o zi după căsătorie. Ți-a plăcut fiecare secundă din tot ce ți-au făcut pisicuțele. Ești slab. Ești o mare dezamăgire. Ești zero, iar acum o știi toți. Ascultă-mă bine, fiule, m-am săturat de figurile tale. Ori faci ce ți se spune, ori o să te distrug cu tot ce ai mai scump pe lume, inclusiv pe frumușica de nevastă-ta. Iar înainte să începi să mă blestemi și să zici că sunt

¹ Te doresc (în limba italiană, în original)

un monstru, ai face bine să privești realitatea-n ochi. Ești un monstru, întocmai ca mine. Eu te-am creat. Ești sânge din sângele meu, din sângele Salvatici. Oricât vei încerca să te opui, să știi că de ce ți-e sortit nu scapi“.

- Luc!

Natalie mă privea fix.

- Luc, ce s-a întâmplat nu a fost din vina ta. Te vreau. Te iubesc. Lasă-mă să îți arăt cât de mult te iubesc.

- Mă vrei?

- Cu disperare.

Ceva se rupse în mine. Nu meritam să mă dorească nimeni. Nici o femeie întregă la cap nu avea cum să mă dorească după ce făcusem. Mai ales cineva care, chipurile, mă iubea. Am văzut roșu în fața ochilor, apoi furia m-a orbit, alimentată de șoaptele, minciunile și adevărurile dureroase, și m-a făcut să acționez.

Am trântit-o pe Natalie pe pat, cu fața în jos. A încercat să se sprijine în mâini și pe genunchi ca să se ridice, dar nu am lăsat-o. Am obligat-o să stea întinsă pe burtă și am imobilizat-o cu o mână, uitându-mă în jur în căutarea a ceva cu care să o leg. Am observat halatul pe care Marco îl lăsase lângă pat cu două zile în urmă, i-am scos cordonul și am legat-o cu el de tăblia patului.

- Luc, ce faci? Stai! De ce mă... Oprește-te o clipă, vorbește cu mi...

- Ai zis că mă dorești.

Am înfășurat capătul liber al cordonului de fierul forjat de la capătul patului și l-am strâns bine.

- Uite-mă. Asta sunt, am continuat.

- Eu... Te doresc, dar nu e nevoie să mă legi. Vreau să te ating. Vreau să fac dragoste cu ti...

- Ți-am spus din prima noastră noapte împreună că eu nu fac dragoste. Se pare că ai uitat.

M-am așezat în spatele meu și i-am tras colanții și i-am aruncat pe podea. Apoi i-am cuprins fundul cu mâinile.

- E timpul să-ți reamintesc la ce sunt bun. Cum mi-ai spus în Roma?

- Luc...

- Spune-o!

I-am despărțit fesele și am plesnit-o, făcând-o să tresară.

- Vreau să te-aud. Spune-o!

Mi-am strecurat mâna între coapsele ei. Era deja umeză și înfierbântată, iar reacția trupului ei nu făcu decât să-mi alimenteze și mai mult furia.

- Spune-o, Natalie! Altfel o să te plesnesc până nu-ți mai simți fundul!

- O, Doamne...

Își îngropă capul în pernă și se împinse înspre mâna mea, în loc să încerce să se ferească, iar reacția ei mă înfierbântă și mai rău.

- Am... am zis că... ești... o bestie.

- Exact.

M-am aplecat deasupra ei și i-am cuprins un sân cu mâna, pe sub tricou.

- Sunt o bestie. Dintotdeauna, am adăugat, stârnindu-i clitorisul cu atingeri experte.

- Da, scânci ea, unduindu-și șoldurile. Da, așa...

- Vrei mai mult?

Încuviință din cap și apucă strâns cordonul cu care o legasem.

- Mai mult. Te rog. Te vreau.

Nu mă voia pe mine. Nu așa. N-avea cum. I-am strâns sfârcul între degete și mi-am introdus două degete în ea. Era fierbinte și catifelată. Voiam să îi dovedesc că nu mă voia, voiam să o pedepsesc pentru că se apropiase de mine, voiam să-i provoc o plăcere atât de intensă încât să-mi inunde degetele cu seva ei.

Emoțiile care mă năpădeau erau de neînțeles. Simțeam că îmi explodează capul. Mă înnebuneau de furie și de excitație în același timp.

- Dintotdeauna am fost o bestie, am scrâșnit, mișcându-mi degetele înlăuntrul ei și frecându-i clitorisul, mânat de un instinct primar pe care nu reușeam să îl înțeleg și care mă împingea să o pedepsesc

și să o posed în același timp. Ai făcut o mare greșală când ai crezut că mă poți împlânzi. Dar acum știm amândoi care e adevărul. Sunt brutal, sunt sălbatic, sunt exact cum ți-am spus că voi fi. Doar că ai fost prea proastă ca să mă ascuți.

Am împins mai tare, atingând acel loc bine ascuns care îi făcea trupul să tremure de extaz. Adoram și uram felul în care Natalie răspundea la atingerile mele. Nu încerca să se retragă, să mă împingă, ci era dispusă să mă lase să îi fac orice, să o supun oricărei fantezii demente.

- Asta voiai, nu-i așa? am întrebat-o în timp ce-i ciupeam un sfârc și îmi împingeam degetele și mai adânc în ea. Voiai să ți-o trag intens și rapid. De-asta nu mă lăsai în pace. Ia de-aici! Haide! Ia tot ce poți. Știm amândoi că doar la asta sunt bun.

- Nu, gemu ea.

Chiar atunci își arcui spatele și se crispă, prinzându-mi degetele ca într-o menghină.

- Nu... doar la asta... Te vreau pe tine... Nu doar sex.

- Rahat. Vrei să-ți dai drumul. Spune-o!

- Ah...

Își lăsă capul în jos, sprijinit de saltea. Își pierduse controlul și se împingea nebunește în mâna mea.

- Luc...

Știam semnele. Știam că era pe punctul să juisseze. Undeva, în adâncul sufletului, o disprețuiam pentru asta. Pentru că mă dorea pe mine, când știam amândoi că n-are trebui. Căci eu, unul, nu suportam nici să mă privesc în oglindă.

- Spune-o! am șuiurat. Imploră bestia să te lase să termini.

- Luc...

- Spune-o! am strigat.

- O, Doamne, Dumnezeu! Se sprijini pe coate, dându-mi contre din șolduri. Te rog, fă-mă să-mi dau drumul... Te rog!

Am apăsât-o din nou în acel punct din adâncul ei, frecându-l intens cu ambele degete. Iar când juisă, nu doar i-am auzit extazul, ci l-am și simțit în felul în care canalul umed și fierbinte al feminității ei se încleșta în jurul degetelor mele, umplându-mi-le de sucul ei. Natalie se prăbuși apoi pe saltea, transpirată și inertă, cu hainele în dezordine și pletele răvășite. Mi-am extras degetele din trupul ei ademenitor și am privit-o cum se lupta să respire în beznă, cu mâinile legate, incapabilă să se miște, goală de la brâu în jos. În loc de satisfacția pe care credeam că o voi simți pentru că o făcusem să imploră, convins că îi dovedisem și îmi dovedisem și mie că eram un monstru, cum spusese tata, pieptul mi se încleștă de durere, de parcă cineva îmi despicasese coșul pieptului.

- Luc.

Își întorsese capul înspre mine, dar nu aveam cum să se întoarcă îndeajuns ca să mă vadă. Asta îmi convenea de minune, pentru că simțeam că mă cuprinde panica, odată ce furia se mai domolise. Iar panica era mai intensă decât cea care mă copleșise în baie, cu o săptămână în urmă. Nu mă lăsa să respir, să mă mișc, să mă mișc, la dracu'! Am înghițit cu greu și am reușit să mă aplec și să o dezleg, apoi am rămas fără puteri. Dorința de a lupta mă părăsise. Tot ce simțeam era slăbiciune. O simțeam în brațe, în picioare, în fiecare părticică din trupul meu trădător. M-am îndepărtat de ea și m-am tras pe saltea cât de departe am putut. Atunci au început tremurăturile.

Rahat!

Parcă îmi ardeau ochii. Urma să-mi pierd controlul, să o iau razna și nu aveam ce face ca să împiedic izbucnirea. Nici până la baie nu puteam ajunge la timp. Iar nevastă-mea era ultima persoană din lume pe care o voiam de față.

- Luc?

- Taci!

Am reușit cumva să întind o mână și să o apăs pe spate, ca să nu se rostogolească între mine.

- Și nu te uita la mine. Nu suport.

Am simțit-o că înlemnește. Nu încercă să se apropie. Și în liniștea din cameră, în timp ce mă luptam din răsuferință să nu cedez, îmi șopti:

- Te înșeli. Nu ești ca ei. Ești al meu și nu renunț la tine. Te iubesc. Te iubesc cu totul. Pentru totdeauna.

Atunci am cedat. M-am prăbușit complet. Cu tot cu urma de mândrie care îmi mai rămăsese.

capitolul 6

Natalie

Crezusem că la lumina zilei lucrurile nu vor mai arăta la fel de sumbre. Întinsă pe spate în patul uriaș din camera lui Luc, m-am uitat la locul gol de alături, intens luminat de razele soarelui, și m-am luptat să-mi înfrânez lacrimile. Mă săturasem să plâng. Lacrimile nu-și aveau rostul în iadul Casei Salvatici.

M-am ridicat în capul oaselor și mi-am netezit șuvițele care îmi intrau în ochi. Nu știam când plecase Luc din pat, dar era destul de limpede că tot nu voia să aibă de-a face cu mine. Se ascundea în cameră de mai bine de o săptămână, atât de mult își dorea să se țină la distanță de mine. Noaptea trecută pusesem presiune pe el, îl obligasem, practic, să aibă de-a face cu mine. Și avusese, într-un fel complet neașteptat. Tot nu înțelegeam cum de lucrurile degeneraseră în acea partidă de sex dur și pervers, dar nu mă plângeam. Îmi plăcea să mă atingă, indiferent dacă era dur sau tandru și dulce. Îmi plăcea la nebunie atingerea lui. Nu-mi plăcea, în schimb, că plecase imediat ce adormisem. Am simțit în piept un sentiment straniu, de goliciune, uitându-mă la așternuturile răvășite. Ce făcuserăm noi nu fusese sex în acel sens al plăcerii oferite reciproc. El, unul,

nu avusese parte de plăcere, de eliberare, pentru că totul pornise din furia care îl copleșea, din disprețul față de sine și dintr-o dorință dementă de a ne dovedi amândurora că era la fel de rău și degenerat ca monștrii din Casa din care făcea parte.

Înfuriată, la rândul meu, am dat cuverturile la o parte, mi-am găsit colanții aruncați pe podea și i-am tras pe mine. Îi detestam Casa pentru ce-i făcuse, pentru cum îi manipulasese mintea, dându-l peste cap. Și îi învinuiam pe părinții lui pentru suferința prin care trecea, pentru felul în care se învinovăța pentru ceva ce nu putuse controla. Nu aveam de gând să-l las să se distrugă, să mă distrugă pe mine, pe noi. Nu aveam de gând să îl las să mă îndepărteze. La naiba, avea nevoie de mine, chiar dacă nu credea! Și eu aveam nevoie de el. Atât de mult. Să-l pierd ar însemna...

Mi se tăiau picioarele doar când mă gândeam la asta. M-am sprijinit de perete, gemând din pricina durerii care pusese brusc stăpânire pe mine și pe care o resimțeam direct în inimă. Nu! Mi-am înfrânat lacrimile protesti. Trebuia să existe o cale să ajung la el, să-i demonstrez că nu era monstrul care se considera, să-i arăt că îl iubesc în continuare și îl voi iubi mereu.

Am reușit, cumva, să ajung în camera mea. M-am spălat pe dinți și mi-am aranjat părul cât de bine am putut. Când m-am simțit mai stăpână pe mine, am coborât la parter. Voiam să îl găsesc pe Luc și să stăm de vorbă despre ce se întâmplase noaptea trecută.

În bucătărie nu era nimeni. M-am înfiorat. Am luat-o spre sufragerie, am străbătut apoi biroul, biblioteca și sera fără să dau de Luc. Îmi simțeam nervii întinși la maximum. M-am întors la bucătărie și am început să o străbat în lung și în lat, ca un animal în cușcă. Mi-am impus să nu intru în panică. Nu încă. Proprietatea era uriașă. Poate că Luc ieșise să ia aer. Am luat telefonul fără fir de pe blatul de bucătărie și am dat fuga la etajul al doilea, unde, de la un balcon imens, putea, vedea

aproape toată proprietatea. Ajunsă sus, am sunat la punctul de securitate de la poartă.

Dexter, un bărbat de vârstă mijlocie, cu tâmplele cărunte, cu care vorbisem de mai multe ori în ultima săptămână, răspunse imediat.

- Da, doamnă Salvatici, cu ce vă pot ajuta?

Nu-mi dădeam seama cum de știa că eu sunt la telefon, dar nu aveam dispoziția necesară să-l întreb.

- Bună, Dexter. Eram curioasă dacă l-ai văzut pe domnul Salvatici plecând. Cu mașina sau pe jos.

- Dacă a plecat, n-a ieșit pe poarta principală, răspunse el cu acel accent britanic inconfundabil. Stați să mă uit pe camerele de supraveghere. A, iată-! E pe plaja din zona sudică a proprietății.

- Pe plajă? Nu înoată, sper?! am întrebat sufocată de panică.

Am ieșit pe balcon, iar aerul rece de octombrie mă făcu să tremur instantaneu. Era mult mai frig ca în Italia.

„Te rog, nu înota... „

- O să înghețe, am adăugat cu voce tare.

- Nu, doamnă. E încălțat cu teniși și poartă pantaloni lungi. Cred că a fost la jogging. Mai doriți altceva, doamnă?

La jogging? Luc nu ieșise din dormitor o săptămână și acum se apucase de alergat?

- Nu, am reușit să îi răspund lui Dexter. Asta e tot. Mulțumesc, Dexter.

- Cu plăcere, doamnă, spuse el și închise.

Mi-am strâns mâinile în jurul taliei și am făcut încă un pas pe terasa balconului. M-am apropiat de balustradă și am început să cercetez zona de sud a proprietății, încercând să îl depistez pe Luc. Era pe plajă, exact cum spusese Dexter. Purta doar teniși și pantaloni. Numai că nu alerga, ci stătea cu mâinile în șold, respirând adânc, cu privirea ațintită spre valurile care se rostogoleau spre mal.

M-am uitat la el câteva zeci de secunde. Cumva îmi era teamă că se va duce spre apă și va dispărea definitiv din viața mea. Dar n-o făcu. Își trecu degetele prin păr, se aplecă și își puse mâinile pe genunchi, uitându-se la apă de parcă deținea toate secretele Universului.

Întreaga mea ființă îmi striga să mă duc după el. Să-l iau în brațe. Să îl consolez. În el se ducea clar o luptă după ce se întâmplase noaptea trecută. Și am simțit că dacă m-aș duce la el n-ar face decât să mă respingă din nou. Nu aveam de gând să-i mai dau vreun motiv s-o facă. O pală de vânt mă făcu să mă zgribulesc și mai tare. Pe cer se adunau nori de furtună. Voiam să rămân să îl urmăresc pe Luc, dar se făcuse prea frig. Am intrat în cameră, am închis ușa și m-am dus la bucătărie, în ideea că un mic dejun ar fi cel mai bun punct de plecare pentru amândoi. Sigur avea să se întoarcă flămând, iar eu aveam nevoie de energie ca să pot găsi o cale de a ajunge la el.

Trecu încă jumătate de oră fără ca Luc să se întoarcă. Știam că probabil tremură de frig afară. Numai că, în clipa în care intră în sfârșit în bucătărie, nu părea deloc înfrigorat. Avea o expresie severă și privirea întunecată, mai întunecată ca oricând, și un aer neliniștit, imposibil de definit. Îmi dădea senzația că nici nu observase ce frig fusese afară, pe plajă.

- Hei! l-am salutat, ridicându-mi privirea de la omleta pe care tocmai o terminam. Ai venit la fix. Micul dejun e aproape gata.

Nici nu se obosi să se uite la mine. Trecu de parcă aș fi fost o piesă de mobilier și abia dacă mormăi:

- Nu-mi e foame.

Am oprit aragazul, am luat tigaia și am pus-o pe blat, apoi m-am întors spre el. Își turna cafea în ceașcă, undeva la celălalt capăt al blatului. Îi vedeam spatele brăzdat de urmele roșii care, din cauza frigului, deveniseră și mai evidente și îmi reaminteau de tortura la care îl supuseseră acei monștri.

- Trebuie să mănânci ceva. Dacă nu vrei omletă, pot să-ți fac niște pâine prăjită. Sau cereale. Parcă am văzut niște fulgi de ovăz în...

- Ce naiba nu pricepi? Ți-am spus că nu mi-e foame! Nu mă mai pisa.

Mi-am mușcat buzele și am continuat să-i privesc spatele. Mi s-a strâns inima, cu toate că o parte din mine ar fi vrut să dea frâu liber furiei, să îi răspund cu aceeași monedă. Dar la câtă mânie acumulase în el, deja mă întrebam cum de mi trecuse prin minte că ar fi o idee bună să îl momesc cu ceva de mâncare.

Luc se sprijini cu mâinile de blat și apoi lăsă capul în jos. Inspiră adânc și expiră lent, aproape cu încetinitorul.

- Îmi pare rău. N-am vrut să izbucnesc așa. Doar că... nu am chef să mănânc.

Felul liniștit în care îmi vorbise mă luă prin surprindere.

- Nu-i nimic, i-am răspuns.

Rămase nemișcat câteva secunde, cu capul în jos, apoi spuse:

- Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat aseară, să știi. N-o să se mai întâmple.

Luă cafeaua și se îndreptă spre scări, dar ceva din străfundul ființei mele îmi spunea să nu îl las să plece. Nu așa.

- Stai. I-am ținut calea, înainte să ajungă la scări. Eu...

Se opri brusc, la câțiva metri de mine. Mi-am împreunat mâinile pentru că, acum că reușisem să îl opresc, nu știam ce să îi spun. Iar faptul că evita să mă privească nu mă ajuta deloc. Însă eram disperată să ajung la el. Atunci mi-am amintit ceva ce discutasem cu Felicity înainte de plecarea lor. Poate nu era momentul potrivit, dar nu mai conta. Trebuia să fac ceva.

- Știi... știu că nu ți-e foame... nici mie nu-mi e. Doar că eu... Trebuie să stăm de vorbă, Luc.

- Nu avem despre ce să vorbim.

Încercă să treacă de mine, dar m-am pus din nou în calea lui.

- E în regulă dacă nu vrei să vorbești. O să vorbesc doar eu. Nu putem să ne evităm la nesfârșit.

- N-am timp de asta. Trebuie să fac duș.

- Fă-ți timp. Până nu ne confruntăm direct cu ce s-a întâmplat, până nu punem cărțile pe masă, asta o să ne erodeze relația.

- Nu știi despre ce naiba vorbești.

- Ba știi.

Încercă din nou să treacă pe lângă mine, dar m-am proptit la baza scărilor, blocându-i calea.

- N-ai fost doar tu acolo, Luc. Și eu am fost de față.

- Tocmai de-asta nu aveam nevoie să vorbim despre asta. Niciodată! scrâșni el.

- Te contrazic. Bun, nu vrei să vorbești cu mine, dar trebui să vorbești cu cineva. Felicity mi-a dat numărul unui psihia...

- Un doctor de cap? Exclus! strigă el, bătând în retragere.

- Un terapeut poate fi de mare ajutor în astfel de situații.

Trăsăturile i se oțeliră.

- „În astfel de situații“, mă îngână el disprețuitor.

- Știi bine la ce mă refer. E vorba despre ce ți-au făcut.

Despre viol, am adăugat, cu inima cât un purice.

El râse, dar era un râset lipsit de veselie, care îmi dădu fiori pe șira spinării.

- Ești atât de naivă! Al dracului de naivă!

- Nu sunt deloc naivă! am replicat, făcând eforturi să-mi păstrez cumpătul și să nu trec la atac.

Înțelegeam că suferă, dar voiam să fiu sprijinul lui, nu sacul de box.

- Am văzut ce ți-au făcut. Eram de față. Am...

- Ai văzut ce ai vrut să vezi.

- Nu-i adevărat! Am...

- Porca troia.

Cu o mișcare bruscă, luă cana de cafea și-o aruncă pe podeaua bucătăriei, împrôșcând totul cu lichid și cioburi. Am tresărit și l-am privit ca hipnotizată. Ochii îi erau întunecați și parcă fierbeau de furie.

- Am fost de acord cu tot ce s-a întâmplat, pricepi? Am fost de acord să mi-o trag cu acele femei și cu flagelarea de după. Dacă există dorință, nu mai vorbim de viol, nu crezi? Iar eu eram dorit. Am participat. Am avut și orgasm cu ea. Acum pricepi? Nu sunt o afurisită de victimă și n-am nevoie să vorbesc cu vreun doctor de cap. Și dacă ți-ai băga mințile în capul ala tare și ai renunța la încăpățânarea asta prostească, te-ai căra dracului din viața mea cât mai poți. Nu sunt cu nimic mai bun decât degenerații din Casa mea. Dacă nu ți-ai dat seama de asta când m-ai văzut trăgându-i-o ăleia, de față cu tine, măcar azi-noapte era cazul să te convingi.

În loc să încerce să mă dea la o parte și să urce scările, se îndreptă spre aripa principală a clădirii. L-am auzit pașii pe hol, apoi pe scara principală, în formă de spirală, în timp ce, în mintea mea, cuvintele pe care le rostise se amestecau și se învălmășeau. Brusc mi-a fost clar un lucru. Nu suferința îl făcea să se poarte astfel. Nici umilința, cum crezusem la un moment dat. Nici măcar mândria rănită. Ce nu reușea el să depășească era sentimentul de vinovăție. În mintea lui sucită, se învinovătea pentru ce se întâmplase. Se considera responsabil. Cu inima zbătându-mi-se în piept, am aruncat o privire în bucătăria largă cu dulapuri albe, gresie în alb și negru, ca o tablă de șah și blaturi impecabile din granit.

Până nu îl făceam să accepte adevărul, nu puteam trece peste această încercare. Am strâns bucată cu bucată ce mai rămăsese din ceașca de cafea, am șters dulapurile și podeaua. Nu m-am grăbit, profitând de fiecare clipă ca să mă gândesc cum ar fi cel mai bine să îl abordez pe Luc. De două ori își pierduse controlul de față cu mine. Prima dată, la Venetia, când mama lui își făcuse apariția

la hotelul unde eram cazați, iar el fusese înnebunit de grijă, din dorința de a mă proteja de familia lui. A doua oară, pe insula lui, după ce îmi mărturisise ce pățise fata pe care încercase să o salveze din Casa lui. În ambele situații, abordarea câștigătoare nu fusese de a-l lăsa în pace, de a-i da timp și spațiu. Spațiul nu era decât un prilej de a se afunda și mai adânc în beznă. Ce-i trebuie lui era... Eu eram ce-i trebuia! Atingerea mea. Trupul meu. Vocea mea. Singura cale prin care reușisem să ajung la el în trecut fusese să mă predau cu totul, să mă ofer lui fără restricții, fără limite. Trebuia să cred că va funcționa și de data asta, cu toate că mă temeam că ceva se schimbase, că întunericul era la un pas de a-l învălui definitiv.

Am urcat scările cu inima bătându-mi cu putere și am luat-o pe holul de la etaj. Ușa de la dormitorul lui era închisă, dar când am apăsat pe clanță am constatat că, din fericire, nu era încuiată. Dar în cameră nu era nimeni. În schimb, se auzea apa curgând la baie. Am privit prin ușa întredeschisă. Luc pornise dușul. Mi-am dat jos colanții și tricoul, le-am lăsat pe podea și, inspirând adânc, am intrat în baie.

Înăuntru era beznă. Beznă și abur. Nu se obosise să aprindă lumina. Nici să pornească ventilația. Stătea nemișcat sub duș, cu capul înspre jetul de apă, cu fața în mâini. Trupul lui gol, bronzat și superb, sclipea sub șiroaiele care i se prelingeau pe fiecare centimetru de piele. Arăta perfect, în ciuda cicatricilor de pe spate care știam că îl dureau încă. Am pășit lângă el sub duș. Mă simți și se întoarse, privindu-mă cu ochi mari.

- Ce faci? întrebă ridicând mâinile și lipindu-se de peretele băii. Pleacă de-aici!

- Nu plec nicăieri, i-am spus și m-am apropiat.

- Natalie, nu-i amuzant. Pleacă înainte s-o iau razna din nou! mă avertiză, cu o undă de panică în glas.

Își ținea mâinile întinse în dreptul pieptului, în încercarea de a mă împiedica să îl ating. Am clătinat din cap.

- Am făcut o promisiune, ai uitat? Eu, Natalie, te iau pe tine, Luc, de bărbat...

- *Cazzo!*

Închise ochii și strânse pleoapele, cu o expresie de durere întipărită pe chip. Nu mai era furios. Era doar rănit. Iar eu nu-mi doream nimic mai mult decât să-l sărut până avea să-i treacă.

- Nu. Te rog, nu.

Eram decisă să pun punct. Să nu mă mai las împinsă și respinsă. Avea nevoie de asta. Și eu la fel.

- Îți jur credință veșnică.

El gemu și lăsă capul în jos, iar mâinile începură să îi tremure. M-am apropiat până când aroma senzuală și căldura trupului lui mă învăluiră.

- La bine și la rău, am continuat, luându-i mâinile. Și promit să te iubesc și să te cinstesc în fiecare zi, pentru tot restul vieții.

- *Merda.* Te rog, nu...

Respira precipitat, iar pieptul îi vibra. Nu încerca să mă atingă. Brațele îi atârnavă pe lângă corp, sprijinindu-se ușor de perete. Avea ochii închiși și, cel puțin, nu mai încerca să fugă de lângă mine.

- Luc...

I-am atins abdomenul sexy și bine lucrat. Tresări sub atingerea mea, dar nu se retrase. Eram tot mai convinsă că făceam ce trebuia, că asta era calea spre sufletul lui.

- Nu s-a schimbat nimic, să știi. Promisiunea pe care ți-am făcut-o e în continuare în picioare.

- *Cazzo*, șopti el, fără să se miște.

În acel moment am știut că nu se va retrage. În mintea lui, își îndura pedeapsa binemeritată. Credea că merită orice aș face ca să-l rănesc, iar eu voiam să îi demonstrez cât de tare se înșela. În toate privințele. I-am atins ușor pieptul cu buzele.

- Nu ți-ai încălcat promisiunea față de mine, absolut deloc.

- Merda. N-n-u știi ce spui.

- Ba da. Știu ce ai făcut ca să mă protejezi. Știu că te-ai sacrificat pentru ca eu să fiu în siguranță. Nu mă interesează ce-au vrut ei să te facă să crezi, dar faptul că ai acceptat ritualul nu înseamnă că ți-ai dat consimțământul.

- Natalie...

- Au pompat în tine o farmacie întreagă, Luc. Țsta nu e consimțământ. Ai avut pur și simplu o reacție biologică în urma stimulării directe. Te cunosc, știu cum arăți când te simți bine. Și nu te simțeai bine, era clar. Țți știu gemetele de plăcere, iar ce simțeai atunci nu era câtuși de puțin plăcere. Ce ți-au făcut acele femei nu era ce-ți doreai. Nu s-au oprit nici când ai spus nu. N-a fost consimțământ, Luc. A fost viol. Și n-a fost vina ta.

- *Dio dannato*, șopti el strângând și mai tare pleoapele. Te rog, nu mai... Nu suport. Nu vreau să mă atingi. Nu așa. Nu când sunt atât de... murdar. Întinat.

Mi s-a strâns inima și o clipă m-am temut că mi se va frânge.

- Of, *vita mia*. L-am mângâiat pe bărbie. Nu ești murdar. Cătuși de puțin. Ești al meu. Mă auzi? Ești al meu cu totul. Nimeni și nimic nu poate schimba asta. Nici ei, nici ritualurile lor. Nici măcar amenințările lor. Ești al meu, Luc, iar eu sunt a ta. Împreună suntem o stâncă. Nimeni și nimic nu ne poate despărți.

Rămase nemișcat o secundă, apoi deschise ochii și mă privi cu ochii aceia minunați, cenușii și umezi, cu genele îngreunate de stropii de apă. Mă privea neîncrezător, dar, cumva, cu speranță.

- Nu-ți pasă de ce am făcut? Că te-am trădat? Am încălcat jurămintele de nuntă. Am...

M-am ridicat pe vârfuri și l-am întrerupt, lipindu-mi buzele de ale lui. El nu răspunse la sărut, ci doar mă privi confuz. Dar nu îmi păsa. I-am zâmbit și l-am sărutat încă o dată.

-Tu m-ai salvat, Luc. La fel cum te salvez și eu pe tine.

Mi-am ridicat privirea, în speranța că în ochii mei va găsi toate răspunsurile și confirmările de care avea nevoie, toată dragostea pe care i-o purtam, inima mea pusă pe tavă.

-Ce ți-au făcut ei a avut două mize: puterea și controlul. Ce vreau eu să își fac are una singură: dragostea.

L-am sărutat din nou pe piept, apoi m-am lăsat ușor în jos și mi-am plimbat buzele peste mușchii puternici ai abdomenului aproape sculptat, peste buric... Când m-am lăsat în genunchi, lui Luc aproape că i se opri respirația, dar nu se retrase și nu mă îndepărtă. L-am luat în mână sexul deja erect și m-am uitat în sus, întâlnindu-i privirea. În ochii lui gri precum cerul pe timp de furtună vedeam confuzie și neîncredere, dar și ardoarea și pasiunea pe care știam că numai eu le pot satisface.

L-am zâmbit și mi-am trecut limba peste penisul lui. Se crispă și începu să tremure din tot corpul. Am repetat mișcarea, făcând cercuri cu limba în jurul capului organului său, încântată de gemetele adânci pe care i le smulgeam.

-*Cazzo*, șopti el, fără să-și desprindă privirea de la mine. Nu e nevoie să faci asta. N-ar trebui să...

-Dar vreau s-o fac. Nu-ți place?

-*Dio*. Îmi place, dar...

-Atunci lasă-mă că continui.

Penisul i se întărea tot mai mult cu fiecare secundă. L-am cuprins cu degetele și am început să îl frec de sus până jos, delectându-mă cu lungimea și grosimea lui.

-Lasă-mă să-ți provoc plăcere. E tot ce vreau. Vreau să te iubesc cu gura, cu buzele, cu limba, să te excit până nu mai vezi în fața ochilor. Vreau să ți-o sug, să ți-o iau adânc, până-n gât, până explodezi în gura mea. Vreau să-ți înghit seva până la ultima picătură.

-Ah, *cazzo*. Nu-mi vorbi așa. N-o să mă mai pot abține.

- Nu vreau să te abții, i-am zâmbit. Vreau să-mi simți fiecare atingere a limbii, vreau să simți cum te ling și te sug, să simți cum îți înghit sperma, să simți cum te iubesc cu gura. Te iubesc, să știi. Iubesc fiecare părticică din tine. Și o să încep cu penisul tău senzational.

I-am prins capul penisului în gură, făcând cercuri cu limba și sugându-l intens. El gemea, iar când i-am luat-o până în gât a icnit, surprins. L-am privit în ochi în timp ce m-am retras și apoi am repetat mișcarea, de data asta chiar mai adânc. Era atât de erect și de gros că aproape mă înecam, dar nu îmi păsa.

- Ah, si... gemu el, fără să mă scape din ochi, aproape lăcrimând de plăcere.

Am continuat să i-o sug, apăsându-i ușor șoldurile înspre mine, ca să îl simt și mai în profunzime. Îi simțeam penisul atât de gros și de adânc în gât că mi-au dat și mie lacrimile. Am gemut înăbușit, atingându-i vârful cu limba, și plimbându-mi ușor unghiile pe scrotul lui. Gemu și se împinse din nou în gura mea. Începea să își dea frâu liber, începea să se lase în voia senzațiilor pe care i le provocam și care se intensificau... până când începu să se înfigă în gura mea, așa cum îmi doream, cu mișcări adânci și prelungi, forțându-mi limitele, obligându-mă să înghit fără să mă desprind o clipă de el. M-am lăsat de tot în genunchi pe podeaua udă, mi-am dat părul la o parte de pe față și m-am lăsat în voia lui, relaxându-mă, dornică să îi fac loc cât mai mult ca să se dezlănțuie. Mă apucă cu mâinile de păr și se împinse și mai tare, și mai adânc, privindu-mă fix în ochi, ca și cum îi era imposibil să se uite în altă parte. Ca și cum doar pe mine mă vedea. Ca și cum aș fi fost totul pentru el. Mă simțeam puternică. Adorată. Venerată. Iar când l-am simțit cum începe să se umfle și să se tensioneze și mai tare, am știut că nu-l înnebuneau nici buzele mele, nici limba mea, nici ceea ce îi făceam. Dragostea mea era cea care îl împingea în abisul plăcerii. Legătura indestructibilă dintre noi, pe care nici unul nu o putea nega.

- Cazzo, Natalie! strigă el răgușit. Trebuie să te oprești. *Sto per venire*¹.

Își lăsă mâinile pe umerii mei, fără să mă împingă sau să mă îndepărteze, așa că mi-am pus mâinile pe fesele lui perfecte, mi-am relaxat și mai mult gâtul și l-am primit și mai adânc. Apoi am înghițit, aproape prinzându-l captiv, și m-am delectat cu imaginea chipului lui în clipa în care orgasmul i se dezlănțuia în torente. L-am simțit în gura mea, umplându-mă cu dovada dulce-sărată a plăcerii supreme. Apoi se rezemă tremurând de perete și închise ochii. Mi-am desprins mâinile de pe fesele lui și i-am eliberat penisul din gură, lingând și ultimele picături de spermă, exact cum îi spuseseam că am să fac. El clipi de câteva ori, își dădu la o parte șuvițele de pe frunte și mă privi. Ochii îi străluceau de plăcere, dar distingeam în expresia lor și altceva. Nu eram sigură ce. Ceva greu de definit, dar care îmi sfâșia inima. Până să apuc să mă gândesc prea mult la asta, Luc se lăsă în jos pe pardoseală lângă mine și mă trase la el în poală. L-am cuprins cu brațele și l-am strâns la piept, iar el își lăsă capul în scobitura gâtului meu și se rezemă de mine. Apa curgea peste noi din toate direcțiile, dar eu nu simțeam decât lacrimile lui prelingându-mi-se pe gât. Nu auzeam decât respirația lui înăbușită. Nu voiam decât să îl vindec, să îi alin durerea, chinul și suferința care îl copleșeau.

- Te iubesc, i-am spus, mângâindu-i părul și sărutându-l pe frunte, în timp ce el mă ținea strâns. Numai pe tine te iubesc, Luc. Întotdeauna pe tine.

Tremuratul i se domoli. L-am simțit trăgându-și nasul. Apoi se retrase încet și se uită la mine cu ochii strălucind și vagi urme de lacrimi pe obraji.

- Îmi pare rău, șopti. Îmi pare atât de rău că...

- Șșșșt... Gata. Gata cu părerile de rău. Gata cu scuzele, i-am spus, ștergându-i lacrimile și lipindu-mi buzele de ale lui.

¹ Sunt pe cale să termin (în limba italiană, în original)

- Dar...

- Gata și cu „dar“-urile. L-am sărutat din nou, de data asta ceva mai intens. Nimic din toate astea nu mai contează. Tot ce contează e asta, am reluat, sărutându-l din nou. Noi suntem tot ce contează.

Buzele ni se întâlniră din nou și, de data asta, ale lui se întredeschiseră și îmi făcură loc, iar limba lui se strecură și o atinse pe a mea, întâi încet, apoi tot mai intens și înnebunitor. Am gemut când i-am simțit gustul și l-am sărutat mai apăsător. Voiam să simtă preaplinul din inima mea, din sufletul meu. Tot ce se acumulase și se intensificase în ultima săptămână. Aproape fără suflare, m-am desprins din sărut și mi-am strecurat mâna între trupurile noastre. L-am simțit din nou erect. Era tare și gol, și îl doream dureros de mult în mine.

- Am nevoie de tine, i-am spus abia atingându-mi buzele de ale lui, frecându-i sexul de la bază la vârf. Am nevoie să fiu aproape de tine. Cât mai aproape. Chiar acum.

El gemu și mă privi cu ochi umezi și pasionali. Apoi își trecu degetele prin părul meu, mă trase spre el și mă sărută.

- *Ti desidero disperatamente!*

Numai că cealaltă mână i se opri pe talia mea, împiedicându-mă să mă mișc deasupra lui și să îl primesc în mine.

- N-ar trebui să... îmi spuse, cu voce întretăiată.

Am gemut și l-am sărutat din nou, așezându-i capul penisului exact în dreptul buzelor sexului meu.

- Ba da, trebuie.

Îmi cuprinse șoldurile cu ambele mâini și mă îndepărtă, retrăgându-se, în același timp, de lângă mine.

- Nu pot, Natalie. Vreau, dar nu am prezervative.

¹ Te doresc cu disperare (în limba italiană, în original)

Panica din vocea lui risipi brusc ceața cu care mă învăluisese dorința. Am rămas nemișcată deasupra lui, m-am lăsat pe genunchi și i-am prins bărbia în palmă.

- Luc, uită-te la mine.

Înghiți greu, apoi clipi și îți ridică privirea spre mine. Am văzut atunci în ochii lui exact de ce anume se teme. M-am aplecat spre el și l-am sărutat.

- Te iubesc.

- Ah, *Dio, angioletto*. Și eu te iubesc. Te iubesc atât de mult.

Apele gri din ochii lui se îmblânziseră. Era la un pas să lăcrimeze.

- Atunci arată-mi cât de mult. Aici și acum.

- Vreau... dar...

- Ești perfect sănătos. Felicity ți-a făcut toate testele pe care le-ai cerut.

El închise ochii.

- Știu, dar...

- Ești absolut în regulă, l-am asigurat, sărutându-l din nou încet și dulce. Nu ești murdar. Nu ești întinat. Ești perfect.

El inspiră adânc.

- Ești frumos, i-am spus, cuprinzându-l cu brațele. Ești atât de sexy, incredibil de sexy.

Am venit mai aproape și m-am lăsat din nou în poala lui. Îi simțeam erectia lipită de mine, de centrul meu umed, acolo unde îmi doream atât de mult să îl simt.

- Și ești al meu. Al meu și doar al meu. Nu renunț la tine. La nici o parte din tine. Iar asta...

L-am privit în ochi, frecându-mă ușor de sexul lui întărit, până când l-am simțit că se relaxează și că dorința i se citește pe chip.

- Și asta e a mea. Să o ating, să o ling, să o sug, să o înghit. Să o am în mine când vreau, de câte ori vreau, cum vreau. E parte din jurămintele noastre de nuntă.

El răsă ușor stingherit, apoi gemu adânc.

- Dio. *Sei irresistibile*¹, spuse în timp ce mă frecam din nou de el.

Închise ochii, și îmi dădeam seama că făcea eforturi uriașe să nu se înfigă adânc în mine.

- Natalie...

Mi-am plimbat buzele peste ale lui.

- Gata cu scuzele. Te vreau, Luc. Carne pe carne. Fără nimic între noi. Ești al meu, sunt a ta, iar ăștia suntem noi. Iar ce avem e indestructibil.

El gemu și răspunse la sărutul meu, atingându-mi limba cu a lui și sugând-o încet. Iar când mi-a cuprins mijlocul cu brațele, m-am așezat în poziția perfectă și m-am lăsat în jos, lăsându-l să mă umple, gemând când l-am simțit în mine, mare, gros și tare.

- *Cazzo, ho bisogno di te.*²

Sărutul lui deveni lacom, sălbatic, cotropitor. M-am rotit deasupra lui, contractându-mă în jurul lui, gemând, cu buzele lipite în continuare de ale lui. Mâinile lui mari îmi înclinară capul ușor, ca să mă poată săruta mai profund. Ca să mă poată lua. Ca să mă facă a lui așa cum amândoi ne doream. Iar eu m-am lăsat în voia plăcerii pe care mi-o provoca atingerea lui. Era liber să-mi facă orice. Oricât voia. Pentru că pentru mine el era totul. Tot ce-mi lipsise. Tot ce aveam nevoie. Inima mea. Forța mea. Scopul meu în viață. O știam de-acum. Înțelegeam că în ziua în care intrasem în clădirea din New York unde își avea el birourile concurențiale nu doar soarta, ci și altceva mult mai puternic. O dragoste ca a noastră, o pasiune atât de intensă nu apărea așa, la întâmplare. Destinul mă trimisese să îi vin în ajutor. Îl găsisem pe Luc pentru că el era verigă lipsă, acea parte a inimii mele despre care nici nu știussem că lipsește.

- Ah, *angioletto*.

Îi simțeam șoapta ca o adiere pe buzele mele.

¹ Ești irezistibilă (în limba italiană, în original)

² Am nevoie de tine (în limba italiană, în original)

- *Non posso vivere senza te*¹. Nu mă părăsi. Te rog... *Non lasciarmi mai*².

- Nu te părăsesc, i-am șoptit și eu, sărutându-l iar și iar în timp ce mă unduiam deasupra lui. N-am să te părăsesc niciodată.

Începu să îmi sărute bărbia, obrații, conturul feței. Mă împresură cu brațele lui puternice și preluă controlul asupra trupului meu, iar eu m-am lăsat să mă pierd sub forța și senzualitatea lui. Se împingea cu forță în mine, devorându-mi gâtul cu buzele lui ispititoare și hotărâte. Aroma pieii lui mă înnebunea. Era acel miros specific, acel amestec de dulce, iasomie, cedru și rom pe care deja îl asociazam cu el, numai cu el. Ieșea din mine aproape complet, apoi reîntra și mai puternic, și mai intens, și mai profund, atingându-mi toți centrul plăcerii și aducându-mă tot mai aproape de climaxul pe care deja îl simțeam clocotind în mine. Iar când mi-a cuprins ceafa cu o mână și mi-a pus capul pe pieptul lui, consumându-mă cu o pasiune și o frenezie disperată de care nu îl știam capabil, m-am dăruit lui cu totul, cedându-i întreaga inimă, întreg sufletul.

- Uită-te la mine, *angioletto*. Nu-ți feri privirea.

Am suspinat adânc, căci atinsese acel loc... locul perfect care avea să-mi provoace explozia. Am încercat să mă concentrez, dar în zadar.

- Rămâi cu mine, Natalia, mi-a spus, ținându-mă strâns lipită de el, pătrunzându-mă nebunește, cu privirea pierdută în a mea. Tu... tu ești salvarea mea. Nu te merit, dar... Ah, *Dio*... Am nevoie de tine. Nu sunt nimic fără tine. Absolut nimic. Te iubesc, *angioletto*. Doar pe tine te iubesc. Mereu. Întotdeauna pe tine, dulcea mea Natalie.

Cuvintele lui, sexul lui atingându-mi iar acel sublim centru al plăcerii, adorația necondiționată și amețitoare din ochii lui... era prea mult. Prea intens. Orgasmul veni cu forța unui tsunami, luându-mă pe sus,

¹ Nu pot trăi fără tine (în limba italiană, în original)

² Nu mă părăsi (în limba italiană, în original)

amețindu-mă, devorându-mă cu forța și intensitatea lui. L-am auzit vag pe Luc spunându-mi numele și am simțit cum propria lui plăcere erupe în adâncul meu. Nu voiam să mă desprind încă, așa că am continuat să mă mișc deasupra lui, savurând împreună valurile de plăcere, până când am rămas amândoi inerti, asudați, consumați de extaz. Eram pierduți unul în celălalt. Întocmai cum ne era sortit.

Apa îmi curgea șiroaie pe față. Când am reușit să deschid ochii, l-am văzut pe Luc rezemat cu spatele de perete. Am încercat să mă retrag, ca să nu îl rănesc, dar el mă cuprinsese și mai strâns cu brațele. Nu voia să mă lase să mă desprind de el. Și, când l-am privit cu atenție, mi-am dat seama că nu îl durea nimic, chiar dacă atingea cu spatele peretele rece și aspru. Trăsăturile îi erau relaxate, privirea îi lucea, iar mâinile lui se jucau cu părul meu ud, coborând apoi pe gât, pe umeri, pe sâni, pe fiecare părțică pe care mi-o putea atinge, făcând exact ce tânjeam de o săptămână să facă.

- Ești bine? am întrebat în șoaptă, ca să nu stric momentul.

Trebuia să știu dacă nu cumva îl împinsesem prea departe.

- Simt... simt că pot respira, răspunse el, privind şuvița ondulată pe care și-o înfășurase pe un deget. Pentru prima dată în mai bine de o săptămână, simt că pot să respir, adăugă el, uitându-se de data asta la mine.

Mi-am simțit inima plină. Plină de iubire pentru bărbatul din brațele mele. Mi-era teamă că va da pe-afară. I-am atins chipul și l-am sărutat.

- Oh, Luc...

Degetele lui îmi mângâiară obrazul.

- Plângi... Dio, n-am vrut să te fac să plângi.

Am clătinat din cap.

- Sunt lacrimi de fericire. Doamne, ce mult mi-ai lipsit...

- Și tu mi-ai lipsit, *angioletto*, spuse el, strângându-mă în brațe sub duș și lipindu-și fruntea de gâtul meu. Mi-ai lipsit mai mult decât îți poți imagina.

L-am îmbrățișat și am închis ochii. Îmi simțeam inima bătându-i, lipită de pielea mea. Și mi-am spus că trăim un nou început. Drumul era încă lung, dar pentru prima dată după ceva timp simțeam speranță. Speranță că vom trece peste asta. Că ne putem vindeca. Și, cumva, indiferent cum, vom putea supraviețui familiei lui. Trebuia. Pentru că nu aveam de gând să îi mai las să-i dicteze viața lui Luc. Luc era al meu și nu aveam să-i mai las să mi-l fure din nou.

capitolul 7

Luc

Mă iubea.

Mă iubea fără să mă judece. Irațional. Fără să îi pese de consecințe și fără să se gândească la ea. Mă iubea din toată inima și din tot sufletul. Se vedea din felul în care mă privea. Se simțea din felul în care mă atingea. Iar adevărul acesta și felul în care ea mă făcea să mă topesc mă uimeau și mă îngrozeau în același timp. Dragostea ei mă făcea să tânjesc să fiu mai bun, să fiu mai mult, să fiu totul pentru ea. Și îmi era o frică de moarte că nu voi reuși niciodată.

M-a dus de mână pe scări, până la bucătărie. Îmi simțeam picioarele moi. Întreg trupul îmi era distrus, sau, cel puțin, așa mi-l simțeam. Dar nu voiam să o las să plece de lângă mine nici măcar pentru o secundă. După ce murisem și înviasem cu ea sub duș, îi șamponasem bine părul, îi săpunisem fiecare centimetru delicios de piele și profitasem de ocazie ca să o ating, să o mângâi, să-mi imprim din nou în memorie fiecare linie, unghi și sinuozitate a trupului ei. Ne-am șters reciproc, dar nu am vrut să o las să se ducă după haine curate

în camera unde stătea. Am scos două tricouri curate pe care mi le lăsase Marco, iar ea îmbracă unul, căci părea la fel de puțin dornică să plece de lângă mine pe cât eram și eu.

Bucătăria era impecabilă. Atunci am remarcat că Natalie curățase urmele furiei mele, când aruncasem cât colo cana plină cu cafea. Probabil făcuse curat și apoi mă urmase în duș.

Ne-am îndreptat spre masa de lemn de lângă fereastra ce dădea spre pajiște. Ea îmi trase un scaun și mă ajută să mă așez.

- Stai aici cât pregătesc ceva de mâncare, spuse ea, prinzându-mă de bărbie și sărutându-mă. Trebuie să te hrănești, *bello*. Bărbatul meu trebuie să fie bine făcut.

Nu-mi puteam lua ochii de la ea. O urmăream avid cum își făcea de lucru la aragaz, mânuind expert ustensilele de gătit. Învățase câteva cuvinte și fraze în italiană. Nu eram sigură dacă Fee îi dăduse ceva lecții în ultima săptămână sau dacă le prinsese din zbor, pur și simplu. Dar îmi plăcea. Îmi plăcea la nebunie, de fapt. Eram nerăbdător să îmi mai șoptească vorbe dulci la ureche, în italiană sau în engleză, nu conta. Sunetul vocii ei, atingerea pieii ei... mă țineau cu picioarele pe pământ. Datorită lor, îndoielile și disprețul față de propria persoană nu mă mai consumau. Datorită lor chiar uitam, cel puțin pe moment, de toate defectele mele de om și soț.

Se îndreptă spre frigider și scoase câteva ouă, brânză, niște legume și o bucată de șuncă, apoi închise din șold ușa frigiderului. Murmura ceva neinteligibil și își vedea de treabă lângă aragaz, cu spatele la mine, cu tricoul meu atârându-i până la jumătatea coapselor. Sparse ouăle într-un castron, le bătu cu furculița și turnă amestecul în tigaia în care sfârâia deja o bucată de unt. Acel „V” sexy dintre coapsele ei mă chema precum un cântec de sireună. Nu mai puteam sta locului, așa că m-am ridicat, m-am apropiat de ea și am apucat-o de șoldurile care se unduiau în ritmul aceluia cântec nedeslușit

pe care îl îngâna. Ea tresări, apoi mă privi zâmbind. Un zâmbet senzual, relaxat, doar pentru mine, care mă făcea să vreau să o ating peste tot.

- Parcă ne fusese vorba că stai și te relaxezi.

- Știu, am spus, mângâindu-i șoldurile și sărutând-o pe gât. Dar sunt prea flămând ca să mă relaxez.

Am continuat să o sărut, iar ea oftă și își lăsă capul într-o parte, oferindu-mi și mai mult acces către pielea ei catifelată și albă. Se înfioră când buzele mele atinseră și supseră acel loc sensibil de pe gât.

- Dacă o ții tot așa, o să se ardă ouăle.

Am oprit aragazul și am dat tigaia la o parte, apoi am întors-o pe Natalie cu fața spre mine.

- Nu de ouă îmi arde acum. *Ti desidero, angioletto.*

Oftă din nou. Se deschise sub sărutul meu și îmi cuprinse gâtul cu brațele, gemând în timp ce o sărutam și o gustam. Mi-am trecut mâinile sub fesele ei încântătoare și am ridicat-o, iar ea și-a încolăcit imediat picioarele în jurul meu. Cu ea în brațe m-am îndreptat către masa din bucătărie.

- Mm, Luc...

Își băgase o mână în pantalonii mei, trăgându-mi-i în jos chiar înainte să ajung la masă. Am întins-o pe suprafața de lemn, iar ea îmi cuprinse cu degetele penisul deja tare ca piatra și mi-l ghidă către centrul ei arzător.

- Ia-mă. Sunt a ta.

Am sărutat-o apăsat și am pătruns-o dintr-o mișcare, adânc, minunându-mă de senzațiile incredibile pe care mi le oferea sexul ei umed. Era atât de strâmtă, de fierbinte, și mă împresura pe toată lungimea cu strânsoarea ei catifelată. Era perfectă. De atât timp nu o mai simțisem! Atâtea zile tânjisem după asta, după ea...

M-am retras, apoi am pătruns-o din nou cu putere, savurând fiecare netezime, și fiecare asperitate din miezul ei de femeie, fiecare contracție, fiecare semn care îmi transmitea câtă plăcere îi provocam, fiecare icnet și geamăt care îi ieșea de pe buzele încântătoare.

- Da...

Își înfipse unghiile în umerii meu, rotindu-și șoldurile în ritmul în care o penetram. Am privit-o ca hipnotizat, captivat de plăcerea ce i se citea pe chip, de felul în care închisese ochii și își lăsase capul pe spate. Îmi dădea contre, ridicându-și șoldurile ca să-i stimulez și clitorisul. Parcă nu se mai sătura.

- O, da, Luc... Mai vreau!

Un sentiment copleșitor, o frenezie necunoscută până atunci creștea în mine, alimentată de dorința ei, de rugămințile ei, de nevoia de a fi exact ce își dorea ea, de a fi tot ce îi trebuia. De gândul că voiam să îi ofer măcar o parte din ce-mi oferise ea sus, sub duș.

- Ești al dracului de frumoasă, *angioletto*. Atât de sexy, de atrăgătoare... Perfectă!

Buzele mi-au coborât pe gâtul ei, iar cu o mână i-am cuprins și i-am strâns sânul, prin tricou, în timp ce cu cealaltă i-am ridicat un picior ca să o pot penetra și mai adânc. Ca să o pot pătrunde și mai intens. Ca să i-o pot trage mai tare și mai bine ca oricând.

- Nu mă satur de tine. N-o să mă satur niciodată de tine.

Scoase un geamăt prelung, dându-mi contre din șolduri. I-am sărutat gâtul, nu mă puteam sătura de moliciunea pieii ei. Mă rugam să juiseze curând, pentru că eram la un pas să explodez și nu voiam să las să se întâmple asta înainte să îi simt spasmele de extaz.

- *Cazzo*, am murmurat, sprijinindu-mă cu o mână de masă și ținând-o de genunchi cu cealaltă. La dracu', Natalie...

Am simțit cum creierul îmi face scurtcircuit. Voiam să mă opresc, dar nu puteam. Continuam să intru și să ies din ea, incapabil să mă mai controlez. Instinctul animalic preluase controlul. Mă consuma dorința primară de a o marca, de a o face a mea. O penetram din ce în ce mai adânc și mai repede.

- O, Doamne, Luc...

Își arcui spatele și își înfipse unghiile în umerii mei, dar nici măcar durerea nu mă făcu să mă opresc. Nici nu îmi domoli pornirile animalice. Atunci am auzit-o țipând de plăcere și i-am simțit vaginul în spasme, prinzându-mi penisul dureros de tare în strânsoarea-i fierbinte. Explozia care urmă fu atât de intensă, atât de arzătoare, de parcă Natalie îmi pătrunsese în suflet și-mi provocase din interior orgasmul, apoi mă apucase strâns și storsese din mine până la ultima picătură de spermă. Plăcerea dură mult mai mult decât de obicei. Am tresărit, vibrând până în cele mai mici terminații nervoase, gemând în timp ce ea continua să se frece de mine, ținându-mă încă în interiorul ei. Iar când am crezut că e gata, s-a contractat din nou în jurul meu, tremurând din tot trupul, copleșită de un nou val de extaz. Simplul fapt de a ști că avea din nou orgasm m-a împins din nou dincolo de limite și am erupt iar, cu o intensitate care m-a secătuit complet.

- *Santo Dio*¹, am îngăimat la pieptul ei, incapabil să mă ridic, să mă mișc, să fac orice altceva în afară de a respira. Ce naiba mi-ai făcut?

- Eu? râse ea, trecându-și degetele prin părul meu. Poate ce mi-ai făcut tu mie. A fost... incredibil. Nu cred că o să pot merge prea bine după așa o partidă.

M-am sprijinit într-o mână și am privit-o. Era roșie la față, avea buzele umflate, iar părul umed se răsfira rebel în jurul chipului ei adorabil. Avea acea lucire satisfăcută în ochi și se uita la mine ca la un zeu.

- De două ori? Ai terminat de două ori? îmi surâse ea.

- Cred... cred că da.

Parcă nu-mi funcționa creierul. Tot ce știam era că, indiferent ce făcuserăm împreună, mai voiam. Surâsul ei se transformă într-un zâmbet larg. Își mușcă muza de jos, se ridică în coate și mă sărută.

---

¹ Dumnezeule mare (în limba italiană, în original)

- Mmmm, ce tare! Data viitoare o să te fac să-ți dai drumul de două ori mai tare. De ambele dăți. Dar până atunci chiar trebuie să mâncăm ceva.

Avea dreptate. Dar imediat ce am părăsit, cu un geamăt, lăcașul ei strâmt, cald și umed, mi-am dorit să fiu din nou în ea. Mi-am tras pantalonii, iar ea se ridică și își aranjă tricoul, acoperind acel loc fermecat dintre coapse. Atunci mi-am dat seama că nu fusesem un iubit prea generos. Nu o atinsesem, nu o sărutasem și nici nu o linsesem acolo. Pur și simplu intrasem în ea dintr-o mișcare și o regulasem până-mi pierdusem mințile. Se dădu jos de pe masă și își scutură pletele. Am apucat-o de mână și am sărutat-o înainte să facă doi pași către aragaz.

- Asta pentru ce e? mă întrebă cu un zâmbet dulce.

- Pentru tine. Îți promit că data viitoare o să fiu mai bun și mai atent cu tine, am răspuns, sărutându-i degetele unul câte unul.

- Mai bun? Mai bun decât adineauri? se încruntă ea. Nu cred că ai cum.

- O, ba da. Și încă cum! am răspuns, trăgând-o spre mine și sărutând-o. Pot mult, mult mai bine.

Ca să i-o dovedesc, mi-am strecurat o mână între coapsele ei și i-am frecat ușor clitorisul cu degetele.

- Ei, bine... suspină ea, înfiorându-se.

- Îți promit că o să te fac să termini de mai multe ori, cu degetele și gura, înainte să îmi pierd iar controlul.

Se ridică pe vârfuri, mă cuprinse după ceafă și îmi trase buzele spre ale ei, sărutându-mă cu atâta pasiune că mi se sculă din nou.

- Las-o încolo de mâncare, spuse ea. Trage-mi-o. Fă-mi ce vrei, Luc. Sunt a ta. A ta cu totul.

I-am despărțit buzele cu limba și am invadat-o. Știam că e a mea. Știam că avea să fie mereu a mea. La fel cum știam că, oricât aș încerca să mă conving că nu-i așa, n-am să fiu niciodată suficient de bun pentru ea. N-o voi merita niciodată.

capitolul 8

Natalie

Într-un final am reușit să îl conving pe Luc să mănânce, după ce și-a făcut mendrele cu mine chiar acolo, în bucătărie. Prea mult n-a mâncat, totuși - cam jumătate din omletă și o felie de pâine prăjită, dar eram sigură că era mai mult decât mâncase toată săptămâna, așa că nu l-am presat. După ce am spălat vasele împreună, ne-am întins pe canapea și ne-am uitat la un film, ceva de acțiune. Mare lucru n-am înțeles din film, pentru că amândoi eram prea ocupați să ne bucurăm de apropierea noastră. Eu îi mângâiam părul, iar el adormi, într-un final, cu capul pe pieptul meu și trupul lui masiv învăluindu-mă ca o pătură. În următoarele zile, petrecu mult timp dormind. Bănuiam că voia să recupereze timpul pierdut, pentru că fără mine nu dormise mai deloc. Mi-am dat seama destul de repede că nu reușea să doarmă decât dacă mă atingea cumva. Cu o mână, cu un picior, cu spatele... totul era să mă simtă lângă el, să simtă contactul fizic. Dacă în timpul zilei, de exemplu, când trăgea un pui de somn aproape încolăcit în jurul meu, sau pe timp de noapte, dacă mă mișcam, atunci tresărea și se trezea panicat. Reacția lui îmi făcea și mie inima să bată mai repede, căci nu îi stătea deloc în fire.

Nu-i plăcea nici să mă scape din ochi. Era constant în apropierea mea, spre deosebire de primele zile la castel, când nu voise să aibă deloc de-a face cu mine. Nu eram prea sigură ce să cred. De fiecare dată când vedeam în ochii lui că îl cuprinde panica, îmi era aproape teamă să deschid subiectul. Nu voiam să risc să se îndepărteze din nou de mine.

-Unde e acum? îmi sună în ureche întrebarea lui Felicity, cu care vorbeam la telefon.

- Face jogging pe plajă. E cumplit de tensionat. E ca un arc gata să se rupă. A trebuit să-l forțez să iasă și să-și consume energia.

- Și a ieșit fără tine? E un semn bun.

Am oftat.

- Și eu sunt tot pe plajă, înfășurată în pătură. De aici vorbesc cu tine. Se tot uită înapoi ca să fie sigur că n-am plecat. Luc a fost dintotdeauna un tip posesiv, dar de data asta nu e același lucru. E un pui de paranoia, crede că la un moment dat o să dispar. Nu îi stă deloc în fire.

- Așa este. Cu sexul cum vă merge? Faceți sex din nou, sper.

Obrajii mi se colorară sub aerul rece de octombrie.

- Da.

- Și?

Mi-am mușcat buza. Nu știam cum să-i răspund fără să spun prea multe. Unele detalii ale relației noastre erau prea importante și intime, lui Luc nu i-ar fi plăcut să mă apuc să bârfesc despre ele. Mai ales despre viața noastră sexuală.

Cum nu am răspuns, Felicity continuă:

- Nat, sunt medic. Nu prea există lucruri care să mă șocheze. Eu și Marco am decis să vă lăsăm singuri și pentru a vă da ocazia să vă reconectați sexual, să vă redescoperiți intimitatea. Recăpătarea controlului asupra propriei sexualități e primul pas spre vindecarea lui Luc.

Chiar îi împărtășeam convingerea și tocmai de aceea în ultima săptămână nu îl refuzasem niciodată când mă atinsese. Am oftat, mi-am trecut degetele prin păr și am privit spre plajă. Luc ajunsese în dreptul unei stânci, cam la un kilometru și jumătate de mine. Avea să se întoarcă în câteva minute, așa că am profitat de ocazie să îi răspund lui Felicity fără ca el să mă audă:

- Apetitul sexual îi e ridicat. Gen de mai multe ori pe zi și de câteva ori pe noapte.

Ea râse.

- Asta e, doar te-ai măritat cu un bărbat care dă pe afară de testosteron. Aș zice că e lucru bun că are așa un apetit ridicat.

- Nu înțelegi. Da, dorința și interesul sunt la cote înalte, dar ceva e diferit.

- Explică-mi.

Nu prea știam cum, dar aveam nevoie de ajutorul ei ca să ajung la el și, până acum, nimic nu funcționase.

- Nu mă îndoiesc că mă dorește, ceea ce e un lucru bun, dar am senzația că folosește sexul ca să îl distragă de la altceva. De fiecare dată când încerc să îl provoc la o discuție despre ce simte sau pomenesc de familia lui, începe să mă pipăie și vrea să facem sex. Iar sexul, actul în sine, e diferit.

- Diferit în cel fel?

- Păi... am ezitat, schimbându-mi poziția, ușor jenată. Personalitatea lui Luc este...

Căutam cuvântul potrivit. Cuvântul care să îl încorporeze cât mai bine pe bărbatul de care mă îndrăgostisem.

- Masculul alfa? Dominator? Ori la bal, ori la spital? Faci ca mine sau dispari? sugeră Felicity, făcându-mă să izbucnesc în râs.

- Într-un fel, deși știe să nu încerce cu mine faza cu faci ca mine sau dispari.

- De-asta ești exact femeia de care are nevoie, pentru că nu-i accepți toate rahaturile.

Era adevărat. Fusese chiar unul dintre motivele pentru care se îndrăgostise de mine. Îi plăcuse că îl provocam, că nu eram una dintre acele femei care acceptau orice de la el și nu-i ieșeau din cuvânt. În același timp, mă făcuse să îmi depășesc limitele, din punct emoțional și sexual, iar acela fusese unul dintre motivele pentru care mă îndrăgostisem de el. Am înghițit cu greu, forțându-mă să continui să vorbesc:

- În pat, Luc a fost mereu un pic imprevizibil. De-a lungul relației noastre am făcut adesea sex romantic, tandru, lent... dar el are și o latură foarte dominatoare,

am spus, mușcându-mi buzele, căci nu știam cum să o spun fără ca Felicity să-l creadă pe Luc un ciudat. Ei, bine, latura asta nu i-o mai regăsesc. De fiecare dată când facem sex e banal ca înghețata de vanilie. Stilul misionar și tot tacâmul. Se asigură că vede tot ce se întâmplă și că poate observa cu ochii lui dacă îmi place. Și îmi place, sincer. Nu mă plâng deloc, îmi place mult să fiu cu el, doar că...

- Doar că nu este Luc cel de dinainte, completă Felicity în locul meu, dându-și seama că nu-mi găseam cuvintele.

- Așa e, i-am răspuns, recunoscătoare.

- Iar ție îți place Luc cel puternic, autoritar, ușor pervers.

Simțeam că obrajii îmi iau foc de jenă și mi-am rezemat fruntea de genunchii pe care îi țineam îndoțiți la piept, cu toate că știam foarte bine că Felicity nu are cum să mă vadă.

- Sunt defectă, știu.

- Nu ești, crede-mă! râse Felicity. Nu-i în neregulă să ai chef de sex... nevanilat. Nici eu nu-s amatoare de vanilie, după cum bine știi. Cât despre Luc... Impactul emoțional al unui viol e diferit asupra unui bărbat față de cum îl resimte o femeie. Luc și-a petrecut toată viața încercând să găsească măcar un crâmpei de control într-o lume unde, de fapt, nu deține câtuși de puțin controlul. Iar ei i-au luat și acea brumă de control prin ritualul la care te-au și obligat să asisti. Prin asta nu i-au afectat atât trupul, cât mintea. În clipa asta e important să se simtă în siguranță. Iar ce faci tu, oferindu-i alinare și căldură și sex de care-și dorește, fie și din acela banal, e ceea ce îi trebuie ca să se vindece. Când o să fie pregătit pentru mai mult, o să știi.

Erau lucruri logice și de bun-simț, dar tot eram îngrijorată.

- Vezi tu, problema e că el nu consideră că ce i-au făcut a fost viol, pentru că și-a dat consimțământul.

- Nu contează. N-a fost o alegere pe care a făcut-o de bunăvoie. A fost constrâns să-și dea consimțământul. Nu i s-a dat de ales, de fapt. Fie era de acord să participe la ritual, fie te-ar fi sacrificat pe tine. Pentru că cei din Casă ar fi venit după tine.

- Știu.

Mi-am sprijinit fruntea mâna liberă. Simțeam că mi se face rău din nou, gândindu-mă la situația imposibilă în care îl pusese.

- Numai că nu e deloc dispus să discutăm despre asta, am continuat. Nici despre ritual, nici despre viol, nici despre flagelare. Când aduc vorba, schimbă imediat subiectul. Cum să se vindece emoțional și sexual dacă nu discută despre asta?

- Natalie, au trecut doar câteva săptămâni.

- Știu, dar simt că deasupra noastră plutește o negură ce nu se mai risipește odată. Rănile de pe spate i se vindecă de la o zi la alta, arată tot mai bine, dar inima și mintea lui nu se vindecă. Parcă bat pasul pe loc. Și ce-o să se întâmple când mă vor obliga să-l duc înapoi în Italia? Situația actuală nu e permanentă, și știm cu toții asta. Ei îl vor înapoi. Iar mie mi-e frică, o frică de moarte de ce se va întâmpla cu el dacă îl ducem înapoi prea devreme. Încă nu e el însuși. Nici măcar nu știu dacă va redeveni vreodată bărbatul pe care îl știam. Și nu știu dacă nu cumva îl va da complet peste cap momentul în care va da iar cu ochii cu ei, în starea asta de fragilitate în care e.

- Te înțeleg, spuse Felicity. Ai toate motivele să fii îngrijorată. Dar vreau să iei în calcul și alte câteva elemente. Întâi și-ntâi, Luc e puternic. Va trece peste încercarea asta. Și te are pe tine ca sprijin, lucru care contează enorm. Te iubește și are încredere în tine. Ești singura care îl poate ajuta să se vindece. Și mai e ceva. Avem timp. Marco ne va avertiza din vreme când îl vor vrea înapoi pe Luc. Dacă se va întâmpla prea repede, iar el nu va fi pregătit, Marco va găsi o cale să tragă de timp. Nimeni n-are nimic de câștigat dacă Luc se întoarce fără

să fie sută la sută pregătit. Suntem aici ca să vă ajutăm pe amândoi, Natalie. Vom face tot ce ne va sta în puteri pentru ca Luc să își revină.

Știam că e sinceră și credea fiecare cuvânt. Dar știam și că Felicity și Marco aveau propria lor agendă, propriile interese. Voiau ca Luc să fie sănătos pentru ca atunci când va prelua poziția tatălui său, când va deveni Mare Duce, să îi provoace pe liderii Casei lui și să provoace o revoltă. Doar că mie nu-mi păsa de toate astea. Îmi păsa doar de Luc, voiam doar să găsesc o metodă de a-l readuce la suprafață pe bărbatul încrezător, sexy, charismatic de care mă îndrăgostisem. Mi-era groază la gândul că el nu va mai reapărea vreodată.

- S-a programat la o ședință cu vreunul dintre terapeuții de pe lista pe care v-am lăsat-o? întrebă Felicity.

- Nu. Și nu l-am mai presat după ce prima dată când i-am propus aproape că a luat-o razna.

- Bine-ai făcut. Dar lasă-le la vedere. Poate așa va lua totuși în calcul să stea de vorbă cu cineva. Iar până atunci, tu fă ce faci și acum. Va fi bine, Natalie. Se va da pe brazdă. Știu că acum îți vine greu să crezi și că nu ți se pare că lucrurile merg cum ar trebui. Dar, crede-mă, va fi bine.

Pe toată durata convorbirii, am încercat să mă conving că Felicity avea dreptate. Dar în clipa în care am închis tot nu eram sigură. M-am străduit însă să afixez un zâmbet, pentru că Luc venea spre mine, parcă scaldat în razele soarelui la apus. Mi-am pus masca soției optimiste și puternice de care știam că avea nevoie, deși în sufletul meu era o furtună de temeri, îndoieli și nervi.

- Hei, străine! i-am spus când se opri pe nisip, în dreptul meu.

Era asudat, dar arăta superb: plin de mușchi, în pantaloni scurți, teniși și un tricou larg. Se aplecă după sticla de apă de lângă mine.

- Cum a fost alergarea? l-am întrebat.

- Grea. Urăsc să alerg pe nisipul ăsta infect.

Am zâmbit și mai larg.

- E foarte bine că e greu. Nu degeaba sportivii de performanță fac și antrenamente pe nisip.

Se încruntă, își lăsă capul pe spate și bău cu poftă din sticlă.

- Eu nu sunt sportiv de performanță, îmi spuse după ce termină de băut.

Adevărat. Era al meu. Și nu aveam de gând să-l las să uite.

- Ce mai zicea Fee? întrebă, lăsând sticla jos.

- E bine. Cred că un pic frustrată că stă la ai ei. Mama ei o tot bate la cap că vrea nepoți.

Luc pufni și privi în zare, spre apa care căpătase parcă nuanțe gri și la valurile care se spărgeau cu zgomot de mal.

- Marco și Felicity, părinți. Ce n-aș da s-o văd și pe-asta!

I-am analizat profilul cu trăsături puternice, frumoase, aproape regale.

- Tu te gândești vreodată la copii?

- Nu.

- Niciodată?

- Niciodată.

Răspunsul lui mă luă un pic prin surprindere. Știam că Luc provenea dintr-o familie dementă, dar își adora sora și, sub aparențele de tip dur, se ascundea un bărbat bun și iubitor, generos și protector. Genul de bărbat cu potențial să fie un tată desăvârșit.

Chiar în acele momente i-am observat privirea. Nu se uita la mine cu expresia adoratoare și uimită din ultimele zile. În ochii lui gri parcă mocneau furtuni asemenea valurilor oceanului ce se întindea în spatele lui.

- Se pare că tu te gândești, îmi aruncă el.

- Păi... nu chiar. Adică...

M-am simțit brusc încurcată și, ca să-i evit privirea, m-am uitat spre ocean. Niciodată nu vorbiserăm despre copii și știam că în nici un caz nu era momentul, ținând cont de tot ce se întâmplase recent.

- Nu știu, i-am spus. Nu pot să spun că nu m-am gândit. Doar că n-a venit vorba până acum.

- Vrei copii.

Vocea îi era lipsită de cea mai mică urmă de entuziasm. De fapt, eram destul de sigură că detectasem o undă de dezamăgire. Mi-am ridicat privirea spre el, simțind cum inima mi-o ia brusc la galop.

- Nu chiar acum. Dar în cinci sau zece ani...

Am ridicat din umeri. Mă gândeam la insula lui, la viața relaxată pe care am putea să o ducem acolo. Aproape fără să-mi dau seama, l-am văzut, cu ochii minții, jucându-se și alergând pe plajă o copie în miniatură a mea sau a lui.

- Nu știu. Poate.

Mă țintui cu privirea câteva secunde, iar acele clipe de tăcere mi-au dat fiori reci. Nu din pricina frigului, ci pentru că nu nu-mi dădeam seama ce simte, ce gândește, sau dacă era mai bine să-mi fi ținut gura.

Într-un final, clipi și-mi întinse o mână.

- Haide. S-a făcut frig. Mergem în casă. Tu ai nevoie de căldură, iar eu, de un duș.

I-am dat mâna, iar el m-a ajutat să mă ridic. Nu mi-a dat drumul la mână și am pornit alături, traversând plaja și apoi peluza înverzită. Nu mi-a dat drumul la mână nici după ce am intrat în casă și apoi în bucătărie. Nici când am urcat scările și am intrat în dormitorul nostru. Iar când s-a întors spre mine, mi-a dat pătura jos de pe umeri și mi-a scos bluza, m-am lăsat în voia lui. M-am lăsat fără să protestez, pentru că simțeam că avea din nou nevoie de mine. Ceva din conversația noastră de pe plajă stărnise în el ceva straniu și întunecat, de care încerca acum să scape, ca să nu fie tras în hău. Avea nevoie de mine, de atingerea mea, de buzele și de trupul meu ca să revină printre oameni. Mă dezbracă și de restul hainelor și mă trase după el în baie. Porni apa, apoi se dezbracă și mă trase în brațele lui. Am acceptat imediat și m-am lipit de el, în brațele lui, sub jetul de la duș, și l-am lăsat să-și facă poftetele de câte ori

a dorit, așa cum făcusem de fiecare dată când dorise, toată săptămâna. Mă rugam ca, într-un fel, asta să fie de ajuns și, într-o bună zi, umbra alături de care trăiam să se retransforme în bărbatul fără de care nu-mi puteam imagina viața.

- Natalie, îmi șopti la ureche o voce. Trezește-te.

Am oftat și m-am cuibărit și mai bine. Nu pricepeam cine sau ce mă smulsesese din acel somn profund, fără vise. Nu-mi doream decât să alunec din nou în acea minunată stare de inconștiență.

- *Angioletto*, șopti Luc din nou, scuturându-mă ușor. Trebuie să vorbim.

Am mormăit și am încercat să mă trag mai departe de el, dar își petrecuse o mână în jurul trupului meu și-mi era aproape imposibil să mă mut.

- Somn, am mormăit. Mai încolo vorbim.

- Acum. E important.

Am oftat din nou și am deschis ochii. În cameră era beznă. M-am forțat să țin ochii deschiși. Luc stătea în capul oaselor în pat și se uita la mine. Părea concentrat și aproape tulburat. Începură să-mi sune toate alarmele și m-am trezit instantaneu. În ultima săptămână, Luc nu voise decât să doarmă și să facem dragoste. Statul de vorbă nu fusese tocmai printre prioritățile lui. Faptul că voia să discutăm în miez de noapte îmi întindea nervii la maximum. Mi-am dat la o parte șuvițele de păr, m-am ridicat încet și am încercat să rămân calmă.

- Cât e ceasul? E târziu?

- Nu. Da. *Merda*. Într-un fel. Trebuie să știi ce-ai vrut să spui mai devreme, spuse el, trecându-și degetele prin păr.

M-am încruntat și am început să-mi storc creierii ca să-mi dau seama ce anume din ce spuseseam ar fi putut cauza așa o reacție. Făcuserăm dragoste la duș, apoi

luaserăm cina. Urmase un film. Apoi somn. Abia dacă scosesem câteva vorbe.

- Nu... nu știu la ce te referi.

- La ce ai spus la plajă, mă lămuri el, dând cuverturile la o parte și ridicându-se din pat doar în boxeri. Ai adus vorba de copii, continuă, plimbându-se de la un capăt la altul la patului. Trebuie să știu dacă e o condiție fără de care nu stai la discuții.

- Cum adică?

- Adică... N-am discutat niciodată despre perspectiva de a avea o familie, de a avea copii.

Mintea îmi lucra cu repeziciune. Nu știam de ce aducea din nou tema în discuție și nu înțelegeam de ce era așa important.

- Așa e, n-am discutat. Dar avem timp suficient în viitor.

- Ba nu. Trebuie să știu acum. Se opri și mă privi cu intensitate din întuneric. Vrei neapărat copii? Răspunde-mi cu da sau nu.

Nu-mi plăcea că pune presiune pe mine, mai ales la miezul nopții, mai ales după tot ce se întâmplase în ultima perioadă.

- Nu știu. Poate nu chiar acum, dar, cine știe, în câțiva ani...

- Merda!

Își puse mâinile în șolduri și privi afară la luna care strălucea deasupra întinderii apei.

- Luc, ce se întâmplă? am întrebat, cu inima bătând să-mi spargă pieptul.

- Nu vreau copii, răspunse el încet, fără să mă privească. Niciodată. Iar dacă pentru tine e o chestiune vitală de care poate atârna relația noastră, ne putem anula căsătoria. Tot ce-ar trebui să faci ar fi să spui că te-am forțat să te măriți cu mine, ceea ce-i adevărat. Iar Fee ar apela la contactele ei ca să-ți faci un rost în altă parte.

- Hei, stai așa!

Am dat și eu cuverturile la o parte și m-am dat jos din pat, îmbrăcată doar cu un tricou de-al lui, și m-am apropiat de el.

- Nu m-ai obligat să mă mărit cu tine. Uiți că eu te-am cerut?

- N-are-a face.

Nu prea înțelegeam ce se petrece, dar nu îmi plăcea nici răceala din glasul lui, nici faptul că nu voia să mă privească. I-am atins brațul cu mâna.

- Luc, ce se întâmplă? Despre ce vorbim aici?

- Despre viitor. Despre ceva la care trebuia să mă fi gândit dracului până acum.

Mă privi în sfârșit, dar ochii îi erau ca două tornade. Nu mai semănau deloc cu acei ochi blânzi și încărcăți de iubire în care mă oglindisem în ultimele zile.

- Nu am să-ți dăruiesc copii, Natalie. Niciodată. Dacă nu te poți împăca cu asta, va trebui să o rezolvăm chiar acum.

Îmi dădea un ultimatum pe un subiect căruia până acum nici nu prea îi acordasem importanță. Nu-mi plăcea deloc situația în care mă punea. Nici faptul că îmi cerea să iau o decizie pe moment. Nu i-am spus însă nimic din ceea ce gândeam, pentru că părea gata să-și piardă bruma de control pe care o mai deținea. Trecuse prin prea multe ca să-l provoc astfel și, probabil, să îl pierd pentru totdeauna. Mai ales că făcusem eforturi atât de mari ca să-l readuc lângă mine.

- Nu am nevoie de copii, Luc. În schimb, am nevoie de tine.

Se crispă ușor, își încleștă fălcile și mă privi cu ochii aceia de furtună. Iar în tăcerea așternută între noi am sesizat focul. Am simțit pericolul. Am văzut un infern de emoții, un infern pe care făcea eforturi uriașe să îl țină sub control. Și am avut o reacție viscerală, de căldură în vintre. Instinctiv, mi-am strâns coapsele. Recunoșteam acea imagine. Era Luc cel întunecat. Luc cel dominator, care făcea să mi se taie genunchii și să-i

cedez la comandă. Acel Luc pe care îl așteptasem să revină la suprafață, să se întoarcă la mine. I-am atins mâna cu degetele tremurând și i-am strâns-o ușor.

- Te vreau, am șoptit. Lasă-mă să îți arăt.

Mă privi câteva secunde ce părură o eternitate, cu ochii ca niște uragane dezlănțuite, apoi își retrase mâna.

- Nu sunt obosit. Du-te înapoi în pat.

Inima începu să-mi bată nebunește. Îl priveam cum se îndepărtează de pat și se îmbracă.

- Luc, stai un pic!

- Conversația asta s-a încheiat, îmi spuse în timp ce se îndrepta spre ușă. Nu veni după mine, Natalie.

Ușa se închise cu zgomot, iar ecoul răsună în cameră. Rămasă singură, am început să mă gândesc ce năiba se întâmplase și cum de ajunsesem în acea postură într-o clipită. Nu reușeam să-mi explic. Orice îi provocase acea reacție provenea, cu siguranță, dintr-un loc întunecat din adâncul lui, un loc pe care refuza să îl împartă cu mine. Nu aveam nici cea mai vagă idee cum să ajung la el când pătrundea în acea zonă înnegurată. Nici nu știam dacă ar fi înțelept să încerc. Simțeam că distanța parcă tot mai mare dintre noi îmi săpa un gol în suflet. Și mai simțeam că, într-un fel sau altul, tot familia lui era de vină. Mai ales când mă gândeam la femeia aceea care se urcase pe el și la comentariul mamei lui, care supusese că femeia ar putea fi fertilă.

Nu mai reușeam să-l citesc pe Luc. După conversația pe care o avuseserăm în urmă cu câteva nopți, când vorbisserăm despre copii, era mereu tensionat. De fiecare dată când încercam să deschid subiectul spunea că e prea obosit să stea de vorbă sau pleca pur și simplu de lângă mine. Făcea asta tot mai des - evita să discute despre orice subiect ce avea cât de cât o însemnătate și mă lăsa singură, izolându-se cu gândurile lui. Încercam să am răbdare cu el. Știam că are multe

de gestionat. În același timp, deveneam tot mai nemulțumită de la zi la alta. Mai mult, începeam să îmi fac griji că prin faptul că nu îl obligam să stăm de vorbă despre ritual nu făceam decât să ne facem rău, în loc să ne ajutăm. Îmi scăpa printre degete. Era o realitate pe care nu o puteam ignora, îmi spuneam în acea după-amiază liniștită, stând la masa din bucătărie și sorbind din ceai. De trei zile nu mai avuseserăm relații intime. Din acea noapte când mă trezise din somn ca să avem acea conversație ciudată. Mângâierile și atingerile cu care mă copleșise până atunci dispărușeră. Împărțeam în continuare același pat, numai că Luc nu se mai înghesuia în mine noaptea, ca să mă simtă, ci se întorcea cu spatele și se îndepărta cât putea de mult. Simțeam cum golul ce se căsca între noi creștea de la zi la alta. Și mă durea inima, pentru că nu știam cum să îl acopăr, cum să îl reduc. Mă temeam că va continua să crească dacă nu găseam o cale să ajung iar la inima lui Luc.

Gândul îmi provoca o suferință fizică pe care o resimțeam în întreg corpul. Dar chiar înainte să mă las în voia durerii cineva bătu la ușă. Am tresărit și m-am întors, apoi am scos un oftat de ușurare, recunoscând-o pe Felicity pe geam.

M-am ridicat și în doi timpi și trei mișcări am ajuns la ușă.

- O Doamne! am exclamat, îmbrățișând-o. Ce faceți aici? i-am întrebat pe amândoi, căci lângă Felicity își făcuse apariția și Marco.

- Marco s-a cam săturat de ai mei.

- Minte! comentă Marco, așezând pe blatul bucătăriei pungile cu cumpărături. Îmi plac mult părinții ei. Ea a vrut să plecăm.

Felicity dădu ochii peste cap și zâmbi.

- Bine, recunosc. Mama mă tot bătea la cap cu nuntă și copii. Deveneam claustrofobă în casa aia.

Am zâmbit, dar comentariul ei îmi provocă un val de greață, amintindu-mi de declarația lui Luc, care spusese ritos că nu vom avea copii. Da, înțelegeam de ce nu voia. La fel ca el, nu voiam ca familia lui să se folosească de copiii noștri. Numai că nu îmi plăcuse deloc felul în care pusese problema, fără să lase loc de discuții. Practic, îmi cerea să accept sau să anulăm căsătoria. Mă nemulțumea groaznic faptul că refuza să discute cu mine nu doar despre asta, ci și despre orice altceva.

- Unde e Luc? întrebă Marco.

Mi-am trecut degetele prin păr și mi-am spus că toată povestea cu și despre copii nu conta. Până să îl cunosc pe el nici nu mă gândisem la copii, așa că de ce m-ar fi deranjat deodată ideea de a nu îi avea?

- E sus. Abia s-a întors de la alergare. Probabil tocmai a ieșit din duș. Du-te sus să-l saluți.

- Asta cred că o să fac, spuse Marco.

Îi mai aruncă o privire complice lui Felicity și porni spre scări.

- Ce-a fost asta? am întrebat-o pe Felicity.

Felicity se așeză pe un scaun de bar.

- Treburi bărbătești. Dar zi-mi de tine. Expresia ta îmi spune că lucrurile nu s-au îmbunătățit prea mult față de ultima dată când am vorbit la telefon.

M-am încruntat, cu toate că n-aș fi vrut, mi-am încrucișat brațele la piept și m-am rezemat de blat.

- Așa e.

- Tot nu vrea să discutați despre ce s-a întâmplat?

Am clătinat din cap și mi-am privit picioarele goale.

- Acum nu mai vorbește cu mine despre nimic. Și nu știu ce să fac.

- S-a întâmplat ceva? întrebă Felicity, înclinând ușor capul.

Nu eram convinsă că ar trebui să abordez subiectul, dar până la urmă mi-am zis că nu are sens să mă ascund.

Poate Felicity venea cu o idee care să-mi fie de ajutor sau care să mă lămurească ce se petrece cu el.

- Am avut o conversație ciudată rău. Despre copii.

- Ce-i cu copiii?

- Ideea era că nu vrea să aibă vreodată copii și că, dacă eu țin neapărat să avem, ar trebui să anulăm căsătoria și să te rugăm pe tine să mă ajuți să fug departe de cei din Casă.

- Chiar a spus asta?

- Da, am oftat. Cu subiect și predicat. Și de-atunci s-a retras complet din punct de vedere emoțional. Iar fizic, e mereu distant. Nu chiar ca atunci când ați plecat, dar...

Am ridicat din umeri, nesigură. Nu mai știam ce să spun.

- E distant în sensul că...?

- În sensul că nu mai facem sex. Deloc. Ori de câte ori îl ating îmi spune că e obosit. E o întoarcere la 180 de grade.

- Rahat! Tu ce-ai zis la faza cu copiii?

- Am încercat să fiu înțelegătoare. Serios acum, discuția s-a iscat chiar de nicăieri și m-a luat prin surprindere. Nu am nevoie de copii ca să fiu fericită, dar aș vrea să putem discuta despre asta ceva mai mult, nu doar așa, cinci minute în toiul nopții. Și aș prefera ca discuția să nu se încheie cu ieșirea lui furtunoasă din cameră și cu decizia unilaterală că nu vom mai discuta vreodată pe tema asta.

- La naiba, Luc! mormăi Felicity, clătinând din cap. Ce idiot poate fi uneori!

- Știu, am răspuns, cu umerii lăsați. Cu toate astea, îl iubesc. Chiar și atunci când se poartă ca un dobitoc.

Mi-am mușcat buzele. Nu știam dacă ar fi cazul să-i spun și restul. Apoi m-am gândit că Felicity chiar era persoana care mi-ar putea potoli temerile.

- Pot să te întreb ceva despre cum funcționează Casa lui?

- Sigur că da. Numai că e posibil să nu știu răspunsul. Mi-am adunat forțele și am vorbit.

- În timpul ritualului, mama lui Luc mi-a șoptit ceva la care nu am vrut să mă gândesc prea mult, dar care de câteva zile nu-mi iese din minte.

- Așa... Continuă!

M-am foit pe scaun, căci discuția nu mă făcea să mă simt deloc în largul meu.

- E posibil ca... Vreau să spun, fata aceea ar putea rămâne însărcinată după ce i-au făcut lui Luc? am întrebat, silindu-mă să ignor amăreala care îmi umpluse gura.

Felicity rămase tăcută câteva clipe.

- Nu știu, răspunse, într-un final. Crezi că asta îl îngrijorează pe Luc?

- Nu. Nu știu. Adică... nu s-a referit direct la asta, dar la ce reacție ciudată a avut în timpul discuției despre copii am început să mă întreb dacă nu cumva fix asta îl macină. Practic, e încă ceva de care se simte vinovat, deși nu s-a întâmplat din vina lui. Nu cred că familia lui e atât de bolnavă încât să îi răpească până și asta, dar după tot ce au făcut până acum, nu pot exclude nimic. Și de fiecare dată când mă gândesc că există o șansă cât de redusă ca acea fată să fie însărcinată, mă simt... josnică. Ticăloasă. Și simt, în acele clipe, că i-aș sugruma pe toți.

Felicity se apropie de mine și mă luă de umeri.

- Uită-te la mine. Știu că ești îngrijorată, dar chiar nu cred că e cazul. Nu-mi place să folosesc exemplul Mari-cellei, dar gândește-te că au fost dispuși la orice ca să se asigure că nu va aduce pe lume copilul lui Dante. Luc e moștenitorul Casei. Nu vor îngădui ca una dintre fetele care au luat parte la ritual să nască un bastard, carne din carnea lui și sânge din sângele lui. Mama lui Luc voia doar să te rănească prin acele cuvinte. Sunt convinsă. Voia să îți facă rău, să te destabilizeze, să te facă să suferi. Și a reușit. Natalie, și-au bătut jos de trupul lui Luc în acel ritual, iar pe tine te-au adus ca să-și bată joc

de mintea ta. Vor să fii geloasă și speriată, iar sentimentele astea să intervină între tine și Luc. Chiar dacă până la urmă au fost de acord cu căsătoria voastră, știi bine că nu le convine că ai atâta influență asupra lui. Vor face tot ce le va sta în puteri ca să vă despartă. Nu trebuie să-i lași. Trebuie să fii puternică și să nu te lași manipulată. Pe de altă parte, nu vreau nici să continui să îți ignori emoțiile și temerile, pentru că nici ele nu ajută în situația dată. Trebuie să discuți cu Luc despre asta. Trebuie să îi spui ce simți. Doar așa te vei putea vindeca. Și, dacă o vei face, poate că îl vei încuraja și pe el să discute despre ceea ce simte.

Știam că are dreptate, dar nu știam cum să fac tot ce-mi spunea. În ultima vreme abia dacă reușeam să-l țin în aceeași cameră cu mine. Cum aveam să-l conving să stea suficient ca să discutăm?

Am închis ochii și am tras aer în piept.

- Și dacă nu merge? Dacă îl îndepărtez și mai mult?

- Atunci îl faci să te asculte, răspunse Felicity și mă luă de mână. Vino. Ți-am luat ceva.

Am urmat-o către ușa de la bucătărie. Când o deschise, aerul rece m-a făcut să mă înfior. Am coborât treptele ce dădeau spre alee, iar ea îmi făcu semn să o urmez.

- E în portbagaj, îmi spuse. Nu voiam să ți-o dau imediat, mă gândeam că s-ar putea ca Luc să fie de față.

Mi-am înfășurat cardiganul lung cât mai strâns pe corp. Pe sub el aveam doar un tricou și colanții. Mi-am reproșat că nu-mi pusesem șosete, mi-ar fi fost de mare folos. Așa eram nevoită să umblu desculță pe alee până la Range Roverul negru. Felicity deschise portbagajul și scoase o cutie dreptunghiulară pe care mi-o înmână.

- Poftim. Ți-am adus câteva chestii care ți-ar putea fi de ajutor.

Am deschis capacul și i-am inspectat conținutul cu ochi mari și gura căscată.

- Nu te speria, râse Felicity.

Nu eram speriată, eram doar complet nedumerită. Din tot ce mi-ar fi putut oferi Felicity, conținutul acelei cutii era cu totul neașteptat. Aveam în fața ochilor nenumărate jucării sexuale, ambalate, nou-nouțe. Pe unele le știam. Știam cum se folosesc. Pe altele, câtuși de puțin.

- Hm... Nu știi ce să spun.

Felicity râse din nou.

- Când mi-ai zis că sexul cu Luc e cam tern, m-am gândit că ți-ar fi de folos câte ceva ca să înviezi atmosfera.

Am recunoscut o pereche de clești pentru sfârcuri. Luc folosise ceva asemănător pe mine când eram la Veneția. Dar cătușele învelite în blană... Am înghițit greu și am încercat să îmi alung din minte imaginile acelea pe care chiar nu voiam să le revăd. Știam că Felicity voia să mă ajute, nu să mă facă și mai geloasă.

- Hm... Am pus capacul la loc, ca să nu mai văd jucăriile. Mulțumesc... cred.

Valuri de anxietate îmi răvășeau simțurile. Oricât de mult încercam, nu puteam să nu mă întreb de unde știa atâtea despre ce-i place lui Luc.

- E cam frig. Hai să intrăm în casă.

N-am făcut decât câțiva pași și Felicity mă prinse de mână și mă întoarse cu fața la ea.

- Stai așa. Doar nu te-ai supărat.

- Nu.

Mă privi câteva secunde, dar nu m-am putut uita în ochii ei. Priveam în jos, la cutia aceea albă și fără etichete, urându-mă pentru ce gândeam despre ea, când ea făcuse atâtea pentru mine.

- Rahat! șopti ea. Nici nu m-am gândit la asta. Nu. Exclus. Niciodată. Nici măcar o singură dată. Îmi strânse mâna. Eu și Luc n-am fost niciodată împreună.

Eram geloasă și rușinată de propria gelozie. Am ridicat privirea spre ea. Încă ezitam.

- Dar... parcă părinții voștri au vrut să vă combine.
- Și au eșuat lamentabil.
- Și-atunci cum de știi...

Am privit iar spre cutie, căci cuvintele refuzau să-mi iasă din gură.

- De unde știi ce-i place lui Luc?

Am dat din cap.

- Pentru că eu și Luc suntem prieteni de-o veșnicie. Știu că nu e cătuși de puțin banal și tern în pat, pentru că mi-a vorbit despre asta acum mulți ani, de când eram amândoi încă la școală. Chiar se lupta cu faptul că nu era deloc așa.

- Cum adică?

Îmi lăsă mâna, suspină și se rezemă de portiera mașinii.

- Pentru că el asociază cu Casa tot ceea ce este ieșit din banal și din plictisitor, din punct de vedere sexual. Asociază cu deviațiile la care se dedau cei din Casă. Dar tu știi, așa cum și eu știu, că el nu e ca ei. A-ți plăcea sexul mai picant, mai pervers, din când în când, nu înseamnă că ești un prădător sexual. Înseamnă că ești uman.

Știam asta, și cuvintele ei m-au făcut să privesc într-o cu totul altă lumină acțiunile lui Luc din ultimele săptămâni, din ultimele zile. Nu puteam să neg că acel Luc întunecat, dominator, care deținea controlul absolut, care mă trezise la viață la Roma și Veneția și care avea darul de a mă pune pe jar cu o simplă privire, dispăruse de când avusese loc ritualul. Dispăruse total... mai puțin în noaptea discuției despre copii. Atunci am văzut în ochii lui acea intensitate pe care o cunoșteam atât de bine, acea furtună care semnală, o știam bine, faptul că era pe punctul să își piardă controlul. Că se lupta să-și țină sub control uraganul interior ca să nu se dezlănțuie asupra mea. Dar eu voiam să se dezlănțuie asupra mea. Nimic nu mă excita mai tare decât să știu că nu se poate controla în preajma mea. Voiam să fiu tot și orice

voia pentru că, dacă nu eram, urma să ne fie imposibil să redevenim ce eram înainte și să mergem mai departe. Am închis ochii. Ura față de familia lui devenise și mai intensă.

- Doamne, ritualul ăla l-a zguduit rău de tot.

- Adevărat. Dar tu îl poți ajuta. Până nu îți recapătă controlul asupra sexualității lui, nu se poate vindeca. Iar dacă nu se poate vindeca, nu poate depăși ce i-au făcut. Avem cu toții nevoie ca el să treacă peste. Tot viitorul depinde de Luc, de momentul când va deveni bărbatul care e sortit să devină.

Am deschis ochii și am privit-o. Nu eram tocmai sigură că îl pot ajuta pe Luc așa cum sugera ea. Ceea ce îi făcuseră zguduit din temelii totul pentru el - cine era, lucrurile în care credea și cine voia să devină. Am tras adânc aer în piept. Singurul lucru de care eram sigură era că, din clipa în care ne cunoscuserăm, relația noastră se fundamentase pe sex. Și că doar prin sex aveam o șansă să ajung la el.

Trebuia să încerc. Eram dispusă să încerc orice ca să-l readuc pe bărbatul de care mă îndrăgostisem.

- Mulțumesc.

Îmi zâmbi și se îndepărtă de mașină.

- Nu-mi mulțumi acum. Mulțumește-mi după. Și dacă nu merge, nu cumva să-i spui că ai toate astea de la mine.

Am zâmbit.

- Haide, îmi spuse, pornind spre casă. Am făcut cumpărături pentru cină. Și nu-ți face griji, nu rămânem aici. După masă, o luăm spre coastă și vom petrece un weekend romantic. Ultimul lucru de care aveți nevoie e să vă împiedicați de noi pe aici.

- Cred că lui Luc i-ar conveni, de fapt.

- E, pe dracu'! Treaba ta va fi să-l seduci, râse ea.

Am intrat împreună în casă, cu cutia în brațe. Eram bucuroasă și recunoscătoare că Felicity venise. Avem un plan. Iar ea avea dreptate. Nu aveam să-i las pe părinții

lui Luc să ne îndepărteze. Eram mai puternici decât ei. Trebuia să fim. Trecuserăm prin atâtea încât era singurul adevăr pe care eram dispusă să îl accept.

capitolul 9

Luc

- *Porca puttana!* am scrâșnit, cu ochii la scrisoarea pe care mi-o întinsese Marco. Ai citit-o? l-am întrebat, șezând pe marginea patului, înfășurat doar în prosop.

- Da, răspuse Marco.

Stătea în picioare la celălalt capăt al camerei, cu mâinile înfipte în betelia blugilor.

Vibram de furie și știam că îmi era tot mai greu să o stăpânesc. Am mototolit scrisoarea și am aruncat-o pe jos.

- Mai bine o omoram când am avut ocazia.

- Și cam despre ce ocazie vorbim? întrebă Marco.

Am luat scrisoarea de pe jos și am aruncat-o în coșul de gunoi din baie, apoi m-am dus spre șifonier și mi-am ales câteva haine.

- Despre fiecare zi din viața mea până am făcut 20 de ani.

Mi-am tras pe mine niște boxeri, o pereche de blugi curați și un pulover, pentru că era al naibii de frig aici, în Scoția.

- Sau în acele câteva zile în care am fost în Italia, luna trecută. Chiar are senzația că o să iert tot ce mi-au făcut? Ce i-au făcut lui Natalie?

M-am întors spre Marco, iar el își înclină capul în semn că da, ei chiar credeau că voi ierta totul.

- Știm amândoi că nu vor să uiți, dar se așteaptă să fii disciplinat și să treci peste asta.

- Să-i ia dracu'!

Am tras un pic de pulover, dorindu-mi fierbinte să-l rup, să îl sfâșii și să mă dau cu capul de pereți, deși știam că n-o să mă simt mai bine după.

- Din partea mea, să-i ia dracu'!

- Scopul scrisorii a fost să te înfurie. A funcționat.

Nu mai spune! Mama îmi scrisese că înțelegea că am nevoie de timp să-mi revin, dar că în curând trebuie să mă întorc în familie și să-mi iau în primire rolul pe care îl aveam în cadrul casei. Aceleași rahaturi pe care mi le servise și în urmă cu 12 ani, după ce plecasem din Italia. Numai că de data asta nu mai menționa că tatăl meu se simțea prost pentru cele petrecute. Știam prea bine că nici el, nici ea nu se simțeau vinovați pentru ce îmi făcuseră. Pentru că nu le păsase niciodată de mine ca persoană, ci doar pentru ce reprezentam în prețioasa lor Casă.

- Trebuia să ți-o aduc, spuse Marco în timp ce mă încălțam. Înțelegi, da? Nu am vrut, dar trebuia.

Stăteam cu ochii țintă la covor și mă simțeam ca ultimul rahat. Îmi doream să mă fi născut în oricare altă familie de pe planetă.

- Da, știu.

- Nu te presează neapărat. N-au spus cam când vor să te întorci. Tu și Natalie puteți rămâne aici cât doriți.

- Deocamdată.

Am închis ochii și m-am gândit la Natalie. Deocamdată era în siguranță față de familia mea, dar... Rahat! Nu voiam să o știu aproape de ei. Nu voiam să o întineze în vreun fel. Și, la naiba, știind că emoțiile îmi erau atât de volatile în ultima vreme, amintindu-mi ce voisem să îi fac în acea noapte, cum dorisem să o arunc pe pat și să-mi eliberez asupra trupului ei dulce și delicat toate frustrările... Nu mai aveam încredere în mine în prezența ei pentru că știam că nu eram cu nimic diferit față de ei. De ai mei.

- Să ne gândim la termene când va fi cazul, spuse Marco.

Glasul lui parcă mă smulse din acea lume a furiei pe care nu mai eram sigur că o voi putea controla pentru mult timp.

- Eu și Fee vă pregătim cina, adăugă el. Am cumpărat vin și fripturi. Tu ești mai bine. Natalie încă nu te-a omorât. Avem ce sărbători.

Zâmbi, dar gluma lui nu mi se păru amuzantă. Își dădu și el seama.

- Măcar în noaptea asta, adăugă, ignorându-mi reacția, hai să încercăm să uităm de familie și să ne relaxăm.

Să ne relaxăm? Am pufnit încet. N-aveam cum să mă relaxez când știam că cei din Casă pândesc în întuneric, gata să mi-o tragă din nou. Și când Natalie mă tot bătea la cap să-i împărtășesc sentimentele mele de rahat. În acea noapte luasem decizia de a nu face niciodată asta cu ea, pentru că aveam să declanșez o furtună pe care nu aveam cum să o mai țin apoi sub control. Și care urma să mă facă să pierd definitiv controlul.

Am reușit să o scot la capăt cu bine pe durata cinei. Am fost la limită, dar am reușit. Marco și Felicity se ocupară de tot. De fiecare dată când eu sau Natalie voiam să îi ajutăm, ne trimiteau la loc pe scaun și ne umpleau din nou paharele cu vin. Aveam cumva senzația că Fee voia să mă îmbete ca să las garda jos. Era clar că femeia uitase că eram un bețiv taciturn. Când beam mult, ca în seara aceea, efectul era că mă simțeam tot mai excitat. Și eram tot mai conștient de asta de fiecare dată când Natalie râdea sau se foia pe scaun. Conștient, dar incapabil să mă opresc, pentru că era prima dată în ultimele zile când nu simțeam nevoia să dau cu pumnii în pereți. Voiam, în schimb, să o ating. Impulsul era aproape incontrollabil, și încercam să mă lupt cu el bând și mai mult, în speranța că o să depășesc faza de excitație și voi pica direct în inconștiență.

- Și pe urmă, spuse Marco, care stătea în stânga mea la vechea masă din lemn, Jasper, fratele lui Felicity, a decis că scrima e sport de fătălai, așa că a aruncat sabia...

- Floreta, îl corectă Felicity, de cealaltă parte a mesei.

- Mă rog, replică Marco, fluturând nepăsător din mână. Așa, și atunci ticălosul a venit direct la mine. Ar fi trebuit să-i înfig floreta în ochi.

- Ei, haide, făcu Felicity, dându-și ochii peste cap și uitându-se înspre Natalie. Părinții mei stăteau pe peluză, pe scaune, și priveau spectacolul. Numai gura e de el.

Marco se încruntă.

- Răzgâiatul ăla de frate-tău merită câteva șuturi zdrene în fund! o avertiză Marco, întorcându-se apoi spre mine. Din partea mea, *figlio di puttana* ar merita chiar mai mult de niște șuturi.

Felicity pufni și luă paharul cu vin. Lângă ea, Natalie ridică o sprânceană, uluită de cum funcționau lucrurile în Casa Merrick. Nu aveam dispoziția necesară să îi explic. Și nu voiam nici să mă uit prea mult la ea, pentru că de fiecare dată când o făceam mi se scula și mai tare. Așa că mi-am concentrat atenția asupra lui Marco.

- Și tu ce-ai făcut când a venit peste tine?

- Nimic! răspunse Felicity, înainte ca Marco să aibă șansa să deschidă gura. În ultima clipă a făcut un pas în lateral și Jasper a căzut în nas pe iarbă.

Marco chicoti și luă paharul.

- Afurisitul ăla mic avea pământ și iarbă până și în nări. A fost superamuzant.

- Nu uita că vorbești de fratele meu! îl avertiză Felicity cu o privire ucigătoare.

- E un pișacios, îmi mormăi Marco la ureche, apoi se întoarse spre Felicity. Armata i-ar prii. Și nu încerca să mă contrazici. Știi prea bine că așa e.

Felicity oftă și privi spre Natalie.

- Jasper e un nesuferit, așa e. Dar e fratele meu și îl iubesc. N-are nici 20 de ani. Are suficient timp să se maturizeze. Și eu eram o răzgâiată când eram tânără.

Am râs, pentru că-mi aminteam perfect că exact așa fusese. O fandosită. Fee îmi trase un șut pe sub masă.

- Ai grijă, amice!

I-am făcut cu ochiul.

- Au! *Merda*. Dacă ai venit să abuzezi de mine, mai bine ați pleca amândoi.

Fee rânji, iar Marco clătină din cap.

- Să sperăm că tatăl tău rămâne sănătos, pentru că nimeni nu vrea ca Jasper să ajungă prea curând la conducerea Casei Merrick.

- Nu e chiar așa rău, replică Felicity.

- Nu ca Giovanni, dar să fim serioși, Jasper nu e nici pe departe pregătit să își asume un rol de conducere. Tu ar trebui să fii în fruntea Casei, nu el.

- Nu vreau, spuse ea limpede.

- Fată deșteaptă, am mormăit, dând peste cap ce mai rămăsese în pahar.

Natalie mă privea, făcându-mi sângele să clocotească, așa că am evitat să mă uit la ea.

- Tu ești prima născută? N-am știut, spuse Natalie.

- Da, răspuse Fee. Casele încă funcționează pe principii patriarhale, așa că nu trebuie să îmi fac griji că voi deveni cândva moștenitoarea Casei Merrick. E o responsabilitate ce-i va reveni lui Jasper.

- Până și familia regală a Marii Britanii a modificat legea succesiunii la tron, punctă Marco.

- Ei conduc doar cu numele, se încruntă Felicity. Știi prea bine.

- Da, dar tatăl tău a jucat un rol important în luarea acelei decizii. Și vorbește de modificarea liniei de succesiune a Casei Merrick încă dinainte ca noi doi să ne cunoaștem. Știe că Jasper nu se compară cu tine. Nu e așa puternic.

Felicity se încruntă și se uită la mine.

- Tu auzi ce spune? Dacă ar fi după el, noi doi ne-am conduce Casele.

Îl auzeam foarte bine. Și, chiar dacă eram beat, tot nu îmi plăcea ce spunea. L-am aruncat o privire severă și m-am lăsat pe spate în scaun.

- E o idee proastă. N-ar trebui să încurajezi așa ceva.

- De ce? Crezi că o femeie nu poate conduce? E o tâmpenie. Știm asta amândoi.

Am riscat și m-am uitat la Natalie, care asculta cu ochi mari.

- Nu, am răspuns, mutându-mi privirea spre Marco. Pentru că e periculos. Poate Casa Merrick e mai progresistă, dar știi prea bine că liderii celorlalte Case nu vor accepta niciodată o femeie la conducere.

- Ei, bine, poate vor fi nevoiți să accepte. Toate Casele trebuie să se schimbe. Pentru asta facem tot ceea ce facem.

Era pe cale să se lanseze într-una dintre acele discuții despre motivele pentru care trebuia să fac pasul în față și să-mi preiau locul care îmi revenea în Casa Salvatici, dar nu aveam chef să aud toate astea. Nu aveam chef nici să vorbesc despre Casă, despre responsabilități sau despre tot rahatul ăsta afurisit în care mă născusem. Nu dădeam doi bani pe Casa mea și eram sătul ca toți ceilalți să tragă de mine din toate direcțiile doar din cauza unei linii de succesiune. Nu voiam decât să o iau pe Natalie sus și să o las să mă distragă de la toate temerile și de la tot stresul din mine. Dar aveam să urc singur, pentru că nu aveam încredere că o să-mi pot păstra controlul lângă ea. Mi-am tras scaunul și m-am întins după paharul gol.

- Îmi pare rău să sparg petrecerea, dar sunt obosit. Cred că o să mă duc direct în pat.

Felicity ridică spre mine ochii aceia verzi, nedumeriți.

- Serios? E devreme.

- Serios, am răspuns, aplecându-mă să o sărut pe obraz. N-am dormit prea bine noaptea trecută. Mulțumesc pentru cină, i-am spus apoi lui Marco.

Mi-am dat seama după mutra lui încruntată că știa că foloseam un pretext ca să evit acea conversație, dar nici că-mi păsa. Iar spre Natalie nu am aruncat nici măcar o privire. Mă temeam că dacă aș face-o mi s-ar prăbuși tot autocontrolul și aș târî-o cu mine pe scări. Am pus paharul pe blatul bucătăriei și le-am făcut celorlalți cu mâna, îndreptându-mă spre scări.

- Pe mâine!

- Noapte bună, Luc! îmi ură Felicity.

- Noapte bună! se auzi și Marco.

De la Natalie, nimic. Era mai bine, probabil. Pentru că nu aveam nici cea mai vagă idee ce trebuie să fac legat de nevastă-mea. Mă simțeam de rahat din cauza asta pentru că mă gândeam tot mai mult că poate ar fi mai bine dacă ar pleca în Italia chiar în acea noapte și nu s-ar mai întoarce. După acea discuție despre copii, vedeam lucrurile clar. Puteam continua să mă amăgesc și să îmi spun că nu îi distrugeam viața, dar nu mai puteam evita adevărul crud. Căci într-adevăr i-o distrugeam cu fiecare zi în care mai sacrifică pentru mine câte ceva. Asta mă durea și îmi făcea rău. Și mă dezgusta, pentru că nu știam cum să schimb lucrurile în bine altfel decât ucigând pe cineva din Casa mea.

Eram perfect treaz când Natalia veni în pat, ceva mai târziu. Nu știam cât mai stătuse cu Marco și Felicity, dar nu îndrăzneam să mă uit la ceas. Stăteam întins pe o parte și mă prefăceam că dorm, în timp ce ea umbla prin camera învăluită în beznă. Probabil eram un laș, dar nu aveam chef să trec iar prin tot ce-mi spusese Marco mai devreme. În ultimele zile fusesem chiar la limită, așa că nu aveam suficientă încredere în autocontrolul meu ca să o privesc pe Natalie. Cu atât mai mult să o ating.

După ce am auzit-o că intră în baie și închide ușa, am început să îmi imaginez insula mea. Valurile ce se spărgeau de mal. Rotocoalele de apă înainte de a fi înghițite de nisip. Palmierii care se unduiau sub briza caldă. Erau imagini care de obicei mă ajutau să mă relaxez. Numai că în acea noapte nu făceau decât să îmi amintească de Natalie pe șezlong, lângă piscină, în ultima zi când fuserăm acolo împreună. Purta o pereche de bikini roz și o pălărie de paie. Avea unghiile lăcuite într-o nuanță de un roșu blând, iar pielea îi era aurie, sărutată de soare.

Am simțit în trup acea căldură bine-cunoscută de care nu aveam însă nevoie în acele clipe. Ușa de la baie

se deschise și se închise, iar lumina se stinse. Am auzit apoi pașii ușori ai lui Natalie și am simțit-o cum se bagă în pat. Salteaua se lăsă ușor în jos. Apoi totul se cufundă în liniște și nemișcare. Mi-am imaginat-o pe Natalie cum închide ochii și adoarme. Am tras aer în piept care însă nu mă liniște deloc. Avu tocmai efectul opus, căci așa i-am simțit și mai intens aroma de grepfrut și miere. Mirosul mă împinse și mai aproape de limită și mi-am dat seama că n-am să pun geană pe geană în acea noapte. La naiba! O variantă era să mă mut în altă cameră. Sau să renunț de tot la somn și să ies la alergare pe plajă, chit că eram în toiul nopții, iar afară erau cam patru grade. Simțeam că mă transformasem într-o masă de energie gata să erupă și care devenea tot mai puternică de la o zi la alta, în ciuda eforturilor mele de a mă împotrivi.

Salteaua se mișcă din nou sub mine, iar mâna lui Natalie mă prinse de braț și mă împinse pe spate. Am deschis ochii în întuneric.

- Ce faci?
- Cum îți e spatele?
- Bine.
- Bun.

Atunci mă încălecă, îmi prinse brațele deasupra capului și îmi blocă încheietura cu ceva moale.

- Ce mama naibii?

Am încercat să-mi mișc mâna și mi-am dat seama că îmi era prinsă de capătul de fier al patului. M-am întors să văd ce făcea Natalie și în acea clipă ea îmi prinse ceva blănos de cealaltă încheietură și îmi blocă și cealaltă mână. Am făcut ochii mari când mi-am dat seama că îmi pusese cătușe. Erau învelite în blană și eram convins că erau roz. Fierbințeala aceea interioară crescuse în intensitate, dar, cu eforturi uriașe, am reușit să o controlez și i-am aruncat lui Natalie o privire prin care îi transmiteam că nu mi se părea amuzant ce se petrecea.

- Scoate-mi-le în clipa asta.
- Neah.

Ce mama naibii?! Mă provoca! Lucru care, în starea mea actuală, nu era chiar cea mai nimerită idee.

- Natalie, nu glumesc! i-am spus, expirând cu zgomot, chinându-mă să-mi păstrez cumpătul. Nu glumesc. N-am chef de...

- Nu mă interesează de ce ai sau n-ai tu chef.

Își lăsă greutatea pe mine, în poala mea. Fir-ar să fie, era atât de plăcut. Îmi plăcea la nebunie să o simt acolo. Prea mult. Și prea aproape de unde mi-o doream cu adevărat. Își puse mâinile pe brațele mele, ca să nu încerc să mi le smulg din cătușe.

- Sunt sigură că ți-ai dat deja seama că astea nu-s cătușe adevărate și că dacă tragi suficient de tare o să le rupi și o să te eliberezi. Prin urmare, nu-mi fac griji că te vei enerva că te țin imobilizat, îmi spuse. Numai că n-ai s-o faci. Nu te vei elibera pentru că, după ce s-a întâmplat zilele astea, îmi datorezi câteva momente din timpul tău. O știi și o știi și tu foarte bine. Așa că o să stai acolo și-o să mă ascuți. Și n-ai să mă întrerupi până nu spun tot ce am de spus. Ne-am înțeles?

Inima îmi bătea nebunește în piept. O priveam pe Natalie în întuneric și nu vedeam nici o urmă de blândețe pe trăsăturile ei. Nici măcar de drăgălășenie sau amabilitate. Era cumplit de serioasă și mă privea sever. Era pusă pe treabă. Avea un scop și avea de gând să și-l atingă. Iar acea parte dementă din mine pe care mă chinisem în ultimele săptămâni să o neg adora atitudinea asta a ei. Și de-abia aștepta să vadă ce va urma.

- N-ai nimic de spus? mă întrebă Natalie privindu-mă fix cu ochii albaștri, de gheață.

- În clipa asta cred că e mai sigur să tac.

- Bravo. Ești băiat deștept.

Îmi dădu drumul și se ridică în șezut chiar deasupra soldurilor mele. Purta un tricou de-al meu, unul gri cu care fusesem îmbrăcat cu o zi în urmă și care încă îmi păstra mirosul, plus o pereche de chiloți din mătase care îmi dădeau fel și fel de senzații tari când sexul ei era lipit practic de abdomenul meu. Nu mă mai puteam gândi

decât la ce mult aş vrea să-i sfâşii lenjeria ca să îi simt pielea peste a mea.

- Nu sunt proastă, Luc. Îmi dau seama ce faci. Şi ți-o zic acum, de la obraz: n-o să-ți meargă.

Nu prea înțelegeam unde bate, dar nu voiam s-o întreb direct.

- De când mi-ai aruncat bomba în noaptea aceea te-ai distanțat de mine. N-am de gând să mai suport asta. Înțeleg că te simți vinovat că fata aia ar putea rămâne însărcinată, dar asta nu-ți dă nici un drept să...

- Hei, stai așa! Însărcinată?

- Bun, înțeleg că nu vrei să vorbești despre ce s-a întâmp...

- Nu e nimeni însărcinată, Natalie. Nu cu mine, cel puțin. Nu pot avea copii.

- Ce?!

Rahat! Nu așa aveam de gând să-i spun.

- Sunt steril.

- Cum? De când? se încruntă ea.

- De când am plecat din Italia, acum 12 ani. Am făcut vasectomie.

- Serios? De ce?

- Pentru că n-am vrut ca familia mea să se folosească de copiii mei așa cum au de gând să se folosească de mine. Pentru ei nu exist ca persoană, cum probabil ți-ai și dat seama în ultima vreme. Ei mă privesc ca pe un mijloc de a-și cimenta moștenirea.

Mă privi în tăcere, și în acele momente toată vinovăția pe care o simțisem în ultima perioadă mă copleși și ucise orice urmă de excitație stârnită de faptul că mă imobilizase.

- *Cazzo!* am exclamat, uitându-mă spre tavan. Trebuia să-ți spun asta înainte ca lucrurile să se complice. Și...

Rahat! Trebuia să mă adun și să îmi recapăt curajul.

- Nu ți-am spus înainte pentru că nu voiam să-ți dau un motiv să pleci. Lucrurile tocmai începuseră să meargă bine. A fost greșit și egoist din partea mea și ar fi trebuit să-mi dau seama că pentru tine e ceva important.

De-asta te-am întrebat zilele trecute dacă ai putea trece peste faptul de a nu avea copii pentru că, dacă nu poți, putem în continuare să apelăm la Fee ca să...

Își lipi buzele de ale mele cu intensitate, lăsându-mă fără cuvinte.

- Nemernicule! îmi șopti, retrăgându-se doar cât să respire o clipă, gâdilându-mi buzele. De trei zile mă dau de ceasul morții gândindu-mă dacă fata o fi sau nu însărcinată și suferind la gândul că nu vrei copii cu mine.

Vinovăția mă copleși din nou. Am vrut să o iau în brațe, dar n-am putut din cauza cătușelor.

- Dacă aș putea avea copii, *angioletto*, numai cu tine aș vrea să-i am. Ar fi trebuit să-ți spun asta limpede. Îmi pare rău. Doar că...

- Doar că ai fost un idiot.

- Da!

Ne-am privit în tăcere, cu inimile bătând puternic.

- Nu ești supărată?

- O, și încă cum! Sunt supărată că n-ai știut să gestionezi situația altfel decât evitându-mă. Că nu mi-ai spus mai devreme. Și mai ales pentru că am fi putut face sex fără prezervativ de mult, mult timp. La ce ți-a fost capul?

Am închis ochii cuprins de un sentiment de ușurare pe care nu-l meritam.

- De ce reacționezi așa? De ce ești așa îngăduitoare cu mine?

- Nu știu. Poate pentru că te iubesc?

Am clipit și mi-am îndreptat privirea spre ea.

- Chiar nu te deranjează faptul că nu îți pot oferi copii?

- Luc, spuse ea, mângâindu-mi bărbia cu vârful degetelor, nici măcar nu m-am gândit la copii până să te întâlnesc. Părinții mei n-au fost tocmai niște modele la capitolul creșterea copiilor. Erau egoiști, preocupați doar de ei și de nevoile lor, iar eu nu eram decât o povară pentru ei. Iar motivul pentru care m-am gândit

la copii după ce te-am cunoscut este că ai toate datele să fii un tată nemaipomenit.

- Nu-i adevărat.

- Ba da. Ești bun, iubitor, răbdător și protector.

- Și idiot, cum frumos ai punctat mai devreme.

- Și asta, spuse ea cu o grimasă amuzată. Dar crede-mă, nu am nevoie de copii ca să fiu fericită. Doar de tine am nevoie. Și am nevoie să mă lași să pătrund în mintea și în sufletul tău, pentru că dacă vei continua să mă ții la distanță, să mă respingi de fiecare dată când intervine ceva, relația noastră nu va supraviețui.

- Nimeni nu știe, Natalie.

M-am simțit covârșit de emoții pe care nu le înțelegam, iar ochii au început să mă usture. Am închis ochii ca să alung lacrimile arzătoare care știam că mi se formează sub pleoape.

- Nimeni din familia sau din Casa mea nu știe că sunt steril. Cu toții așteaptă de la mine să produc moștenitori, iar dacă se va afla că nu pot, lucrurile ar putea deveni destul de neplăcute. Mă rog, problema nu se pune dacă vor afla, ci când. Pentru că vor afla, până la urmă.

Pe măsură ce vor trece ani și Natalie nu va rămâne însărcinată, vor începe să își pună întrebări.

- Ne vom ocupa de asta când o să fie cazul.

Nu știam dacă și cum va ține strategia, dar nu voiam să-mi bat capul pe moment. Am privit-o cu genele umezite de lacrimi.

- Ar fi trebuit să-mi dau seama ce anume te îngrijora. Îmi pare rău că nu am făcut-o.

Mi se puse un nod în gât, dar m-am străduit să nu îi evit privirea.

- Fata aceea nu este însărcinată. N-am vrut nimic din ce s-a întâmplat acolo. N-am vrut să...

Cuvintele mi se uscară pe buze, înainte să le pot rosti.

- Știi, îmi spuse ea, aplecându-se spre mine, atingându-mi pieptul cu sâni și lipindu-și buzele de ale mele. Nu e nevoie să vorbești despre asta dacă nu vrei.

- Nu știi cum să fac. Când vorbesc cu tine mă simt... vulnerabil. Și nu vreau să fiu vulnerabil față de tine. Vreau să fiu puternic ca să știi mereu că te voi proteja.

- Știi asta deja, Luc. Știi că mă vei proteja mereu.

- Una e s-o știi, alta e să o crezi. Ceea ce ai văzut schimbă...

- Uită-te la mine! îmi ceru ea, ridicându-mi bărbia ca să mă uit în ochii ei. Ceea ce am văzut nu schimbă absolut nimic. Ceea ce au făcut sau au spus nu schimbă nimic. Ești puternic. Ești rezistent. Ești un bărbat de onoare și un bărbat credincios.

Cuvintele ei îmi străpungeau pieptul ca niște pumnale, pentru că nu mă vedeam deloc așa cum mă descria ea. Poate fusesem cândva așa, dar în prezent lucrurile nu mai stăteau astfel. Iar faptul că ea mă vedea în continuare așa cum fusesem cândva îmi făcea pieptul să se strângă dureros, de nu mai puteam respira. Nu mă mai puteam uita în ochii ei blânzi și albaștri, așa că am închis pleoapele și mi-am inspirat adânc durerea. Știam că dacă n-o fac, nu am să-mi mai pot stăpâni lacrimile. Vor țâșni ca din niște fântâni arteziene.

- Nu! Uită-te la mine!

Îmi ridică și mai mult bărbia, forțându-mă să deschid ochii să o privesc. Am clipit des, cu privirea încețoșată de lacrimi, și am văzut-o cum îmi zâmbea.

- Și mai ești ceva: ești al meu. Asta înseamnă că din toată lumea asta nu trebuie să răspunzi decât în fața mea. Și îți promit că de fiecare dată când vei încerca să te retragi, să te îndepărtezi de mine, am să te trag înapoi, mereu și mereu. Chiar dacă va fi nevoie să te încătușez.

Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul. Nu eram nimic. Nu aveam nimic să îi ofer, nici măcar o familie. Și, cu toate astea, mă iubea. Încă mă iubea. Încă mă voia. Nu înțelegeam de ce, dar eram prea slab ca să mă împotrivesc. Aveam nevoie de ea, de puterea și de dragostea ei. Aveam nevoie să mă salveze. Să continue să mă salveze, așa cum făcea din clipa în care ne-am cunoscut.

- Te iubesc, i-am spus cu lacrimi în ochi, prinzându-i buzele între ale mele. Sunt un idiot care te iubește. Nu renunța la mine, *angioletto*. Te rog, nu renunța la mine.

- Nu renunț. Promit că n-o să renunț niciodată, îmi șopti ea, mângâindu-mi obrazii și aplecându-și trupul suplu ca să mă sărute.

Am gemut când își strecură limba între buzele mele. Iar când am gustat-o și i-am simțit moliciunea succulentă și căldura, am simțit că sufletul îmi revine la viață, iar mintea mi se limpezește, în sfârșit. De parcă ea ar fi fost cheia sănătății mele mintale, dar și a întregii mele existențe, pur și simplu. Și m-am întrebat cum de mi-a trecut vreo secundă prin cap că îmi va fi mai bine dacă mă țin la distanță de ea.

Își înclină ușor capul și continuă să mă sărute, de data asta mai profund, și i-am simțit prin tricou sfârcurile întărite. În acel moment, tot sângele începu să îmi pulseze în vintre. Tot ce-mi doream era să mă îngrop în ea, acolo unde nimic altceva în afară de noi nu mai conta.

- Desfă-mi cătușele, am șoptit aproape fără să îmi delipesc buzele de ale ei. Vreau să te ating.

Zâmbi, se sprijini de pieptul meu și se ridică ușor, privindu-mă cu o privire ațâțătoare și parcă poznașă.

- Neah.

- Cum adică neah?

- Mai am ceva de făcut înainte să te eliberez.

Se dădu jos de pe mine și am simțit-o, în întuneric, cum se mișcă în pat. Nu vedeam ce făcea, dar camera se umplu de foșnete. Când se întoarse lângă mine, ținea în brațe o cutie.

- Ce se întâmplă? am întrebat pe un ton prudent în timp ce ea se așeză peste mine, chiar deasupra sexului meu deja erect, care pulsa de excitație.

Puse cutia pe pat, lângă mine, dar nu-mi dădeam seama ce era înăuntru, iar din expresia ei nu deduceam absolut nimic.

- Îți amintești prima noapte împreună la Roma?

- Da... am spus ezitant, căci nu înțelegeam unde bătea.

- Îți amintești ce mi-ai spus înainte să mă atingi?

La dracu'! Se gândea la conversația de atunci, când îi spusese că eram o bestie. Chiar nu voiam să discut despre asta.

- Eu...

Îmi pieri glasul când ea își ridică tricoul, și-l dădu jos și îl aruncă lângă pat. Rămase goală, fără nimic peste pielea mătăsoasă și fină. Nu mai avea nici chiloții de mătase pe care îi văzusem mai devreme. La vederea sânilor ei goi, a curburii blânde a șoldurilor și a peticului de păr dintre coapse, acolo unde era lipită de mine, mi se produse un scurtcircuit în creier. Nici nu mai țineam minte ce mă întrebuse.

- Mi-ai spus, continuă ea, rezemându-se cu brațele de pieptul meu și privindu-mă din penumbră, mi-ai spus așa: „Eu nu fac dragoste, Natalie. Nici nu regulez. Eu domin“. Mai ții minte?

Îmi vâjâia capul. Mă înfierbântasem groaznic. Al nai-bii de tare. Dar îmi dădeam seama cumva, ca prin ceață, că ce spusese atunci era pe cale să mă bage în bucluc.

- Da, am răspuns. Dar asta era înainte să fim împreună.

- Foarte adevărat.

Se aplecă să mă sărute, iar eu am respirat ușurat când buzele ni se atinseră. Eram conștient că scăpasem ca prin urechile acului.

- Știam că mă minți atunci, în prima noapte la Roma.

Se ridică și îmi trase boxerii, aruncându-i apoi pe po-dea. Privindu-mă în ochi, mă încălecă la loc, atentă să nu-mi atingă penisul tare ca piatra, cu toate că doream aproape dureros să mă atingă. Se așeză cumva peste buricul meu și își reluă micul discurs.

- Da, m-ai dominat, dar ai și făcut dragoste cu mine atunci, pe canapea, deși spuseseși sus și tare că n-o vei face. Iar la duș mi-ai tras-o de parcă nu te mai săturai

de mine. Și de atunci, de fiecare dată când am fost împreună, am fost mereu excitată și dornică să aflu cu ce fațetă a lui Luc voi avea de-a face: cu bărbatul dulce și blând care mă face să mă topesc cu atingerile lui delicate, cu amantul flămând care de-abia așteaptă să ne-o tragem până la epuizare sau cu dominatorul în prezența căruia aproape că am orgasm doar când îmi cere să mă așez în genunchi.

Am suspinat adânc, căci începeam să înțeleg încotro bătea. Abia mai reușeam să îmi țin sub control excitația care amenința să mă copleșească, să preia frâiele, să mă împingă dincolo de limită, acolo unde nu voiam să ajung.

- Natalie...

- Vezi tu, Luc... continuă ea, aplecându-se și sărutându-mă pe piept, îmi place la nebunie să fac dragoste cu tine. Ultima săptămână a fost uluitoare. Simt că am descoperit o parte din tine din care înainte prinseam doar crâmpeie. Dar nu ăsta ești tu cu adevărat. Nu în întregime.

M-am foit în pat. Nu mă simțeam deloc în largul meu. Am încercat să-mi trag mâinile din strânsoare, dar cătușele alea cretine mă împiedicau să mă mișc.

- Natalie...

- Ți-am spus mai devreme că dacă te retragi o să fiu din nou pe capul tău. Iar asta e parte din program.

Se aplecă spre cutie și începu să scotocească. Am încercat să-mi dau seama ce scotea de acolo, dar era prea întuneric. Își puse o mână pe pieptul meu, apoi am simțit pe piele ceva unsuros și rece. Ulei. Mi-am reținut un geamăt în timp ce degetele ei experte începură să-mi maseze pieptul și umerii. Nici nu realizasem până atunci cât de tensionați îmi erau mușchii. Bun... la turnura asta a evenimentelor chiar nu mă așteptasem.

- Îți place? mă întrebă, cu un zâmbet.

- Ah, si!

Am închis ochii și mi-am simțit tot trupul relaxându-se. Adoram senzațiile pe care mi le provoca atingerea ei.

- Pentru o clipă m-ai cam îngrijorat.

- În cel fel?

Îi simțeam atingerea mătăsoasă pe trunchi, apoi pe umeri.

- Nu știu. Pentru că vorbeai despre ce a fost înainte. Acum totul e diferit.

- Totul e diferit. Eu, în schimb, nu. Și nici tu. Și dacă e ceva ce știu sigur despre tine, Luc, spuse ea, învăluindu-mă cu căldura trupului ei când se aplecă să-și plimbe din nou buzele peste ale mele, este că oricât de blând poți fi când faci dragoste, nu ești și nu vei fi niciodată un amant banal ca vanilia.

Își retrase buzele, iar eu am rămas dezorientat, clipind în beznă, nedumerit de ultima ei afirmație. Atunci am văzut o flacăra aprinzându-se și mi-am dat seama că Natalie ascunsese lângă mine încă un obiect.

O lumânare.

- Mi-ai mai spus ceva. Când eram la Veneția. Când mă luptam să fac față relației noastre și lucrurilor pe care mi le cereai.

Mi-am ținut răsuflarea, privind-o cum lasă flacăra lumânării să topească ceara din jurul fitilului. Mușchii mi se încordară. Eram din nou încordat ca piatra.

- Mi-ai spus că nu ești vreun sadic. Că ce-mi făceai nu era de dragul durerii, ci al plăcerii. Ca să îmi antrenezi mintea și trupul să se predea în fața celui care vrea să îmi ofere plăcere. Atunci nu mințeai. Chiar îmi spuneai adevărul. Dar săptămâna trecută nu ai trăit după acele adevăruri spuse atunci. Ți-ai negat, ți-ai ferecat acea parte din tine care m-a vrăjit la Roma și la Veneția. Trebuie să-l lași pe acel Luc să se întoarcă la mine dacă vrem ca lucrurile să se îmbunătățească definitiv.

În lumina blândă a lumânării, trăsăturile ei căpătau nuanțe aurii, iar privirea îi devenea și mai pasională și convingătoare.

- Îl vreau înapoi pe acel Luc. Tu nu-l vrei?

Înclină ușor lumânarea, iar ceara lichidă începu să se adune la margine. Am strâns din dinți și am privit-o, căznindu-mă să mă împotrivesc unui instinct atât de primitiv și atât de adânc zăgăzuit în mine încât nu-mi dădeam seama dacă mă născusem cu el sau îmi fusese inoculat de Casa mea scrântită. În fiecare zi mă luptasem cu dorința de a o domina sexual. De a o face a mea în toate modurile pe care mi le puteam imagina. Să o forțez să se bucure de toate perversiunile care îmi plăceau. Încercasem la început să o fac să mi se supună, dar pe parcurs ea bătuse în retragere. Și avusese dreptate s-o facă. Atunci când unul dintre parteneri îl forțează pe celălalt să se supună dorințelor lui depravate asta nu e dragoste. Nu e o relație sănătoasă. Și nu voiam să fiu genul acela de bărbat. Nu mai voiam.

- Nu. Nu-l vreau, am răspuns cu glas gătuit, care nici măcar nu semăna cu al meu, dar privind-o în ochi.

Își schimbă un pic centrul de greutate, poziționându-și fundul mic și bombat deasupra penisului meu înnebunit de dorință.

- Ba vrei, din ce simt eu.

Îmi cuprinse sexul cu o mână, masându-mi-l pe toată lungimea, făcându-mă să gem.

- N-ai mai fost așa tare de ceva timp.

Dacă mă mai masa mult așa, aveam să-mi dau drumul.

- E doar... Am tușit ca să îmi dreg vocea. E o reacție biologică, am completat. Pentru că stai deasupra mea goală-puşcă.

- Serios? Deci dacă și-aș picura ceara asta pe piept te-ar excita și mai tare?

Fir-ar să fie...

- N-am s-o fac dacă nu vrei. Zi-mi „nu“ și mă opresc.

Ochii ei nu se dezlipeau de ai mei. Mă privea cu intensitate, provocându-mă. N-am zis nimic, doar am strâns din dinți și mi-am încleștat pumnii. Drept reacție,

ea își mușcă buzele, înclină lumânarea și-mi picură un pic de ceară fierbinte pe pectoralul stâng. Am simțit o mică arsură, de parcă aș fi fost atins de o bandă elastică bine întinsă. Am tras aer în piept. Senzația mi se răspândea în tot pieptul, până la sfârcuri, ca un val de electricitate care începu apoi să radieze tot mai jos, spre vintre, făcându-mi penisul să se întărească și mai tare și să pulseze. Un zâmbet atotștiutor îi lumină chipul.

- Bănuiam eu, îmi șopti, apoi lăsă să picure alți câțiva stropi de ceară, de data asta pe pectoralul drept.

Fiecare scurtă senzație de durere se transforma instantaneu într-un val de plăcere care mă excita și mai tare. Iar vulpița de deasupra mea știa asta. Știa și era încântată să îmi aplice acea dulce tortură. Și, Dumnezeuule mare, îmi plăcea la nebunie.

Am închis ochii în timp ce ea continuă să picure ceara fierbinte pe piept și pe sfârcuri, evitând cu grijă zonele cu păr. Am tras de cătușele care mă țineau imobilizat și am încercat să nu-mi rotesc șoldurile spre ea de fiecare dată când simțeam împunsătura de durere, dar am eșuat lamentabil. Eram mai înfierbântat cu fiecare secundă ce trecea. Nu-mi doream decât să o penetrez tare și adânc. Deja îi eram recunoscător că mă imobilizase pentru că, dacă aș fi avut libertate de mișcare, n-aș fi putut să îmi stăpânesc impulsurile primare care îmi strigau parcă să o trag de pe mine, s-o țintuiesc pe pat cu fața în jos și să-i dovedesc cât de dominator pot fi.

Se aplecă spre dreapta și am auzit un declic. Am deschis ochii și am observat că pusese lumânarea pe o farfurioară de pe noptiera de lângă pat.

Apoi își puse mâinile pe ceara deja rece de pe pieptul meu și începu să mă sărute. Când buzele ni se atinseră, i-am cuprins limba și i-am supt-o până când Natalie gemu.

- Mmmm... deci ți-a plăcut, spuse ea.

- Urcă-te pe mine, *angioletto*. Lasă-mă să te fac să te simți bine.

- Nu, protestă ea și se ridică încet. Nu facem asta pentru mine, ci pentru tine.

Se lăsă în jos peste mine și mi-am ținut iar respirația, neștiind ce-mi mai pregătește.

- Natalie, nu vreau sex cu picanterii. Te vreau pe tine.

- Dar îți place sexul cu picanterii. Sexul cu perversiuni. Mi-ai spus-o de nenumărate ori.

Îi simțeam respirația fierbinte pe piele, așa că am închis ochii și am suspinat adânc, știind că îmi plăcea enorm sexul cu perversiuni, cât mai picant și mai murdar cu putință. Însă nu voiam să îmi placă așa. Voiam să fiu normal. Să fiu opusul a ce devenisem.

- Te rog...

Am strâns din dinți, căutând ceva care să o facă să mi se ofere.

- Stai deasupra mea, pe fața mea. Lasă-mă să te gust.

- Bună încercare, îmi răspunse, gâdilându-mi cu buzele partea interioară a coapsei. Poate mai încolo.

Înainte să apuc să mai spun ceva, am simțit cum ceva elastic îmi cuprinde baza penisului și mi se strânge peste testicule. Am încercat să ridic capul ca să văd ce-mi făcea, dar m-a distras un sunet ciudat, ca un bâzâit, iar pe penis am simțit vibrații care îl făcură să se întărească și mai tare și se împrăștiară apoi spre testicule.

- *Santa madre di Dio!*¹ am gemut. Ce naiba e asta?

- Ceva nu tocmai vanilat. Iau la rând conținutul cutiei.

- *Cristo Santo!*

Știam ce era. Era un inel vibrator pentru penis. Fir-ar să fie, vibrațiile alea mă puneau pe jar în ultimul hal.

- Nu am... *Merda...* n-am nevoie de asta, Natalie...

- Eu zic că minți.

Îmi cuprinse baza penisului cu degetele și i-am simțit limba atingându-mă cu unduiri ațățătoare, înnebunitoare. Iar când a început să mă sugă, am simțit că o iau

¹ Sfântă Fecioară (în limba italiană, în original)

razna complet. Mă scoteau din minți felul în care se combinau senzația de sucțiune, umezeala și moliciunea gurii ei și vibrațiile pe care mi le provoca inelul. În acele clipe, instinctele preluară controlul, iar ultima fărâmă de rezistență se duse pe apa sâmbetei. Trupul și mintea îmi lucrau într-o singură direcție, aceea a nevoii primare. Mi-am tras cu forță brațele, iar lanțurile au plesnit, eliberându-mă. Un geamăt animalic, care știam că pornise din mine, răsună în cameră, iar patul se cutremură. Am prins-o pe Natalie de braț și am trântit-o lângă mine. Gemu, surprinsă, dar asta nu avea să mă oprească. I-am strivit buzele cu un sărut intens, gustându-i plăcerea, durerea, chiar și teama. Am tras și de celălalt, lanț, făcându-l să se rupă, am cuprins-o cu ambele brațe și am pus-o cu fața în jos pe pat. I-am ridicat șoldurile și am pătruns-o adânc, dintr-o singură mișcare, în clipa în care păsărica ei dulce se atinse de penisul meu dureros de tare. Scoase un icnet prelung și se împinse înspre mine, arcuindu-se pe măsură ce ieșeam aproape complet din ea, apoi mă împingeam din nou până la capăt. Degetele îmi erau aproape înfipite în carnea ei. O țineam de șolduri și o penetram tot mai tare și mai repede, de parcă ceva dincolo de controlul meu îmi dicta fiecare mișcare. Pielea îmi ardea, sângele îmi clocotea. Vibrațiile îmi pătrundeau în fiecare celulă, împingându-mă până dincolo de limite. Încercam să mă opresc, dar îmi era imposibil. Voiam mai mult și nu mă puteam concentra la altceva.

- Ah, da, Luc...

Își lăsă capul pe spate, iar în secunda în care i-am simțit spasmele de extaz am fost copleșit de propria descărcare de plăcere, care mă izbi ca un tren de mare viteză. Ce-a urmat a rămas învăluit în ceață. M-am dezmeticit cu capul pe pernă, cu Natalie sub mine, cu părul ei mătășos mângâindu-mi obrajii. Iar undeva în preajmă se auzea un bâzâit însoțit de niște vibrații stranii pe care le resimțeam în partea de jos a trupului.

- Ai avut dreptate, șopti ea. Deloc n-aveai nevoie de asta.

Frânturi de amintiri începură să-mi revină, la pachet cu încă o doză de vinovăție când mi-am dat seama ce făcusem.

- *Cazzo!*

M-am dat jos de pe ea, dar înainte să o pot îndepărta, se întinse spre mine și mă trase lângă ea.

- Lasă-mă! i-am cerut.

- Nici gând.

La dracu'! Tocmai demonstrasem că eram întocmai ca animalele de la conducerea Casei mele nenorocite. Am vrut să-i dau la o parte piciorul cu care mă încolăcise.

- Nu vreau să te rănesc și mai rău, Natalie. Lasă-mă.

- Ți se pare că sunt rănită, Luc?

Am ezitat. Chiar nu suna ca o femeie rănită, ca o femeie în suferință.

- Uită-te la mine și vezi cu ochii tăi dacă mi-ai făcut rău, îmi spuse.

Am privit-o în lumina lumânării. Avea părul în dezordine, trupul gol îi era acoperit de o peliculă fină de sudoare, dar trăsăturile îi erau relaxate. Iar ochii ei... Aveau acea expresie de euforie pe care o știam atât de bine și care îmi spunea că avusese un orgasm al naibii de intens. Nu înțelegeam nici mort ce se petrecuse.

- Eu...

Se ridică în coate și mă sărută.

- Mi-a fost dor de asta. Chiar mi-a fost, spuse, cuprinzându-mă cu brațele după gât și trăgându-mă peste ea.

M-am lăsat atras într-un sărut fierbinte, umed, care îmi dădu fiori din cap până în picioare, dar îmi simțeam creierul praf. Apoi se așeză pe-o parte, lângă mine, și cu un zâmbet demn de Pisica de Cheshire din *Alice în Țara Minunilor* își strecură o mână între noi ca să-mi scoată inelul. Am lăsat-o. Eram prea confuz. Nu înțelegeam de ce nu era supărată și de ce o parte din mine

se simțea atât de bine când cealaltă parte îmi șoptea că n-ar trebui.

Bâzâitul încetă. Natalie își lipi de mine trupul gol, superb și surâse.

- Pari cam confuz, *bello*.

Apelativul „frumosule“ mă făcu să mă topesc. Era o reacție ridicolă, dar nu mi-am putut-o controla.

- Păi nu...

M-am uitat la ea. Îmi plăcea la nebunie felul în care mă privea, expresia ei blândă și iubitoare. Îmi desprindea cu grijă ceara de pe piept, dorind să se apropie când ar fi fost, de fapt, spre binele ei să se îndepărteze cât mai mult.

- Cum de nu ești supărată?

- De ce aș fi? râse ea.

Mi-am ridicat o mână cuprinsă încă de o cătușă roz, cu lanțul atârând.

- Pentru că mi-am pierdut cumpătul și te-am atacat ca ultimul animal.

Zâmbi și mai larg, apoi mă sărută.

- Ți-ai pierdut cumpătul pentru că mă doreai. Nu m-ai atacat.

- Te-am aruncat pe pat și...

Mi se puse un nod în gât. Cuvintele refuzau să-mi iasă. Refuzau să redea realitatea că o violasem.

- Luc, uită-te la mine. Am vrut. Tot ce s-a întâmplat am vrut. Mi-am dorit să îți pierzi controlul și să mă posezi.

- De ce? am șoptit. De ce-ai vrea așa ceva? De ce-ar vrea cineva așa ceva?

Își puse capul pe pernă, cu chipul aproape, milimetric de aproape de al meu, și-mi mângâie bărbia cu vârful degetelor.

- Pentru că îmi place la nebunie când mă vrei atât de mult încât nu te mai poți controla. Mă face să mă simt dorită. Specială. Mă face să mă simt a ta.

Cu inima bătându-mi nebunește, am apucat-o ușor de braț. Simțeam nevoia să o ating. Simțeam nevoia să înțeleg, pentru că brusc totul mi se învălmășea în cap.

- Dar te vreau. Te vreau mereu. Doar că... nu înțeleg...

- Aveai nevoie de asta, îmi spuse, privindu-mă cu atâta sinceritate că timpul parcă rămase suspendat. Aveai nevoie de descătușarea asta, aveai nevoie să-ți dai frâu liber și să vezi apoi că nu se întâmplă nimic rău dacă o faci. Iar eu aveam nevoie să mă simt în siguranță. Adică exact cum mă faci tu să mă simt.

- În siguranță?

Nu avea nici o noimă.

- Da. Mă simt în siguranță când intri în pielea masculului afla, dominator, spuse ea, cu un zâmbet adorabil, acel zâmbet special care mă înnebunea. Femeilor li se tot spune că trebuie să fie puternice, independente, să nu aibă nevoie de nimeni ca să supraviețuiască. Multă vreme am crezut asta. Am crezut că așa trebuie să fim. Apoi ai apărut în viața mea și o lume nouă mi s-a deschis în fața ochilor. M-am luptat multă vreme cu mine însămi. Credeam că sunt slabă dacă mă las în voia dorințelor altcuiva. Dar mi-am dat seama că nu era deloc așa. Nu e o dovadă de slăbiciune. Iubindu-te pe tine, oferindu-ți ce ai nevoie mă face, de fapt, mai puternică. Pentru că aveai și ai nevoie de cineva care să te iubească și să aibă încredere desăvârșită în tine. Așa cum o fac eu. Am încredere în tine cu trupul, cu sufletul, cu mintea. Cu toată inima. Știu că nu-mi vei face rău niciodată.

Simțeam că mi se taie respirația. Lucrurile pe care mi le spunea, felul în care mi le spunea... parcă îmi pătrunseseră în suflet și se instalase acolo.

- Așa e. Niciodată nu te-aș răni.

Îmi zâmbi.

- De-asta îmi pot lăsa garda jos cu tine, Luc. N-am făcut-o cu nimeni altcineva. Nici măcar cu mine însămi. Până să te cunosc, nici nu mă credeam în stare s-o fac. Dar acum... chiar am nevoie de asta. Când am impresia că lumea e un loc dement, cu susul în jos, o atingere fermă din partea ta, o poruncă sexy, o privire dominatoare rezolvă totul pentru că știu că în câteva minute

n-o să mai conteze nimic altceva în afară de tine. Va conta doar ce ai de gând să faci cu mine și cum o să mă faci să simt. Nu mai e nevoie să gândesc. Nu mai e nevoie să planific. Pot să mă las în voia ta, să îți predau controlul cu totul, să nu fac altceva decât să exist și să savurez ce se întâmplă. Pentru că știu că mă vei face să mă simt bine și în siguranță. Iar la final, lumea nu-mi va mai părea la fel de dementă și dată peste cap, pentru că te am pe tine.

Am privit-o năuc, mișcat de mărturisirea pe care tocmai mi-o făcuse. Cuvintele ei făceau ca tot ce-mi plăcea, toate instinctele de dominator cu care mă luptam să pară... pure. Și cinstitute. Și binefăcătoare. Nu întunecate, murdare și ticăloase, cum le considerasem mereu. Nu voiam să cred că familia mea o corupsese și pe ea. Nu voiam să cred că o influențase în vreun fel. Dar trebuia să fiu sigur.

- Nu ți-e... nu te temi că sunt la fel ca ai mei? am întrebat-o, rostind cu greutate fiecare cuvânt în parte.

- Deloc. Nu mi-a fost niciodată teamă de asta. Nu ești ca ei, m-auzi? Ei fac ceea ce fac pentru putere și control. Ce se petrece între noi doi e despre plăcere. Despre dragoste și încredere. Te iubesc, Luc. Te iubesc pentru blândețea și tandrețea ta, dar și pentru latura ta dominatoare, creativă, care mă împinge dincolo de limite în feluri care nu credeam vreodată că-mi vor fi pe plac. Am nevoie de tine cu totul, cu tot ce ești, așa cum ești tu, așa cum m-am îndrăgostit de tine. Ca să ne vindecăm după ceea ce ne-au făcut, trebuie neapărat să nu-ți mai negi acea latură pe care o consideri murdară și perversă. N-am să-i las să-mi răpească acea parte din tine. Am nevoie de tine. Am nevoie de tine în întregime.

Eram coplesit de cuvintele și de dragostea ei pentru mine. Mi-am apropiat buzele de ale ei, iar ea m-a tras, șoptind:

- Lasă-mă să te am în întregime.

Am răsturnat-o și am renunțat la luptă. Am renunțat la toată suferința, la toată furia, la toată rușinea pe care

o purtam în mine de când cu acel ritual. M-am oferit ei cu totul. Și, în același timp, mi-am dat voie să mă bucur de o nouă șansă.

capitolul 10

Natalie

L-am lăsat pe Luc să mai doarmă. Nu se odihnese cine știe ce în ultimele zile, așa că m-am străduit să mă dau jos din pat și să ies din cameră fără să îl trezesc. După discuția de noaptea trecută, știam că nu era doar obosit fizic, ci stors din punct de vedere psihic. Marco și Felicity pleaseră la scurt timp după cină, așa că aveam întreaga casă la dispoziție și mă puteam mișca în voie. Am pus de ceai și m-am apucat să strâng ce era de strâns. Dacă nu puneam la socoteală frigul, chiar îmi plăcea Scoția, din puținul pe care apucasem să îl văd. M-aș fi obișnuit să locuiesc lângă plajă. Toată viața trăisem pe continent, fără acces la mare sau la ocean. Descoperisem recent că valurile aveau asupra mea un efect calmant. Îmi făcea tare bine să le aud și să le văd mișcarea neîntreruptă. Mai ales acum.

M-am așezat pe peluză, cu genunchii la piept și acoperită cu o pătură groasă. Priveam valurile și mă gândeam la Luc și la discuția noastră de noaptea trecută. Nu eram sigură cât de mult ajutase, dacă ajutase vreun pic. Da, făcuserăm dragoste din nou, dar totul fusese tandru și dulce. Deși amândoi aveam nevoie să ne reconectăm emoțional unul cu celălalt după toată acea discuție, tot nu eram convinsă că mesajul meu ajunsese la el. Nu eram convinsă că își dăduse seama că iubeam fiecare parte din el, fiecare fațetă a personalității lui, inclusiv pe cele pe care nu le considera demne de a fi iubite.

Am auzit ușa deschizându-se. M-am uitat în spate, peste umăr, și l-am văzut pe bărbatul meu iubit venind spre mine. Părea proaspăt ieșit din duș și purta blugi și

un pulover albastru. Arăta extrem de sexy. Era exact imaginea bărbatului visurilor mele.

- Aici erai! Începusem să cred că ai dat bir cu fugiții.

- Am vrut să te las să dormi mai mult.

I-am întins o parte din pătură, iar el s-a așezat lângă mine pe canapeaua de pe terasă, lipindu-se de mine, exact cum mi-aș fi dorit. Nu-l mulțumea doar să fie aproape, lucru care mă făcu să zâmbesc. Mă împinse ușor în față ca să se poată strecura în spatele meu, apoi mă trase aproape, înconjurându-mă cu forța și căldura lui. Mă strânse și-mi atinse tâmpla cu buzele.

- Dorm mai bine când ești lângă mine.

- Mmm... O să-ncerc să țin minte.

Am rămas tăcuți câteva minute, ascultând zgomotul valurilor ce se spărgeau de mal. Am închis ochii și mi-am spus că, dincolo de tot și toate, eram împreună. Puteam depăși orice moment, oricât de greu, dacă țineam aproape. Chiar credeam asta. Dacă aveam răbdare, dacă îi dădeam timp, acel Luc pe care îl cunoșteam avea să își găsească drumul înapoi la mine.

- Mă gândeam să luăm mașina și să mergem la Edinburgh, îmi șopti la ureche.

- Serios? Am deschis ochii și am privit înspre apă. Pentru ce? am continuat.

- Felicity a lăsat în bucătărie un bilet cu un nume și un număr. Am sunat și m-au programat la ora 2 după-amiaza.

Eram șocată. M-am întors spre el.

- Ai sunat la terapeut?

- Da.

Îmi dădu o șuviță de păr după ureche. Părea agitat și complet nesigur pe el.

- Mă duc singur dacă trebuie, dar speram că poate ai fi de acord să vii cu mine.

Îmi bătea inima atât de tare că mă temeam că o poate auzi și el.

- Sigur că merg cu tine. Doar că nu știam că iei în calcul varianta asta.

- Nici nu o luam. Până azi-noapte. Dar lucrurile pe care mi le-ai spus...

Clipi des și mi-am dat seama că se străduia să-și transpună emoțiile în cuvinte.

- Vreau să fiu cel de care ai nevoie. Și trebuie să găsec o cale să redevin bărbatul pe care amândoi ni-l amintim.

L-am cuprins în brațe, încercând să nu plâng, căci știam cât de greu îi fusese să ia decizia.

- Te iubesc. Știi asta, da? Te iubesc oricare-ar fi.

- Știu. E singurul lucru de care sunt sigur. Unica mea certitudine, îmi spuse, cuprinzându-mi talia cu brațele. Dacă nu m-ai iubi, nu mi-ai suporta toate rahaturile.

Făcuse o glumă, o glumă tâmpită care mă făcea să râd și să plâng în același timp. L-am strâns mai tare în brațe.

- Nu glumi. Nu-mi rezistă inima.

- Nici nu glumesc, îmi șopti el lângă ureche. Vreau să fac ce trebuie. Îți promit că o să îndrept lucrurile. Vom fi din nou bine, *angioletto*.

Am închis ochii și l-am sărutat pe gât. Știam că va face tot ce va ține de el. Pentru prima dată în ultimele săptămâni, chiar credeam că ne va fi din nou bine.

Nu eram sigură la ce mă așteptaserăm. Știam că Edinburgh era un oraș bogat în istorie și cu numeroase clădiri vechi, dar îmi imaginasem că biroul terapeutului ar fi într-o clădire modernă, înaltă. Sau măcar într-un complex cu alte cabinete medicale.

- Parcă-i o biserică, i-am spus lui Luc în timp ce urcam treptele clădirii vechi, din piatră.

Mâna lui îmi strânse mai tare brațul.

- Chiar e, îmi răspunse, în timp ce se pregătea să sune la ușa imensă, arcuită. Cred că datează din secolul al XIV-lea. În Europa, multe biserici au fost transformate în alte scopuri.

- De ce?

- Pentru că trăim într-o societate obsedată de sine în care oamenii nu mai pun mare preț pe religie.

Am rumegat acea idee în timp ce-l urmam în clădire. Nu fusesem niciodată prea religioasă, dar mă consideram o persoană aplecată spre spiritualitate și știam că Luc era la fel. Pentru el fusese important ca mariajul nostru să fie oficializat de un preot - în ambele rânduri. Cu toate că, dând filmul înapoi, nu eram convinsă că motivele avuseseră legătură cu regulile Casei Salvatici privind legalitatea căsătoriei în țara lui sau cu faptul că el credea cu adevărat în jurămintele de nuntă. Nu apucaserăm să discutăm despre asta.

Toate gândurile intrară parcă în stop-cadru odată ajunși în spațiul central al casei. Era uriaș. Tavan înalt, coloane gigantice, un balcon situat la două etaje de sol și mergea pe toate laturile încăperii rectangulare, vitralii care împrăștiau o lumină caldă de jur împrejur.

Privirea mi-a alunecat asupra numeroaselor canapele, fotolii, scaune și mese din mijlocul încăperii, asupra oamenilor care se mișcau de colo-colo și a tejghelei lungi din dreapta, unde lumea stătea la rând să-și ia cafele și cappuccino.

- E o cafenea?!

- Oarecum. Mă trase prin zona aglomerată. Clădirea asta e multifuncțională.

Îmi indică ceva cu degetul și am văzut că la nivelul balconului se aliniau numeroase uși.

- Vezi? Sus sunt birouri, jos e cafeneaua.

- Birouri? Cabinete medicale, adică?

- Unele-s cabinete, altele nu.

Nu eram sigură de ce voia să spună. L-am urmat prin spațiul uriaș de la parter și am observat o scară uriașă, curbată, sculptată în lemn, care ducea la etaj.

- Uau! E uimitoare! am exclamat, trecându-mi degetele peste balustrada netedă, în timp ce urcam treptele.

- Aproape toate clădirile vechi au ceva uluitor. Unele au fost transformate în baruri, săli de recepții sau chiar

locuințe. Am văzut una transformată în spa. Au izolat parterul lăcașului de cult și l-au transformat într-o piscină uriașă.

Era cam trist cum toată istoria, toate lucrurile în care oamenii crezuseră, puteau să dispară așa.

Încă auzeam agitația de la parter când am ajuns la primul etaj. De acolo am luat-o la stânga, înspre spațiul vechii biserici, departe de zgomot și de oameni. Am ajuns pe un coridor unde tavanul era mai jos, ferestrele înalte, iar în pereții de piatră erau sculptate statui. Am trecut de câteva uși amplasate pe ambele părți ale coridorului, dar Luc nu încetini decât când am ajuns în dreptul unei uși mari din lemn sculptat amplasată la finalul culoarului. Nu bătu la ușă, ci apăsă pur și simplu pe clanță. Am intrat într-o încăpere ce arăta ca o recepție, cu scaune confortabile și canapele. În față se vedea o altă ușă închisă. Pereții erau lambrisați, iar culorile dominante erau verde și burgund. O femeie tânără și blondă de la recepție ridică privirea.

- A, zâmbi ea, domnul Salvatici. Ați ajuns exact la timp. Luați loc, vă rog. Domnișoara Stanton vă va primi imediat.

- Mulțumesc.

Luc încuviință și se îndreptă spre canapea. I-am dat drumul la mână și m-am dus către fereastră, cât mai departe de fata de la recepție. Eram teribil de agitată când m-am așezat pe canapea lângă Luc, iar el mi-a prins degetele într-ale lui. Nu știam de ce avusesem impresia că terapeutul va fi bărbat. Faptul că era femeie mă deranja. Dincolo de faptul că era într-o biserică, nimic nu sugera că ne-am afla într-un cabinet medical. Fata de la recepție nu îi dăduse lui Luc nici un formular de completat și nici un chestionar la care să răspundă. M-am uitat la ea exact în clipa în care s-a ridicat și a început să își facă de lucru cu diverse documente, ca și cum noi nu am fi fost acolo. Părea ocupată, dar nu aducea deloc a angajată a unui cabinet medical. Sau, în fine, nu în cabinetele pe care le știam din America.

Era frumoșică, probabil că avea în jur de 25 de ani. Era impecabil machiată și părul îi era coafat cu grijă. Era suplă și purta o rochie strâmtă și deloc potrivită pentru lucrul la birou.

Mi-am amintit atunci acel straniu control medical la care fusesem supusă imediat ce mă angajasem la Covet. Fusese într-o clădire veche care semăna cu cea de față, cu medici și angajate la recepție care arătau exact ca acea fată. Mi-am simțit stomacul crispându-se. Nu-mi plăcea deloc senzația. M-am aplecat spre Luc.

- Cum a dat Felicity de terapeutul ăsta?

Luc dădu să-mi răspundă, dar chiar în acel moment fata de la recepție ne privi de parcă avea de gând să tragă cu urechea.

- Doamne Salvatici, o să vă rog să mă însoțiți ca să parcurgem câteva elemente.

- În regulă, spuse Luc, strângându-mi mâna și ridicându-se apoi în picioare.

M-am ridicat și eu, cu intenția să îl urmez, dar fata mă opri.

- Dumneavoastră nu, doamnă. Așteptați aici.

Luc se aplecă și mă sărută pe obraz.

- Vin imediat, îmi șopti, dar îmi dădeam seama că era agitat.

Nu-mi plăcea ideea de a-l lăsa undeva fără mine. Îmi ceruse să îl însoțesc, și instinctul meu protector îmi spunea că trebuie neapărat să nu îl scap din ochi.

- Ești sigur? l-am întrebat, privind-l în ochi.

- Da, sunt bine.

Se îndreptă de spate și îi zâmbi fetei de la recepție, iar ea îi indică o ușă aflată la dreapta biroului ei.

- Pe aici, domnule.

Doamne. Am simțit că-mi pică ceva în cap. Femeia de la clinica din New York folosisese aceeași formulă de adresare. Toate femeile de la Covet, revista de lux unde lucra Luc când ne-am cunoscut, le spuneau „domnule” lui Luc și fratelui său, Gio. Cele mai multe dintre ele erau sclave sexuale special pregătite de Casa lor depravată.

Luc dispăru împreună cu blonda, de cealaltă parte a ușii care se închise cu un țâcănit care îmi sună ca un pocnet de pistol.

Am tras aer în piept și mi-am spus că Felicity nu ne-ar fi trimis într-un loc unde femeile aveau drept unic scop satisfacerea poftelor sexuale ale bărbaților din jur.

În timp ce încercam să mă conving de asta mi-am amintit de cutia cu jucării sexuale pe care mi-o dăduse Felicity, iar cuvintele ei mi-au răsunat în urechi: „Până nu își recapătă controlul asupra sexualității lui, nu se poate vindeca. Iar dacă nu se poate vindeca, nu poate depăși ce i-au făcut. Avem cu toții nevoie ca el să treacă peste. Tot viitorul depinde de Luc, de momentul când va deveni bărbatul care e sortit să devină.“

Am simțit un gust amar în gură și m-am strădui să înghit. Dacă eu n-aș fi în stare să îl ajut din punct de vedere sexual, Felicity l-ar trimite oare la cineva care ar putea? La femei special pregătite să se supună în feluri în care n-aș putea?

- Mă bucur să vă cunosc, doamnă Salvatici.

Am făcut ochii mari și am tresărit la auzul vocii cu accent britanic. Am sărit în picioare, surprinsă de faptul că nu auzisem nici o ușă deschizându-se, nu auzisem pași pe podeaua de lemn, nu auzisem nimic în afară de propriile gânduri și temeri nevrotice.

- Hm... Bună!

Femeia din fața mea era mai înaltă ca mine, avea ochii mari și albaștri, păr blond mătăsos care îi cădea în valuri pe spate și un trup suplu, perfect, ideal pentru podiumurile marilor case de modă.

- Sunt Abigail Stanton, spuse ea, întinzându-mi mâna. Poți să-mi spui Abby.

Avea degetele lungi și subțiri și manichiura perfectă. Când ne-am strâns mâinile, mă trase spre ea și mă sărută pe ambii obraji înainte să schițez și cel mai mic gest de împotrivire. Până și mirosul îi era perfect. Avea iz de liliac. Lam observat apoi rochia violet care îi complimenta de minune silueta, scoțându-i sânii în evidență.

Purta ghetete cu toc cui și n-am putut să nu mă întreb ce fel de doctor arată, se îmbracă sau se comportă așa. Sau dacă era într-adevăr doctor.

- Văd că Eve l-a preluat deja pe domnul Salvatici pentru consultație.

- Consultație?

Toate sistemele de alarmă îmi intrară în alertă. Am privit neliniștită spre ușa dincolo de care dispăruseră Luc și fata cea blondă.

- Nu îți face griji. Nu e o consultație pe care să nu o treacă. E vorba despre date de bază precum înălțimea, greutatea, un chestionar general legat de starea de sănătate. Asta e tot.

Cuvintele ei nu reușiră să mă liniștească. Îmi aminteam mult prea bine chestionarul pe care mi se spusese să îl completez la vizita medicală de la New York. Era plin de întrebări de natură sexuală la care refuzasem să răspund. Și n-am avut cum să nu remarc că pe blondă o chema Eve. Eva. La fel ca pe femeia care îl ispitise pe Adam în Grădina Edenului. Am înghițit cu greu și mi-am încrucișat brațele la piept. Îmi reproșam că nu mă îmbrăcasem și eu cu ceva sexy și că aruncasem pe mine la repezeală o fustă lungă și neagră, balerini și un pullover supradimensionat. Pe lângă zeita din fața mea arătam banală și neîngrijită.

- Ești medic? am întrebat-o, conștientă de nota răutăcioasă din vocea mea, pe care nu reușisem să mi-o stăpânesc. N-am mai fost într-un cabinet care să arate așa.

- Da, zâmbi ea. Lucrez deja de zece ani. Toți clienții mei sunt pe deplin satisfăcuți.

Of, la naiba! Nu spusese tocmai asta! Îmi simțeam stomacul în gât, gata să explodeze. În acea clipă, zâmbetul ei păli.

- Doamnă Salvatici, vreau să te avertizez de la bun început că metodele mele sunt un pic neortodoxe. Pot și sunt dispusă să îi tratez pe toți membrii Alianței, dar rămân loială Casei Merrick. Astăzi îl tratez pe domnul Salvatici ca un favor făcut domnișoarei Merrick.

Naiba s-o ia pe Felicity! Simțeam cum furia creștea în mine. Știusese exact ce făcea în clipa în care îi dăduse lui Luc numele terapeutei.

- O cunoști pe Felicity?

- Suntem prietene de ani buni, răspuse Abigail, căreia îi revenise zâmbetul. Am fost colege de facultate la...

Ușa de lângă biroul fetei de la recepție se deschise, iar tânăra își făcu apariția alături de Luc. Mă cuprinse un val de ușurare, iar el observă, probabil, starea în care mă aflam și îmi aruncă un zâmbet. Nu voiam decât să-l iau de mână și să o ștergem împreună de acolo, dar înainte să pot face o mișcare, Abigail exclamă:

- Ia te uită, aici erai!

Îi întinse lui Luc mâna, iar în clipa în care se atinseră am simțit o dorință intensă de a-i frânge toate degetele, unul câte unul.

- Sunt Abigail Stanton.

- Bună.

Vocea lui Luc suna spart. Era crispat și agitat. Se vedea din felul în care îi strângea mâna. Din fericire, femeia nu sărise să-l sărute pe obraji, cum făcuse cu mine. Probabil îi intuisese agitația sau simțise privirea ucigașă pe care i-o aruncasem.

- Vă mulțumim că ne-ați primit așa din scurt.

- Mă bucur că programul mi-a permis, răspuse ea. Privi apoi peste umărul lui Luc și-i eliberă mâna. Eve, nu vreau să fim deranjați în restul după-amiezii. Preia toate apelurile.

Restul după-amiezii... Nu-mi plăcea cum sună.

Abigail făcu un semn spre ușa înaltă și boltită.

- Pe aici, vă rog. Amândoi.

Faptul că mă includea și pe mine îmi dădea un sentiment de ușurare. Luc îmi căută mâna și mă apropie de el. Mi-am spus atunci că nu se poate întâmpla nimic rău și că nu aveam să-l mai scap din ochi încă o dată în locul acela straniu.

Biroul lui Abigail nu avu darul să îmi mai alunge din neliniști. Am aruncat o privire de jur împrejur, în timp ce ea închidea ușa. Încăperea semăna nu atât cu un birou, cât cu un loc unde aveau loc vechi ritualuri. Gândul îmi provocă din nou acea nesuferită senzație de greață. Era o încăpere rotundă, cu un fel de platformă într-o parte, iar de jur împrejur erau vitralii. De tavanul înalt atârna un candelabru uriaș, plasat deasupra unui birou lat, din lemn de mahon, urcat pe o platformă. Era atât de mare că aducea mai mult a altar decât a piesă funcțională de mobilier. Nici nu îl puteam privi, din cauza amintirilor care îmi năvăleau în minte.

În stânga mea, peretele era plin de la podea la tavan cu rafturi cu cărți. Ceva mai încolo, o canapea de piele, două fotolii confortabile și o măsuță de cafea circulară, din piatră.

Abigail se îndreptă spre canapea.

- Vă pot oferi ceva? Cafea, ceai, apă?

Am fost ușurată că nu se includea și pe ea în ofertă. M-am așezat la mijlocul canapelei, lângă Luc.

- Nimic pentru mine, mulțumesc.

- Nici pentru mine.

Luc își desprinsese mâna dintr-a mea și și-o așeză pe piciorul meu, aproape de interiorul coapsei. Eram înnebunită să păstrez contactul fizic cu el, așa că i-am cuprins brațul cu ambele mâini. Abigail se așeză pe unul dintre fotolii, cu fața înspre noi. Voiam să îi transmitem un mesaj clar, acela că eram o echipă și că eu, una, nu aveam de gând să mă las prostită de metodele ei neortodoxe.

Se așeză picior peste picior și-și puse mâinile în poală.

- Mă gândeam să începem cu o recapitulare a istoriei cuplului vostru. Înțeleg că sunteți căsătoriți doar de câteva săptămâni.

Fiecare cuvânt pe care îl spunea mă pune în gardă, dar am încercat să-mi păstrez calmul și să îmi controlez vocea.

- Depinde cum privești lucrurile. Am avut, de fapt, două nunți.

Luc îmi strânse genunchiul și mă privi, zâmbind cu jumătate de gură.

- Cred că doar a doua se pune.

Eu, în schimb, eram mai mult decât dispusă să o pun la socoteală și pe prima, ca să-i arăt tipei că Luc e al meu. Jos labele!

- Povestești-mi despre nuntă, spuse Abigail. Despre a doua, dacă asta a rămas că se pune.

Deja îmi imaginam cum s-ar pune pumnul meu pe fața acelei femei.

- A fost o nuntă restrânsă, începu Luc, plimbându-și palma pe piciorul meu. Ceva intim. Câțiva membri ai familiei și prietenii. Ne-am căsătorit la o capelă de pe proprietatea din Italia a unui prieten.

- Ce drăguț!

- A fost mai mult decât drăguț, am intervenit, privindu-l pe Luc. A fost perfect! Ne-am căsătorit la asfințit, iar când eu am intrat în capelă am văzut că umpluse drumul spre altar cu flori și lumânări. Ceva de vis!

El mă privi. Trăsăturile parcă i se mai relaxaseră, iar nervii și stresul din ultimele zile păreau că dispar încet-încet.

- A fost perfect, șopti el. Cea mai frumoasă zi din viața mea.

Mi se umplu inima de bucurie. Voiam să îl iau în brațe, să îl sărut, să-l trag spre mine și să-i arăt că era perfect pentru mine. Dar nu puteam, pentru că afurisita de terapeută vorbea din nou și mă priva de privirea și de atenția lui Luc când tot ce voiam era exclusivitate asupra lor, asupra lui.

- Luc, ce te-a atras la Natalie?

El ezită, apoi mă privi din nou.

- La început? În primă fază?

- Da.

- Personalitatea ei. Din clipa în care am întâlnit-o am simțit că-n ea ardea un foc mistuitor, imposibil de stins. Lumina încăperea în care își făcea apariția.

Zâmbi cu jumătate de gură, iar acel zâmbet îl făcea atât de sexy, că ardeam de dorința de a-l săruta.

- Mi-am dat seama imediat că focul acela avea să mă bage-n belea, dar nu am putut să mi-o scot din minte, oricât am încercat, adăugă el.

I-am zâmbit și i-am strâns ușor brațul. Avea perfectă dreptate în ce spunea. Îi plăcuse la nebunie felul în care îl provocasem la început. Încă îi plăcea.

- Aceeași întrebare și pentru tine, Natalie, mi se adresează Abigail. Ce te-a atras inițial la Luc?

Am înclinat capul și l-am privit cu atenție. Arăta mortal. Brunet, italian, cu vino-ncoace și un sex-appeal devastator.

- Ochii lui.

- Coloboma îi face foarte speciali, într-adevăr.

- Nu la asta mă refer. De când l-am văzut mi-am dat seama că este mai mult decât un președinte de companie arogant, cum voia să pară. Mi se părea că privesc o mască. Ochii l-au dat de gol. El, cel adevărat, se ascundea. Și cu cât îl vedeam mai mult, cu atât îmi doream să știu cine era cu adevărat.

Trăsăturile i se îmblânziră. Îmi strânse genunchiul într-un fel ce-mi transmise fiori prin tot corpul. Îmi spusese de mai multe ori că eram singura persoană care îl văzuse așa cum era cu adevărat și voiam să știu că încă îl vedeam pe el, exact așa cum era, chiar dacă nu mai era la fel de sigur.

- Luc, spuse Abigail, întrerupându-ne din nou momentul de intimitate. Dacă ar fi să îi spui lui Natalie ceva ce nu știe sau nu crede în totalitate, care ar fi acela?

El mă privi fix câteva secunde.

- I-aș spune că acum ea e familia mea, răspunse într-un sfârșit. E singura familie care contează pentru mine. Iar

familia e mai presus de tot și toate. Întotdeauna ea va fi pe primul loc.

Credeam asta. Aveam s-o cred întotdeauna. Dar știam și că afurisita lui de Casă era dispusă la orice ca să nu permită să mă pună pe mine pe primul plan.

- Aceeși întrebare și pentru tine, Natalie.

Mi-am dres glasul și am făcut eforturi să rămân calmă și să nu plâng.

- I-aș spune doar ceea ce știe deja, în adâncul inimii lui, am rostit, privindu-l în ochi. Nu te definesc nici numele pe care îl porți, nici titlul care îți revine, nici de unde vii, nici cine te-a zămislit. Nu ești parte din ei, Luc, nu ești deloc ca ei. Și nu vor avea nici o putere asupra ta dacă nu le conferi chiar tu această putere.

Privirea i se înceteșă și fu nevoit să clipească rapid ca să nu-i dea lacrimile. Se aplecă ușor spre mine și mă sărută pe creștet. Am închis ochii și m-am agățat de el, lăsându-mă învăluită de mireasma lui, de căldura lui, spunându-mi că dacă îi voi repeta suficient de des acele cuvinte, va ajunge să creadă în ele.

- Cred că e tranziția perfectă la următoarea etapă a terapiei lui Luc.

Am privit-o pe Abigail printre lacrimi. Nu înțelegeam la ce se referă. Ea îmi susținu privirea.

- O să te rog, Natalie, să ne lași singuri pentru a continua ședința.

- Poftim? am exclamat, uitându-mă înspre Luc. Dar am crezut că...

- Avem de discutat niște aspecte privind Alianța la care nu poți fi de față, interveni Abigail. Sunt convinsă că știi că regulile sunt foarte clare. Faptul că îi ești soție nu îți dă automat unele drepturi.

Am strâns din dinți.

- Dar ție nu ți se aplică regulile? am întrebat, privind-o cu severitate.

- Casa Merrick mi-a dat o dispensă specială. În plus, fiind cadru medical, profesia mea presupune un acord

de confidențialitate între medic și pacient, iar acest acord nu poate fi încălcat, te asigur.

Rahat! N-aveam încredere în ea nici cât negru sub unghie. Voia doar să fie singură cu Luc ca să... Nu eram sigură ca să ce, dar nici nu voiam să-mi imaginez.

- E-n regulă, *angioletto*, îmi spuse el, strângându-mi iar genunchiul. O să fiu OK. Are dreptate, avem de vorbit și unele lucruri pe care nu ți le pot spune. Nu că n-aș vrea, ci pentru că nu vreau să te pun în pericol. E mai sigur așa.

Nu eram de acord. Existau lucruri pe care nu mi le putea spune pentru că îi era rușine! Lucruri care, credea el, m-ar face să-l privesc cu alți ochi.

- Ești sigur? Pentru că, dacă nu...

- Sunt sigur, spuse el, mângâindu-mi obrazul și sărutându-mă pe frunte. O să fiu OK, îți promit.

Voiam să mă sărute pe buze, să mă tragă în brațele lui și să-i arate cățelei din fața noastră că era al meu, că eu eram a lui și că nu-l putea avea. Dar el nu făcu nimic din toate astea. Se retrase și îmi zâmbi. Privirea însă îi era îngrijorată. Ochiul îi erau din nou ca a unei măști. Îmi ascundeau lucruri. Abigail se ridică în picioare, pe tocurile ei cui, și se îndreptă spre ușă.

- S-ar putea să dureze destul de mult. Poți sta în sala de așteptare, dar cred că te-ai simți mai bine la cafenea-ua de jos. Sau într-unul dintre barurile din zonă, dacă simți nevoie să bei ceva mai tare.

Deschise ușa, indicându-mi cât se putea de clar că era cazul să plec.

- Eve are numărul tău de mobil și te va sunat imediat ce vom termina.

Luc se ridică și mă ajută și pe mine. L-am privit cu stomacul ghem. Capul mi se învârtea. Nu voiam să mă conformez. Nu voiam să fac ce-mi cerea acea femeie. Voiam să stau cu el. Aveam nevoie să stau cu el.

- E OK, mi-a șoptit. Du-te. O să se termine cât ai clipi. Numai... nu te îndepărta prea mult.

Cuvintele lui nu aveau darul de a-mi potoli anxietatea. Mă împinse ușor și mă lăsă să plec. Am traversat încăperea ca prin ceață, iar când ușa se închise în spatele meu am tresărit și m-am uitat în jur, în sala de așteptare goală. Blonda era din nou la birou și tasta de zor la computer. M-am gândit să mă așez din nou pe canapeaua de lângă fereastră, să iau o revistă și să aștept. Știam însă că n-am să mă pot concentra asupra lecturii, ci m-aș chinui să prind crâmpoie din ce se discuta de partea cealaltă parte a ușii și mi-aș imagina că cei doi fac fel și fel de lucruri pe acea canapea sau pe biroul acela idiot care arăta ca un altar cocoțat pe o platformă.

M-am îndreptat rapid către ușă, ca să nu-mi dau timp să mă răzgândesc, și am respirat abia după ce-am ieșit din vechea biserică. Stăteam pe trotuar, în dreptul gardului înalt din fier care înconjura proprietatea, tremurând în aerul rece de octombrie. Cu degete tremurânde, mi-am scos din geantă telefonul mobil și m-am uitat la ecran. Era 2:30 după-amiază. Acea terapeută, doctoriță sau ce-o fi fost își eliberase restul zilei pentru Luc și îmi spusese că vor termina în câteva ore. Iar eu aveam să îmi petrec acele ore îngrijorându-mă și făcându-mi scenarii înnebunitoare. Nu aveam să rezist. Am băgat telefonul la loc și am plecat în căutarea unui bar, orice bar, ca să-mi protejez sănătatea mintală.

Eram pe punctul de a da cu telefonul de pământ. Trecuseră ore bune de când nu primisem nici o veste de la Luc sau măcar de la fata de la recepție. Afară se înserase și era pe cale să se întunece. Ce mama naibii făceau acolo?

- Sigur nu îți pot aduce și altceva? mă întrebă chelnerița care binevoise să vină la masa mea, în barul slab luminat. Tragi de berea aia de câteva ore.

Așa era. După cele două pahare de whisky Macallan pe care le dădusem peste cap imediat ce intrasem și care mă liniștiseră un pic, îmi luasem o bere și mă holbasem la ea, încercând să rămân calmă.

- Nu, mulțumesc.

M-am uitat din nou la telefon. Tot nici un semn. Trebuiau să termine în curând, nu se putea altfel. Era aproape ora 17. Mi-am spus că ar fi mai bine să mă duc înapoi la cabinet și să aștept. Chit că stăteam acolo cu mâinile pe urechi, ca să nu aud nimic.

- Adu-mi nota, te rog, am adăugat.

- E rezolvat cu nota, îmi spuse ea, cu un puternic accent scoțian.

- E rezolvat?

Am ridicat privirea pentru prima dată și m-am uitat la ea. Nu era chiar atât de tânără cum crezusem. Avea, poate, în jur de 35 de ani.

- Cine a plătit? am vrut să știu.

- Tipu' brunet de la bar. Mișto rău, dacă mă-ntrebi pe mine. Mă mir că n-a venit încă la tine la masă. S-a tot uitat la tine de parcă te cunoștea.

Am simțit un nou val de îngrijorare și m-am întors în direcția barului.

- Unde e?

Chelnerița se uită și ea înspre bar, apoi la mine.

- A plecat de ceva timp. Pe bune, pe mine m-a topit toată. Și accentul ăla al lui...

Simțeam deja panică. Panică pură.

- Ce accent? Italianesc?

- A, deci îl știi pe tip, așa-i?

Inima începu să îmi bată nebunește. Am sărit de la masă și am rupt-o la fugă spre ușă.

- Nu ți-ai terminat berea! strigă chelnerița după mine.

Am ieșit din bar și am continuat să alerg și pe stradă, printre trecătorii care se întorceau acasă de la serviciu. Eram disperată să ajung la Luc. Nu eram convinsă că el fusese în bar, dar dacă acea persoană mă urmărise cu privirea și era de origine italiană, înseamnă că știau că suntem amândoi în oraș. Și sigur știau că Luc era în cabinet și stătea de vorbă cu acea femeie despre Casa lui. M-am forțat să alerg și mai repede. Vedeam în față

vechea biserică, la câteva sute de metri. Când deodată o mână mă apucă de braț și mă opri. Aproape că am căzut. Am scos un icnet și, înainte să încep să țip, am simțit o mână peste gură, iar în spate, un trup solid de bărbat. Individul începu să meargă cu spatele, târându-mă până în dreptul unei uși și în interiorul unei clădiri. Eram cuprinsă de groază. M-am zbatut, am încercat să țip, dar era prea puternic. Înainte să îmi dau seama ce se petrecea m-am trezit în beznă, lipită de un perete. Individul mă imobilizase, proptindu-și o mână în gâtul meu. Am tras aer în piept și totul se cufundă în tăcere și nemișcare. Era mare și musculos. Nu îi vedeam fața, din pricina întunericului. Dar mirosul lui îmi era cunoscut. Avea iz de citrice și de ceva condimentat. Era un miros pe care îl mai simțisem. Și nu oricum, ci pe pielea unui bărbat. Aproape. Ca acum. În întuneric. Înconjurați de lumini și de muzică asurzitoare.

- Ah, *bella!* îmi spuse o voce extrem de cunoscută. A trecut ceva timp, nu-i așa? Prea mult, dacă mă-ntrebi pe mine.

Giovanni.

Am înghețat. Respirația fratelui lui Luc îmi aluneca neplăcut pe gât, făcându-mă să tremur. El râse.

- Încă tremuri când te ating. Asta-i bine, *bella*. E foarte, foarte bine.

Își plimbă degetele pe gâtul meu. Am închis ochii și mi-am ținut respirația. Îmi era frică să mă mișc, să vorbesc, să fac orice, pentru că știam de ce e capabil. Era bărbatul care mă drogase. Care mă dusesese la acea orgie din Long Island. Care plănuise să mă drogheze și să mă transforme într-o sclavă sexuală de care să se bucure împreună cu prietenii lui cei depravați. Bărbatul care o ucisese pe prietena mea cea mai bună, Elena. O ucisese când ea aflase cine și ce era el cu adevărat. Probabil ucisese în același fel cine știe câte alte femei când avuseseră îndrăzneala să-i țină piept.

- Uitasem ce piele fină ai, *bella*.

Mă atingea cum ar fi făcut-o un amant, coborând tot mai mult, cu degetele parcă alunecându-i către sânii mei. Dar nu era nici pe departe un amant. O dovedea cât se putea de clar mâna pe care încă mi-o ținea încleștată pe gât. Era un monstru și era dispus să mă folosească pentru a-i face rău lui Luc. Și nu aveam de gând să-l las.

Am deschis ochii și l-am fixat cu privirea. Eram atât de aproape încât îmi respira direct în față și îi vedeam albul ochilor, albul din jurul irisurilor lui palide și lip-site de suflet.

- Ce vrei, Gio?

Surâse, scoțându-și la iveală dinții, ca o fiară.

- Tot îndrăzneț ai rămas, așa-i? Și mândră. Îmi plac târfulițele ca tine, răspunse, intensificându-și strânsoarea și aplecându-se mai aproape. Îmi place să le îngenuchez. Să le înfrâng mândria. E clar că frate-meu nu a făcut o treabă prea bună. Dar eu pot.

Îmi trase într-o parte gulerul de la pulover, ca să-și facă loc și să-mi atingă pieptul și sânul stâng.

- Îți pot zdrobi rezistența. Cu totul, continuă el. Și am senzația că o să-ți placă la nebunie.

Am strâns din dinți ca să nu izbucnesc în plâns. Nu voiam să-i dau o asemenea satisfacție. Minte mi se învârtea cu repeziciune. Instinctul îmi spunea să mă opun. Să ripostez. Poate că mi-ar da drumul o clipă, dar și dacă aș reuși să scap, era atât de întuneric că nu vedeam încotro era ușa. Când mă trăsesese înăuntru auzisem că se încuiase. Dacă alegeam să mă împotrivesc și să lupt, nu aveam să ies de acolo în viață. Mai mult, rațiunea îmi spunea să fiu atentă la cuvintele pe care le folosise. Spusese că el poate să mă pună la punct, nu că ar face-o. Nu era acolo ca să îmi facă rău, așa cum voia să mă facă să cred. Scopul lui era să mă sperie. Iar o eventuală ripostă ar servi drept pretextul perfect. Scuza perfectă. Asta aștepta. Aștepta un motiv să încalce regulile prețioasei lui Case. Trebuia să fiu docilă. Nu-mi permiteam să-l fac să devină și mai agresiv.

Era singura mea șansă. Singura mea șansă de a-l ține pe Luc în siguranță.

Am simțit cum ochii mi se umplu de lacrimi. M-am luptat să nu plâng și să nu izbucnesc, să nu mă las pradă isteriei care amenința să mă cuprindă. Dacă pățeam ceva, Luc avea să fie distrus. Eram absolut convinsă de asta.

-Mmmm... făcu Gio, apucându-mi sfârcul și răsucind tare, făcându-mă să icnesc de durere. Reacționezi imediat. Vei fi o târfuliță foarte competentă. Nu crezi, David?

-O, cu siguranță. O să fie foarte plăcut s-o antrenăm.

La auzul noii voci am făcut ochii mari. Venea de undeva din spatele lui Gio și îmi era, la fel, cunoscută. O auzisem la petrecerea aceea din Roma.

David Bonello.

Un nou val de teroare mă izbi, amintindu-mi ce-mi spusese Luc despre el după ce-mi ordonase să nu mă mai apropiu de el vreodată. Era prieten cu Giovanni și era exact la fel de dement și periculos ca el. Împărțeau aceleași depravări și, adesea, aceleași femei.

O, Doamne,! Rahat! La naiba!

Eram îngrozită. Calculasem greșit. Indivizii din fața mea nu dădeau doi bani pe reguli, fie ele și regulile sacre ale Casei. Urmau să mă violeze amândoi.

M-am mișcat puțin, cu spatele lipit de perete, hotărâtă să lupt până la moarte. Însă brusc Giovanni îmi eliberă sânul și își retrase mâna din puloverul meu.

-Rănile fratelui meu s-au vindecat, îmi șuieră la ureche. Timpul a expirat. Ai trei zile să-l aduci înapoi în Italia. Ce-ai pățit acum e doar o mostră din ce-o să-ți facem dacă nu te conformezi. Ai făcut o înțelegere cu Casa Salvatici și dacă nu ți-o respecti, sunt dispuși să te lase pe mâna noastră.

Bonello se apropie și el de mine. Era atât de aproape încât căldura trupului său urca înspre mine în valuri și îmi provoca o intense senzație de vomă.

- Eu, unul, sper că vei eşua, *bella*, îmi șopti la cealaltă ureche. Pentru că de-abia aștept să eliberez târfa care zace-n tine. Știm cu toții că e acolo. Și dacă o s-o eliberez de față cu soțul tău va fi cu atât mai incitant.

Gio răsese scurt și mă eliberă din strânsoare. Amândoi bărbații făcură un pas înapoi. Apoi se auzi un zgomot scurt, ca un declic, urmat de pașii lor care se îndepărtau, se tot îndepărtau până când, la un moment dat, în jurul meu rămaseră doar bezna și liniștea. Am suspinat și în acea clipă mi-au cedat genunchii. Am căzut la pământ și m-am aplecat în față, cu stomacul cuprins de spasme. Dar o voce interioară îmi striga să mă ridic și să fug înainte ca ei doi să se răzgândească și să se întoarcă după mine. M-am ridicat cu greu și am băjbăit în beznă până am dat de ușă. Am încercat să o deschid, dar mâinile îmi tremurau cumplit, făcându-mi sarcina extrem de grea. Când în sfârșit am reușit să ies, m-au împresurat aerul proaspăt și sunetele urbane bine cunoscute - zgomotele mașinilor, vocile oamenilor. Vedeam totul ca prin ceață. Mergeam împleticit, încercând să folosesc clădirile pe post de punct de reper. Mă încerca o senzație de rău fizic care se intensifica și amenința să copleșească. Brusc am simțit că nu mă mai pot stăpâni și am vomitat pe trotuar. Cumva am reușit să ajung la fosta biserică, iar în clipa în care am pus piciorul în cafenea, o femeie amabilă și-a dat seama dintr-o privire că îmi era rău și m-a condus spre baie.

- Pe-aici. Of, se pare că n-ai o zi prea bună.

M-am curățat cât am putut de bine, mulțumindu-i Cerului că nu mai era nimeni în baie. Din fericire, reușisem să nu vomit pe haine. Era singura parte bună din ziua de rahat de care aveam parte. Mi-am ridicat încet puloverul și mi-am tras sutienul un pic într-o parte. Aveam vânătăi pe piele, acolo unde degetele aceluia individ mă apăsaseră, mă ciupiseră și mă chinuseră. Îmi venea iar să vomit, dar am rezistat. Mi-am lăsat puloverul la loc în jos și m-am privit cu atenție în oglindă. Chiar dacă reușeam cumva să-mi ascund vânătăile

de ochii lui Luc, tot și-ar fi dat seama că s-a întâmplat ceva. Ar fi citit totul în paloarea mea și în ochii de căprioară prinsă în lumina farurilor. Am încercat să îmi controlez respirația. Să inspir și să expir încet și profund. Am închis ochii. Degetele încă îmi tremurau, așa că am strâns marginea chiuvetei până când au început să mă doară mâinile.

Putem să fac față. Era în regulă. Vânățiile erau o nimica toată. Rezistasem la toate încercările cu care încercasem să ne frângă și reușisem doar prin puterea voinței. Nu trebuia decât să continui la fel. Să rămân puternică.

Eram pe punctul să am o nouă izbucnire isterică, dar am reușit, ca prin minune, să mi-o reprim. Trebuia s-o fac. Nu-mi puteam petrece tot restul zilei în baie.

M-am clătit pe față cu apă și mi-am aranjat părul cât am putut de bine, apoi m-am îndreptat spre ieșire. Nu mică mi-a fost mirarea să dau cu ochii de Eve. Mă aștepta cu o cană în mână.

- Arăți mai bine, dar nu cu mult. Ia loc, îmi spuse, apucându-mă de braț și conducându-mă cu delicatețe până la o masă liberă. Și bea asta, adăugă, punându-mi în față cana.

Am luat o înghițitură și am tușit, gata-gata să o scuip.

- E whisky!

- Bea-l pe tot. O să îți facă bine.

Vocea îi era amabilă, fără pic de superioritate în ton. Am făcut ce-mi spunea nu pentru că mi-ar fi plăcut gustul, ci pentru că știam că alcoolul o să mă relaxeze. Aveam neapărat nevoie să mă opresc din tremurat înainte să apară Luc.

- Ești cam vraiste, comentă ea pe un ton scăzut, după ce-am mai luat o înghițitură. Dar stai liniștită, sus am o trusă de cosmetice. O să te aranjez înainte să dai ochii cu el.

Nu prea înțelegeam de ce era așa drăguță cu mine. Nici ce căuta acolo.

- Cum de... Au terminat?

- Aproape. Te-am sunat pe mobil, dar n-ai răspuns. Așa că am coborât să te caut. Mă bucur că te-am găsit înainte să urci.

Totul era suprarealist. Era prea mult. Mi-am sprijinit capul în mâini.

- Nu... nu pari surprinsă de toate astea. De mine.

- Deloc. În profesia mea am văzut o mulțime de oameni apăsați de griji, stresați. Soți, soții, rude... Tu ești un pic mai neliniștită și mai agitată decât majoritatea dar, una peste alta, e de înțeles.

Nu înțelegeam unde bătea și nici nu voiam să devăluiesc mai mult decât știa deja - cu toate că nu-mi era clar exact ce știa.

- Nu-ți face griji, continuă, punându-și mâna peste a mea. Abigail e foarte bună la ce face.

Am închis ochii și am încercat să-mi stăpânesc încă un val de greață la gândul la ce făcea Abigail atât de bine. Sus, cu soțul meu.

- E absolut nevinovat, ai cuvântul meu, îmi spuse Eve, zâmbind discret, de parcă mi-ar fi citit gândurile. Pur și simplu stau de vorbă. Abigail are darul de a ajunge exact la rădăcina problemei, identifică imediat exact ce anume îl supără pe pacient. Plus că lucrează de mult timp cu familii din Alianță. Va fi mai bine după ședința asta, crede-mă.

Voiam să o cred, dar învățasem să nu mă încred în nimeni.

- Ești sigură? am întrebat, privind-o drept în ochi. Sigur nu fac decât să vorbească?

- Absolut. Abigail e prietenă cu Felicity Merrick de mulți, mulți ani. Felicity a sunat-o acum câteva zile și i-a spus că e posibil ca tu sau soțul tău să sunați pentru o programare. Pe urmă a amenințat-o pe Abigail că o să aibă de-a face cu ea dacă face ceva să vă strice relația. Ca să ți-o zic pe-a dreptă, cred că lui Abigail îi era un pic teamă să te întâlnească.

O parte din mine era încântată la auzul acelor cuvinte, deși nu voiam să mă trădez.

Am inspirat adânc ca să înlătur panica ce amenința în continuare să-și înfigă ghearele în pieptul meu și ca să uit, sau măcar să încerc să uit, ce se întâmplase mai devreme în acea clădire întunecată.

- E numai vina mea, am șoptit. Totul e din vina mea. El n-ar fi aici dacă eu n-aș exista.

- Nu-i adevărat.

- Ba da.

Mi-am înfipt mâinile în păr, dorindu-mi fierbinte să-mi smulg șuvițe întregi, trăgând suficient de tare încât să simt cum o durere arzătoare îmi cuprinde pielea capului.

- Dacă n-aș fi fost eu să-mi bag nasul unde nu-mi fierbea oala, Luc ar fi în clipa asta la New York. Nimic din toate asta nu i s-ar fi întâmplat. Familia nu și-ar fi înfipt ghearele în el, încercând să-l atragă înapoi, așa cum face acum.

- Ascultă-mă, îmi ceru Eve, strângându-mă mai tare de braț. Nu cunosc detaliile despre care vorbești, dar știu că nimeni nu poartă responsabilitatea pentru acțiunile altora. E pierdere de vreme să te gândești la ce ar fi trebuit sau n-ar fi trebuit să faci. Nu te poți întoarce în timp. Nu poți schimba ce s-a întâmplat deja. Poți doar să iei decizia de a nu repeta greșelile trecutului.

Știam că avea dreptate. Chiar știam. Dar a ști și a crede sunt lucruri diferite. Și tocmai făcusem încă o greșală uriașă. Căzusem la învoială cu însuși Diavolul, iar acum eu... noi... urma să plătim prețul. M-am frecat la ochi și mi-am reținut lacrimile gata-gata să înceapă să mi se prelingă pe obraji. Mă temeam că Luc își va da seama dintr-o singură privire ce se întâmplase cu Gio. Dar ce mă speria și mai tare era că, dacă ar afla ce înțelegere am făcut, mă va urî pentru tot restul vieții.

- Există și bine pe lume, Natalie, spuse Eve pe un ton scăzut, fără să își dea seama de motivele reale ale tumultului din sufletul meu. Chiar există, cu toate că acum poate îți vine greu să crezi. Nu toată lumea e ca oamenii

pe care i-ai cunoscut tu. Dacă te uiți cu atenție, în lume e mai mult bine decât rău. Ai cuvântul meu.

Greșea. Lumea era condusă de oameni răi cărora nu le păsa de alții. Iar aceia dintre noi care chiar dădeau doi bani pe ceilalți erau condamnați la o eternitate de suferință.

capitolul 11

Luc

La întoarcere, Natalie fusese tăcută tot drumul. N-o puteam învinovăți. Știam că fusese o după-amiază stresantă pentru ea. Nici eu nu fusesem prea vorbăreț. Mă tot gândeam la ce-mi spusese Abigail, tot ce discutaserăm în timpul ședinței. Încercam să-mi dau seama cât și cum puteam să împărtășesc cu Natalie fără să pun și mai mare presiune pe ea. Am parcat pe alee Lexusul pe care ni-l lăsaseră la dispoziție Marco și Fee. Imediat ce-am intrat în casă, Natalie își puse geanta pe masa și se îndreptă spre frigider.

- Îmi imaginez că ți-e foame. Sigur aveam pe-aici câte-va ceva pentru ci...

- Nu încă.

Am luat-o de mână și am tras-o spre mine. Mă privi cu o expresie mirată și închise frigiderul. Când i-am simțit trupul lângă al meu, mi-am trecut degetele prin părul ei, am apucat-o ușor de bărbie și mi-am coborât buzele către ale ei.

Își puse mâinile pe pieptul meu și am simțit o undă de tensiune între noi. Una extrem de subtilă, dar imposibil de ignorat. Ziua nu decursese cum ne imaginaserăm. Pentru nici unul dintre noi. Voiam să îi arăt cât de mult însemna pentru mine.

Sărutul fu blând și tandru. Iar când ea oftă și întredeschise buzele, relaxându-se un pic, și i-am simțit moliciunea, umezeala și dulceața gurii, mi-a fost aproape

imposibil să mă controlez. Voiam să o devorez, să o consum toată. Dar, în același timp, nu voiam. Aveam alte planuri. Și speram că ele aveau să-i demonstreze că încă eram bărbatul de care se îndrăgostise. Sau, cel puțin, că încercam cu disperare să îl readuc la viață.

Mi-am îndepărtat buzele de ale ei, deși aș fi continuat acel sărut.

- Ești obosită.

- Da... cred că da. A fost o zi lungă, spuse ea, privindu-mi pieptul, parcă evitând să se uite în ochii mei.

Fuseseră două săptămâni lungi. Iar eu nu făcusem nimic să îi ușurez situația. Îmi dădusem seama de asta în timpul discuției cu Abigail și eram hotărât să îndrept lucrurile. I-am dat părul mătăsos de pe frunte.

- Pregătesc eu cina.

- Nu-i nevoie. Știu că și tu ești oboist.

- Sincer, nu prea sunt.

Tot nu voia să mă privească în ochi. Se tot uita la gulerul bluzei mele de parcă s-ar fi temut de ce-ar fi descoperit în ochii mei. Aveam de gând să îndrept și aspectul acesta.

- Și numai tu ai gătit, am continuat. Cred că a sosit momentul să mă implic și eu pe-aici.

- Nu prea mi-e foame, așa că nu-i nici o problemă dacă nu faci nimi...

- Nu vreau s-aud nici un protest. Știu că n-ai mâncat nimic azi. Plus că încă n-ai gustat spaghetetele *alla carbonara* făcute de mine. Fac niște paste criminale.

Am reușit să-i smulg un zâmbet ezitant. Tot nu se uita în ochii mei.

- Criminale, zici? Îmi plac mult pastele.

- Foarte bine, am spus, sărutând-o pe frunte. Cât gătesc, vreau să te relaxezi. I-am dat drumul și am scos din frigider o sticlă cu vin. Îmi dai un pahar?

Îmi aduse un pahar de vin și îl puse pe masă.

- Credeam că-ți place vinul roșu.

- Așa e, am răspuns, desfăcând sticla. Dar acum e pentru tine.

- A, nu, nu-mi e se...

- Văd că-n seara asta protestezi orice-aș spune. Ține paharul.

- De ce...

Înainte să mai comenteze, am luat-o în brațe. Vinul se agită în pahar, dar Natalie reuși să nu îl verse și mă cuprinse de după gât cu mâna liberă.

- Luc, ce faci?

- Am grijă de tine așa cum ai avut tu de mine. Nu te mai împotrivi. Lasă-te dusă de val.

- Bine, îmi răspunse, relaxându-se în brațele mele. Ai câștigat.

Faptul că predase armele atât de repede îmi dovedea că era într-adevăr extrem de obosită. Asta nu-mi plăcea. Nu-mi plăcea să o văd epuizată, stoarsă, stresată, știind că era așa din pricina mea. Am dus-o în dormitor, am trecut de pat și m-am îndreptat spre baie. Am așezat-o pe marginea căzii.

- Nu te mișca, i-am spus, începând să pregătesc baia.

- Și dacă mă mișc? Ce-o să faci? O să mă plesnești la fundul gol?

Am izbucnit în râs, un râs din toată inima, cum nu mai simțisem de multă vreme.

- Tot ce se poate, i-am răspuns, privind-o peste umăr.

Nu răspunse. Se uita spre paharul de vin cu o expresie tristă, de copil abandonat. Îmi venea să o iau în brațe și să o sărut până când aveam să-i șterg acel aer abătut de pe chip. Am rezistat impulsului pentru că știam că nu aveam cum să o fac să se relaxeze așa, la comandă. Cada începea să se umple, așa că m-am ridicat și am venit lângă ea.

- Sus mâinile! i-am cerut, apucând-o de pulover.

Puse paharul pe chiuvetă și ridică brațele, ca să-i pot da jos bluza. Am ajutat-o să se descalțe, apoi i-am dat jos și fusta. I-am privit apoi silueta superb conturată și sutienul și chiloții din dantelă albă pe care și-i pusese

de dimineață. Un fior de căldură mă cuprinsese. Voiam să o ridic pe chiuvetă, să-i desfac coapsele și să-mi îngrop fața în dulceața dintre coapsele ei.

Am încercat să îi desfac sutienul, dar, înainte să reușesc, Natalie se lipi de mine, își puse capul pe pieptul meu și mă surprinse cu brațele.

-Ține-mă un pic în brațe, te rog.

Ceva din vocea ei îmi alertă toate simțurile. O mai văzusem pe Natalie supărată. O văzusem speriată. Chiar și deprimată, când ne aflam pe insula mea și își dăduse seama că nu voiam să o las să plece. Dar până în momentul de față nu o văzusem niciodată neajutorată. Am strâns-o în brațe și am început să o mângâi pe păr. Mă speria groaznic starea în care o vedeam. Mă speriau implicațiile ei.

-Totul va fi bine, i-am spus, trecându-mi mâna prin părul ei, pe spate, pe gât. Știu că nu am discutat încă despre asta, dar să știi că deja e mai bine. Mă simt mai bine. Și *voi fi* mai bine. Își promit.

-După doar o după-amiază în compania acelei bombe sexy? întrebă ea. Ce bine dacă te-ai fi dus la ea mai devreme!

Mi s-a strâns inima. I-am cuprins ușor ceafa cu o mână și am tras-o un pic în spate ca să-i văd ochii.

-Nu, *angioletto*. E efectul unei brunete focoase care a picurat pe mine ceară fierbinte. Pe trup și în creier.

-Sper că nu o să te plângi că te-am ars, răspunse ea, privindu-mi gâtul. Era o lumânare cu temperatură scăzută. Ai fost mereu perfect în siguranță.

-Aveam nevoie de impulsul ăla. Știi mereu de ce am nevoie.

-Nu-i adevărat, șopti ea, închizând ochii. Nu știu nimic.

Nu-mi plăcea deloc deznădejdea din glasul ei. Nici faptul că nu se uita la mine. Și cel mai mult îmi plăcea că nu mă credea când îi spuneam că noaptea trecută chiar schimbasesc ceva. Provocase o schimbare importantă.

Am sărutat-o iar pe frunte și i-am inspirat aroma de grepfrut și miere care mă putea face să-mi pierd controlul. Eram decis să repar lucrurile. Să dreg totul.

- Bagă-te în cadă și relaxează-te cât pregătesc cina, *angioletto*. După ce mâncăm n-o să ne mai simțim atât de apăsați de tot ce s-a întâmplat azi.

- Bine, răspunse ea cu jumătate de gură.

Am ieșit din baie cu senzația foarte pregnantă că se ținea la distanță de mine. Poate că meritam așa un tratament, la cum mă purtasem cu ea. Nu aveam de gând să o las să se îndepărteze. Și știam exact ce avea de făcut ca să preîntâmpin asta. Știam cum să îi demonstrez că sunt același bărbat de odinioară.

Natalie abia dacă se atinse de mâncare. Se așeză la masă îmbrăcată cu halatul de baie pe care i-l lăsasem și pe toată durata cinei a plimbat pastele de colo-colo în farfurie. Nu și-a băut nici vinul, lucru neobișnuit pentru ea. Îi plăcea un pahar cu vin bun ori de câte ori avea ocazia. Așa cum și mie îmi plăcea. Simțeam că nu are dispoziția necesară să stea de vorbă, așa că m-am îndurat de ea și i-am spus să se ducă în pat, promițând că o să strâng eu în bucătărie. Se împotrivi cam două secunde, apoi dispăru pe scări. Ceea ce, iarăși, nu-i stătea în caracter focoasei mele brunete.

Am făcut curat în bucătărie pe îndelete, fără grabă. Nu voiam să o trezesc, așa că am mai rămas jos și, după ce am terminat treaba, mi-am turnat un pahar cu whisky și m-am dus în sufragerie ca să mă uit la știri.

De săptămâni bune nu mai știam ce se petrece în lume. Mă deconectasem total. Am încercat să identific subiecte care aveau legătură cu Italia și Casa mea, dar singura știre cât de cât de interes era despre președintele Italiei care luase parte la o strângere de fonduri organizată de un politician cu legături strânse cu Casa noastră. Erau șanse mari ca și tatăl meu să fi fost prezent la eveniment, dar am închis televizorul înainte

să se dea imaginile de la petrecere. Nu aveam nici un chef să-i văd fața. Am stat câteva clipe în beznă, cu paharul în mână, rezemat cu coatele pe genunchi, în liniștea care mă înconjura. Niciodată nu-mi plăcuse cu adevărat liniștea. În acele momente trecutul începea să îmi dea târcoale, amintindu-mi de toate lucrurile de care nu aveam cum să scap. Numai că de data asta n-am mai fugit de acele amintiri. Le-am lăsat să vină, una câte una, și am separat evenimentele de emoțiile pe care mi le provocaseră, exact cum mă învățase Abigail.

Fără acele emoții, fără vinovăție, rușine și chiar frică, vedeam lucrurile mult mai limpede. Și vedeam trecutul așa cum era, ca pe ceva încheiat, ceva ce depășisem. Nu-l putea schimba, dar nici nu îl puteam nega. Toate lucrurile pe care le făcusem și pe care le văzusem mă formaseră și făcuseră din mine ceea ce eram acum. Mă transformaseră în bărbatul pe care îl respinsesem în ultimele săptămâni. În bărbatul pe care pe Natalie nu îl privea ca pe un monstru, ci ca pe un erou. Gândul mă făcea să râd. Nu mă considerasem niciodată un erou, dar acum chiar credeam că Natalie avea dreptate, măcar într-o oarecare măsură. Nu eram tatăl meu. Nu eram ca bărbații din Casa noastră. Nu eram vreun sfânt, dar asta nu mă făcea rău, diabolic. Eram uman, pur și simplu. Eram eu însumi. Cu tot cu greșeli. Ani la rând îmi dorișem să schimb trecutul, dar acum... acum știam că asta nu se va întâmpla, oricât de mult mi-aș dori. Pentru că fiecare greșeală făcută mă condusese, până la urmă, la Natalie. Nu eram sigur ce am de făcut cu privire la Casa mea. Nu eram convins că sunt predestinat să realizez ceva atât de important pe cât voia Marco să cred. Singurul lucru pe care îl știam cu certitudine era că relația cu Natalie, căsătoria cu ea și iubirea pe care i-o purtam erau singurele lucruri cărora le eram predestinate în viața asta. Și de data asta nu aveam să-mi mai bat joc. Urma să fac lucrurile cum trebuie.

Natalie dormea când am intrat în cameră. Era întinsă pe-o parte, cu obrazul pe pernă și mâinile strânse la piept. M-am mișcat cu băgare de seamă, ca să nu o trezesc. În camera eram cam frig, așa că am aprins focul în vechiul șemineu și am tras draperiile ca să țină departe răcoarea. Tot nu mă simțeam obosit, așa că mi-am dat jos tricoul, m-am așezat pe fotoliul cu spătar înalt și m-am uitat la Natalie cum doarme. Am privit cum i se ridică și lăsa pieptul în ritmul respirației, cum ținea buzele întredeschise și cum îi fluturau genele.

Iar când colțurile buzelor i se ridică ușor, am sperat din tot sufletul că mă visa pe mine.

Nu mai știam de cât timp stăteam și mă uitam la ea. Camera se încălzise deja bine când ea începu să se miște sub pătură. Eu însumi eram încălzit bine. Ardeam pe dinăuntru. Ardeam de dorința de a-i dovedi că lucrurile se schimbau în bine. Că mă simțeam mai bine. Că nu uitasem cum voia să-i reamintesc că era în continuare a mea.

- Luc?

Se ridică în coate și clipi des. Se încruntă ușor când mă văzu lângă pat, în fotoliu, și când remarcă focul din șemineu. Apoi se destinse și zâmbi, dându-și la o parte șuvițele de pe frunte.

- Aici erai! căscă ea. Ce faci? Hai în pat.

Un nou val de căldură îmi cuprinse vintrele, dar nu m-am mișcat. Doar am mai luat o gură de whisky în timp ce continuam să o privesc. Și am văzut în ochii ei că îmi recunoaște expresia din privire. Mi-am dat seama din felul în care tot corpul i se trezi la viață, iar roșeața îi coloră obraji. Dădu pătura la o parte și se ridică în picioare. Purta un tricou strâmt care îi evidenția silueta, i se mula pe sâni și lăsa la vedere chiloțeeii albi din dantelă, cu talie joasă, pe care voisem să i-i smulg mai devreme. Vru să facă un pas spre mine, dar am oprit-o.

- Nu, *angioletto*. Vreau să vii în genunchi.

Mica și frumoasa mea mireasă roși și mai intens, dar zâmbetul ce-i înflori pe buze mă încuraja să cred, să fiu convins, de fapt, că exact asta voia. Că exact de asta aveam nevoie. Amândoi.

Ochii ei ca două nestemate albastre, ochii care mă evitaseră mai devreme, mă priveau de-acum fix. Fără să-și desprindă privirea de a mea, Natalie se apropie de mine, în genunchi. Când ajunsese lângă fotoliul meu, se ridică pe genunchi și se sprijini cu mâinile de coapsele mele. I-am întins paharul cu whisky.

- Bea.

Luă o înghițitură și încercă să-mi dea înapoi paharul, dar am refuzat.

- Nu. Bea tot, i-am spus, ridicându-i-l din nou în dreptul buzelor. Vreau să te simți bine și relaxată când o să te ating, *angioletto*. Pentru că în noaptea asta am de gând să te ating peste tot. Iar când am s-o fac, e posibil să nu mă mai pot controla.

Un suspin satisfăcut i se desprinsese de pe buze. Cu privirea fixată în continuare asupra mea, dădu paharul peste cap. Se strâmbă un pic și-și acoperi gura cu palma.

- O, Doamne! Arde!

Probabil că avea dreptate, dar arsura nu se compara nicicum cu cea care mă pârjolea pe dinăuntru. I-am luat paharul și l-am pus în spatele scaunului.

- Știi la ce mă gândeam stând aici, lângă tine, și uitându-mă la tine cum dormi?

Clătină din cap și-mi mângâie coapsele. Ochii îi străluceau de excitație, în lumina caldă a focului.

- La ce?

I-am mângâiat pletele ondulate.

- Mă gândeam la tine, la cât ești de sexy. La cât de tare mi se scoală lângă tine, i-am spus, trăgând-o mai aproape de mine. La cât de strâmtă și alunecoasă și perfectă ești între picioarele astea senzaționale. Vreau să văd păsărica aia apetisantă care îmi aparține. Vreau s-o văd. Arată-mi-o, *angioletto*!

Am sărutat-o, strecurându-mi limba între buzele ei. Cerința mea o făcu să roșească și mai tare, dar se conformă imediat și începu să-și tragă în jos chiloțtii.

- Nu așa! Am oprit-o, prinzându-i încheieturile. În-
tinde-te pe spate. Pe jos. Vreau să mă uit la tine de aici.

Gemu ușor și se lăsă în jos pe covor. Sfârcurile tari ca piatra împungeau materialul subțire al tricoului. Îi vedeam bătăile inimii pulsând în dreptul gâtului și îmi dădeam seama cât de mult o incita micul nostru joc. Se sprijini cu mâinile de podea și se lăsă ușor pe spate.

- Mmmm... da, așa...

Eram din ce în ce mai excitat privind-o cum se uită la mine. De unde stăteam, vedeam inclusiv dantela care îi acoperea fundul mic și apetisant.

- Desfă-ți picioarele, *vita mia*. Vreau să văd dacă te-ai umezit.

Își mușcă buzele și, după o secundă de ezitare, își depărtă coapsele. Era rândul meu să scot un geamăt, pentru că era extrem de umedă. Dantela era udă leoarcă, semn inconfundabil că Natalie era teribil de excitată.

- Atinge-te, i-am spus, lăsându-mă pe spate în fotoliu. Vreau să te privesc.

Natalie își linse buzele, iar flăcărilor din privire i se întetiră la auzul cerinței mele.

Încet, înnebunitor de încet, își atinse clitorisul cu mâna și apăsă ușor, chiar deasupra, scoțând, în același timp, un suspin de plăcere. Își trecu degetele peste sexul fierbinte și umed, fără să-și desprindă privirea de a mea, provocându-mă cu fiecare mișcare.

- Îți place?

- Da.

- Cât de mult?

- Foarte mult.

- Vrei și mai mult?

Încuviință din cap.

- Bagă-ți degetele în chiloți. Spune-mi cât de udă ești.

Se conformă. Când degetele îi alunecară și apăsă ră ușor clitorisul intens umezit, trupul i se cutremură. Începu să-și frece încet mugurul plăcerii, cu ochii închiși, cu capul pe spate. Chiar dacă o priveam, reuși să se relaxeze și să se lase în voia senzațiilor pe care și le provoca.

Deja nu mai puteam controla presiunea intensă din vintre, așa că mi-am desfăcut nasturele de la blugi și am tras fermoarul. M-am ridicat de pe fotoliu, mi-am lăsat pantalonii să cadă și m-am târât pe jos până am ajuns între coapsele ei.

- Ah, *angioletto*. Îți simt deja aroma. Simt cât de fierbinte ești pentru mine.

M-am lăsat deasupra ei, sprijinindu-mă în brațe, plimbându-mi buzele pe pielea fină a gâtului ei.

- Atât de sexy... *Dio*, mă exciți atât de tare...

Am lins-o pe gât, apoi am coborât spre sâni, spre abdomen și din ce în ce mai jos, până când am ajuns cu fața chiar în dreptul sexului ei, la câțiva centimetri de degetele cu care își freca încet clitorisul. I-am apucat marginea lenjeriei din dantelă.

- Ridică-te, i-am cerut.

Își săltă șoldurile ca să-i pot scoate chiloții și mi-am desfătat privirea cu imaginea păsăricii ei dezgolite, umeze și excitate. Degetele ei făcuseră o treabă al naibii de bună, dar parcă simțeam cum întreaga ei ființă tânjește după gura și limba mea. Am adulmecat-o, înnebunit de mirosul excitației ei, i-am depărtat și mai mult coapsele și m-am lăsat pe coate.

- Continuă ce faci acum. Nu te opri.

Își freca clitorisul, iar eu m-am concentrat asupra păsăricii ei. M-am apropiat și mi-am trecut limba de jur împrejur, ațâțându-o, apoi am început să o penetrez cu limba cât am putut de adânc.

- O, Doamne... Luc...

Tresări și se tensionă brusc, apoi se relaxă și se întinse pe covor, continuând să își maseze clitorisul în timp ce degetele de la cealaltă mână mi se înfingeau în păr.

- Da... șopti ea.

Își ridică șoldurile și își împinse sexul înspre mine, vrând să mă simtă și mai adânc în ea. Își freca tot mai intens clitorisul, iar eu continuam să o excit cu limba, ținând-o strâns de șolduri. Sexul îmi pulsa cu fiecare geamăt al ei. Orgasmul o copleși rapid. Juisă intens, arcuindu-și spatele, și i-am simțit pulsațiile orgasmice. Măinile îi căzură inerte pe lângă corp. Am continuat să îi ling sexul și clitorisul, savurându-i fiecare tresărire și fiecare geamăt, până când se destinse și se lăsă moale pe covor. Abia mai respira.

- *Mi fai împazzire, amore mio¹*, am șoptit.

M-am ridicat ușor dintre coapsele ei și am început să o sărut pe burtă, pe sâni, pe gât. Când i-am atins buzele cu ale mele, parcă se retrezi la viață. Limbile ni se atinseră, într-un dans senzual. Parcă reenergizată, își înfipse degetele în părul meu și mă trase deasupra ei.

- Luc... ah, Doamne... Luc...

Își ridică șoldurile și se lipi de mine. Văpaia dintre coapsele ei îmi atingea erecția aproape dureros de intensă.

- Te vreau. Te vreau în mine.

Cuvintele ei fură scânteia care îmi aprinse butoiul de pulbere al dorinței. Am început să o sărut cu frenezie, tot mai adânc, apoi i-am depărtat coapsele și m-am poziționat cât mai bine.

- Zi-o din nou.

Mi-am frecat penisul de crăpătura ei umedă.

- Imploră-mă să ți-o trag, *angioletto*. Spune-mi cât de mult mă vrei, i-am șoptit, cu răsufarea fierbinte.

Gemu și îmi cuprinse fața cu mâinile, ridicându-se ca să mă sărute din nou.

- Doamne, am nevoie de tine!

¹ Mă înnebunești, dragostea mea (în limba italiană, în original)

Își ridică șoldurile, dornică să se împingă în mine, înnebunindu-mă cu ardoarea ei umedă.

- Te rog. Trage-mi-o, Luc. Trage-mi-o tare. Am nevoie. Am nevoie de tine.

Nu mă mai puteam abține. Am pătruns-o tare, până la capăt, și am gemut amândoi, la unison. Natalie începu să tremure. Își lăsă capul pe spate și se împinse spre mine din șolduri când simți că începeam să mă retrag.

- Mai vreau. Te rog. Mai mult!

Am pătruns-o din nou, făcând-o să geamă. Își ridică picioarele, oferindu-mi și mai mult acces, încurajându-mă să intru și mai tare în ea. Cu fiecare penetrare simțeam cum momentul orgasmului începe să se apropie, dar nu voiam să-mi dau drumul încă. Voiam să o privesc. Voiam să o fac să țipe de plăcere de câte ori puteam. Voiam să-i reamintesc că eu și numai eu puteam s-o înfierbânt mai tare ca soarele, să o ridic la cer pentru ca apoi s-o zdrobesc în milioane de fărâme. Am mărit ritmul. Voiam s-o iau tot mai tare și mai adânc, înnebunit să îi văd reacțiile, înnebunit să o am sub mine.

- Simți, *angioletto*? Simți ce bine e?

- O, da... E atât de bine!

Avea ochii închiși, părul răvășit, obrații îmbujorați. I-am îndoit genunchii la piept și am început să mă mișc și mai tare, în timp ce mâinile ei îmi mângâiau pieptul.

- E atât de bine!

Știam. Simțeam, de fapt, cât de bine era.

- O să te fac să te simți chiar mai bine de atât.

M-am împins și mai tare în ea, atingând iar și iar acel loc care știam că o înnebunea de plăcere.

- Știi că pot, așa-i?

- O, Doamne, da!

Lăsă capul pe spate, lipindu-și sânii de pieptul meu.

- Mai tare. Acolo, Luc! Chiar... acolo...

Am pătruns-o iar și iar. Voiam să-i dau exact ce voia, exact ce-mi cerea. Iar când am simțit-o tensionându-se în jurul meu, am știut că n-am să mă mai pot abține și am început să i-o dau și mai repede.

- Vreau să-ți dai drumul, *vita mia*. Vreau să-ți simt sucurile inundându-mă. Chiar... acum!

I-am simțit sexul strângându-se convulsiv în jurul penisului meu, iar când valurile plăcerii începură să o cuprindă, m-am simțit ca și cum ecoul extazului ei ar fi răsunat și în trupul meu. Și atunci se declanșă totul. Un fior electric îmi traversă șira spinării. Am strâns din dinți și am încercat, cu un efort supraomenesc, să nu termin, să continui să o pătrund, ca să o las în voia furtunii de senzații orgasmice. Abia după ce am simțit-o că se relaxează sub greutatea mea mi-am dat seama că îmi ținusem respirația în tot acel timp. Am tras aer în piept și mi-am lăsat fruntea pe pieptul ei. Am ieșit cu grijă din ea, cu toate că fiecare fibră din trupul meu era înnebunită de dorința de a intra din nou, tot mai adânc, tot mai tare. Eram la un pas să explodez.

- O, Doamne! suspină ea, trecându-și degetele prin părul meu. A fost incredibil.

- Ți-a plăcut, nu?

I-am acoperit gâtul și umerii cu sărutări.

- O, da!

Zâmbetul strălucitor, satisfăcut de pe buzele ei spunea totul.

- Ce te-a apucat, domnule Salvatici? mă întrebă, jucându-se cu părul meu.

- Tu. Tu m-ai apucat, doamnă Salvatici, am răspuns, privind-o în ochi și sărutându-i buzele. Așa faci mereu. Devin nebun de legat când te supui dorințelor mele celor mai perverse.

Gemu sub apăsarea buzelor mele, apoi mă făcu să mă pierd într-un sărut pasional care îmi făcu penisul să zvâcnească din nou. Își strecură mâna între noi, spre abdomenul meu, apoi mai jos, în timp ce o sărutam aproape cu disperare. Degetele ei începură să-mi mângâie sexul aproape dureros de întărit. În acel moment tresări și făcu ochii mari. Privi în jos, apoi spre mine.

- Dar... nu ai terminat!

Am încuviințat tăcut.

- De ce? Am crezut că...

Am sărutat-o din nou, parcă și mai intens, fără să îmi mut privirea dintr-a ei.

- Pentru că n-am terminat cu tine.

Privirea i se aprinse din nou, înfierbântându-mă și mai tare.

- Te vreau, Natalie. Cu totul. Ți-am spus în noaptea nunții că am de gând să te fac a mea în încă un fel. În noaptea asta a venit momentul. Vreau acum.

Mă privi cu ochi mari și am ghicit din expresia de pe chipul ei că înțelegea. Am intuit, mai precis, că își dăduse seama și că știa exact ce voiam. Înghiți cu greutate.

- Ai încredere în mine, da? Știi că am să te fac să te simți bine?

Dădu din cap în semn că da. Mă mângâia încet pe spate, dar îmi dădeam seama că era ușor agitată.

- Am să te fac să te simți bine de fiecare dată, *angioletto*.

Mi-am strecurat mâna între coapsele ei și i-am atins ușor sexul, frecându-i clitorisul cu mișcări înnebunitor de lente și urmărindu-i cu atenție trăsăturile care i se relaxau cu fiecare atingere.

- Știu exact cum să te fac să te simți bine. Știu cum să te ating peste tot unde îți place să fii atinsă.

Cu degetul mare am pus ceva mai multă presiune pe clitoris și am început să fac cercuri, penetrând-o, în același timp, cu alte două degete, presând direct asupra punctului G. Ea gemu și mă apucă de brațe, arcuindu-se spre mine. Am sărutat-o, întâi pe colțul buzelor, apoi pe maxilar și pe gât, sporindu-i excitația.

- Ți-a plăcut când te-am atins aici...

Mi-am umezit un deget și l-am coborât între fesele ei. Gestul o făcu să se crispeze o clipă, dar câteva sărutări languroase pe gât și încă un pic de presiune pe clitoris o readuseră imediat în starea de excitație de dinainte. Deja gema de plăcere.

- Ți-a plăcut în noaptea nunții, când ți-am introdus acel dop anal.

- Ah, fir-ar... Luc...

Se arcui din nou sub mine. Vedeam cum se topea sub atingerile mele. Încurajat de reacția ei, i-am apăsât anusul cu un deget, până când am reușit să o pătrund. În clipa în care se deschise să mă primească am simțit că iau foc.

- Te vreau, *angioletto*. Vreau să mă primești acolo.

Am lins-o pe gât și, aproape fără să-mi dau seama, am început să mă frec de ea.

- Spune-mi că și tu mă vrei acolo. Că vrei să te pătrund. Dăruiește-mi-te cu totul și îți promit că o să fie incredibil de bine și că o să ai cel mai intens orgasm din viața ta.

Gemu și se cutremură din tot corpul, căutându-mi cu disperare buzele și sărutându-mă flămând. Își unduia trupul sub atingerea degetelor mele.

- Da, șopti. Da. Vreau. Te vreau acolo. Te vreau.

Cuvintele ei aproape că mă făcură să explodez pe coapsele și pe abdomenul ei. M-am înfrânat însă pentru că voiam să-i ofer exact ce îi promisesem. Mi-am retras mâna dintre coapsele ei.

- Întoarce-te pe burtă! i-am spus. Vreau să stai în patru labe. Așa o să fie mai ușor, fiind prima dată.

- O, Doamne!

Făcu ce-i cerusem și se așeză în patru labe, cu coatele îndoite și fruntea lipită de podea.

- Fii blând cu mine, îmi ceru.

Așa aveam de gând să fiu. Dar am știut imediat că, de fapt, nu asta voia. Voia să i-o trag tare și repede.

Am găsit un tub cu lubrifiant și mi-am aplicat din abundență pe penis, apoi i-am depărtat picioarele și am uns-o bine și pe ea.

- O, Doamne! șopti din nou.

- *Angioletto*, relaxează-te și ai încredere în mine. O să-ți placă.

Mi-am plimbat degetul peste micul orificiu, fără să împing. În schimb, mi-am potrivit penisul la intrarea în păsărica ei tremurândă. Natalie gemu, iar canalul strâmt

al sexului ei aproape că mă trase înăuntru. Mușchii puternici, dar catifelați ai sexului ei îmi produceau senzații incredibile. M-am retras, apoi m-am împins din nou, de data asta mai tare, și din nou, și din nou, până am simțit-o relaxându-se sub mine. În același timp, degetul meu mare îi apăsa tot mai intens rozeta, până intră de tot. Natalie se împingea înapoi din bazin, înfigându-se în același timp în penisul și în degetul meu.

- Atinge-te, i-am șoptit, făcând eforturi să nu termin în ea. Freacă-ți clitorisul în timp ce ți-o trag, Natalie.

Își strecură o mână între picioare și începuse să se frece, icnind și gemând la fiecare mișcare pe care o făceam. Când am simțit că plăcerea supremă era aproape, am ieșit din ea, m-am dat din nou cu lubrifiant și mi-am potrivit capul penisului la intrarea în rozeta ei.

I-am simțit mușchii contractându-se în clipa în care am forțat penetrarea. I-am pus o mână pe spate, ca să o liniștesc.

- Relaxează-te. Continuă să-ți freci clitorisul și împinge-te în mine. Își promet că n-o să te doară.

- O, Doamne...

Începu să se frece mai repede, iar eu am împins ușor din șolduri. Trupul ei se încordă din nou, dar îmi urmă sfatul și se împinse spre mine în clipa în care eu mă împingeam în ea. Orificiul cedă. Reușisem să o pătrund. Ea icni și rămase nemișcată. Am rămas și eu nemișcat, ca să-i dau timp să se obișnuiască, să accepte senzația nouă. Numai că... La naiba! Era atât de strâmtă încât nu-mi doream decât să o penetrez adânc, cu toată forța. Mi-am ținut însă în frâu instinctul și, cumva, am reușit să-mi regăsesc glasul.

- Ești bine? am întrebat.

- Da.

Își mângâia clitorisul cu mișcări rapide, aproape frenetice.

- O, Doamne! Vreau mai mult. Nu te opri!

Am împins din nou, înnebunit de dorința de a mă simți în ea pe de-a întregul. M-am uitat în jos, privind

cum o pătrundeam centimetru cu centimetru, dureros de încet. Tremuram din tot corpul pe măsură ce ea mă primea tot mai mult înăuntru ei.

- *Dio*, cât e de bine! Lasă-mă înăuntru, *angioletto*. Lasă-mă să te am cu totul și-ți promit că o să-ți dai drumul atât de intens că n-o să mai știi cum te cheamă.

- Ah, Luc... La naiba!

Se împinse în mine, tremurând, făcându-mi loc în ea, tot mai mult loc, până când am pătruns-o complet și ne-am oprit amândoi, tremurând, cuprinși de fiori.

- *Santo Dio*, Natalie, cât de strâmtă ești! Cum îți e? am întrebat-o, trecându-mi mâna peste spatele ei până în jos, spre șolduri.

- Ești atât de mare... Nu pot să... Vreau să... Ah, la dracu'!

Panica din vocea ei mă făcu să mă blochez.

- *Cazzo!* Te doare! Te rănesc... Mă opresc acum. Nu voiam să...

- Nu cumva să te oprești! Ah!

Începu să strige, să țipe cum n-o mai auzisem până atunci.

- O, Doamne! Trage-mi-o! Nu mai rezist. Te rog, mișcă-te în mine, mai am un pic și-mi dau drumul... Ia-mă! Acum! Chiar acum!

Cuvintele ei declanșară o furtună de senzații în mine. Simțeam că iau foc. M-am retras și am intrat adânc, exact cum îmi ceruse. Am repetat mișcarea și am primit imediat confirmarea că ce făceam era bine. Natalie scoase un țipăt care aproape că mă asurzi, iar trupul îi explodă într-un orgasm devastator, provocându-i contracții pe care le-am simțit undă cu undă.

Plăcerea ei dezlănțuită era mai mult decât puteam îndura. Am reușit să o mai pătrund de câteva ori, înainte să explodez, la rândul meu, în ea.

Când am deschis ochii, Natalie tremura. Eram amândoi întinși pe burtă pe covor, epuizați și asudați. M-am dat jos de pe ea și am luat-o în brațe. Respira precipitat. I-am mângâiat părul umed și am sărutat-o

pe frunte. Speram că ce se întâmplase nu fusese prea mult pentru ea.

- Ești bine? i-am șoptit.

- Bine? răspuse ea, abia auzit. M-ai distrus.

Nu îmi dădeam seama dacă era de bine sau de rău și îmi era teamă să întreb. Se retrase ușor de la pieptul meu și mă privi.

- A fost... Doamne! A fost intens! Cred că am avut orgasm chiar în clipa în care ai intrat în mine.

- Aproape.

Am privit-o cu atenție, căutând fie și cel mai mic semn că o rănisem.

- Cum te simți?

- Moale. A ta, adăugă cu un surâs.

Cuvintele ei mă făcură să mă topesc. Am gemut și am sărutat-o.

- Ești a mea, am spus, între sărutări. Acum ești a mea cu totul. Doar a mea. Iar eu sunt al tău. Pentru totdeauna.

- Foarte bine, zâmbi ea. Nu de alta, dar nu cred că mai sunt în stare să merg. M-ai spart.

- Nu cred. Ești rezistentă.

- Poate, zâmbi ea, de data asta și mai larg. Dar și tu ești. Îți mulțumesc.

- Pentru ce? Pentru că te-am atras în perversiuni sexuale? În sexul murdar?

- Nu, râse ea. Ridică apoi privirea spre mine, cu o expresie serioasă. Pentru că ești din nou tu însuși.

Vedeam cum ochii i se umplu de lacrimi.

- Mi-a fost dor de tine, Luc. De tine pe de-a întregul.

- Ah, *vita mia!* i-am șoptit, ștergându-și lacrimile care începuseră să îi inunde obrajii.

Știam exact la ce se referea și eram copleșit de puterea dragostei ei și de efectul pe care îl avea asupra mea.

- Am fost aici tot timpul. Doar că o parte din mine s-a rătăcit un pic pe traseu. Îți promit însă că, orice ar fi, o să-mi regăsesc mereu calea spre tine. Mereu.

Mă sărută și, sub efectul intens al forței ei, al dragostei ei, al ei cu totul, m-am ridicat în picioare, am luat-o în brațe și am dus-o la duș. Am spălat-o cu grijă, apoi m-am spălat și pe mine. Se rezemă de perete și oftă în timp ce o clăteam. În acel moment i-am văzut vânățile de pe sân și am incremenit, dându-mi seama că fusesem prea dur. Ea mă liniști cu un sărut și mă asigură că totul era în regulă. Că îi plăcuse ce-i făcusem. Iar când se lăsă în genunchi și vru să mi-o sugă, nu am lăsat-o. Am atins-o între coapse până am simțit-o că se înfioară toată, apoi m-am lăsat în jos și i-am provocat cu limba încă un orgasm. Ne-am băgat în pat îmbrățișați și am stat cu ea în brațe până a adormit. Minteă îmi zbura la tot ce se întâmplase peste zi, în ultimele zile, și am știut că, dacă mă vindecasem, asta nu i se datora nici vreunui medic, nici medicinei în sine. Ea mă vindecase. Mă vindecaseră dragostea ei, încrederea ei și credința ei nestrămutată că ne eram sortiți unul altuia. Ea mă salvase. Nu de răul reprezentat de Casa mea, ci de mine însumi. Era singura persoană din lume care avea această putere.

capitolul 12

Natalie

Eram o persoană odioasă. O mincinoasă. Eram pe cale să-l trădez pe singurul om care conta pentru mine pe lumea asta. Și nu puteam face nimic, absolut nimic să împiedic asta.

Stăteam întinsă în pat, cu ochii în tavan, luptându-mă cu senzația de greață. De jos venea un miros intens de bacon prăjit. Luc plecase din cameră de jumătate de oră. Mă sărutase pe frunte și-mi spusese să mai dorm cât pregătește el micul dejun. Numai că nu voiam nici un mic dejun. Nu-l voiam decât pe el. Voiam să urce înapoi în pat, lângă mine, să ne tragem păturile peste cap

și să ne izolăm de lume. Sau, mai mult, să ne prefacem că nu există.

Numai că era imposibil. Casa lui, ticăloșii care îi conduceau țara și, de fapt, conduceau și lumea, erau pe aproape. Ne vegheau din umbră. Așteptau să-mi onorez partea mea de înțelegere. Și aveam să le dau exact ce voiau. Aveam să fiu slabă și supusă, așa cum se așteptau să fiu.

Greața îmi dădea iar târcoale. Cu greu am reușit să mă dau jos din pat și să ajung la baie înainte să vărs. Nu mâncasem cine știe ce cu o zi înainte, așa că stomacul mi-era aproape gol. Însă trupul mi se revoltă până am rămas întinsă pe jos, pe pardoseala băii, slăbită, epuizată, tremurând din toate încheieturile, încercând să-mi dau seama ce-ar trebui să îi spun lui Luc și cum să fac să nu ajungă să mă urască.

M-am rezemat de perete, m-am ghemuit cu genunchii la piept și mi-am luat capul în mâini. Am înșfăcat șuvițe groase de păr și am tras până mi-au dat lacrimile de durere. Din păcate, durerea fizică nu m-a ajutat să uit de senzația de rău. Nici nu mi-a dat vreo idee despre ce-ar trebui să fac ca să ies din situația imposibilă în care mă aflu. Cu o noapte înainte, când Luc îmi văzuse vânătaia de pe sân, înțepenisem de groază și făcusem tot posibilul să îi distrag atenția. Nu-și dăduse seama de unde mi se trăgea. Crezuse că el mi-o provocase. Și, ca să mă împace, îmi provocase încă un orgasm. Iar eu, odioasa, îl lăsasem. Îl lăsasem să-mi provoace plăcere în timp ce unelteam să-l readuc printre cei care îl violaseră.

O, Doamne... M-am tras și mai tare de păr. Totul era din vina mea. Eram o persoană oribilă, ticăloasă, eram ultimul om. Dacă nu m-aș fi dus la New York, dacă nu mi-aș fi băgat nasul unde nu-mi fierbea oala, dacă n-aș fi căutat răspunsuri legate de moartea Elenei, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

Se auziră bătăi în ușă. Am ridicat capul și m-a cuprins panica. Mi-am amintit însă că încuiasem când ajunsese în baie.

- *Angioletto?* se auzi vocea lui Luc. Micul dejun e gata. M-am ridicat.

- Bine... Cobor imediat.

- Nu întârzia prea mult. Ești bine? Întrebă, după o scurtă ezitare.

- D-d-da... Sunt bine, am mințit, sperând că nu-mi va detecta teama din glas. Abia m-am trezit.

- Bine. Hai, grăbește-te, că se răcește mâncarea.

Am rămas nemișcată până i-am auzit pașii îndepărându-se și m-am asigurat că ieșise din cameră. Apoi am închis ochii și m-am rezemat cu mâinile de chiuvetă.

Mi se făcu din nou greață, dar am strâns din dinți și am reușit s-o controlez. Puteam să fac asta. Am respirat lent, încercând să-mi readuc pulsul la normal. Tot ce trebuia să fac era să inventez o minciună convingătoare, de proporții cataclismice, ca să-l conving că nu îl trădasem.

De proporții cataclismice...

Mintea mea identificase o idee anume.

Șanse erau... și nu prea. Era un risc. Mi-am privit în oglindă chipul palid și în minte începu să-mi încolțească un plan. Odată ce ne-am întoarce în Italia, Luc avea să-și dea seama că îl mințisem. Dar dacă reușeam să-i conving pe Marco și Felicity să mă ajute să găsesc o acoperire odată ce ajungeam în Italia, aveam o șansă ca planul să funcționeze. Știam că n-am la dispoziție nici prea mult timp, nici prea multe opțiuni. M-am clătît pe față, mi-am prins părul și m-am spălat pe dinți. Am mai aruncat apoi o ultimă privire în oglindă.

- Gata. Ai tras de timp suficient.

Mi-am pus o pereche de pantaloni de pijama și un tricou din raftul lui Luc. Îmi ajungea până la coapse, iar mânecile erau mult prea lungi, așa că le-am suflecat. Nici că-mi păsa. Mi-era rece, răcoarea parcă îmi intrase în oase și aveam nevoie să mă încălzesc. Speram ca frigul acela să aibă legătură doar cu vremea rece din Scoția, nu

și cu pojghița de gheață care începea să mi se aștearnă peste suflet.

Luc era lângă aragaz. Purta o pereche de blugi și un tricou gri și amesteca ceva într-o cratiță. Ridică privirea imediat ce îmi auzi pașii, iar când privirile ni se întâlneau chipul i se relaxă, luminat de un zâmbet. Nu-l mai văzusem așa de săptămâni bune.

- *Iată-te!* spuse, oprind focul. Începusem să cred că te-ai băgat la loc în pat.

Bine-ar fi fost...

O, Doamne! Mi-era clar că voi ajunge în iad. Eram pe cale să distrug totul. Să-i șterg de pe chip acea expresie de fericire. Aveam să-l rănesc pe singurul om din lume pe care nu voiam să îl rănesc vreodată. M-am silit să zâmbesc și m-am dus spre filtrul de cafea.

- Cineva m-a epuizat astă-noapte.

Luc îmi mângâie ceafa cu buzele.

- Senzația mea e că cuiva i-a plăcut cum am epuizat-o astă-noapte.

M-am înfiorat toată. Chiar îmi plăcuse. Mai mult decât mă așteptasem. Desigur, îmi plăcea tot ce-mi făcea când era dispoziția de dominator. Și îmi era o teamă de moarte că ceea ce aveau de gând să facă îl putea îndepărta din nou pe acel Luc. Definitiv.

Am luat o cană din dulap, iar el se apropie și îmi întinse laptele, apoi se întoarse lângă aragaz. Când căldura emanată de trupul lui se risipi de lângă mine și fu înlocuită de aerul rece, frigul îmi pătrunse din nou în oase. Am fost la un pas să mă întorc spre el, să-l iau de mână și să îl conving să fugă în lume cu mine. Definitiv. Numai că fuga n-aveam cum să ne salveze. Nici de familia lui, nici de Casă. Nici de ce urma să fac.

- Totul este gata, spuse el, îndreptându-se spre masă, cu două boluri în mână. Hai să mâncăm până nu se răcește.

Mi-am făcut curaj și m-am așezat la masă, cu cana de cafea în mână. M-am așezat pe scaunul de lângă geam, mi-am tras un picior sub mine și am admirat oferta.

Luc pregătise câte un bol de cereale și cu farfurie cu bacon.

- Mănâncă, *angioletto!* spuse, sărutându-mă pe creștet. Dacă mai slăbești mult o să începi să arăți ca fotomodelele de pe coperta de la *Covet*. Mie-mi plac femeile cu forme, nu alea care arată ca niște copii de zece ani.

Comentariul lui mă făcu să surâd. Îmi aduceam aminte de modelele ca niște scobitori care flirtau cu nerușinare cu Luc la New York, pe holurile redacției revistei *Covet*. Și de cele care mai că nu se aruncau asupra lui la defilările de modă de la Roma.

- N-o să fie cazul să ajung ca ele. Îmi place prea mult înghețata.

- *Gelato*¹.

Îmi zâmbi și se așeză lângă mine, amestecând în bolul cu cereale.

- Îmi amintesc, continuă el. Ar fi trebuit să luăm o înghețată ieri, la Edinburgh.

Simpla menționare a acelei ieșiri făcu să-mi pălească zâmbetul. M-am uitat la mâncare. Știam că trebuie să mănânc, dar îmi revenise greața și îmi era teamă că dacă luam o înghițitură avea să-mi vină înapoi.

Am reușit până la urmă să mănânc un pic fără să mi se facă rău, deși mai mult am plimbat cerealele dintr-o parte în alta. Am vorbit despre vreme, iar Luc pomeni ceva despre o excursie în Highlands, ca să îmi arate castelele.

- Scuză-mă că-ți spun, dar să știi că mâncarea n-o să-ți sară singură în gură, îmi spuse pe un ton ezitant în timp ce priveam pentru a mia oară înspre bolul cu cereale.

- Îmi pare rău.

Lacrimile îmi ardeau ochii. Am lăsat lingura jos și mi-am acoperit fața cu mâinile.

- Doar că... nu-mi e chiar așa foame... iar tu te-ai străduit atât de mult... și...

¹ Înghețată (în limba italiană, în original)

- Hei! Îmi acoperi mâna cu a lui. E totul OK. Te tachinam numai. Vorbește cu mine. Te văd supărată. E din cauza nopții trecute? Am depășit limita? Dacă da, atunci...

- Poftim? Nu!

Am ridicat privirea. Se uita fix la mine, iar în apele furtunoase ale ochilor lui am detectat teamă, o teamă pe care n-o mai văzusem până atunci. I-am strâns mâna, ca să îl liniștesc.

- Mi-a plăcut ce-ai făcut astă-noapte. Mi-a plăcut la nebunie. I-am luat și cealaltă mână într-a mea. Nu sunt deloc supărată din pricina asta, l-am asigurat.

- Dar te supără ceva. Ce e? E de la ședința de terapie de ieri? Când Abigail ți-a cerut să pleci? N-avea legătură cu tine, să știi. Abigail se gândise că dacă vei fi acolo n-o să fiu la fel de sincer în răspunsuri. Să știi că nici nu am discutat despre noi doi, ci despre cum am fost crescut, despre viziunea mea asupra lumii și despre cum mă raportează la lume. Mi-aș fi dorit să fii acolo, dar acum, privind retrospectiv, îmi dau seama că avea dreptate. Probabil nu aș fi răspuns la fel de liber pentru că până acum perspectiva îmi era într-adevăr trunchiată. Nu eram...

- Știu, i-am spus, strângându-i mâinile. Și nu asta mă supără. Ai cuvântul meu. Înțeleg perfect. Și mă bucur că discuția de ieri a ajutat.

- A ajutat, dar cel mai mult a ajutat faptul că ți-ai deschis sufletul în fața mea cu o noapte înainte. Acel moment a făcut diferența. Ședința cu Abigail doar a punctat și mai bine lucrurile asupra cărora mi-ai deschis ochii.

Simțeam că-mi dau iar lacrimile, așa că am închis ochii și am inspirat încet pe nas. Casa lui Luc îl considera doar un pion pe care îl puteau muta și manipula după bunul plac, în avantajul lor. Dar eu știam că e un bărbat profund sensibil și loial. Pe care eram pe cale să îl rănesc de moarte.

- Vorbește cu mine, *vita mia*, îmi ceru el, învăluindu-mă cu căldura lui. Spune-mi ce se petrece. Nu suport să te văd supărată.

- Vreau să vorbesc, dar... mă tem că o să te înfurii.

- Pe tine?! Imposibil.

Îmi șterse o lacrimă. Nici nu-mi dădusem seama că plângeam deja.

- Te-ai supărat de multe ori pe mine.

- Poate am fost frustrat și am avut izbucniri. Dar să mă supăr cu adevărat nu s-a întâmplat. Niciodată.

Tonul lui ușor amuzat aproape că mă făcu să zâmbesc. Am clipit cu genele ude de lacrimi și m-am uitat în jos, la mâinile noastre împreunate.

- Vorbește cu mine, *angioletto!* șopti el. Nu tu îmi spuneai că dacă nu ne discutăm problemele, atunci ele se vor amplifica? Aveai dreptate, să știi.

Naiba să-l ia pentru că mă învingea cu propriile-mi arme. Am tras adânc aer în piept și am ridicat privirea.

- Nu ședința de terapie de ieri e problema, ci ceva ce s-a întâmplat în timp ce tu erai în ședință.

Mă privi intens, cu toată seriozitatea.

- Ce s-a întâmplat? Ți-a făcut cineva vreun rău?

- Nu! m-am grăbit să răspund. Nu e vorba de asta. Doar că... În timp ce te așteptam, m-am gândit să arunc o privire prin magazinele din zonă și în unul dintre ele...

I se crispară mâinile.

- În unul dintre ele... ce?

Am expirat cu zgomot și m-am forțat să-i întâlnesc privirea.

- M-am întâlnit cu Gio.

Rămase nemișcat preț de o secundă. Privirea i se întunecase, iar dinții i se încleștaseră. Întreg trupul i se tensionă, ca al unui animal ce simte primejdia. Sau ca al unui prădător gata să atace.

- Te-a atins cumva? întrebă cu glas scăzut.

- Nu! am mințit. Voia... voia doar să stăm de vorbă.

- Despre ce?

Unda de gheață din vocea lui îmi făcu stomacul să se strângă. Inima îmi spunea, îmi striga, de fapt, să fiu sinceră și să îi spun adevărul despre ce se întâmplase, dar rațiunea îmi șoptea că, dacă i-aș spune, lucrurile ar ieși urât. În ochii lui mocnea deja furtuna. Vedeam în ei că Luc era dispus să încalce toate regulile Casei ca să mă protejeze. Chiar dacă asta avea să-i aducă prăbușirea totală și definitivă. Am înghițit cu greu. Nu aveam de ales. Trebuia să-mi duc la bun sfârșit oribilul plan.

-Voia... voia să-ți transmit un mesaj. Atât. L-au... Tatăl vostru l-a găsit pe Dante. Îl aduc acasă. Gio mi-a spus că după... după ritualul tău, Cavalerii au votat și au decis să-i acorde indulgență lui Dante. Numai că tatăl tău n-a vrut să se lase până nu-l găsește. Iar acum, că a dat de el, Gio se teme că îl va pedepsi cu mâna lui. Pentru că a fugit. Era destul de clar că lui Gio nu-i plăcea că e în postura de a-ți cere ajutorul, dar a zis că, din motive care îi scapă, ești singura persoană de care Dante ascultă. Așa că vrea să stai de vorbă cu Dante ca să-i bagi mințile în cap înainte să facă încă ceva prin care să îl înfurie pe tatăl tău și să înrăutățească lucrurile.

Luc mă privea fără să clipească. Iar în tăcerea care se lăsă, inima începu să îmi bată repete și puternic pentru că nu-mi dădeam seama ce gândește. Și pentru că îmi era teamă că simțea că îl mințeam.

- Când?

- Nu înțeleg la ce te...

- Când îl aduc înapoi în Toscana?

- A! am exclamat, umezindu-mi buzele. Cred că azi. Gio a fost cam evaziv. Nu sunt sigură ce...

Îmi dădu drumul la mâini și se ridică de la masă.

- Unde te duci? am întrebat, urmărindu-l cu privirea în timp ce se îndrepta spre hol.

- Trebuie să-l sun pe Marco să aflu ce se petrece.

Rahat! Am sărit în picioare.

- Îl sun eu! Știu că nu-ți...

Se întoarse brusc spre mine cu o privire care mă făcu să îmi înghit cuvintele. O privire rece, dură, mortală, cum nu i-o mai văzusem de mult.

- Ce a mai spus? De cât timp ne urmărește? Ce va face dacă nu facem ce vrea? Cine mama dracului l-a trimis?

Am început să-mi frâng mâinile.

„A, da, a mai zis că el și dementul lui de prieten o să mă violeze de față cu tine dacă nu te conving să te întorci. Probabil o să mă și tortureze și, la final, o să mă omoare.“

- N-nu, am răspuns. N-a mai zis nimic.

- Și de ce nu mi-ai spus azi-noapte? întrebă el după o scurtă pauză.

Mi-am împreunat mâinile, căutând scuze care să aibă sens.

- Am vrut, dar... Ieri a fost o zi dificilă, epuizantă emoțional. Era complicat și n-am vrut să înrăutățesc lucrurile tocmai când părei că te simți în sfârșit mai bine.

Era o scuză penibilă care mă făcea să vreau să vomit din nou și care nu avea nici o legătură cu adevărul. Nu îi spuseseam pentru că eram o lașă.

Mă privea fix și nu-mi doream decât să mă fac mică-mică, să dispar cu totul. Fără vreun alt cuvânt, Luc strânse din dinți și se îndreptă spre scări.

N-am încercat să îl opresc. Nu știam ce-aș putea spune ca să schimb ceva în bine. Așa că m-am prăbușit înapoi pe scaun, am închis ochii și m-am rugat ca, printr-o minune, Marco să intre în joc și să îmi susțină minciuna înainte ca Luc să intre la bănuieli. Și să mă ajute să-l readuc pe Luc în Italia înainte ca lumea să facă implozie în jurul nostru.

Luc abia dacă deschise gura pe toată durata zborului spre Italia. Era ca un vulcan, și mă temeam că stresul și neliniștea aveau să erupă din clipă în clipă. Iar motivul pentru agitația și frământarea lui eram eu.

Marco și Felicity erau încă în vacanță în Scoția când îi sunase Luc. Nu eram sigură cum reacționase Marco la apelul lui Luc, dar el și Felicity veniseră într-un suflet, iar în câteva ore Marco făcuse toate aranjamentele pentru călătorie. Avionul fusese alimentat și pregătit de zbor. Eram aproape sigură că mă acoperise, dar nu avusesem timp să discut cu el și să aflu exact ce îi spusese lui Luc. Și eram mult prea preocupată de starea lui ca să plec de lângă el și să încerc să aflu de la Marco detaliile care mă interesau. Inclusiv ce urma să se întâmple, odată ce aveam să ajungem în Italia.

L-am strâns pe Luc de mână, iar el și-a împletit degetele cu ale mele, însă fără să mă privească. Privirea îi era fixată pe fereastră din momentul în care decolaserăm.

Nu eram sigură ce să înțeleg din asta. Nu știam ce să fac ca să se simtă mai bine. Știam doar că nu voia să se întoarcă în Italia. Și că acea țară era ultimul loc de pe planetă unde îmi doream, la rândul meu, să fiu.

- Te iubesc, i-am șoptit. Și îmi pare rău. Voiam să-ți spun mai devreme că m-am întâlnit cu Gio, dar nu voiam să te supăr. Am vrut...

- E OK, îmi răspunse, strângându-mi mâna, uitându-se în continuare pe geam. Nu e vina ta.

Deși era. Lacrimile îmi ardeau ochii și știam că n-am să mă mai pot abține și că voi începe să plâng. M-am uitat în altă direcție.

- Natalie, vrei ceva de băut? mă întrebă Felicity.

- Da.

M-am desprins de lângă Luc și mi-am șters rapid ochii. Nu voiam să plâng de față cu el.

- Ai nevoie să te ajut? am întrebat, îndreptându-mă deja spre ea. Tu vrei ceva, Luc?

- Nu.

Tot nu se întorcea spre mine și nu se uita la mine. Tot ce făcea era să privească în gol pe geam. Sentimentul de vinovăție devenea tot mai greu de îndurat, așa că m-am îndepărtat. Felicity mă întâmpină cu un pahar cu un lichid incolor.

- Bea asta.

- Ce e? am întrebat, adulmecând băutura.

- E votcă. O să-ți facă bine. Bea-o toată.

Nici măcar nu am încercat să protestez. Aveam senzația că stresul și vinovăția o să mă spargă în mii fărâme. Am dat votca peste cap, apoi am întins paharul.

- Mai vreau.

Felicity îmi umplu din nou paharul și mă privi cum beam.

- În primă fază o să stați amândoi cu noi. Am sunat și am cerut să vă pregătească casa de oaspeți.

Am încuviințat din cap și am pus paharul pe micul blat din fața mea.

- Ai fi în siguranță și pe proprietate, și în afara ei, dar eu și Marco ne-am gândit că acolo o să vă simțiți mai bine, mai în largul vostru.

- Mulțumesc. V-ați gândit bine.

Se uită spre Luc, care tot nu își dezlipise privirea de la fereastră, fără să ne observe.

- Marco s-a prins imediat de minciuna ta. Nu te-a dat de gol față de Luc.

Am dat din cap, dar senzația de rău și de greață îmi revenise.

- A fost o strategie inteligentă ca să-l convingi să se întoarcă, dar Luc o să își dea seama destul de repede că Dante e în continuare dispărut.

- Știu.

Mi-am trecut degetele prin păr. Mă îngrozea apropierea momentului în care Luc va înțelege că totul a fost o minciună.

- Nici nu știu ce o să-i spun când își va da seama că l-am mințit.

- Să nu sufli o vorbă. Cu puțin noroc, va crede că de la Gio a pornit minciuna.

- Asta n-o să ajute prea mult, i-am răspuns, privind-o fix. Dacă se năpustește asupra lui Gio, întreg adevărul va ieși la iveală și vom fi cu toții în rahat.

- Eu și Marco nu credem că-l va ataca pe Gio. Chiar dacă îl urăște, n-ar face nimic care să te pună pe tine în pericol. Tot ce făcut a fost ca să fii în siguranță, Natalie. Nu va risca totul doar pentru că îl bănuiește pe Gio că a mințit.

Am închis ochii și mi-am stăpânit un val de greață. Știam că Luc va risca totul dacă ar afla ce-mi făcuse Gio. Sau ce mă amenințase că îmi va face. Felicity îmi puse mâna pe umăr și strânse ușor.

- O să fie bine dacă reușești să te aduni și să îți păstrezi controlul. Ai reușit și în trecut. E foarte important să o faci din nou. Și să-l faci și pe el să rămână pe linia de plutire. O să aibă nevoie de tine mai mult ca oricând.

L-am privit pe Luc, care continua să se uite pe geam cu acea expresie indescifrabilă. Eram gata să fac orice pentru el. Puteam să fac ce-mi cerea Felicity. Dar îmi era frică, o frică de moarte că dacă va afla adevărul, dacă va afla cum l-am trădat, nu o să mai vrea să mă știe în preajma lui.

Aproape se însera când am ajuns la casa de oaspeți de pe proprietatea lui Marco și Felicity din Siena, în centrul Italiei. Vila era exact cum mi-o aminteam. Pereți din piatră inegali, tavan boltit, din cărămidă, podele din lemn vechi, mobilă antică cu accente aurii, maro și nuanțe deschise de albastru. Eu și Luc ne certaserăm în casa de oaspeți. Ne ignoraserăm. Apoi, tot acolo, mă făcuse să mă reîndrăgostesc de el când îmi spusese că eram a lui, iar el era al meu și că nimic altceva nu conta pe lume.

Eu și Felicity am intrat în vilă, iar Marco ne-a lăsat bagajele pe podea și a pus cheile pe măsuta de lângă intrare.

- Vi le las aici, îi spuse lui Luc. Vrei să merg cu tine?

- Nu. Sunt bine, răspuse Luc cu glas scăzut. Mă descurc.

- Chiar nu cred că este bine să te duci acolo de unul singur.

„Acolo“ însemna acasă la părinții lui Luc. Am lăsat baltă nostalgia și m-am întors spre ei doi, decisă să fiu factorul de calm de care știam că Luc avea nevoie.

- Nu se va duce singur. Merg cu el.

- Bravo! exclamă Felicity.

Marco păru că se relaxează, dar Luc îmi aruncă o privire severă, dezaprobatore.

- Nu-i o idee bună, fu replica lui.

Am refuzat să mă las zguduită de faptul că era prima privire pe care mi-o arunca de când îi spusese despre Gio. M-am îndreptat de spate și m-am apropiat de el și de Marco.

- Ghinion. Sunt soția ta. La bine și la rău, mai știi? deci vin cu tine.

- *Cristo santo!* Bagă-i tu mințile în cap, te rog! îi ceru Luc lui Marco.

- Îmi pare rău, se apără acesta. Sunt de partea ei.

- Nu e o idee bună. Nu e în siguranță, oftă Luc.

- Ba e, îi spuse Marco, bătându-l pe umăr. Prezența ta îi dă siguranță. Nu te mai contrazice cu femeia. Acceptă că are dreptate. N-ai să câștigi bătaia asta și n-ai să te duci acolo singur. Cu cât vei înțelege mai repede că femeia ta are mereu dreptate, cu atât mai simplă îți va fi existența. Probabil ar trebui să conduci tu până acolo, adăugă Marco, privindu-mă.

- Sunt capabil să conduc o afurită de mașină! izbucni Luc. Nu sunt invalid!

- Deloc. Dar ești un butoi pe pulbere, mormăi Felicity.

Marco rânji și mi se adresă din nou:

- Dă-i câteva înghițituri de Macallan înainte să plecați. O să-l liniștească.

Luc se încruntă și-și puse mâinile în șold.

- Sunt chiar aici. Aud tot ce spuneți, chiar dacă vă purtați ca și cum n-aș fi de față.

Marco părea încântat de turnura discuției.

- Ți-ai revenit. Redevii nesuferitul încăpățânat din-totdeauna. Cred că e din nou el însuși, Fee, nu crezi?

- Cred că s-ar putea să ai dreptate.

Felicity veni lângă ușa, unde stătea Marco, și-l prinse de talie.

- Fii drăguț cu frumoasa ta nevastă. Nici ea nu-și dorește să fie aici, la fel cum nu-ți dorești nici tu. Și, ca să fim înțeleși, noi, femeile, avem întotdeauna dreptate.

Plecară și închiseră ușa după ei. Abia atunci Luc mă privi din nou. Expresia nu îi mai era la fel de dură, dar nici prietenoasă.

- Tot cred că nu ar trebui să vii cu mine.

- Știu.

Dar nici într-o mie de ani nu aveam de gând să îl las să se ducă singur. M-am apropiat la câțiva centimetri de el.

- Dar tot vin cu tine.

- Natalie... începu Luc, închizând ochii și inspirând adânc. Nu știu cum voi reacționa când o să dau ochii cu ei.

- Tocmai de-asta nu te las să te duci singur, i-am răspuns, cuprinzându-i mijlocul cu brațele și lipindu-mi obrazul de pieptul lui. Ai nevoie de mine acolo, chiar dacă nu vrei să recunoști. Iar eu simt că trebuie să fiu acolo ca să te știu în siguranță.

Rămase nemișcat câteva clipe, apoi oftă și mă cuprinse cu brațele. Mă ținea strâns, iar căldura și aroma lui mă învăluiau. Inima începu să-mi bată mai repede, ca de fiecare data când mă simțeam împresurată de dragostea lui.

- Nu mă poți proteja de ei, îmi șopti, cu fața cufundată în părul meu.

- Și, totuși, am s-o fac.

L-am strâns mai tare și am închis ochii, căci simțeam că-mi dau lacrimile.

- Ei nu te pot avea. Ești al meu. Ești numai al meu, Luc. Am să mă asigur că mesajul ajunge la ei și că e bine înțeles.

Se aplecă ușor și mă strânse și mai tare în brațe.

- *Non lasciarmi mai.*

M-am agățat de el. Nu eram sigură ce-mi spusese, dar nici nu aveam nevoie de cuvinte ca să-mi dau seama ce simțea. Simțea exact ce simțeam și eu – că împreună formam un tot și că eram imposibil de zdrobit. Am strâns pleoapele și m-am rugat ca și după acea seară să simtă la fel.

Am știut că fusese o greșeală. Am știut-o din clipa în care am intrat pe proprietatea Salvatici, undeva pe dealurile unduioase de lângă Florența. Ar fi trebuit să-l iau pe Luc și să fugim. Nu să ne întoarcem acolo. În minte reîncepură să-mi apară imagini de la acel ritual depravat la care asistasem în pădure ultima dată când fusesem acolo. Iar acele imagini se amestecau cu amintirile de la cumplitul ritual în care îl violaseră și îl torturaseră pe soțul meu.

Luc îmi puse mâna pe coapsă, mângâindu-mă ușor. Senzația mă smulse în transa în care intrasem. Am clipit des și mi-am dat seama că oprisem mașina în mijlocul aleii. L-am privit pe Luc. Aveam gura uscată, simțeam că-mi vâjâie capul și că mii de gânduri, scenariii și opțiuni mi se învâlmășesc în minte. Dar atât instinctul, cât și rațiunea îmi spuneau că era deja prea târziu să dau înapoi și să fugim.

- E în regulă, îmi spuse.

Vocea îi era calmă. Pentru cineva gata să explodeze, părea surprinzător de calm. Mult mai calm ca mine.

- Marco avea dreptate. Ești în siguranță.

Nu pentru mine îmi făceam griji. Îmi strânse ușor coapsa.

- N-o să se întâmple nimic rău aici în seara asta, *angioletto*. O să mă ocup personal.

Nu știam ce voia să spună. Și nu voiam să întreb. Voiam doar să fug.

- Luc...

Din spate se auzi un claxon. Am tresărit și m-am uitat în oglinda retrovizoare. Luc se răsuci în scaun și privi în spate.

- Merda! mormăi el. S-a dus elementul-surpriză. Trage pe dreapta ca să îi faci loc.

Inima îmi bubuia în piept. Nu-mi era clar cui anume să îi fac loc, dar am făcut ce-mi spusese Luc și am tras Mercedesul pe dreapta pentru ca mașina din spatele nostru să poată trece. Când Lamborghiniul roșu ajunsese în dreptul nostru, m-am întors să văd cine era la volan. Am regretat imediat. Pe scaunul pasagerului stătea o blondă, iar la volan l-am zărit pe Gio, cu fața luminată de un zâmbet diavolesc pe care îl recunoșteam de la nefericita noastră întâlnire romantică la New York. Doar la vederea lui, gustul amar de bilă îmi năvălea din nou în gât.

Zâmbetul i se lărgi, transformându-se într-un rânjet de bestie gata de atac, apoi Gio apăsă pe accelerație și trecu în viteză pe lângă noi, urcând dealul din fața noastră și lăsând în urmă o perdea de praf și pietriș.

Blonda nu ne aruncase nici măcar o privire.

L-am privit de Luc. Avea fălcile încleștate și privea mașina lui Gio dispărând în întuneric.

- Nu te dezlipi de mine, pentru orice eventualitate. Chiar dacă a adus-o pe târfulița aia, tot n-am încredere în porca puttana ăsta.

Nici eu nu aveam încredere în Gio. Cu sau fără o femeie care să-i distragă atenția. Și nu aveam de gând să-l scap pe Luc din ochi.

Știam că nu mai puteam fugi de-acum, așa că am călcat accelerația și am demarat. Farurile luminau serpentinele, iar copaci înalți mărgineau drumul. Dură parcă o veșnicie până ajunserăm în vârful dealului unde se afla castelul Salvatici, veghind parcă asupra Florenței din cel mai înalt punct din zonă. Mă îngrozea necunoscutul, gândul că nu știam ce ne așteaptă acolo.

Când am ajuns, Giovanni o ajuta pe blondă să coboare din mașina lui sport. Am înconjurat fântâna arteziană intens luminată și am parcat. Mi s-a strâns stomacul când l-am privit stând pe aleea circulară, aproape de treptele din dreptul intrării în castel. Nu-l văzusem prea bine în bezna ce învăluisse întâlnirea noastră din Edinburgh, dar arăta exact cum mi-l aminteam. Păr negru, ondulat, ce-i ajungea până la umeri, ten măsliniu, ochi de un albastru-deschis și un trup muscular, bine lucrat. Era la fel de înalt și de lat în umeri ca Luc, dar nu la fel de chipeș. În acea seară purta un costum elegant cu cămașă albă, deschisă cât să i se vadă părul de pe piept, lucru care nu mă mai impresiona absolut deloc. Doar îmi amintea că aveam de-a face cu un prădător. Un prădător josnic, ticălos, căruia îi plăcea să rănească și să ucidă femei nevinovate. Femei ca Elena, prietena mea de mult pierdută.

Deja clocoteam de furie. Iar furia îmi dădea putere. M-am întins să deschid portiera, dar Luc m-a oprit.

- Stai.

M-am întors înspre el și brusc mi-am dat seama că probabil era și mai panicat decât mine. Dar când privirile ni se întâlniră am văzut că nu era nici pe departe în pragul unei căderi nervoase. Era concentrat, iar în ochii lui în care mocnea mereu furtuna se vedea o strălucire oțelită, periculoasă. O singură dată mai văzusem acea privire - în spatele măștii de la balul mascat din New York, când fusese cu ochii pe mine și pe Gio. Eram deja în alertă.

- Ce este? am întrebat.

- Trebuie să știe clar cum stau lucrurile.

Nu înțelegeam la ce se referea. În acea clipă, Luc își înfipse degetele în părul meu, mă trase spre el și-mi devoră gura cu un sărut pasional care îmi transmise fiori din cap până în picioare. Când buzele i se desprinseră de ale mele, deja nu mai aveam aer. Și, în același timp, îmi doream dureros de intens să mă sărute din nou

pentru că în acele clipe nimic nu mai contase în afară de mine și de el.

- Ne-am atins scopul, comentă el, pregătindu-se să deschidă portiera. Haide.

Aveam mintea în ceață, dar am reușit cumva să cobor din mașină. Ba chiar mi-am amintit să-mi iau cardiganul și geanta. Aerul nopții era mult mai cald și mai blând în Toscana decât în Scoția, dar tot îmi era rece. Simțeam răcoarea în oase. Și îmi era o frică de moarte de ce avea să se întâmple în acea noapte.

Mi-am pus geanta pe umăr, am ocolit mașina și l-am luat de mână pe Luc. Giovanni și fata blondă nu se vedeau nicăieri. Am urcat singuri treptele castelului, îndreptându-ne spre ușa dublă de la intrare.

L-am privit scurt pe Luc. Purta costum și cămașă gri cu primii doi nasturi descheiați, care se asorta de minune cu ochii lui. Peste costum purta o haină subțire care costase, probabil, o avere.

Oamenii lui Marco ne garnisiseră dulapurile cu haine, și îmi plăcea tot ce aleseseră pentru noi, dar de-abia așteptam să ne întoarcem la vilă ca să-i smulg hainele de pe el și să îi arăt cât de serios vorbeam când îi spuneam că e doar al meu.

- Te iubesc, i-am spus când am ajuns în dreptul ușii.

Se opri și se uită la mine, și în acel moment am simțit unda de stres și nervozitate din privirea lui intensă și mândră. Îmi strânse mâna.

- Și eu te iubesc.

Atât. Fără să adauge ceva, fără să mă îmbrățișeze sau să facă orice alt gest prin care să-mi dea curaj și să mă asigure că totul va fi bine. Intră în vechiul castel în care îmi jurasem să nu mai pun vreodată piciorul și mă trase după el. Amândoi ne-am oprit brusc. Am făcut ochii mari recunoscându-l pe tatăl lui Luc, Marele Duce al Casei Salvatici. Ne aștepta în holul uriaș, cu brațele încrucișate la piept, iar în ochii lui gri se citea dezgustul. Acei ochi erau copia la indigo a ochilor lui Luc. Și îmi cunoșteau cel mai mare păcat.

capitolul 13

Luc

De ani buni îmi uram tatăl. Dar în momentul în care am intrat în casa unde am copilărit și m-am uitat la el, mi-am dat seama că ura pe care o simțisem până atunci era nimic în comparație cu repulsia profundă ce fierbea în mine în acele momente. Motivele nu aveau legătură cu ce îl lăsase pe Grande Cavaliere să îmi facă. Nici cu faptul că își dăduse girul. Puteam îndura orice mi-ar fi făcut. Însă îl detestam pentru că o obligase pe Natalie să asiste la întregul ritual.

Iar în acea clipă, când furia se dezlănțui în mine și mă cuprinse la o tornadă, am știut că o să-l omor. Nu eram sigur când, nu eram sigur cum, dar știam, știam în adâncul sufletului că într-o bună zi, nu foarte îndepărtată, chipul meu va fi ultimul lucru pe care îl vedea înainte să închidă ochii pentru totdeauna.

Iar în acel moment n-am să simt decât ușurare și satisfacție. Am să mă simt răzbunat.

- Văd că te-ai întors, în sfârșit, catadicsi să îmi spună, vorbindu-mi din vârful buzelor, de parcă aș fi fost unul dintre țărani de pe moșia lui. Din ce observ, Scoția nu ți-a priit.

O privi pe Natalie, dar nu catadicsi să o salute.

- E gata cina, ne mai aruncă, întorcându-se cu spatele. „Îmi bag picioarele-n ea de cină!“

- Nu rămânem la cină. Am venit doar să îl vedem pe Dante.

Tatăl meu se opri și se întoarse brusc spre mine, fixându-mă cu o privire de gheață.

- Dante? Lașul ăla nu s-a mai arătat la față de săptă-mâni bune. Un *stronzo*¹!

Am simțit-o pe Natalie crispându-se, iar mâna pe care i-o țineam într-a mea se umezi. Natalie încercă să mă

¹ Dobitoc (în limba italiană, în original)

tragă înapoi, dar nu m-am lăsat și i-am aruncat tatălui meu o privire cruntă.

- Cum adică Dante nu-i aici?

- Ai surzit de la bătaia pe care-ai încasat-o? Nu e aici. Dacă ar fi, laș biciui cu mâna mea.

Trupul mi se încordă atât de tare că am crezut că haina îmi va plesni la cusături. Eram atât de furios că aproape dădeam pe-afară.

- *Figlio di puttana* Giovanni!

Am strâns-o și mai tare de mână pe Natalie și i-am întors spatele tatălui meu.

- Nu știi ce mormăi acolo și nici nu mă interesează. Avem lucruri importante de discutat la cină. Restul familiei ne așteaptă.

În acel moment am avut două revelații. Nu Giovanni scornise acea minciună, ci tatăl meu. El îl trimisese pe Giovanni în Scoția ca să-mi transmită mesajul, știind că doar așa sunt șanse să mă aducă înapoi.

- *Porca puttana!* am șoptit făcând eforturi să-mi țin furia în frâu, căci mă simțeam ca o oală sub presiune.

- Luc!

Natalie îmi tăie calea și se așează între mine și ușa pe care eram la un pas să ies. Voiam să scap cât mai repede din casa aia dementă.

- Poate ar fi mai bine să rămânem, spuse ea, punându-și mâinile pe pieptul meu.

- Pentru ce?

- Pentru cină. E doar o cină, Luc, adăugă ea, împingându-mă, căci văzuse în ochii mei groaza, văzuse că voiam să fug cât mai repede de acolo.

Nu-mi venea să cred că îmi propunea să stau în aceeași cameră cu acei indivizi. Ba să și cinez în compania lor.

N-am apucat să-mi smulg mâna dintr-a ei și să-i spun exact ce gândeam pentru că din spate se auziră pași și apoi o voce încântată pe care o recunoșteam prea bine.

- Luc! Natalie! strigă sora mea, Ariana.

Se aruncă în brațele noastre, aproape chiuind de bucurie, îmbrățișându-ne, vorbind fără încetare, povestindu-ne ce dor îi fusese de noi.

Natalie mă privi în timp ce vocea surorii mele continuă să umple holul. Înțelegeam ce voia să-mi spună doar uitându-mă în ochii ei albaștri. Ariana n-avea habar de ce ne făcuseră părinții noștri. Era singurul om bun din toată familia, iar dacă aveam să ies pe ușă ca o furtună, ar fi simțit că ceva era în neregulă.

Avea doar 22 de ani. Era tânără și nevinovată, dar încăpățânată și ambițioasă, la fel ca Natalie. Urma să sape după informații până avea să afle adevărul. Iar când ar fi aflat despre ororile casei, s-ar fi pus singură în pericol, pentru că oricine afla prea mult ajungea să fie vulnerabil.

Mi-am încheștat fălcile atât de tare că m-am temut să o să se fisureze. Nu voiam să rămân. Nu voiam să am de-a face cu părinții mei sau cu Giovanni. Dar nu puteam s-o pun pe Ariana în primejdie. Când termină cu efuziunile, sora mea ridică privirea înspre mine.

- Rămâneți la cină, da?

Natalie se uită fix la mine și mă imploră mut să spun „da”.

- Cred că da, am răspuns încruntat.

- Ce bine!

Ariana sări în sus de bucurie, la propriu. Mă luă apoi de mână și mă trase spre sufragerie.

- Vreau să-mi povestești tot ce e de povestit despre Scoția. Pun pariu că v-ați distrat de minune.

Natalie ne urma îndeaproape. Am privit-o peste umăr. Purta o bluză roșie, fără mâneci, pantaloni negri și pantofi cu toc, iar la piept își strângea puloverul pe care îl luase în ultima clipă din mașină. Părea ușurată că nu mă apucasem să fac o scenă, dar privirea ei exprima și altceva. Dispreț amestecat cu altceva, cu o emoție pe care n-o puteam identifica. Știam că era agitată și că nici ea nu-și dorea câtuși de puțin să fie acolo, dar acea

emoție incertă mă puse pe jar și, brusc, îmi trezi sentimentul că Natalie îmi ascundea ceva. Și ceva îmi spunea că ceea ce-mi ascundea pălea în comparație cu lucrurile prin care trecuserăm deja.

Cina fu o tortură. Poate nu chiar ca 13 lovituri de bici cu sârmă ghimpată, dar pe-aproape. Când ultimul fel de mâncare fu luat de pe masă, mai aveam un pic și răsturnam masa, înjunghiind apoi pe toată lumea, inclusiv pe nevastă-mea. Natalie răsese la un comentariu de-al tatălui meu, apoi îi zâmbise și îi mulțumise pentru ceva lui Rosabel, bucătăreasa Casei Salvatici de când eram eu mic. Ba chiar îi spusese mamei că cina fusese excelentă.

- Mă bucur că ți-a plăcut, răspunsese mama cu un aer mândru, de parcă ar fi depus fie și cel mai mic efort în pregătirea mesei. Când mi-a spus Giovanni că vă întoarceți, Ariana a insistat să organizăm un ospăț.

- A fost cina perfectă. Nu se compară mâncarea de aici cu cea din Scoția. Nu-i așa, Luc? mă întrebă, ducând la buze cana cu cappuccino.

Am mijit ochii, privind-o cu atenție. Nu înțelegeam ce dracu' avea de gând. Toată seara fusese vorbăreată. de-a dreptul sociabilă, așa zice. Răsese la glumele tatălui meu, o complimentase pe mama, ba chiar aproape flirtase cu Giovanni. Cu toate că-și adusese o târfuliță cu care eram convins că se juca pe sub masă, acesta îi aruncase lui Natalie priviri pline de dorință. I-aș fi tras câte un pumn pentru fiecare otheadă. Dar ei nici că-i păsase, chiar dacă era vorba despre individul care o drogase și voise să o violeze pe când era la New York. Și care probabil că îi omorâse prietena. Iar culmea-culmilor fusese că nevastă-mea, care în ultimele săptămâni fusese într-un stres și o stare emoțională atât de fragilă că abia putuse mânca, de data asta aproape că devorase tot din fardurie. Fiecare fel de mâncare. În Scoția plimba duminică de colo-colo, de parcă i se făcea rău doar văzând

mâncarea, se purtase la cina cu ai mei ca și cum nimic din ce-mi aminteam nu s-ar fi întâmplat.

Mama, care ultima dată când fusesem acasă îi spusese târfă lui Natalie, se încruntă la mine, făcându-mi observație că nu îi răspund soției mele. Ridicând ceașca de cafea, fără să schițeze măcar un gest de mulțumire către Rosabel, care i-o așezase în față, spuse:

- Văd că te-ai obișnuit în sfârșit și cu cinele târzii ca la noi, în Europa.

- Așa e, răspunse Natalie. M-am obișnuit și am acceptat multe lucruri pe care nu le acceptam înainte, Probabil aveam nevoie doar de timp.

- Hm!

Mama sorbi din cafea cu un zâmbet satisfăcut. Îi aruncă o privire tatălui meu, care stătea la celălalt capăt al mesei.

- Se pare că luna de miere în care am decis să îi trimitem a fost o decizie bună, îi spuse ea.

Am simțit o undă de șoc. M-am uitat la Natalie, dar ea nu trădă nici o reacție la bomba pe care mama tocmai o aruncase. Mai că nu anunțase de față cu toată lumea că fusese o idee strașnică să pună să fiu bătut și violat, iar soția mea să asiste la întreg spectacolul sordid.

- Așa se pare, fu de acord și tata.

Natalie nu avu nici de data asta vreo reacție.

- Tu și *papa* i-ați trimis în Scoția în luna de miere? întrebă Ariana. N-am știut. Ce drăguț!

Nu mai puteam îndura farsa la care asistam, așa că m-am ridicat de la masă.

- Mă duc să iau un pic de aer.

Natalie mă privi, dar expresia de îngrijorare din ochii ei nu făcu decât să îmi sporească senzația de dezgust.

- N-ai mâncat încă desertul, Luciano! spuse mama.

- Cel făcut de Rosabel? Care a făcut, de fapt, tot ce s-a servit la masă?

Mama tăcu și strânse buzele într-o grimasă nemulțumită. Mi-am aruncat șervetul pe masă și m-am uitat fix la soția mea.

- Mi-a pieri pofta de mâncare.

- Luc! strigă Ariana. Stai un...

- Lasă-l să plece! izbucni tata. Nu văd de ce i-am permite să distrugă încă o cină în familie. Povestește-ne cum a fost în Scoția, Natalie.

Nu mai puteam respira. Mi-am deschis încă un nasture la cămașă, am ieșit pe balcon și am tras în piept aerul răcoros al serii. La poalele dealului cufundat în beznă scânteiau luminile caselor din micile sate împrăștiate în acea zonă rurală, dar singura imagine din fața ochilor era cea a lui Natalie făcând frumos în prezența părinților mei de parcă erau vechi prieteni, apoi stând lângă ei și urmărind acel ritual nenorocit.

Am strâns în mâini balustrada de piatră și am plecat capul. Încercam să mă concentrez asupra tehnicilor de respirație învățate de la Abigail ca să mă controlez și să nu alunec iar pe panta amintirilor. Am auzit pași în spatele meu și am ridicat capul. Eram gata să mă întorc, convins că Natalie venise să vadă cum mă simt. Atunci am auzit vocea alunecoasă a lui Gio.

- Fratele meu mai mare, căsătorit. Nu credeam c-o să apuc ziua asta.

Am simțit cum fiecare mușchi din corp îmi devine rigid. M-am crispat tot. Încet, poate un pic amenințător, m-am întors înspre el. Stătea rezemat de o coloană, cu mâinile în buzunarele pantalonilor. Poziția îi era relaxată, dar îi cunoșteam prea bine focul din priviri. Și știam exact ce însemna - că aștepta să fac eu prima mișcare. Nu aveam însă de gând să-i dau satisfacție.

- Trebuia să te ocupi de revistă. De Covet. Credeam că ești în delegație.

- Agenda mea a suferit mici modificări. Și poate n-ai aflat: nu mai ești șef peste revistă. Tata l-a numit președinte executiv pe Ilario Lorenzo. S-o fi gândit că ești prea ocupat cu dragostea ca să îți mai rămână și timp pentru afaceri.

Știam că nu mințea. Încă nu discutasem afaceri cu tata, dar știam că Lorenzo vâna de multă vreme postul

Am apucat cu putere balustrada, privind întinderea întunecată de dedesubt, reluându-mi exercițiile de respirație care făceau fix degeaba și nu mă ajutau deloc să mă liniștesc.

Natalie nu s-ar apropia niciodată de Giovanni. După înțelegerea la care căzusem cu ai mei, era în siguranță acolo, în casă, alături de ei. Iar Giovanni nu ar întinde niciodată coarda cât să mă facă să trec de orice limite, câtă vreme Ariana era de față. Instinctul îmi spunea să intru și să văd cu ochii mei ce se întâmpla în sufragerie, dar eram încă cumplit de furios și nu voiam să-mi sară tandăra în fața părinților mei.

Și în nici un caz nu voiam să mă dezlănțui asupra singurei persoane care se presupunea că e de partea mea, dar care de-acum părea că fraternizează cu dușmanii mei.

capitolul 14

Natalie

Luc încă nu se întorsese și, cu fiecare minut care se scurgea, stresul îmi afecta din ce în ce mai mult capacitatea de a ține în stomac toate felurile de mâncare pe care mă chinuisem să le înghit la cină. Când Giovanni ieși din cameră, nu m-am mai putut abține. Mi-am pus șervetul pe masă, lângă farfuria pentru desert, și i-am aruncat mamei lui Luc un zâmbet care mă făcu să vreau să vomit.

- Mă scuzați un pic, trebuie să ajung la toaletă.

- Sigur.

Femeia vorbea puțin, dar politicoasă. Am ieșit din sufragerie pe hol, căutându-l pe Luc. Mă temeam că dacă aș mai rămâne la masă îi voi scoate ochii. Când ne așezaserăm la masă, mama lui fusese rece și distantă, ca de altfel și tatăl lui. Îmi făcusem griji că urma să se producă ceva exploziv, așa că făcusem eforturi supraomenești

să îmi maschez furia și să joc rolul soției perfecte, adică exact rolul pe care voiau să-l joc. Fiecare amabilitate pe care o spuseseam îmi înfierase sufletul, dar reușisem să păstrez aparențele, cu toată nemulțumirea și nervozitatea lui Luc. Așa că trebuia să îl găsesc și să-i explic ce și de ce făcusem înainte să aibă un atac cerebral. Trebuia să dau de el înaintea lui Gio, căci mă temeam că acesta o să-i spună ceva despre întâlnirea noastră și va distruge totul.

Am privit la stânga, apoi la dreapta, dar habar nu aveam încotro mă îndreptam. Am ajuns până în curtea interioară, dar nici urmă de Luc. M-am întors în casă și am dat peste un alt coridor, dar castelul era atât de mare încât la un moment dat nu mai știam unde sunt. Am traversat o bibliotecă, apoi încă un hol lung. Iar când am dat colțul pe culoarul slab luminat, am înlemnit. O siluetă lată în umeri îmi bloca drumul. Am gemut și am făcut câțiva pași înapoi, dându-mi seama instinctiv că bărbatul brunet care îmi ținea calea nu era soțul meu.

– Hm, *bella*, făcu Giovanni, apropiindu-se și împingându-mă la perete. Bine-ar fi să încetăm să ne mai întâlnim prin locuri dintr-astea întunecate.

Inima îmi bătea cu perete. Mi-am ridicat mâinile, încercând să îl resping.

– Luc e aici.

Se sprijini de perete cu o mână și râse.

– Fratele meu e indispus momentan. Crede-mă, nu se gândește decât la el. Îmi apucă o șuviță ondulată. Uitaseam ce păr mățosos ai, *bella*.

Mi se strânse stomacul. L-am împins, dar nu l-am putut urni. Era ca din oțel.

– Nu mă atinge! i-am strigat.

Privirea i se mută de la pletele mele la ochii mei, dar nu simțeam pic de căldură în ea. Doar o strălucire răutăcioasă din care îmi dădeam seama că afrodisiacul lui era puterea și că tot ce făcea era ca să îl rănească pe Luc.

- Ce memorie scurtă ai! Îți plăcea atingerea mea, *bella*. La petrecerea din Long Island chiar tânjeai după ea. Mă implorai.

- Mă drogaseși la petrecerea aia!

- Și ți-a plăcut la nebunie, rânji el. Așa cum îți place și acum.

Își plimbă degetele pe gâtul meu, pe obraji și din nou pe gât, făcându-mi inima să bată și mai tare.

- Pun pariu că ești genul care țipă de plăcere. Pun pariu că atunci când îți dai drumul scoți fel și fel de sunete sexy...

I-am tras un genunchi între picioare, apoi un șut în tibie care îl făcu să strige de durere. Înainte să o pot lua la fugă, își infipse mâna în gâtul meu, pironindu-mă cu privirea întunecată. Apoi mă lovi cu palma peste obraz. Puțin a lipsit să mă dea cu capul de zid. Simțeam cum fața îmi ia foc. Giovanni mârâi ca o fiară și chiar înainte să se poată năpusti asupra mea și să mă trântescă la pământ, cum știam că o va face, am auzit amândoi vocea disperată a Arianei, care îi striga ceva în italiană.

Mi-am dus mâna la obrazul lovit și l-am privit pe Giovanni, care se trăsesese deja la câțiva pași de mine. Citeam în ochii lui promisiunea unei revanșe. Nu-mi adresă o vorbă. Se mulțumi să mormăie ceva înspre Ariana, apoi dispăru pe hol.

M-am lăsat la pământ. Eram în stare de șoc și nu mă mai puteam ține pe picioare. Îmi tremurau mâinile, respirația îmi era precipitată și parcă nu reușeam să trag cum trebuie aer în piept.

Ariana se lăsă în genunchi lângă mine și-mi luă mâinile într-ale ei.

- Haide. Trebuie să te aranjez înainte să te vadă cineva, îmi șopti, privind speriată în jur.

Mă ajută să mă ridic și să mă sprijin de ea.

- Te țin eu. Scările sunt într-acolo.

Nu știam unde mă ducea. Am urcat la etaj pe niște trepte de piatră, am parcurs un alt hol, de data asta mai larg și bine luminat, cu un covor roșu, bogat, apoi

am ajuns într-un dormitor mare. Mă conduse pe lângă pat pe o canapea aproape de arcada ferestrei.

- Stai aici, îmi șopti, apoi plecă din cameră.

Am privit în jur în timp ce încercam să îmi calmez bătăile inimii. În mijlocul încăperii trona un pat uriaș, aproape medieval, cu baldachin. Restul spațiului era ocupat de piese de mobilier mari și vechi. La ferestrele supradimensionate atârnav draperii roșii. Camera era mai mare și mai drăguță decât cea în care stătusem ultima oară când fusesem la castel. Mi-am dat seama instinctiv că era camera Arianei Salvatici.

Ariana se întoarse după câteva minute cu un prosop. Închise ușa, împături prosopul și se așeză lângă mine.

- Ți-am adus gheață.

Îmi duse prosopul în dreptul obrazului și-mi făcu semn să-l țin cu mâna. Am tresărit o clipă, dar apoi m-am relaxat pe măsură ce pielea mi se obișnuia cu senzația de rece.

- Mulțumesc, am murmurat.

Ariana îmi răspunse cu un zâmbet.

- Mă bucur că te-am găsit înaintea lui Luc.

Am închis ochii ca să blochez lacrimile pe care le simteam deja.

- Eu nu... Nu e ce pare.

- Ba era exact ce părea. Îl cunosc pe Giovanni. Și știa exact ce face.

Am clătinat din cap. Cum de-mi imaginasem că ar fi o idee bună să rămânem la cină?!

- El... eu... Mă podidiră lacrimile, sugrumându-mi glasul. Luc nu...

- Să nu îi spui lui Luc. Dacă îi spui, o să o ia razna și îl va ataca pe Gio. Iar atunci totul va fi fost zadarnic.

Am clipit și am privit-o fix, pentru că vorbele ei mă derutaseră.

- Ce... ce tot spui?

- Știu de înțelegerea ta cu părinții mei, Natalie.

- Cum? am întrebat șocată.

- I-am auzit vorbind despre asta într-o seară. Ei nu știau că eram în apropiere. Știu că Luc mă crede aeri-ană și își imaginează că habar n-am de ce se întâmplă, dar se înșală. Știu exact ce s-a întâmplat. Și mai știu că trebuie să se controleze, pentru că nu putem îngădui ca Giovanni să devină succesorul tatălui nostru. Știi bine că e un individ diabolic. Și știi ce-ar urma dacă ar deține controlul.

Am privit-o nedumerită. Încă nu îmi venea să cred că știa totul despre Casa ei. Luc credea că habar n-avea de nimic.

- Dacă știi de înțelegere, înseamnă că știi și despre...

- Despre ce i-au făcut? Da, răspunse, și privirea i se umplu de compasiune. Un motiv în plus să nu îi spui despre Giovanni. Deja face eforturi să nu le ia gâtul alor mei. Știm cu toții că ar merita-o, dar nu poate face așa ceva. Și nu poate nici să îl atace pe Giovanni. Luc e prea important pentru viitor.

Erau exact cuvintele pe care mi le tot spuneau Marco și Felicity. Mă revolta însă faptul că el trebuia să ducă totul, toată povara. Și uram faptul că existența mea nu făcea decât să-i îngreuneze situația. Am închis ochii, iar lacrimile au început să-mi curgă pe obraji.

- Trăiesc o minciună. Când o să afle tot ce i-am ascuns...

- Nu o să afle. Și nu, nu trăiești o minciună. Îl protejezi. Așa trebuie să privești lucrurile. Luc ar face la fel pentru tine.

Făcuse deja. Numai că nu-mi păsase că mă mințise cu scopul de a mă feri de ceva mai rău. Mă concentrasem doar asupra faptului că mă mințise.

- Sunt o persoană îngrozitoare.

- Nu-i adevărat.

Începu să mă mângâie pe spate, dar gestul ei nu reușea câtuși de puțin să mă consoleze.

- Nu ești o persoană îngrozitoare. Doar că ești prinsă într-o situație îngrozitoare. Dar va trece, îți promit. Lucrurile se vor schimba în bine.

Îmi luă prosopul cu gheață și îmi privi cu atenție obrazul.

- Nu arată prea rău. E un pic roșu, dar cu fondul de ten potrivit nici n-o să se observe. Fă un efort să nu te duci nicăieri când e Giovanni prin preajmă. El nu dă doi bani pe reguli. Nu vrea decât să-l rănească pe Luc. L-a urât mereu pentru că Luc e moștenitorul, nu el. Vrea să conducă. Și ar fi perfect pentru el dacă Luc l-ar ataca, dacă ar încerca să îl omoare și Casa ar avea astfel scuza perfectă să se lepede definitiv de Luc. Trebuie să ai grijă ca așa ceva să nu se întâmple.

Am înghițit cu greu. Tocmai din acest motiv îl adusesem aici pe Luc, deși instinctul îmi spusese să îl iau de mână și să fugim în lume.

- E furios acum. E furios pe mine. Crede că l-am trădat prin faptul că am vrut să fie liniște și pace la masă.

- O să-i treacă.

- Are un temperament foarte iute, am răspuns, închi-zând ochii.

- Mă tem că trage din familie. Dar te iubește, Natalie. Am văzut cât de mult te iubește. Ce simte pentru tine e mai puternic decât impulsivitatea lui. Numai uită-te la câte ați depășit deja împreună.

Nu eram la fel de sigură. Da, eram trecuți prin multe în scurta noastră relație, dar momentele de agonie fuseseră mai multe decât cele fericite. La un moment dat va vedea asta și va decide că relația noastră necesită prea mult efort. Iar atunci îmi va zdrobi inima definitiv.

Ariana se ridică.

- Aduc acum niște fond de ten ca să acoperim urma. Până mâine vei fi ca nouă.

Mi-am pus din nou gheața pe obraz, am închis ochii și m-am rugat să aibă dreptate. Pentru că nu eram sigură câtă suferință mai puteam să îndur.

Luc se plimba de colo-colo în holul de la intrare, așteptându-mă, când am coborât cu Ariana, jumătate de oră mai târziu. Giovanni și blonda lui pleaseră deja,

iar părinții lui Luc se retrăseseră la culcare. Mi-am dat seama dintr-o privire, văzând umerii și obrazul crispat al lui Luc, că nu era deloc încântat că dispărusem. Mi-o confirmă scurta conversație pe care o avu cu Ariana, în italiană.

Ea aproape că-i scuiptase ceva care îl crispase și mai tare și-l făcuse să își mijească ochii amenințător. Nu răspunsese, ci se dusesse la ușă, o deschisese și ieșise în aerul răcoros al nopții.

Nu știam ce-și spusese, dar fata îmi era tot mai simpatcă. Se încruntă, mă privi și dădu ochii peste cap.

- *Stronzo!* Apoi mă îmbrățișă. Să nu-l lași să facă pe șeful cu tine. Are dispoziția aia de nesimțit.

Am răs și am luat-o în brațe.

- N-o să îl las. Mulțumesc mult pentru ajutor.

- Îmi pare rău că a fost nevoie. Mă luă de umeri și mă privi în ochi. Amintește-ți ce ți-am spus. Nu-l lăsa să li se ofere pe tavă.

- N-o să îl las, am oftat.

Îmi zâmbi și mă lăsă să plec. Când am ajuns pe scările din dreptul ușii m-am gândit că Ariana era incredibil de puternică. Luc o considera o copilă care avea nevoie de protecție, însă Ariana Salvatici era o forță imposibil de ignorat.

Luc mă aștepta la mașină, cu portiera deschisă. Nu îmi aruncă nici o privire. Îmi dădeam seama din postura lui cât era de supărat. Avea tot dreptul, mi-am spus urcând în mașină și lăsându-l să închidă portiera.

Dacă aș fi fost în locul lui și-l vedeam schimbând amabilități la cină cu familia care dăduse ordin să fiu violată, și eu aș fi fost supărată.

Luc urcă la volan, porni mașina și demară în trombă, iar eu am început să mă gândesc la un subiect de discuție care să mai reducă din tensiune.

După 45 de minute eram deja pe proprietatea lui Marco și tot nu găsisem nimic de spus, nimic care să sune cât de cât normal. Luc nu scosese un sunet tot drumul, și îmi era aproape teamă să deschid subiectul cinei.

Parcă în fața casei de oaspeți și opri motorul. Rămase apoi nemișcat. Nu deschise portiera și, la rândul meu, n-am încercat să mă mișc. Am stat așa, în tăcere, câteva secunde, uitându-ne amândoi la lumina farurilor, eu cu mâna încleștată pe geantă, el strângând în disperare volanul.

Într-un final, el vorbi primul:

- Ce mama dracului a fost asta?

Rahat! M-am întors spre el. Voiam să îl fac să înțeleagă.

- Luc, știi că ești furios.

- Normal că sunt! *Porca puttana!* Chiar sunt! Doar eu îmi amintesc ce ne-au făcut infecții ăia demenți?

- Nu! Simțeam cum mă cuprinde panica. Nu am uitat. Doar încercam să îmbunătățesc situația.

- Nu ai cum. Niciodată. Cu ei, e imposibil! Și nici nu e treaba ta să încerci! *Porca troia!* Nu te mai băga în treburile familiei mele, Natalie, altfel...

- Altfel ce? Ce-o să faci?

Știam că suferă, dar chiar și așa, temperamental meu nu putea îndura atitudinea lui. Habar nu avea prin ce trecusem în urmă cu câteva ore. Era atât de absorbit de filmele din capul lui și de ceea ce ne făcuseră ai lui încât nu vedea că încercam să îl ajut.

- Eu sunt familia ta, Luc! Nu ei. Eu sunt cea care te iubește, nu ei! Îi doare-n fund de tine, și știi asta. Așa că nu îndrăzni să-mi spui să nu mă bag în treburile familiei tale, pentru că eu sunt singura familie de care ar trebui să-ți mai pese! Și dacă încă n-ai înțeles asta, eu nu mai mișc un deget ca să-ți explic.

Am deschis portiera și am ieșit, trântind-o. Apoi am urcat scările aproape în fugă și am intrat în vilă fără să mă uit înapoi. Evident că am trânti și ușa de la intrare. Apoi se lăsă liniștea. Inima îmi bătea nebunește, și m-am oprit în dreptul intrării, așteptându-l să vină după mine. Dar n-am auzit nici un sunet. Nici un pas.

Am auzit în schimb zgomotul motorului mașinii și scrâșnetul pneurilor. Luc pleca valvârtej. În acea clipă, toată forța și energia m-au părăsit. M-am lăsat să cad la podea și nu mi-am mai putut stăpâni lacrimile. Îmi curgeau șiroaie pe obraji, iar eu stăteam inertă, tremurând din tot corpul.

Probabil aș fi rămas acolo, plângându-mi de milă, dar când m-am gândit la tot ce se întâmplase și la cum aveam să înrăutățesc și mai mult lucrurile între mine și Luc mi s-a întors stomacul pe dos. Tot ce mâncasem amenința să dea pe-afară. Abia am ajuns la baie când inevitabilul se produse. Câteva minute mai târziu, eram complet sleită. Stoarsă de puteri. M-am ridicat anevoie de pe pardoseala băii, mi-am dat cu apă pe față și m-am spălat pe dinți. Apoi m-am dus în dormitor, m-am dezbrăcat în beznă și am tras pe mine un tricou și niște colanți. Nu-mi doream decât să mă prăbușesc în pat și să alunec în uitare. Numai că, înainte să apuc, am auzit bătăi în ușă. Am înlemnit, iar inima a început să-mi bată rapid. Mă temeam că ar putea fi Gio, decis să încheie socotelile începute în Scoția.

Bătăile continuau cu insistență. Deodată am auzit vocea lui Marco.

- Natalie! Știi că ești în casă. Te-am văzut când ai intrat. Deschide naibii ușa!

M-am relaxat un pic și am închis ochii, cuprinsă de un sentiment de ușurare. Marco voia probabil să știe cum decursese cina. N-aveam nici un chef să îi povestesc, dar știam că nu se va lăsa și va insista până aveam să-i deschid. Nu aveam cum să-l ignor.

- Stai un pic! am strigat.

Mi-am trecut degetele prin păr, mi-am șters urmele de lacrimi de pe obraji și am ieșit din dormitor. Apoi am tras adânc aer în piept și am deschis ușa.

Marco era singur. O singură dată mă privi și ochii începură să arunce flăcări.

- *Figlio di puttana!* A dat în tine? O să-l omor cu mâna mea! Nenorocitul dracului!

- Nu!

O, Doamne... L-am prins pe Marco înainte să o ia din loc în urmărirea lui Luc și l-am tras înăuntru.

- Nu. Nu Luc a dat în mine.

- Atunci cine? Și să nu încerci să-mi bagi pe gât niște scuze stupide, pentru că știu cum arată o femeie bătută.

Am închis ușa și am lăsat privirea în jos. Nu voiam să-i spun adevărul.

- Natalie! Îmi ridică bărbia cu blândețe, deși ochii îi scăpărau. Spune-mi cine te-a lovit.

- Giovanni.

O undă de teamă îi cuprinse chipul.

- Și Luc s-a dus după el? L-am văzut plecând de-aici ca nebunul, de parcă...

- Nu. Luc nu știe. Nici măcar... nici n-a observat.

- N-a observat?!

Marcă îmi ridică din nou bărbia, privindu-mă în lumină.

- Obrazul drept îți e roșu tot!

- M-a ajutat Ariana. A mascat urmele cu fond de ten. Dar l-am spălat când am ajuns aici.

M-am îndepărtat un pic de el, pentru că nu suportam să fiu studiată.

- Luc nu era de față când Giovanni m-a prins la înghesuială, și nu vreau să îi sufli o vorbă! Of, Marco, a fost oribil! am oftat, lăsându-mă să cad pe canapea.

Știam că ardea să se ducă după Luc. Totuși, rămase cu mine și se așeză pe fotoliul de lângă canapea.

- Povestește-mi.

I-am spus totul. Tot ce se întâmplase la cină. I-am povestit inclusiv despre ziua în care Gio și Bonello mă atacaseră în Edinburgh. Era prima oară când afla tot ce se petrecuse, căci nu avuseserăm până atunci timp să stăm de vorbă între patru ochi.

- *Mio Dio!* exclamă el, punându-și mâinile în cap. Îmi pare atât de rău, Natalie... Habar n-am avut!

- E în regulă. Sunt bine.

Am spus-o cât am putut de convingător. Îmi doream nespus să mă creadă. Să mă cred și eu.

- Pot să fac față, am continuat. Doar că îmi fac griji pentru Luc. Seara asta a fost... solicitantă. Grea.

- Știi. Dar ai făcut ce trebuia.

Am oftat și mi-am atins obrazul lovit.

- Nu simt că am făcut ce trebuie. Simt că, din contră, tot ce fac înrăutățește lucrurile. Luc...

- Luc e un *stronzo*.

- Asta ce înseamnă?

- Un cretin. Un dobitoc.

- Așa zicea și Ariana! am zâmbit eu.

- Fată deșteaptă.

Chiar era. Mai deșteaptă decât o credea Luc.

- Îmi fac griji pentru el, Marco. Nu știi unde s-a dus. Nu gândește limpede după tot ce s-a întâmplat în seara asta. Și... nici n-am fost prea amabilă cu el în mașină, când s-a înfuriat pe mine.

- I-ai zis vreo două, așa-i?

- Da. Trebuia să-mi țin gura...

Mă năpădeau din nou lacrimile.

- Nu-i adevărat. Luc nu a reacționat niciodată bine la cocoloșeală, după cum bine știi. Are nevoie de dragoste dură.

Știam asta foarte bine. Doar că îmi era teamă ca nu cumva dragostea mea dură să-l fi împins, în seara asta, dincolo de limită. Marco se ridică.

- Cred că știu unde s-a dus. O să am grijă să se întoarcă acasă întreg.

- Mulțumesc.

M-am ridicat de pe canapea și l-am condus la ușă.

- Nu știu ce m-aș face fără tine și Felicity. Amândoi ne-ați ajutat atât de mult... Iar eu...

- Nu trebuie să-mi mulțumești.

- Ba da. Ești singurul care crede cu adevărat în Luc.

- Nu e adevărat. Și tu crezi. Și Felicity crede. La fel și sute de alți oameni, numai că Luc n-a vrut să vadă asta. Voi doi nu sunteți singuri. Știu că așa a părut până

acum, dar să știi că nu așa stau lucrurile cu adevărat. Și nici nu va fi mereu așa. Nu vom îngădui.

Nu reușeam să vorbesc, așa că m-am mulțumit să dau din cap. Marco ieși și se pierdu în bezna de afară. Am închis ușa și m-am așezat la loc pe canapea.

Trupul îmi era stors, dar mintea îmi lucra frenetic. Mi se învălmășeau în cap gânduri și amintiri pe care nu le puteam ignora. Am tras o pătură pe mine și m-am ghemuit pe-o parte. Îmi aminteam de noaptea în care Luc se culcase pe aceeași canapea, iar eu am venit în timpul nopții, i-am prins mâinile deasupra capului și l-am sărutat. Și atunci era supărat pe mine. Dar în clipa în care buzele ni se atinseseră, orice altceva dispăruse complet, iar el se concentrase asupra mea de parcă eram singurul lucru de pe pământ care conta.

„Nu va fi mereu așa.“

Am închis ochii și am tras aer în piept. Marco avea dreptate. Ne iubeam prea mult ca să lăsăm ca totul să se prăbușească acum. Dacă într-adevăr credeam asta și mă agățam de convingerea asta, atunci trebuia să fie adevărat.

capitolul 15

Luc

Ar fi trebuit să-mi imaginez că Marco mă va găsi. Afurisitul avea un nas de copoi. M-am strâmbat nemulțumit când își făcu apariția în vechiul bar din Florența unde obișnuiam să bem când eram puști. Se așeză de cealaltă parte a mesei și se uită la paharul de whisky pe care îl aveam în față.

- Ești deja beat?

- Pe cale să.

- Al câtelea e?

- Al treilea.

Făcu un semn înspre roșcata între două vârste de la tejghea.

- Adu-mi ce bea el. Dar dacă e vreo poșircă ieftină, adu-mi un Macallan.

Femeia își notă ceva și plecă fără un cuvânt.

- Natalie mi-a povestit cum a fost la cină.

Normal. Am mai luat o înghițitură de whisky. Eram tot mai indispus.

- Știi că ești un *minchione*¹, da?

M-am încruntat la el.

- Tu ai învățat-o pe nevastă-mea să spună dobitoc în italiană?

- Nu, dar ar trebui. Îi zâmbi chelneriței care îi aduse băutura. Dacă ar avea mai multă minte, ți-ar trage câteva șuturi pentru cum te-ai purtat cu ea.

- Cum m-am purtat eu?! am exclamat, aplecându-mă peste masa. Tu n-ai fost acolo! N-ai văzut-o ce-a făcut în seara asta.

- Nici tu n-ai văzut ce-a făcut când ți-am târât fundul în avionul ăla. Ai idee prin ce-a trecut? Ai idee ce i-au făcut?

Mi se scurse sângele din obraji nu mai eram nervos, ci speriat.

- Mi-ai spus că nu s-au atins de ea!

- Ți-am zis ce trebuie pe moment, ca să nu o iei razna de tot. Au răpit-o, au drogat-o, au aruncat-o într-o dubă și au încuiat-o într-o celulă din conac. Pe urmă mama ta s-a dus la ea, s-a prefăcut amabilă și a dus-o la acel balcon, tot spunându-i că o conduce la tine, că o aștepți. Iar când a ajuns acolo, când a văzut ce-ți făceau și a vrut să nu se uite, au obligat-o să privească. Au obligat-o să vadă ce ți se întâmplă și aproape că au bruscat-o pentru că a vrut să sară la tine când a început flagelarea. N-a putut face nimic să îți vină în ajutor. Iar când ritualul s-a terminat, au aruncat-o iar în celulă,

¹ Nătărău (în limba italiană, în original)

ca să retrăiască acel coșmar. Nici măcar nu i-au spus ce vor face cu tine.

Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul. Marco luă o înghițitură de whisky și mă privi fix.

- A crezut că ai murit. I-au chinuit mintea mai rău decât ți-au chinuit ție trupul. Și pe urmă știi ce a făcut?

Am înghițit cu greu. Nu știam dacă voi putea îndura ce aveam să aud.

- Nu. Ce a făcut?

- A urcat în avion și a fost tare ca stânca în timp ce Felicity îți cosea rănilile de pe spate. Te-a ținut de mână, ți-a vorbit în șoaptă, te-a calmat când voiai să te lupți cu noi, cu drogurile pe care le aveai în corp, cu totul din jur. N-a cedat nervos nici măcar o clipă. Altă femeie și-ar fi pierdut complet mințile după așa o experiență cumplită. Ea, în schimb, și-a păstrat cumpătul și a fost acolo pentru tine. Te-a îngrijit și te-a ajutat să te refaci, chiar și atunci când te purtai ca un nebun de legat și o respingeai ca disperatul. Ți-a rămas loială zi de zi, secundă de secundă. Te-a susținut pas cu pas, te-a sprijinit, și-a fost alături. Iar în seara asta știi ce a făcut? Știi de ce s-a purtat frumos cu familia ta?

Nu i-am răspuns, așa că se aplecă spre mine și mă fixă cu ochi scânteietori.

- Pentru că tu nu erai în stare, în mama mă-sii! Tu crezi că a vrut să fie acolo? Crezi că i-a făcut plăcere vreo clipă? Îi urăște poate mai mult decât îi urăști tu, Luc. Îi disprețuiește profund nu doar pentru ce ți-au făcut, ci și pentru că ei sunt familia ta, iar membrii familiei ar trebui să se iubească. Nu e cazul la tine-n neam. E limpede. Ar fi fost bucuroasă să facă schimb cu tine și să se supună în locul tău aceluși ritual, ca să te scutească de durerea și de umilința pe care le-ai îndurat. Numai că era imposibil. În seara asta a jucat rolul soției drăgălașe și binevoitoare ca să fie pace în casă și ca să nu aibă un motiv să te ardă din nou.

Se rezemă de spătar.

- Așa că... da! Ești un dobitoc. Ești ditamai *minchione* pentru că stai aici ca un fătălău și îți plângi de milă în timp ce ea suferă singură acasă. Habar n-ai prin câte a trecut și încă trece doar pentru că te iubește, nătărăule. Și dacă nu te-aș iubi ca pe un frate, te-aș bate direct în cap până ai pricepe.

Mă uitam la el cu inima bătând să-mi sară din piept. Tot ce spusese era adevărat, dar mă gândeam doar la imaginea lui Natalie singură în acea celulă întunecată, înnebunind de grijă, neștiind unde sunt sau ce se întâmplă cu mine. În locul ei... dacă situația ar fi fost inversată, mi-aș fi pierdut cumpătul. N-aș fi avut puterea să rezist și să am grijă de ea cum a avut ea de mine.

- *Cazzo.*

Mi-am scos portofelul, am lăsat pe masă banii pentru consumație și m-am ridicat.

- Unde te duci? întrebă Marco, sorbind relaxat din băutură.

- Mă duc să vorbesc cu ea.

- Ești sigur că e o idee bună? Era destul de furioasă când am plecat de la vilă.

Avea dreptate. Îmi aminteam că era lividă când se dăduse jos din mașină și trântise portiera. Iar după ce avusese și ceva timp să se gândească la cât de bou am fost, probabil era în stare să-mi rupă capul. Mintea îmi lucra febril.

- Am nevoie să-mi împrumuți mașinuța de golf.

Marco se încruntă.

- Să știi că am dat jos cortul pe care îl montaseși în pădure.

- Știu. Altul e planul.

- Nu cred că, după ce s-a întâmplat în ultimele ore, o să aibă chef să meargă undeva cu tine.

Așa era. Dar știam că, oricât de dobitoc fusesem, tot mă iubea. Și eram decis să îi dovedesc că nu voi uita asta niciodată.

Am găsit-o pe canapea, dormind adânc. Când am intrat în casă și am văzut-o, mi s-a strâns inima. Am lăsat cheile pe măsuta de la intrare și mi-am stăpânit instinctul de a mă duce direct la ea. Am lăsat-o să doarmă și m-am dus în dormitor ca să iau cadoul pe care îl luasem înainte de nuntă și pe care îl lăsasem în sertarul de jos al dulapului meu.

În cameră se auzea doar respirația ei egală. M-am apropiat de canapea și m-am pus în genunchi. Era ghemuită sub cuvertură și arăta ca un înger.

Știam cât era de obosită dar, cu toate astea, nu voiam ca răul pe care îl provocasem să persiste între noi. Avea dreptate. Urma să reușim doar dacă eram sinceri unul cu celălalt.

Nu voiam o căsătorie ca aceea a părinților mei. O voiam pe ea așa cum o știam. Nestăpânită, nesupusă, ca la Roma. Încrezătoare și pasională ca la Veneția. Puternică și stabilă, ca în Scoția, unde fusese salvatoarea mea, zi de zi, chiar și când nu o meritam.

I-am mângâiat pletele și i-am șoptit numele, deși aș fi preferat să o trezesc cu sărutări.

- *Angioletto?* Trezește-te.

Suspină și deschise ochii. Se ridică în capul oaselor când își dădu seama că eu eram.

- Luc? Ești... Cum ai... Unde...

- Îmi pare rău, am șoptit. Îmi pare atât de rău că am fost un nemernic. Iartă-mă, te rog.

Mă fixă cu privirea în întuneric și, pentru o clipă, nu am reușit să îmi dau seama ce gândea. Apoi, cu glas înlăcrimat, îmi răspunse:

- Și mie îmi pare rău. Nu vorbeam serios. Doar că...

Am tras-o spre mine și mi-am lipit buzele de ale ei. Și le întredeschise, făcându-mi loc, lăsându-mă să o gust, să o savurez, să mă bucur de dulceața ei. Se lăsă să alunece de pe canapea și se târi în poala mea, ținându-mă strâns în timp ce mă îmbătam cu aroma ei.

M-am retras și mi-am lipit fruntea de a ei. Parcă nu mai aveam aer. În același timp, îmi doream dureros de mult ca acel sărut să nu se fi sfârșit.

- Trebuia să-mi dau seama ce încercai să faci la cină. Îmi pare rău, *angioletto*. Știu că voiai doar să-mi ușurezi situația. Doar că... Oamenii ăștia mă înnebunesc. Când sunt lângă ei, devin...

- Îi urăsc, mă întrerupse, punându-mi o mână pe piept. La cină îmi venea să le tai limbile și să le scot ochii cu furculița. Dar mă temeam că dacă am fi început o confruntare...

- E-n regulă.

I-am dat părul de pe frunte. Cuvintele ei mă atinseseră mai mult decât crezusem.

- Ba nu e-n regulă. Ce ți-au făcut nu e deloc în regulă. Sunt răi, iar eu...

- Iar tu nu ești.

Am sărutat-o pe vârful nasului, ștergându-i lacrimile.

- Tu ești îngerul meu, am continuat. Ești salvarea mea. Ești singura familie care contează pentru mine. Sunt conștient de asta, Natalie, și te iubesc mai mult decât vei ști vreodată.

- Și eu te iubesc, Luc. Te iubesc la nebunie.

Dragostea ei mă înconjură și mă înfășură ca într-un cocon. Am sărutat-o și am lăsat-o să fie salvarea mea, să fie lumina care alungă întunericul cu care mă luptasem toată viața.

- Vreau să-ți arăt ceva. Vii cu mine? Nu e departe.

- Acum?

Am încuviințat din cap și m-am ridicat în picioare, trăgându-o și pe ea.

- E aici, pe proprietate. Voiam să-ți arăt în noaptea nunții, dar au intervenit alte lucruri.

Privirea i se întunecă și mi-am dat seama că se gândea la Dante și la tot ce se întâmplase de atunci. Am sărutat-o pe frunte ca să-i alung tristețea.

- Încalță-te.

Mi-a dat drumul din brațe și se duse în dormitor. Se întoarse încălțată cu niște teniși. Atunci am observat că purta colanți care îi subliniau picioarele frumos conturate și un tricou care îi cădea pe umăr. Și am mai observat ceva. O pată întunecată pe obrazul stâng.

- Sunt gata, îmi spuse.

Se opri în fața mea. Observă că o priveam cu atenție și se încruntă.

- Ce e?

Am întors-o spre lumină și am văzut că avea un început de vânătaie. Mi-a stat inima, iar stomacul mi s-a încăleștat ca prins într-o gheară.

- Ce-ai pățit?

- A, asta? Își duse mâna la obraz, acoperindu-l. Am alunecat.

Nu părea genul acela de urmă. Părea genul de urmă lăsată de o lovitură. Am privit-o fix, tot mai nedumerit și înspăimântat.

- Zău, Luc, e o nimica toată. După ce-ai plecat, m-am dus în dormitor să mă schimb și m-am împiedicat de covor când îmi puneam tricoul. M-am lovit cu fața de dulap.

I-am dat mâna la o parte.

- Te-ai împiedicat de covor?

- Da. E penibil, știu. Dar nu eram atentă, eram nervoasă și... Să știi că nu e așa rău cum pare.

Instinctul îmi spunea că mă mințea, dar rațiunea încerca să mă convingă că nu avea de ce să mă mintă. Avea nevoie să am încredere la ea, așa cum și eu aveam nevoie să aibă încredere în mine. Am luat-o strâns în brațe, reproșându-mi că fusesem de vină pentru neatenția ei... deși tot nu eram convins că îmi spunea adevărul.

- Ai pus gheață? am întrebat, încercând să nu par bănuitor.

- Da. E bine, pe cuvânt. Abia dacă mă mai doare.

Tot nu eram convins, dar voiam, mai mult ca ori-când, să îi arăt cât de mult o iubesc. Am sărutat-o ușor pe obrazul lovit, am luat-o de mână și ne-am îndreptat către ușă.

- Haide.

Lăsasem mașinuța de golf chiar în față. Am ajutat-o să urce, apoi am ocolit, m-am așezat la volan și am pornit.

- Cât de departe mergem? mă întrebă.

- Nu foarte departe, *angioletto*.

Oftă și mă apucă de braț, punându-și capul pe umărul meu cu un gest care mă făcu să mă topesc. L-am pus o mână pe genunchi, am mângâind-o tandru, în timp ce manevram mașinuța printre copaci și tufișuri. Farurile luminau terenul accidentat.

Îmi luă ceva mai mult timp să găsesc ce căutam. Vegetația crescuse față de ultima dată când fusesem în zonă. Dar când am recunoscut pâlcul de stejari am știut că eram aproape.

Am oprit, iar Natalie își înălță capul de pe umărul meu. Se auzea o cădere de apă.

- Nu cumva e...

- O cascadă, da. Dar e o cascadă specială.

Am ieșit din mașină și i-am dat mâna. Ne-am îndreptat înspre zona de unde se auzea sunetul, folosind telefonul meu pe post de lanternă. L-am stins când am ajuns lângă apă. Marco amplasase în jurul apei lumini alimentate de la panouri solare. Stâncile albe de la apă și sulf reflectau lumina. Se vedea inclusiv aburul ce se ridica din apă.

- Ce-i asta? întrebă Natalie, uimită.

- Izvor cu apă termală. Toscana e plină de ele.

- Serios?

- Da. Ajung până pe la 40 de grade Celsius. La fel de calde ca apa când faci baie. Vrei să ne băgăm?

- Mai e cineva?

- Nu. Suntem doar noi.

Arăta atât de încântată încât nu mi-am putut reține un zâmbet larg. Îmi plăcea la nebunie să o văd așa. De săptămâni bune nu mai fusese atât de relaxată. Își scoase tenișii și colanții. M-am dezbrăcat și eu. Când am fost gata, ea era deja în apă, goală-puşcă și icnind pe măsură

ce se afunda tot mai mult. Am scos cutiuța din buzunarul pantalonilor și am urmat-o.

- Asta ce e? întrebă ea când mă văzu intrând în apă și ținând sus cutia.

- Ceva ce am vrut să-ți dau mai demult.

I-am dat cutia și m-am așezat pe o stâncă. I-am făcut semn să vină lângă mine. Piatra forma un fel de fotoliu natural la capătul celălalt al piscinei. Apa ne ajungea la piept, atingându-i sfârcurile. Mi-am lins buzele.

Își scutură degetele ca să scape de apa în exces și deschise cutia. Un oftat de surpriză îi ieși de pe buze când văzu ce era înăuntru.

- O brățară din platină. Și un colier.

- E o brățară specială. Și colierul e special, i-am spus, scoțându-l și ținându-l în lumină ca să se vadă cheița ce atârna de el. E un set special. Partea asta e pentru tine.

Își dădu părul la o parte ca să-i pot pune colierul. Cheița pica exact între sânii ei apetisanți.

- Și brățara?

Cheița și lăntișorul erau delicate, în timp ce brățara era mai groasă, cu mici diamante bătute pe exterior.

- Brățara e pentru mine.

- Dar tu nu porți brățări.

- Pe asta am s-o port.

I-am luat brățara și cutia și am pus cutia pe marginea piscinei. Brățara mi-am pus-o la mâna stângă. Apoi am întins brațul înspre Natalie.

- Ia încearcă să mi-o scoți.

Zâmbi și începu să sucească și să răsucească brățara, dar se încruntă când realizează că misiunea era una de-a dreptul imposibilă.

- Bine, mă dau bătută. Cum se desface?

Am răsucit brățara până am găsit acel diamant care nu semăna cu celelalte și i l-am arătat.

- De aici se desface.

- Dar cum?

- E o gaură pentru cheie, am râs.

Am ridicat cheița dintre sâni ei și i-am arătat că avea aceeași dimensiune cu cea a micii yale.

- Nu-mi pot scoate brățara decât dacă îmi tai mâna sau dacă ești lângă mine. Ești singura persoană care o poate desface.

Un zâmbet leneș și posesiv îi înflori pe buze.

- Serios? Doar eu pot?

- Da.

Am luat-o în brațe și am tras-o în poală în apa din care se înălțau aburi.

- Câtă vreme o port la mână, iar tu porți asupra ta cheia, suntem indestructibili, *angioletto*.

Mă încălecă și îmi cuprinse gâtul cu brațele.

- Îmi place la nebunie, șopti.

I-am mângâiat părul umed ce-i cădea pe umerii goi și mi-am plimbat ușor buzele peste ale ei, ca într-o mângâiere.

- Știu că nu ne dorim nici unul să fim aici și că uneori mă port ca un idiot, că nu gândesc înainte să vorbesc sau să reacționez. Dar îți promit că te voi iubi mereu. Aveai dreptate. Ești unica familie ce contează pentru mine. Și n-am să mai uit asta vreodată.

- N-ai uitat, răspunse ea, lipindu-și fruntea de a mea. Doar te-ai lăsat... distras.

O căldură binefăcătoare îmi învălui inima. Știa mereu ce să spună ca să mă facă să mă simt mai bine. Nu credeam că e posibil să mă îndrăgostesc și mai tare de ea, dar exact asta se întâmpla. Chiar acolo, în acea piscină cu apă termală.

- Nu am să mă mai las distras. Decât de tine.

Am strâns-o mai tare, ca să-mi simtă erecția.

- De tine aș fi fericit să mă las distras și să mă pierd în tine iar și iar.

Gemu și mă atrase într-un sărut pasional. Și exact când voiam mai mult, mă făcu să iau foc când îmi șopti:

- Arată-mi. Arată-mi cât de mult pot să te distrag, *mio marito, amore mio, vita mia*.

Soțul meu, dragostea mea, viața mea.

Niciodată nu fusesem atât de mișcat de șase cuvinte simple. Iar când m-a sărutat, m-am pierdut în ea și am știut că eram menit să fiu doar acolo unde era ea.

capitolul 16

Natalie

A doua zi dimineată aș fi făcut orice ca Luc să nu plece de lângă mine. După momentele magice de la izvorul termal, mă adusese înapoi la vilă. Am adormit îmbrățișați și m-am trezit odihnită. Zâmbeam de fiecare dată când simțeam cheița mișcându-mi-se la piept, amintindu-mi de cuvintele lui Luc. Situația era departe de a fi perfectă, dar aveam încredere că lucrurile aveau să se schimbe în bine. Și că urma să fim bine împreună.

Pe la prânz am acceptat cu jumătate de inimă să îl las să plece. Îmi spusese că după cină, pe când eram sus cu Ariana, avusese o discuție cu tatăl lui. Acesta numise un nou director executiv la Covet, iar asta însemna că nu ne puteam întoarce la New York, așa cum speram amândoi. În după-amiaza asta se întâlneau din nou ca să discute despre viitorul lui Luc și locul lui în afacerile familiei. Marco îl însoțea, și aveam convingerea că Luc va fi în siguranță. Cu toate astea, nu eram deloc încântată de rolul pe care tatăl lui urma să îl atribuie, oricare ar fi fost el.

Mai târziu m-am dus la Felicity. Menajera mă lăsă să intru și-mi spuse că Felicity era în birou. Am găsit-o vorbind la telefon. Când mă văzu, îmi făcu semn să intru.

- Da, sună bine, continuă ea convorbirea, indicându-mi prin semne să iau loc pe canapea. E exact ce ne trebuie. Vorbesc imediat cu James să îți trimită banii. Ținem legătura.

Încheie convorbirea, lăsă telefonul pe biroul masiv și se întoarse spre mine.

- Chiar mă întrebam dacă te văd azi la față.

- Nu puteam să rămân o veșnicie în casa de oaspeți. Frumos birou ai!

- Mulțumesc.

Privi de jur împrejurul încăperii cu tavan înalt, grinzi din lemn. Rafturi pline cu cărți porneau din podea și se opreau abia în tavan.

- E opera lui Marco. A vrut să-mi creeze o miniatură a bibliotecii mele de acasă.

Fusesem doar o dată în biblioteca de la castelul ei din Scoția, când în căutam pe Luc. Era cam de trei ori mai mare, dar se vedea clar asemănarea.

- Marco e un bărbat cu totul special.

- Așa e.

Se ridică și se îndreptă spre un raft unde erau ascunse câteva sticle cu vin.

- Când l-am cunoscut, am crezut că e spaniol.

- Serios?

- Da. Vorbea cu un accent fals și îi ieșea de minune, Mi s-au aprins călcâiele instantaneu.

Turnă vinul roșu în două pahare și mi se alătură pe canapea, trăgându-și un picior sub ea.

- Pe urmă am aflat că m-a mințit și că am fost victima unei înșelătorii și mi-am schimbat rapid părerea despre el, continuă Felicity.

Am pufnit și aproape că am scuipat vinul.

- Doamne, Dumnezeuule! Tehnica asta face parte din manualul familiei Salvatici?

- Posibil, zâmbi Felicity. Deși Marco a învățat repede că n-o să îi meargă așa cu mine.

M-am relaxat, bând vin și savurându-i povestea, însă, în același timp, nu reușeam să-mi țin în frâu grijile. Felicity simți și îmi strânse mâna.

- Marco va avea grijă ca Luc să nu pățească nimic.

- Știu. Dacă voiau să îi facă rău, ar fi făcut-o azi-noapte.

- Exact, răspunse ea, înclinându-și ușor capul. Mai bine mi-ai spune ce te frământă. Marco spunea că tu și Luc v-ați împăcat.

- Așa e. Doar că... sunt agitată și neliniștită. Mă întreb ce-o să-l pună tatăl lui să facă. Una e să fiu soția care-i stă mereu alături și îl susține. Dar să fiu soția care îl susține în activități ilegale e cu totul altceva.

- Dacă mă întrebi pe mine, nu cred că se pune problema în clipa asta. Antonio e suficient de inteligent să știe că Luc va refuza din start orice implicare în ceva prea în afara legii. Părerea mea e că o să-i dea pe mână o afacere care servește drept paravan pentru ceva ilegal. Cam ca la Covet.

- Mda, super!

M-am încruntat și am dus din nou paharul la gură.

- Așadar, se va ocupa de afaceri ilegale sub paravanul unor legale.

- Poți să zici și așa, răsese ea. Cu cât Luc învață mai multe despre dedesubturile afacerilor familiei, cu atât mai ușor îi va fi să schimbe foaia când va prelua conducerea, în locul tatălui său.

- Asta poate să se întâmple peste mulți ani.

- Poate. Dar sper că nu.

Mi-am privit paharul. Mă enerva cumplit că viața noastră împreună era controlată de alții.

- Și cum rămâne cu petrecerile și cu ritualurile? am întrebat.

- Probabil o să se ducă fără tragere de inimă, cum e și de așteptat, dar n-o să participe. La fel ca Marco. Nu s-a schimbat nimic din punctul ăsta de vedere, Natalie. Înțelegerea la care a ajuns cu ei nu presupune că trebuie să ia și parte la toate astea.

Mi-a mai venit inima la loc, dar tot nu-mi plăcea ideea că va lua parte la acele adunări, cu sau fără mine. Am încercat să mă gândesc la altceva, ca să nu mă deprim de tot.

- Că veni vorba de activități ilegale...

Felicity miji ochii.

- Continuă!

- Am nevoie de ceva să mă țină ocupată. De la 15 ani am avut de lucru. Acum e prima oară în viața mea când

nu fac nimic. O să înnebunesc dacă voi fi nevoită să nu fac nimic altceva decât să îl aștept pe Luc în fiecare zi. Mă gândeam că poate ai tu nevoie de o mână de ajutor în activitățile tale...

- Vrei să colaborăm?

Am încuviințat.

- Am văzut ce ai făcut pentru Sela. Implicarea ta schimbă lucruri. Nu-l pot ajuta pe Luc cu Casa lui, dar pot ajuta oameni ca Sela și Dante.

Felicity rămase un pic pe gânduri.

- Ai fost de ajutor în povestea cu Dante. Și în cea cu Luc, la o adică. Multe dintre fetele pe care le relocăm sunt rănite și traumatizate, iar bărbații cu care colaborăm nu reușesc mereu să le liniștească. În sensul că, fiind bărbați, prezența lor le amintește acestor fete de chinurile prin care au trecut. Mi-ai fi de mare ajutor, dacă într-adevăr vrei să te implici. Dar să știi că e destul de periculos.

- Un pic de pericol nu mă sperie.

- Asta e clar. Dar sunt aproape sigură că Luc nu va fi de acord.

- Lasă-l pe Luc în seama mea. Se simte atât de vinovat pentru seara trecută încât e momentul perfect să pun problema pe tapet.

Felicity râse și ciocni paharul de al meu.

- Bine atunci. Să bem în cinstea parteneriatului nostru!

- Exclus! Nici nu se pune problema! exclamă Luc câteva ore mai târziu.

Stăteam amândoi pe terasă, sub cerul înstelat, ascultând greierii care cântau parcă lăsarea nopții.

M-am întors spre el în șezlong.

- De ce nu?

Luaserăm cina pe terasă, doar noi doi, și vorbiserăm despre noul post al lui Luc, cel de președinte al Casei de vinuri Salvatici. Fusesem ușurată când îmi spusese la ce decizie se ajunsese. Era un post normal.

Atmosfera liniștită se ducese pe apa sâmbetei când adusesem vorba despre planul de a lucra cu Felicity.

- Nu ești de acord pentru că ți se pare periculos? l-am întrebat.

- Bineînțeles. Și nu mi se pare, ci chiar e periculos.

- Pe Marco nu-l deranjează că Felicity se implică în așa ceva.

Pufni și luă paharul cu vin de pe masa de alături.

- De fiecare dată când Felicity pleacă pe teren, Marco e terminat nervos.

- Naș merge cu ea, Luc. Ideea ar fi să o ajut cu fetele din adăposturi. Să o ajut să le trateze înainte să le ducă de acolo.

- Cum ai putea să ajuți? Nu ești nici medic, nici asistentă.

- Nu, dar le pot reda încrederea, le pot aduce un pic de alinare. La fel cum am făcut cu Dante și cu tine, chiar dacă tu nu voiai să fiu în preajma ta.

Se încruntă și luă o gură de vin.

- Ba te voiam. Asta era și problema. Și în nici un caz n-am să-ți dau voie să alini pe altcineva așa cum ai făcut cu mine.

Am zâmbit. Îmi plăcea genul ăsta de replică. M-am lăsat pe o parte, apoi mi-am trecut un picior peste el și l-am încălecat, sprijinindu-mă cu mâinile de pieptul lui.

- Chiar crezi că aș aplica aceeași tehnică și cu altcineva?

Îmi cuprinse șoldurile cu mâinile, iar brățara îi alunecă sub mâneca bluzei.

- Sper că nu. Mai ales că vei lucra mai mult cu femei.

- Asta înseamnă că ești de acord? am întrebat, cu un zâmbet larg.

- Dacă aș zice nu, m-ai asculta?

Am scuturat din cap, amuzată.

- Merda! Fii atentă, dacă pățești ceva, Felicity o să aibă de-a face cu mine. După care urmează Marco.

Am răs și l-am sărutat.

- Nu glumesc! O să se lase cu sânge! comentă el, cu buzele lipite de ale mele. O să-i omor și o să ajung la închisoare. Și voi primi pedeapsa capitală.

- Există așa ceva în Italia?

- Există în Casa mea, te asigur.

Mă trase de pe el și se rostogoli deasupra, mușcându-mă tandru de gât. Apoi mă privi cu o expresie serioasă.

- Vorbesc serios. Chiar îmi fac griji. Dacă ai păți ceva...

- Nu o să pătesc nimic, l-am întrerupt, mângâindu-i obrazul.

- Nu ai de unde să știi.

M-am uitat în ochii lui argintii.

- Tot ce facem e periculos, Luc. Ai spus-o chiar tu. Pot să stau degeaba pe-aici și să sufăr din cauza asta și să mă irosesc până o să devin o umbră a femeii cu care te-ai însurat, sau pot să fac ceva care să schimbe lucrurile în bine, măcar un pic. Așa cum și ce faci tu face diferența.

- Conduc o vinotecă. Nu îmi schimba Casa din temelii.

- Nu, dar o să o schimb. Țsta e doar primul pas.

Oftă și-și lăsă capul pe pieptul meu, chiar deasupra inimii.

- Nu mi-am dori să fiu eu cel care aduce schimbarea în Casa mea.

- Știu, i-am spus încet, trecându-mi degetele prin părul lui.

Știam însă că o va face. O știam amândoi, pentru că așa era corect. Chiar dacă Luc insistă că nu e un erou, în realitate era. Un erou care ezita să-și asume rolul și meritele. Și pe care îl iubeam tot mai mult de la o zi la alta.

Rămase tăcut câteva minute, apoi spuse:

- Dacă tot e să ne stabilim aici o vreme, poate n-ar fi rău să discutăm despre unde vom locui.

Am rămas blocată. Impresia mea fusese că aveam să rămânem pe proprietatea lui Marco și Felicity.

- Am o grămadă de bani. Putem vizita diverse proprietăți și să decidem pe care s-o cumpărăm. Sau...

- Sau?

- Marco s-a oferit să ne lase să stăm cât vrem în casa de oaspeți. Știu că nu e foarte mare, dar...

- Aici aș vrea să stăm.

Mă privi drept în ochi.

- Chiar vrei?

Am încuviințat din cap.

- Iubesc vila asta. În clipa asta e ca un fel de a doua casă.

- A doua?

- După insula ta.

Privirea i se împlânzi.

- Credeam că-mi urăști insula.

I-am mângâiat părul și tâmplele.

- M-am prefăcut ca să te necăjesc.

Îmi împunse coastele cu degetul, făcându-mă să râd și să mă zvârcolesc sub el.

- Mare belea mai ești, *angioletto*. Dar ești belea mea și doar a mea.

Oftă și își rezemă din nou capul pe pieptul meu, cuprinzându-mă de talie.

- Dacă ar fi după mine, *vita mia*, am construi bărci în Tahiti și am crește jumătate de duzină de copii pe insula noastră.

Imaginea mă făcu să surâd. Eu, fata speriată de moarte de apă, construind bărci. Apoi mi-a tresărit inima de durere cu gândul la acei copii pe care nu aveam să-i facem vreodată.

Am simțit că-mi dau lacrimile și am clipit rapid. Nu voiam să mă întristez pentru încă ceva ce nu ne era dat să avem.

- Copiii devin adolescenți la un moment dat. Adolescenți nesuferiți. Eu, una, eram îngrozitoare pe la 16 ani. Aveam o gură...

- Nu cred! exclamă el, ridicându-se în cot și privindu-mă cu interes.

- O, ba da. Aveam niște certuri cumplite cu mama. Cu urlete și tot ce trebuie. De mai multe opri s-a jurat că-mi spală gura cu detergent, așa eram de spurcată.

Un zâmbet ușor parșiv îi încolți pe buze.

- Mie-mi place gura ta spurcată. Mult de tot, continuă, sărutându-mă. Ia, arată-mi chiar acum cât de spurcată la gură poți fi!

M-a sărutat din nou, mai intens de data asta. Simțeam o ușurare incredibilă. Luc al meu se întorsese. Poate nu duceam viața pe care ne-o doream, dar ne aveam unul pe celălalt. Asta era tot ce ne trebuia de la viață.

Mă rugam doar ca Giovanni să ne lase să ne bucurăm de ea.

- Trebuie să i-l livrezi lui *Signore Polermo*, îmi spuse Felicity câteva zile mai târziu, înmânându-mi plicul.

Părea agitată.

- Ideea e să i-l predai personal. În mână. Să nu-l dai altcuiva.

- Am înțeles. Nu-i nevoie să insiști.

- Ai grijă să-ți acoperi urmele. Plimbă-te prin piață ca să fii sigură că nu te urmărește cineva. Ai reținut care e punctul de întâlnire, da?

- Da.

Îmi explicase de o sută de ori.

- Mă descurc, Fee. Ai încredere în mine.

Nu părea foarte încrezătoare. Misiunea mea era să fiu omul ei de legătură cu contactul din Florența. Ezitase mult înainte să decidă să mă trimită pe mine, dar avea un transport de făcut în cursul zilei, ceva mai târziu, și nu se putea duce personal la Florența. Când mă oferisem să duc eu plicul, ezitase. Până la urmă am convins-o că eram persoana potrivită. Cine ar fi bănuț că soția americană a unui Salvatici proaspăt revenit în mijlocul Casei sale s-ar implica în vreo activitate dubioasă?

Raționamentul meu o convinsese. Îmi făcuse instrucțiunile, spunându-mi să mă comport ca și cum aș ieși

la cumpărături. Nu eram sigură ce era în plic, dar deduceam că nu era vorba doar de o scrisoare sau de bani. Pentru așa ceva expedierea putea fi foarte bine electronică. Bănuiam că era un fel de dosar. Probabil Felicity intenționa să scoată din țară informații despre Casa Salvatici. Probabil că implicarea lui Felicity în revolta contra Casei depășea simpla salvare a fetelor forțate să facă parte din acea lume depravată. Însă nu eram convinsă că eram pregătită să știu mai multe. Aveam nevoie de informații în doze mici, ca să nu o iau razna.

Nu mai fusesem la Florența, iar iubitoarea de istorie din mine voia să exploreze muzeele, să vadă statuia lui David, să urce la grădinile Boboli. Am încercat să mă concentrez însă asupra a ce aveam de făcut, repetându-mi în gând că o să-l rog pe Luc să mă ducă în oraș în altă zi, ca să pot admira toate atracțiile acelea fascinante.

Piața San Lorenzo era exact cum mi-o descriesese Felicity. Piața centrală era amplasată într-un hangar vechi și ocupa două etaje. Piața exterioară era veselă și colorată. Găseai acolo comercianți de articole de pielărie, haine și suvenire, între Via Ariento, din dreptul bisericii San Lorenzo, până la Via Nazionale. M-am plimbat mai întâi prin piața centrală, de unde am cumpărat carne și brânzeturi proaspete, apoi am ieșit în piața exterioară. Am avut grijă să nu petrec prea mult timp la un singur stand și am aruncat priviri discrete în jur ca să mă asigur că nu mă urmărește nimeni. Știam că arăt ca o turistă, cu rochia mea lungă, pulover, pălărie și ochelari. Am luat-o apoi pe o alee, îndepărtându-mă de piață, căutând adresa pe care mi-o dăduse Felicity.

Am găsit-o după vreo zece minute. Era o librărie veche, un anticariat amplasat într-o clădire și mai veche. Am împins ușa din sticlă, moment în care de deasupra se auzi clinchetul unui clopoțel. Magazinul era plin de cărți, rânduri întregi de cărți, și mirosea a lemn și a hârtie.

Din încăperea din spate își făcu apariția un bărbat în vârstă, rotunjour, cu ochelari.

- *Come posso aiutarla*¹?

- Hm...

Îmi căutam anevoie cuvintele.

- *Parla inglese*²? am întrebat.

- Sì, signora. Cu ce vă pot ajuta?

- Îl caut pe Signore Polermo. Mi s-a spus că lucrează aici.

- Sì, răspunse, ridicând o sprânceană încăruntită. Eu sunt Signore Polermo.

Am răsuflat ușurată.

- Vin din partea lui Felicity Merrick, i-am spus, scoțând plicul din geantă. Mi-a spus să vă aduc asta.

Luă plicul și mă privi cu atenție. Dintr-odată făcu ochii mari.

- *Mio Dio!* Sunteți americanca! Cea care s-a măritat cu Signore Salvatici.

Așadar, se dusesese vestea. Am roșit și am strâns geanta la piept.

- Sì.

Cu plicul încă în mână, se duse înspre ușa care dădea în camera din spate.

- *Signore Vecellio!* strigă, făcând încântat cu mâna către persoana dinăuntru. *Sbrigati! Veloce!*

Mai spuse ceva în italiană, ceva ce nu am înțeles, după care în fața mea apăru un bărbat a cărui prezență mă lăsă mască.

- Te... te cunosc! am murmurat, făcând ochii mari.

Era suplu, înalt, cu fața ridată și păr alb lung, prins într-o coadă la baza cefei. Purta pantaloni negri, o cămașă albă lungă, închisă cu nasturi, și o vestă maro în locul robei negre până în pământ. L-am recunoscut imediat. Era cel care mă luase pe sus la Roma, după acea prezentare de modă de la Santo Spirito, și încercase să mă ia de lângă Luc.

¹ Cum vă pot ajuta (în limba italiană, în original)

² Vorbiți engleză (în limba italiană, în original)

- *Signora Salvatici*, spuse *Signore Palermo*, arătându-mă cu mâna și zâmbind.

Signore Vecellio miji ochii și mă studie atent. Se apropie de mine, dar nu trecu de cealaltă parte a tejghelei. Dacă o făcea, nu știam cum aş fi reacţionat.

- *Signora Salvatici*?

Signore Palermo încuviință energic și repetat din cap, apoi începu să turuie în italiană. Bărbatul cu plete albe își desprinsе privirea de la mine, ascultă și dădu încet din cap, apoi îmi mai aruncă o privire.

Nu aveam nici cea mai vagă idee ce se întâmpla. Știam de la Luc că individul făcea parte din *Seventh Sanctum*, un grup ce se opunea Alianței și care lucra din culise întru înlăturarea tuturor caselor.

- Nu... nu înțeleg, m-am adresat lui *Signore Palermo*.

Felicity nu îmi spusese nimic despre *Seventh Sanctum* și mă întrebam dacă avea idee despre colaborarea dintre ei și *Signore Palermo*.

- Da? făcu *Signore Vecellio*, privindu-mă atent.

- Data trecută când ne-am văzut voiati să mă răpiți.

- Nu să vă răpesc, ci să vă salvez.

La tot ce știam despre familia lui Luc, îi înțelegeam poziția. Numai că el nu-l cunoștea deloc pe Luc. M-am îndreptat de spate.

- N-am nevoie să fiu salvată de soțul meu!

Signore Vecellio se aplecă peste tejghea.

- *Signore Palermo* vorbește foarte frumos despre soțul dumneavoastră. Spune că în curând va deveni un mare lider. Intenția organizației este să scape lumea de toți cei care vor să-și exercite autoritatea asupra altora, când nu au nici un drept să...

- Dar, interveni *Signore Palermo*, *Seventh Sanctum* a înțeles că e bine să se alieze cu cei din rezistență. Suntem mai puternici împreună și avem ocazia să aducem schimbarea reală în Europa.

- Și, spuse *Signore Vecellio*, fixându-mă în continuare cu privirea. Și nu doar în Europa, ci în toată lumea.

Desigur, multe depind de ce se întâmplă în Casa Salvatici. Și de intențiile ascunse ale soțului dumneavoastră.

Nu aveam de gând să încep să mă contrazic cu ei, dar o parte din mine nu era convinsă că e bine să-i las placul lui *Signore Polermo*. Conversația amenința să scape de sub control și nu voiam să intru în ceva ce mă depășea total.

- Trebuie să plec. *Signore Polermo... Signore Vecellio... Buongiorno.*

M-am îndreptat spre ușă.

- *Signora Salvatici. Un momento per favore!* spuse *Signore Vecellio*, oprindu-mă din drum.

Aveam deja o mână pe clanță, dar m-am întors spre el.

- Știți cum se traduce în engleză numele Salvatici?

Am clătinat din cap semn că nu știam.

- Înseamnă „sălbatic“. Înțeleg că aveți încredere în soțul dumneavoastră, însă el este și va rămâne mereu un Salvatici, în toate sensurile. Fiți cu băgare de seamă. Până și puiul rătăcit este acceptat înapoi în haită și, dacă trece suficient timp, este asimilat într-atât încât nu mai poate fi deosebit de celelalte sălbaticiuni.

Inima îmi bătea cu putere, iar mâna mi se umezise pe clanță. Am deschis ușa cu degete tremurânde și am ieșit în stradă, încercând să ignor fiorii reci care îmi traversau șira spinării.

Individul nu avea dreptate. Luc nu era ca toți ceilalți din familie. Nu avea să devină unul de-ai lor doar pentru că se întorsese în Italia și lucra iar pentru ei. Nu avea să îngăduie așa ceva. Și nici eu. Mi-am căutat telefonul, cu mâini febrile, și l-am sunat pe Luc. Avea nevoie să-i aud vocea și să-mi dovedesc că nimic nu se întâmplase.

A sunat o singură dată, și am auzit apoi glasul învăltoitor al lui Luc.

- Ah, *angioletto*, ai sunat la țanc. Fix la tine mă gândeam.

Am încetinit, m-am rezemat de peretele unei clădiri din cărămidă și am răsuflet ușurată.

- Bună.

- Ești bine? mă întrebă cu o undă de îngrijorare în voce. Pari supărată.

- A, nu. Sunt bine. Doar că mi-e dor de tine.

Reușisem să nu mă las sugrumată de teamă, deși o resimțeam prin toți porii.

- Îmi place când ți-e dor de mine. Ce faci?

Am privit în jur. Știam că dacă îi spuneam adevărul iar fi plesnit o venă. Chiar dacă fusese de acord să o ajut pe Felicity, tot nu se dădea în vânt după idee. Și mă pusese să îi promit că n-am să mă duc nicăieri de una singură. Mica excursie de azi fusese o decizie luată pe moment și nu apucasem să mă consult cu el.

- Am... M-am dus la piață în Siena. Cu Caprice. Facem cumpărături.

- Cu Caprice? chicoti el. Asta-i chiar amuzant.

Am închis ochii, căci îmi venea greu să mă suport pentru acea minciună. Caprice avea vreo 50 și ceva de ani, era menajera lui Felicity și avea tot atâta personalitate ca o cutie de carton.

- Da...

Mi-am trecut distrată o mână prin păr. Chiar eram stingherită de faptul că îl mințeam. Îmi dispăcea mai ales că în ultima vreme mințeam cu nemaipomenită ușurință.

- O luăm spre casă în curând. Voiai ceva?

- Nu. Doar pe tine.

Acele câteva cuvinte îmi tăiară genunchii. M-am sprijinit de zidul clădirii de lângă mine. Nu, nu era câtuși de puțin ca toți ceilalți bărbați din familie.

- Când vii acasă?

- Pe la șase. Mai am ceva de terminat. Pe urmă vreau să-mi petrec toată seara și toată noaptea cu tine.

Am zâmbit.

- Sună de vis. Poate chiar o să-ți șoptesc ceva în seara asta. Cred că e momentul să-mi guști spaghetetele *alla carbonara*.

El suspină în joacă.

- Nu cumva încerci să mă seduci?

- Ba da, am răs. Mereu. Grăbește-te acasă, *vita mia. Senza di te non posso più vivere*¹.

- Nici eu nu pot trăi fără tine, *angioletto*. Serios.

Convorbirea mă făcea să mă simt din ce în ce mai bine.

- *Ti amo*.

- Și eu te iubesc. Acum închide ca să-mi termin treaba și să vin mai repede acasă. De fiecare dată când îmi vorbești în italiană mă excit teribil.

- Bine, bine. *Ciao, bello*.

- *Ciao, amore mio*.

Am închis și m-am dus din nou spre piața centrală ca să cumpăr una-alta pentru cină, dar am înlemnit când în mulțime am distins un chip cunoscut.

Ochii stranii ai lui Gio mă priviră fix, iar zâmbetul lui diabolic îmi transmitea clar că întâlnirea noastră nu era întâmplătoare.

Cu inima în gât, am făcut stânga-mprejur și am rupt-o la fugă.

Pe trotuar, picioarele m-au lăsat brusc. La nici treizeci de metri silueta înaltă a lui David Bonello îmi tăia calea spre libertate.

- Ce-avem noi aici! exclamă el cu engleza lui cu accent. O fecioară rătăcită. Giovanni, cred că domnița are nevoie de ajutor să-și găsească drumul.

O mână mă apucă de braț. Am icnit, surprinsă, căci nu mă așteptam ca Giovanni să fie atât de aproape. Cu un zâmbet diabolic, mă trase pe o alee între două clădiri, scoțându-mi pălăria de pe cap. Am țipat, dar mi-a pus o mână la gură.

¹ Nu pot trăi fără tine (în limba italiană, în original)

L-am lovit și l-am zgâriat, dar m-au ridicat cu ușurință și m-au dus mai departe pe alee, în spatele unor tomberoane de gunoi. Geanta îmi căzu de pe umăr, iar conținutul se împrăștie pe jos. Eram cuprinsă de groază, pentru că știam ce aveau de gând să facă. Nu mai era un avertisment. Era revanșa pentru seara trecută. Era momentul în care singurele reguli pe care le respecta Giovanni erau propriile-i reguli. Am lovit mai puternic și m-am luptat din toate puterile. Bonello mă apucă de picioare, iar Gio îmi trecu o mână peste piept, în timp ce cealaltă mână mă împiedica să țip. În același timp, băjbâia după o ușă, undeva în spate.

- Ține-o nemișcată ca s-o bag înăuntru!

- Încerc, protestă Bonello. Dar nu mă lasă, cățeaua naibii, tot dă din picioare.

Știam că dacă trec de acea ușă n-o să mai ies vie de acolo. M-am luptat și mai tare, încercând, în același timp, să-l mușc de mână pe Giovanni. Când am reușit, în sfârșit, să-i prind un deget, am mușcat cu toată forța, până la sânge.

- *Santo Cazzo Madre di Cristo!*

Când Gio și-a retras mâna am țipat cât am putut. În următoarea secundă m-am trezit cu un pumn în față. Am căzut pe jos, pe o parte, și am început să mă târăsc pe asfaltul murdar.

În jur auzeam voci vorbind în italiană - a lui Gio, a lui Bonello... și o a treia voce. Una pe care o recunoșteam vag. Și care striga cuvinte în italiană.

Am încercat să mă ridic de jos, dar o parte din față și tot trupul parcă îmi fierbeau. Cineva mă apucă de braț, dar m-am smucit, apoi o voce calmă îmi spuse:

- Ușurel. Sunt eu, *Signore Vecellio*. Sunteți în siguranță, *Signora*. Vă ajutăm.

Aproape că nu mai vedeam bine. Totul era în valuri. Am clipit și atunci i-am zărit pe *Signore Vecellio* și pe *Signore Polermo*, care mă ajutau să mă ridic. Gio și David nu se vedeau nicăieri.

- Sunteți bine? întrebă *Signore Polermo*.

- D-da...

Inima îmi bătea nebunește, adrenalina încă pulsa în mine și nu eram încă pe deplin conștientă de ce se întâmpla. Îmi dădeam seama însă că nu aveam nimic rupt. Nu eram rănită grav.

- S-sunt OK. Mulțumesc. *Grazie*. Dacă nu erați dumneavoastră...

Signore Vecellio mă ajută să ajung la capătul aleii, iar *Signore Polermo* îmi adună conținutul genții și îmi aduse pălăria.

- Trebuie să vă grăbiți. Conduceți direct acasă. Nu sunteți în siguranță aici. Unde vă e mașina?

Am luat obiectele pe care mi le întinse *Signore Polermo*.

- Pe... De partea cealaltă a pieței.

- Vă conducem.

Mă duseră în pas alert la mașină. Când m-am așezat la volan, *Signore Vecellio* spuse:

- Să nu faceți nici o oprire. Conduceți direct la reședința Romano. O să vă caute.

M-am gândit că ar trebui să mă sperie gândul că cei doi știau unde locuiesc, dar nu-mi păsa. Mă salvaseră.

- Mulțumesc.

- *Sbrigati!* spuse *Signore Polermo*, închizând portiera și făcând un pas în spate.

Am ajuns ca prin minune acasă la Marco. Când poarta se închise în spatele meu și am oprit mașina în fața casei de oaspeți, mi-am lăsat fruntea pe volan și mi-am îngăduit să tremur de frică, să las șocul să își facă efectul. Cineva bătu în geam, făcându-mă să tresar și să tip îngrozită.

Ca prin vis am văzut-o pe Ariana lângă mașină. Se vedea pe fața ei că era îngrijorată.

Mi-am dus mâna la piept și am expirat profund. Ea deschise portiera și îmi întinse brațele.

- Natalie, ce-ai pățit? Am venit să te văd, dar, cum nu erai acasă, am zis să te aștept pe verandă. Arăți de parcă ai fi văzut o fantomă.

Mă ajută să cobor din mașină. Picioarele mi se împleteau, dar m-am ținut cât am putut de dreaptă. Ariana veni lângă mine să mă sprijine.

- Dio, șopti ea.

M-am întors spre ea. Eram conștientă că de data asta fața îmi arăta mult mai rău ca data trecută când Gio mă lovise. Privirea Arianei se înăspri întocmai ca a lui Luc când era pe punctul să-și piardă controlul.

- Povestește-mi tot, îmi spuse cu glas scăzut.

capitolul 17

Luc

Tocmai terminasem de parcurs ultimele rapoarte de vânzări și mă pregăteam să închid computerul când în birou își făcu apariția Ariana. Arăta ca o prințesă războinică din filmele inspirate de benzi desenate.

- Hmmm, ia să vedem! Ai necazuri cu iubitul?

- Aș vreau eu. Trebuie să stăm de vorbă, Luc.

Tonul ei ferm și alert mă puse în gardă. Am devenit brusc atent.

- Ce s-a întâmplat?

- Multe.

Se apropie de fereastra de lângă biroul meu și privi afară către fabrica de procesare a vinului. Era aproape șase seara, iar cei mai mulți dintre angajați plecaseră acasă. Doar eu rămăsesem la birou.

M-am întors cu tot cu scaun înspre ea. Speram din suflet că nu avusese vreun meci cu mama sau cu tata.

- Te ascult.

- Mai întâi promite-mi că n-o să te enervezi.

Nu-mi plăcea cum suna. M-am aplecat în față.

- Dă-i drumul.

- Mai întâi promite-mi.

- Bine, îți promit. Acum spune-mi ce se întâmplă.

Mă fixă cu o privire intensă. Se vedea în ochii ei cât era de agitată. Expiră încet, apoi începu să vorbească:

- Giovanni o hărțuiește pe Natalie.

- Ce?! am exclamat, sărind în picioare.

- Ai promis că n-o să te enervezi.

Așa era. Doar că, atunci când era vorba de Giovanni, promisiunile nu aveau cum să fie respectate.

- Ariana, spune-mi chiar acum ce-a făcut nenorocitul!

Își trecu mâinile prin păr, dându-și după ureche acea șuviță albă care o făcea atât de specială.

- Ții minte cina la care ne-am adunat toți în seara în care v-ați întors voi din Scoția?

- Da... am răspuns ezitant.

- Ei, bine... când tu erai afară, Giovanni a încolțit-o pe Natalie pe hol.

Mi-am încleștat fălcile atât de tare că m-am temut că o să mi se fisureze.

- Și? am întrebat, tot mai nerăbdător.

- Și... ea i-a tras un genunchi în boașe ca să scape, iar el a plesnit-o.

- *Porca troia!*

Am scrâșnit din dinți. Bănuisem că mă minte!

- Mie mi-a spus că a alunecat și a căzut.

- Da, știu. Chiar m-am mirat că ai crezut-o.

Am pornit valvârtej către ușă. Voiam să-l găsesc pe frate-meu și să-i sparg fața, dar Ariana îmi ținu calea.

- Stai. Asta nu e tot.

- Nu?!

Încuviință din cap și făcu eforturi să-și înghită nodul din gât. Apoi făcu un pas înapoi și începu să-și frângă mâinile.

- M-am dus azi în vizită la voi, la casa de oaspeți. Voiam să o văd pe Natalie, să văd ce mai face. Nu era acasă, așa că am așteptat-o. Cam după o oră a apărut, a parcat mașina, dar nu s-a dat jos. M-am dus să văd care e problema. Luc, azi au încolțit-o iar. La Florența. A fost

o ambuscadă în toată regula. Au târât-o pe o alee lăturalnică. Giovanni și David Bonello.

- Nu. Nu se poate.

Cuvintele ei mi se învălmășeau în minte.

- N-a fost la Florența azi. S-a dus la Siena cu menajera lui Marco.

- Nu-i adevărat. A fost la Florența ca să facă un comision pentru Felicity. N-a vrut să-ți spună pentru că era sigură că n-o să o lași.

La naiba, normal că aș fi spus nu! În timp ce gândeam asta, mi-am dat seama fulgerător... că mă mințise. Din nou.

Am îndepărtat acel gând și m-am concentrat asupra discuției cu Ariana.

- Și ce s-a întâmplat?

- Ei au...

Privi în jos. Era clar că-i venea greu să o spună cu subiect și predicat.

- Cred că au încercat să o bage într-o clădire, dar au intervenit doi domni în vârstă. Natalie bănuiește că sunt de la Seventh Sanctum și că, împreună cu *la Resistenza*, vor să răstoarne ordinea asta a Caselor. Ei doi au ajutat-o pe Natalie să scape, dar Gio apuca-se deja să o lovească destul de rău. Are vânătăi pe o parte din corp.

Mi-am dat seama, uluit, că surioara mea știa mult mai multe decât trebuia despre Casa noastră. Revelația se pierdu însă în oceanul de furie care mă copleșea, făcându-mă să văd roșu în fața ochilor.

Singurul lucru la care mă puteam concentra era că o să-l omor pe fratele meu. Cât despre nevastă-mea... Habar n-aveam ce să fac. Mă pusese să îi promit că n-o să mai am secrete față de ea, în timp ce ea îmi ascundea o grămadă de lucruri și lucra pe la spatele meu.

Am pornit iar către ușă, iar Ariana mă opri din nou. Am privit-o aproape cu răutate. Nu voiam să-i fac rău, dar nici drăguț nu mai aveam timp și chef să fiu.

- Dă-te la o parte.

- Nu. Luc, mai e ceva important ce-ar trebui să știi.

- Încă ceva?!

- Da. Vreau să înțelegi că nu ți-aș fi spus nimic dacă aș fi crezut că pot gestiona singură situația. Dar Gio e complet scăpat de sub control. Când l-am confruntat după-amiază, după ce m-am văzut cu Natalie, mi-a zis să nu mă bag. Că e ceva ce-i privește doar pe el și Natalie. Luc... cred că e obsedat de ea. Nu se va opri!

- Ba se va opri când o să-l omor.

- *Dio dannato!*

Își propti mâinile în pieptul meu, făcându-mă să dau înapoi. Ochii parcă îi aruncau flăcări.

- Țsta e și scopul! Nu trebuia să știi. Natalie a făcut totul ca să te protejeze, iar dacă acum îl ataci pe Giovanni, totul va fi în zadar.

Am încremenit.

- Ce anume a făcut? Ce tot spui acolo?

Ariana strânse buzele, iar privirea ei exprima deja teamă. Făcu un pas înapoi, dându-și parcă seama că spusese mai multe decât trebuia.

- Ariana? am întrebat, apropiindu-mă de ea. Ce anume a făcut Natalie ca să mă protejeze? Spune-mi ce dracu' se întâmplă de fapt!

- Nu... n-ar trebui...

- *Cazzo!* Nu mă interesează. Spune-mi!

Mă privi nemișcată câteva clipe, apoi vorbi cu glas scăzut:

- În timpul ritualului în care ți-au făcut ce ți-au făcut, Natalie a căzut la înțelegere cu *papa*.

Am simțit că mă transform în sloi de gheață. Nu doar pentru că sora mea avea informații despre acel ritual de care nu trebuia să aibă habar, ci pentru că Natalie făcuse un pact cu diavolul.

- A fost de acord să te aducă înapoi, în familie... pentru ca, la schimb, acel viol la care erai supus să înceteze.

Camera începu să se rotească amețitor.

- N-a făcut-o de bunăvoie, continuă Ariana repede. Dar tata nu avea de gând să lase doar o femeie să te violeze. Voia ca toate să te ia la rând. După ce au căzut la înțelegere, tata tot nu s-a ținut de cuvânt când a lăsat-o pe acea femeie să te... să te termine. Pe urmă i-a trimis în Scoția pe Gio și pe Bonello ca să o amenințe pe Natalie. De-asta ți-a spus minciuna despre Dante, pentru că avea nevoie de un pretext să te aducă aici. Îi spusese că altfel o să-i facă ei exact ce i-a făcut tata acelei fete, Vittoria, acum mulți ani. Și voiau ca tu să asști.

Am făcut câțiva pași în spate până am atins biroul și m-am rezemat de el. Dintr-odată totul căpăta sens. Felul ciudat în care se purtase Natalie după ședința de terapie din Edinburgh. Vânățiile de pe sân. Nervozitatea cu care se pregătise pentru acea cină cu părinții mei. Chiar și felul amabil în care se purtase cu ei întreaga seară.

- Luc... spuse Ariana, apropiindu-se. Natalie nu se teme de ce i-ar putea face ei, ci de ce sunt capabili să îți facă ție. De-asta nu ți-a spus că Gio o hărțuiește. Ea nu știe că-ți spun toate astea. Nu știe nici măcar că sunt aici. Când am plecat nu era deloc în apele ei și se temea de cum vei reacționa când îi vei vedea vânățiile. Este înnebunită să nu-ți pierzi cumpătul și să nu-l ataci pe Gio sau pe tata pentru că nu vrea să pățești ceva. Nu fi supărat pe ea, te rog. Tot ce-a făcut a fost ca să te protejeze.

O știam. Mi se uscaseră gura și mă simțeam incapabil să vorbesc. Iar pieptul îmi ardea. Natalie îndurase totul de una singură, fără să îmi poată spune nimic de teamă că o s-o iau razna definitiv. Și îmi doream să o fac. Doamne, îmi doream nespuse să pun mâna pe fratele meu și pe prietenul lui și să-i înjunghii chiar în inimile alea negre și ticăloase. Dar mai mult decât atât îmi doream să ajung mai repede la Natalie.

- Unde e? La casa de oaspeți a lui Marco?

- Da.

- Și Giovanni?

- E acasă. Știe că ar fi o greșeală să intre pe proprietatea lui Marco.

Pare-se că era singura regulă de care Giovanni ținea cont.

M-am desprins de lângă birou, am trecut pe lângă Ariana și m-am îndreptat spre ușă.

- Unde pleci? strigă ea.

- Să mă asigur că soția mea e bine. Pe urmă o să încerc să îi bag mințile-n cap.

Ariana alergă după mine și mă apucă de braț.

- Mi-ai promis că n-o să te înfurii. Luc, ea e...

- Merda! Stai liniștită, n-am să o bruschez în nici un fel. Deși ar merita câteva pălmuțe la fund pentru că s-a dus la Florența fără să-mi spună, am adăugat cu glasul mult împlânzit.

- Nu mă interesează micile voastre perversiuni.

- Atunci dă-mi drumul până nu-ți dau și mai multe detalii despre viața noastră sexuală.

Îmi lăsă brațul și își mușcă buza de jos.

- Luc...

- E în regulă, Ariana. Ai cuvântul meu că nu sunt supărat pe ea. Știu că a făcut ce-a făcut pentru că mă iubește. Acum îmi dai voie, te rog, să mă duc la ea să-i spun că poate să fie sinceră cu mine, pentru că nu mai are de ce să-mi ascundă lucruri?

- Și cu Giovanni cum rămâne?

Am strâns din dinți și, deși mă ucidea pe dinăuntru să o spun, am spus-o:

- O să mă ocup altă dată de el. Ține-te departe de el, bine? Și nu care cumva să te apropii de Bonello.

- N-am s-o fac. Știu foarte bine cine și ce e.

Am sărutat-o pe frunte și am luat-o la goană pe scări. M-am urcat în mașină și am demarat în viteză, încleștându-mi mâinile pe volan. Mi-am spus că Giovanni și Bonello vor primi cât de curând exact ce merită. Deocamdată, nu conta decât Natalie.

După aproape 45 de minute am parcat lângă mașina lui Natalie și am oprit motorul. Am urcat în alergare treptele vilei și am împins ușa cu șoldul.

- Natalie?

Sufrageria era goală. Am traversat-o și m-am dus în dormitor. Gol.

- *Angioletto?*

Am căutat-o în baie, în spălătorie și în bucătărie, dar nici urmă de ea. Am ieșit în curtea din spate, gândindu-mă că poate se relaxa lângă lac. Totul în jur era cuprins de liniște și nemișcare. Mi s-a zburlit părul pe ceafă. Știam însă că nu putea fi departe. Am ocolit vila și am pornit în alergare ușoară spre reședința principală. Am sunat la ușă. Caprice deschise și mă privi ca pe o insectă ciudată.

- Ați venit la domnul Marco și la domnișoara Felicity?

Eram sigur că unde era Felicity aveam s-o găsec și pe Natalie.

- Da.

Făcu un pas în spate și mă lăsă să intru. Dinspre bucătărie se auzeau voci, și m-am îndreptat într-acolo fără să o mai aștept pe Caprice. Marco toca niște legume și zâmbi când mă văzu. Felicity stătea pe scaun, cu picioarele pe masă și un pahar de vin în mână și-mi zâmbi, la rândul ei,

- Hei! Nu credeam c-o să apari pe-aici. Ai venit cu Natalie?

- Nu e aici?

- Nu, spuse Felicity, încruntându-se și dându-și picioarele jos de pe masă. Trebuia să fie?

Îmi vâjâia capul. Poate ieșise să se plimbe, dar Ariana îmi spusese că era destul de zdruncinată. Nu mi-i imaginam ieșind la aer în starea pe care o avea. M-am uitat înspre Marco, iar el lăsă cuțitul jos.

- A luat mașinuța de golf?

- Din câte știu, nu.

Deci clar nu se dusese la izvoarele termale. Nu s-ar fi aventurat pe jos până acolo, oricât și-ar fi dorit să-și

relaxeze mușchii dureroși. Trebuia să fie în zonă, mai ales că avea mașina în parcare.

- Luc, ce se întâmplă? întrebă Marco.

- Nu știu. Natalie nu e la casa de oaspeți. Credeam că e la voi.

- S-a întors acum câteva ore, am văzut-o când a parcat mașina și s-a dus către casa de oaspeți.

- Da. Știu că s-a dus de una singură la Florența, am spus, privind-o sugestiv pe Felicity. Mulțumesc mult, că veni vorba.

Felicity strânse buzele, dar i-am ignorat reacția și m-am concentrat asupra lui Marco.

- Ariana tocmai mi-a dezvăluit o grămadă de nenorociri. Gio a atacat-o azi pe Natalie, la Florența. A pocnit-o zdravăn.

Felicity scoase un gemăt scurt, dar nici nu am privit înspre ea.

- Era și Bonello cu el, am adăugat.

- *Porca troia*, scrâșni Marco.

- Dacă n-a venit la voi, unde dracu' s-o fi dus? Ați mai văzut pe cineva pe proprietate azi?

- Nici picior.

M-am tensionat brusc, dar Marco se apropie și mă luă de după umeri.

- Stai liniștit. Sigur e pe-aici. Poate a ieșit să se plimbe, să își limpezească gândurile.

- Da, poate. Mă duc să o caut, le-am mai spus, îndreptându-mă spre ieșire.

- Luc, așteaptă!

Am ignorat-o din nou pe Felicity. Abia ajunsese în hol când telefonul din buzunar începu să sune. L-am scos rapid, crezând că e Natalie, dar numărul afișat pe ecran era al tatălui meu.

- Merda!

Nu aveam timp de așa ceva. Dar îmi învășasem lecția. Aflasem ce însemna să îl ignor. Am apăsat butonul și am dus telefonul la ureche.

- Ce e?

- Am auzit că cineva complotază împotriva mea împreună cu Seventh Sanctum.

Am înghețat. Mi-au revenit în minte cuvintele Arianei. Mi-am păstrat însă calmul.

- Nu știi despre ce vorbești.

- O, ba cred că știi, pufni tata disprețuitor. Cred că știi exact despre ce vorbesc.

Se auzi un țipăt înăbușit. Îl recunoșteam. Nu putea fi decât Natalie. Mi-am simțit inima în gât.

- Ce ai făcut?

Fiecare fibră din corp mi se contractase ca un arc.

- Ce mama dracului ai făcut?

- Îndrept dezastrul făcut de țărăncia și trădătoarea de nevastă-ta. Eram dispus să îi acord încredere, dar mica ei excursie de azi a demonstrat că nu e nici pe departe din aluatul potrivit. Și ți-am spus că asta o să se întâmple dacă alegi iar o femeie nepotrivită, care n-are descendența potrivită.

- Nu.

Am văzut roșu în fața ochilor, iar creierul parcă îmi era din lavă incandescentă.

- Dacă te atingi de ea, dacă-i faci vreun rău, te omor cu mâna mea. Jur pe Dumnezeu!

Îmi închise în nas.

Am lăsat jos telefonul și l-am privit lung. Apoi am scos un urlet care făcu toată casa să se cutremure. Am apucat să fac doi pași când Marco apăru lângă mine și mă izbi cu spatele de perete.

- Oprește-te! *Dio dannato*, Luc! strigă el, în timp ce ne luptam corp la corp, dărâmand câteva polițe și spărgând bibelourile. *Cazzo!* Oprește-te și gândește un pic! Asta urmărește - să înnebunești de furie și să dai năvală acolo. Atâta așteaptă.

Nu vedeam și aproape că nu auzeam nimic. Mă luptam cu Marco, încercând să mă eliberez din strânsoare.

- Mă doare undeva de ce vrea! am mârâit.

- Dacă te duci după el îi dai exact ce vrea. Îi dai scuza de a te omori, spuse Marco, înfigându-și o mână

în beregata mea. Nu poți face asta. Nu îi poți da pe tavă ce vrea. Se joacă acum cu mintea ta. Nu îi va face nici un rău lui Natalie.

Ceva fierbinte și ud îmi inundă ochii. M-am luptat din răspuțeri cu senzația, m-am luptat cu suferința care voia să pună stăpânire pe mine și l-am împins tare pe Marco, aproape făcându-l să cadă din picioare.

- Nu-l cunoști cum îl cunosc eu! O s-o omoare! M-a mai amenințat că o omoară, dar de data asta își va duce intenția la capăt. Iar atunci sunt ca și mort, pentru că n-o să trec prin coșmarul ăsta nenorocit fără ea. Așa că dă-te dracului la o parte din calea mea, pentru că, dacă e să mă duc la vale, am să trag după mine cât de mulți cavaleri de-ai lui o să pot!

capitolul 18

Natalie

Mă aflu într-un soi de temniță.

Încercam să nu mă las cuprinsă de panică și să îmi păstrez mintea limpede. Am aruncat o privire atentă în jur, în încăperea luminată doar de o torță prinsă în perete. Simțeam însă cum devin tot mai isterică. Respiram precipitat și superficial, iar inima parcă mi-o luase la galop.

„Concentrează-te, fir-ar să fie!”

Fuseseră cel puțin doi. Doi bărbați în mantii negre și măști venețiene albe. Tocmai intrasem în bucătărie ca să pregătesc cina când dăduseră buzna în casă, pe ușa din spate. Am reușit să scot doar un țipăt înainte să-mi pună pe cap un sac negru și să mă târască apoi pe ușă.

Nu le auzisem vocile. Nu le văzusem chipurile. Dar știam că erau Gio și David Bonello. Cei doi italieni care mă salvaseră la Florența mă avertizaseră. N-ar fi trebuit să rămân singură în casa de oaspeți. Ar fi trebuit să mă duc la reședința principală, să stau cu Marco și cu Fee.

Acum nimeni nu avea să mă găsească. Luc avea să intre în casa goală și...

Panica mi se ridică din nou în gât. Mi-am înghițit nodul de spaimă cu un suspin. Îmi simțeam limba uscată din cauza călușului pe care mi-l puseseră. Îmi spusese să nu mă duc nicăieri. Am crezut, în prostia mea, că totul va fi bine. Că nu se va întâmpla nimic rău. Ar fi trebuit să-l ascult. Ar fi trebuit să plec urechea la tot ce-mi spusese.

Lacrimi fierbinți îmi ardeau parcă ochii. Mi-am plecat capul, încercând cu disperare să mă lupt cu teroarea care voia să preia controlul asupra întregii mele ființe. Mă aduseseră în celula asta întunecată, mă legaseră cu lanțuri suspendate de tavan și mă lăsaseră așa. Mă dureau brațele, iar zidul rece din piatră de care mă rezemam îmi dădea fiori. Din cauza lacrimilor nu mai vedeam clar nici măcar podeaua murdară de sub mine. Am clipit rapid. Mă străduiam să nu tremur, dar nu reușeam să mă controlez. Mai ales pentru că începeam să bănuiesc unde mă aflam. Dincolo de mirosul de moarte și de suferință, salteaua pătată de sânge și murdărie de pe patul de fier îmi indica foarte clar că eram în celula pe care Luc mi-o descrisese când eram la el pe insulă. Celula unde îl legaseră de un scaun și îl obligaseră să asiste la ce făceau. Celula în care o violaseră și o omorâseră pe fata pe care el încercase să o salveze.

Iar acum urmau să-mi facă și mie același lucru. Teroarea îmi urcă în gât și mă făcu să tremur din toate încheieturile. Gio îmi spusese de atunci că asta urma să se întâmple. Știusese că nu minte. Și, Doamne...

Am închis ochii și m-am rugat ca motivul pentru care mă lăsaseră singură să nu fie că se duseseră după Luc, ca să-l oblige să asiste la...

„Te rog, nu! Orice, numai asta nu!”

Ușa grea, din oțel, scârțâi, iar balamalele scrâșniră. Venise cineva. Am ridicat capul, mi-am oprit un țipăt și am rămas nemișcată. Numai că persoana care intră nu era nici Gio, nici David Bonello. Era Antonio Salvatici.

Tatăl lui Luc. Se opri la un metru de mine, își puse mâinile în șold și clătină din cap.

- Crede-mă, speram să nu se ajungă aici. Să știi că te-am plăcut, Natalie, chiar dacă probabil îți vine greu să crezi. Spiritul tău e viu, iar asta le lipsește grav femeilor din Casa asta. Numai că, așa cum știm deja cu toții, spiritul nu poate fi împlânzit. Speram ca Luciano să te învețe cât de importantă este supunerea în cultura noastră, dar văd că a eșuat și la capitolul ăsta.

N-am răspuns. Știam că nici nu aștepta un răspuns din partea mea. M-am uitat lung la el, străduindu-mă să mă controlez.

- Nu e nimic personal, *cara*. Dar servește scopurilor mele, oftă el, de parcă ar fi vorbit despre aruncat gunoiul, nu despre crimă. E pregătită! anunță el, fixându-mă în continuare cu privirea.

De-afară se auziră pași. Am făcut ochii mari și m-am crispat toată la vederea lui Giovanni și a lui Bonello. În spatele lor era încă un bărbat care îmi părea vag cunoscut, dar nu-mi dădeam seama de unde.

- A, îmi cer scuze! exclamă tatăl lui Luc, punând o mână pe umărul celui de-al treilea bărbat, care mă privea din cap până în picioare cu o sclipire diavolească în ochi. Natalie, el e nepotul meu, Benito Salvatici. Dacă nu greșesc, Benito o cunoștea pe prietena ta din New York. Manechinul care a murit. Parcă te vedeai cu ea, așa-i?

Benito râse încet și fără pic de amuzament, provocându-mi fiori reci.

- Văzutul ca văzutul, dar i-o trăgeam la greu. Era o bunăciune. Păcat că nu era generoasă. Nu voia să se împartă între mai mulți. Ne-a fost bine până când a refuzat să intre și Giovanni în jocul nostru.

M-am zbătut în lanțuri. Elena fusese suficient de naivă să creadă că era îndrăgostită de individul din fața mea.

- Nenorocitul! am încercat să strig, cu toate că aveam căluș.

- Dacă nu se lasă împărțite, n-au ce le trebuie ca să devină pisicuțe bune, interveni Giovanni.

Se apropie de mine și își trecu degetele peste obrazul meu învinețit, făcându-mă să tresar.

- Dar tu, *bella?* mă întrebă. Ți place să fii generoasă? Să te împarți? Sau frate-meu nu te-a introdus încă în zona asta? Pun pariu că ți-ar plăcea la nebunie. Și că de-abia aștepti să încerci.

Bonello se apropie și el de mine. Mi se împăienjeniră ochii când am simțit o mână atingându-mă.

- Benito? se auzi vocea tatălui lui Luc. Acum!

Cineva îmi ridică bluza până deasupra pieptului. Aerul rece îmi făcu pielea să se înfioare.

- Puteți să vă jucați cu ea cum vreți, băieți, le comunică tatăl lui Luc. Dar n-o mutați pe pat până nu apare și Luciano. Vreau să asiste la actul final. Și, la cum îl știu, la cât îi place să facă pe eroul, nu vom avea mult de așteptat, continuă el, consultându-și ceasul.

Îi făcu apoi un semn lui Benito, care se apropie de mine. Nu vedeam ce avea în mână, dar îi vedeam reaua-intenție din privirea lui. Am încercat să mă feresc în clipa în care ridică spre mine ceva ce semăna cu un vâtrai. Știam însă că oricât m-aș fi zbatut, nu aveam scăpare. Groaza mă cuprinsese de tot în clipa în care am văzut că obiectul de fier era înroșit la un capăt. Incandescent.

- Nu! am gemut.

Am continuat să mă zvârcolesc, căci îmi dădusem seama ce aveau de gând să îmi facă.

- O, Doamne! *Nu!*

Cu un sfârâit sinistru, metalul fierbinte mi se lipi de carne, în zona coastelor. Am tot țipat până când, brusc, m-am prăbușit în beznă și în inconștiență.

Nu știu cât timp am fost leșinată, dar când mi-am revenit nu simțeam decât durere. Durere și o acută

senzație de greață care se înrăutățea pe măsură ce atingerea bărbatilor din încăperea se îndeseau.

- Gata, și-a revenit! spuse cineva.

- Mă așteptam să dureze mai mult, comentă altcineva. E-o luptătoare, n-am ce zice.

- V-am zis că o să fie distractiv.

Ultimul vorbise Gio. Nu aveam cum să nu-i recunosc vocea. Am gemut și mi-am dat seama că îmi scosese călușul. Numai că eram prea slăbită să țip. M-am răsuțit, încercând să îmi îndepărtez trupul de ei, dar fiecare mișcare îmi provoca dureri. Și nu aveam unde să fug. Le simțeam mâinile pe sub tricou, pipăindu-mi sânii prin sutien. Le simțeam mâinile pe fund, apoi le-am simțit limbile pe gât. Eram paralizată de silă, dar cumva am reușit să ridic piciorul și să-l lovesc pe unul dintre ei cu genunchiul în boașe. Mi-am dat seama după geamăt că pe Bonello îl nimerisem.

Cineva chicoti, iar Gio comentă:

- Te-am avertizat!

Am continuat să lupt. Am dat din picioare, m-am zbatut, mi-am pus la bătaie fiecare strop de energie.

- *Sorca!*¹

Am simțit o palmă atât de puternică încât mă izbi cu capul de zid. Am început să văd dublu de la amețea și durere.

- *Abbastanza!*² strigă tatăl lui Luc.

Cei trei bărbați se opriră, respirând precipitat. Am auzit pași și, cu toată vederea încețoșată, l-am văzut pe Luc intrând în încăperea, îmbrăcat cu același haine cu care plecase de acasă de dimineață.

Mă privi scurt, în trecere, și începu să vorbească în italiană cu tatăl lui. Mi se învârtea capul. Nu înțelegeam ce-și spuneau. Vorbeau prea repede.

- Nu! aproape că lătră brusc tatăl lui, apoi se întoarse înspre Gio.

¹ Scârbă (în limba italiană, în original)

² Ajunge (în limba italiană, în original)

- Leagă-l de scaun ca să terminăm odată! Mama voastră a pregătit cina și ne așteaptă.

„Nu. O, Doamne. Nu.“ Asta nu se întâmpla cu adevărat. Nu era cu puțință. Nu după tot ce se întâmplase. Nu după tot ce făcusem să preîntâmpin asta.

- Luc!

M-am zbatut și mai tare, sperând ca unul dintre lanțuri să cedeze. Lacrimile îmi șiroiau pe obraji.

- Fugi, Luc!

Nu avea sens să rămână. Urmau să îl omoare. Un hohot de plâns îmi frânse glasul.

- F-fugi cât mai poți...

- Rămân aici, *angioletto*, răspunse el calm.

Surprinzător, nu opunea nici un pic de rezistență în timp ce ceilalți îl așezau pe un scaun de metal și îl legau cu lanțuri.

- Totul va fi bine, mă asigură el, în timp ce Gio îi răsucea mâinile la spate.

Lângă mine, Benito chicoti. Era un răs rece, aproape înspăimântător, dar am reușit să îl ignor. Am continuat să-l privesc pe Luc, printre lacrimi.

- Îmi pare rău! Îmi pare atât de rău...

Suspinam incontrollabil.

- E în regulă, șopti Luc.

Mă fixa cu privirea. În ochii lui nu mocnea însă furtuna, așa cum mă așteptam. Erau calmi. Liniștiți. Blânzi. Aproape argintii, în lumina torței. Părea că acceptă tot ce se întâmpla. Că era pregătit.

- Nu e vina ta, îmi mai spuse.

- Ba da, am scâncit. Totul e din vina mea.

- Suntem indestructibili, mai știi? șopti el. Tu și cu mine. Te iubesc, *angioletto*.

- Și eu te iubesc, am reușit să spun, suspinând și clipind rapid ca să nu-l scap din ochi. Am să te iubesc mereu.

După ce se asigură că Luc era imobilizat, Gio se îndepărtă de scaun și veni spre mine.

-Vai, ce drăguț! Acum, gata! E momentul să fii drăguță cu noi trei, *bella*.

Am simțit că mi se face rău, dar l-am ignorat pe Gio și am continuat să îl privesc pe Luc. Tatăl lui se așezase în spatele lui. Mă concentram asupra ochilor soțului meu. Căutam în ei puterea de a rezista. Până când Benito, David și Gio mă înconjurară. Cum nu mai puteam vedea pe Luc, am închis ochii și m-am rugat ca totul să se termine repede.

capitolul 19

Luc

Am avut nevoie de întreaga stăpânire de sine ca să-i las să mă imobilizeze în acel scaun. Să îndur imaginea lui Natalie, înlănțuită, rănită și pusă la perete, cu hainele rupte și obrajii uzi de lacrimi. Să îmi păstrez calmul, cel puțin în voce, și să nu o fac pe ea să intre în panică. Și să nu mă panichez odată cu ea.

-Mereu ai fost mai greu de cap. Înveți greu, îmi spuse tata cu dispreț.

Stătea în spatele scaunului de care eram legat și urmăream amândoi cum ceilalți trei desfac lanțurile în care era prinsă Natalie.

Păcat. Erai primul meu născut. Ai fi putut avea totul. Acum nu vei mai avea nimic.

-O să teucid pentru asta, i-am spus foarte calm. Știi bine. O să te fac să suferi în feluri pe care nici nu le credeai posibile. Iar când vei implora milă, am să mă uit cum viața se scurge din tine până când vei deveni o amintire nedorită de nimeni.

-N-ai decât să încerci, mârâi el disprețuitor. Dar și dacă vei ieși în viață din catacombele astea, tot vei eșua. Știi de ce? Pentru că ești slab. Iar în Casa asta nu e loc pentru bărbați slabi și lipsiți de coloană vertebrală, ca tine.

Am strâns din dinți. Eram neputincios. Giovanni și Benito o descătușară pe Natalie și o traseră pe salteaua mizerabilă. Aceeași saltea unde îi văzusem pe acei trei bărbați din Casa Dietrich violând-o și omorând-o pe Vittoria. O aruncară pe pat. Natalie se zbatu, îi lovi și îi zgârie, luptându-se să scape. Mi se strânse stomacul.

Când David ridică mâna și o plesni cu sete, n-am putut să nu tresar și am gemut din rărunchi.

- Ușurel, ușurel, spuse tatăl meu, punându-mi o mână pe cap.

Mă mângâia ca pe un copil, în ciuda eforturilor mele de a-l înlătura, de a-i evita atingerea.

- Relaxează-te și privește, continuă el. E opera ta, Luciano. La fel ca atunci. Dacă mi-ai fi dat ascultare, dacă nu mi-ai fi ignorat avertismentele, ai fi putut să o salvezi. Doar că tu, în schimb, i-ai semnat condamnarea. La fel ca târfei de dinainte.

Am făcut eforturi uriașe să nu urlu în timp ce Natalie se lupta cu cei trei bărbați. Tata luă mâna de pe creștetul meu și mormăi:

- Ce naiba e asta?

M-am uitat exact unde se uita el și am văzut că podeaua se umplea de rotocoale de fum.

- Poate ai lăsat o lumânare aprinsă sus, am comentat cu glas otrăvit.

Tata mă privi cu ochi nu mai puțin veninoși, apoi strigă:

- Giovanni și David, duceți-vă și vedeți de la ce vine fumul. Dacă a aprins el ceva, stingeți focul și spuneți-le gărzilor să fie mai atente.

- Trimite-l pe Benito! mârâi Giovanni, care încerca să-i țină picioarele lui Natalie.

David se dădu jos din pat, gata să urmeze ordinul tatălui meu. Giovanni îmi aruncă o privire înghețată.

- Nu cumva să uitați: eu mă înfig primul în curva asta.

Știam că Gio vedea în ochii mei că aveam să-l ucid. Aveam să-i curm viața în prima secundă de libertate. Și o știa.

- Am zis să plecați! răcni tatăl meu. O să vă ocupați de ea după ce rezolvați problema.

Giovanni mârâi și o împinse pe Natalie în timp ce se dădu jos de pe pat. Ea încercă să tragă aer în piept și să se ridice în fund. Când Gio trecu pe lângă mine, în privire i se citea dorința de revanșă. L-am ignorat și m-am concentrat asupra lui Natalie. Privirile ni se întâlniră pentru o fracțiune de secundă și am încercat să-i transmit că trebuie să rămână puternică și că eram alături de ea. Încă privirea ei exprima doar teroare pură.

- Continuă! lătră tatăl meu.

Benito o apucă pe Natalie de brațe și o trânti pe saltea, apoi o încălecă și îi țintui șoldurile pe pat, ca să o împiedice să mai dea în el cu picioarele. Știam prea bine de ce, dintre toți trei, tatăl meu îl lăsase pe Benito cu Natalie. Era cel mai depravat dintre ei.

- Ia zi, târfă, cum o vrei? Vrei să ți-o dau ca prieteni tale? îi spuse el pe un ton batjocoritor.

Am înțeles în acel moment că un alt motiv pentru care tata îl alesese fusese ca să o chinuie pe Natalie o dată în plus înainte să moară.

„Luptă!“, am vrut să-i strig. Voiam să-i urlu acel îndemn disperat. Voiam să strig la ea să nu renunțe, dar știam că dacă aveam s-o fac, totul ar fi fost în zadar. Așa că mi-am mușcat limba și mi-am înghițit furia și revolta. Benito îi rupea hainele de pe ea. Le auzeam plesnind și pârâind, iar țipetele lui Natalie răsunau în întreaga încăpere, amestecându-se cu icnetele și înjurăturile lui Benito.

M-am rugat. M-am rugat mai intens ca oricând, cu o ardoare nemaisimțită.

- Mica ta ambuscadă nu-ți va servi la nimic, îmi spuse tatăl meu pe un ton batjocoritor. În afară de câteva bănci și scaune nu e nimic de ars acolo. Ai pierdut.

- Nu. Tu ai pierdut! se auzi vocea lui Marco, undeva în apropiere.

Tatăl meu tresări surprins.

- Un sunet să nu scoți! spuse Marco.

Am întors capul, privind țintă la cuțitul pe care Marco îl ținea în dreptul carotidei tatălui meu.

- Îți tai gâtul dacă scoți vreun sunet.

- O să plătești cu viața pentru asta! mârâi tata.

- Tot ce se poate, șopti Marco. Acum dezleagă-l. Încet și în liniște.

Se apropiară de mine, apoi lanțurile ce-mi blocau mâinile căzură pe podea. Aproape că am țâșnit de pe scaun. Îmi doream din fiecare fibră să mă duc repede la Natalie, dar am rezistat impulsului pentru că, dacă aș fi făcut-o, emoțiile aveau să preia controlul asupra mea și întregul plan s-ar fi dus de râpă.

- Du-te! i-am spus lui Marco, luându-i cuțitul.

L-am împins pe tatăl meu de perete și i-am pus tăișul la beregată.

- N-ai tu sânge-n instalație! încercă el să mă provoace, chiar dacă se știa încolțit.

L-am trecut lama pe obraz, apoi i-am apăsat-o din nou pe gât, provocându-i o tăietură de câțiva centimetri, superficială, dar din care începu să curgă sânge.

- Nu mă pune la încercare! Crede-mă, n-o să-ți placă ce-o să iasă.

Din spate se auzi un icnet, urmat de o bolboroseală stranie și de țipătul înnebunit al lui Natalie. M-am străduit să nu mă întors, dar mi-am dat seama ce se întâmplase după privirea terifiată a tatălui meu.

- Natalie, liniștește-te. Sunt eu, Marco. Haide, trebuie să plecăm.

- Marco? întrebă Natalie, nevenindu-i să creadă.

- Da, eu sunt. Hai!

Am auzit pași, dar tot nu m-am întors ca să văd ce se întâmplă, să văd dacă Natalie e bine.

- Luc? O, Doamne! Luc!

Îmi dădeam seama că Marco o scotea din încăpere. Deja îi auzeam vocea venind dinspre hol. Îmi striga numele, în timp ce Marco încerca să o facă să tacă, vorbindu-i cu glas scăzut. Am încercat să ignor drama de afară și să mă concentrez asupra tatălui meu. Privirea îi devenise de gheață. Și plină de dispreț nedisimulat.

- Nu ești fiul meu. Te vor tortura pentru asta. Aveai impresia că flagelarea de atunci a fost cruntă? Stai să vezi când Grande Cavaliere o să pună mâna pe tine. O să îl implori să te ucidă.

Întreaga furie cu care trăiam de atâția ani, întreaga suferință la care mă supusese, fiecare secundă de tortură mentală, emoțională, fizică la care mă supusese, toate se acumulasera în mine precum lava într-un vulcan activ. Iar acum ajunsese la limită, era gata să erupă și să măture totul în cale. Și nu aveam de gând să fac nici cel mai mic efort ca să împiedic deznodământul.

Am aruncat cuțitul, dând cu el de perete, și i-am tras tatălui meu un pumn în față. Impactul l-a propulsat în perete. L-am prins de guler și i-am mai tras un pumn direct în nas. Am auzit oasele pârâind. Arma mea era furia și am lăsat-o să mă alimenteze și să preia controlul. Am lăsat-o să mă consume.

Tatăl meu căzu grămadă pe podeaua murdară. O grămadă lovită și însângerată care încerca să-și recapete suflul. O umbră a bărbatului care fusese cândva. Am făcut un pas în spate și l-am privit lung. Am tras adânc aer în piept și mi-am dat seama, în acel moment, că nu simțeam absolut nimic. Nici urmă de remușcare sau de milă. Nici cea mai mică undă de emoție filială.

- *Bastardo!*

Se ridică și se năpusti asupra mea. Chiar dacă era rănit și plin de sânge, era destul de puternic și reuși să mă trântescă la pământ. Am căzut pe spate cu un icnet. Îmi trase un pumn în maxilar și am simțit pe limbă gust de sânge. Capul mi-a ricoșat înspre dreapta.

Se ridică anevoie în genunchi și încercă să-mi tragă încă un pumn, numai că de această dată am fost mai

rapid decât el. L-am pus o piedică și l-am trântit pe spate, după care am început să-i car pumni cu nemiluita, până când l-am simțit inert sub mine, implorându-mă să mă opresc.

M-am dat la o parte de pe el, dar doar cât să iau funia pe care Marco mi-o lăsase lângă ușă. M-am întors lângă tatăl meu, l-am apucat de guler și l-am târât spre pat.

Cadavrul lui Benito zăcea pe saltea. Din tăietura de la gât de prelingeau șuvoaie de sânge. Ochii goi priveau nemișcați spre tavan. L-am dat la o parte cu piciorul, cât să fac suficient loc și pentru tatăl meu, pe care l-am legat cu mâinile de capătul patului, ca să nu se poată elibera. Gemea, se zbătea și mă privea în timp ce mă retrăgeam spre ușă. Avea fața însângerată și tumefiată.

- Lu... ci... ano.

Am luat o cutie de kerosen lăsată de Marco. Era inflamabilul preferat al tatălui meu și al Cavalerilor lui demenți. Îl foloseau la torțele ce luminau catacombele unde țineau înlănțuite sclavele beta. Aici, între aceste ziduri, pe aceleași saltele murdare, le violau și le torturau de parcă n-ar fi fost ființe umane.

- Ți-am spus că o să te fac să suferi așa cum și tu i-ai făcut să sufere pe atâția alții.

Am vărsat kerosen pe el și pe cadavrul lui Benito. Se strâmbă și încercă să scuipe substanța care îi intra inclusiv în gură.

- Ți-am spus că o să te omor dacă te atingi de ea, am continuat, vărsând kerosen și pe podea și scoțând în buzunar o țigară. Dar n-ai vrut să ascuți. Nu era mai bine dacă o făceai?

Ochii umflați i se măriră de groază când mă văzu scoțând o cutie de chibrituri și aprinzându-mi țigara.

- N-nuu!

Se zbătu și mai tare, încercând să se smulgă din strânsoarea funiei.

- N-nnuuu... poți face assta... Sunt t-tatăl t-t-tău!

L-am privit cu silă.

- Ești un monstru. Asta ești. Iar domnia ta asupra acestei Case s-a încheiat.

Am lăsat țigara să cadă lângă el și să fumege pe saltea. Se zvârcoli și se răsuci în fel și chip, dar nu putu să ajungă la ea. N-o putea stinge. Am mai scos un chibrit și l-am aprins. Flacăra îmi încălzea plăcut palma.

- Te rog, fiule. Fac orice vrei.

Panica îi ridicase vocea cu câteva octave.

- Încetează acum nebunia asta!

L-am privit fix în ochi, în acei ochi identici cu ai mei, și am aruncat chibritul aprins pe pat. La contractul cu kerosenul, focul izbucni instantaneu, cu un zgomot surd. M-am tras înapoi cu câțiva pași. Țipătul asurzitor al tatălui meu îmi străpunse parcă timpanele și răsună în catacombe, în timp ce flăcările se hrăneau din carnea lui. Mi-am protejat ochii și am făcut alți câțiva pași înapoi. Când privirile ni se întâlneau pentru ultima dată, când i-am văzut carnea începând să se topească, am știut că sunt în sfârșit liber.

N-am rămas ca să-l văd murind. Am pornit pe coridor, tușind din pricina fumului și mi-am tras gulerul tricoului peste gură. Aș fi putut să mă îndrept spre sanctuar, dar nu eram sigur ce voi găsi acolo. Și eram înnebunit să ajung cât mai repede la Natalie. Așa că am folosit tunelul secret de a cărui existență îmi reamintise Marco atunci când mă împiedicase să mă duc de nebun, pe cont propriu, după Natalie. Atunci urziserăm acest plan. Era același tunel pe care îl folosiserăm pe când aveam zece ani, descoperit întâmplător. Tunelul ducea din pădurea de lângă piatra pentru ritualuri până la catacombele de sub capelă.

Îmi luă mai mult decât credeam să îmi găsesc drumul prin tunel. M-am zgâriat de mai multe ori pe mâini și pe picioare din cauza pietrelor colțuroase.

Când începeam să fiu sigur că Marco mă mințise, iar tunelul nu ducea nicăieri, am zărit în față o lumină slabă.

Am ieșit din tunel într-o zonă împresurată de pădure. Se înnopta, iar stelele începuseră să sclipească pe cer. De după copaci se auzeau voci.

Am mijit ochii și în acel moment am fost aproape sigur că am văzut o lanternă. Am dat tufișurile la o parte și am ajuns într-un luminiș. Marco se întoarse brusc când mă auzi. Dar ochii îmi erau ațintiți asupra lui Natalie. Era înfășurată într-o pătură și tremura, așezată pe un buștean.

M-am apropiat de ea cu inima strânsă. Îmi era teamă de ce urma să văd.

- *Angioletto.*

Ridică repede capul, iar ochii ni se întâlniră. Cu toată lumina slabă, îi vedeam ochii umflați și roșii, fața plină de vânătăi și buza spartă. Iar pe chip și pe bluză avea urme de sânge uscat.

- Luc...

Se ridică și mă cuprinse cu brațele, strângându-mă aproape cu disperare și tremurând ca o frunză.

- Gata, gata, ești cu mine, am reușit să îngaim, mângâind-o cât de ușor puteam, ca să nu îi provoc și mai multă durere. Sunt aici.

Mă strânse și mai tare în brațe și-și îngropă fața în gâtul meu. Suspina înăbușit. În acea clipă am simțit că mi se frânge inima. Am lipit-o de mine, cu ochii plini de lacrimi. Încercam deopotrivă să o consolez și să îmi controlez sentimentele, să rămân puternic pentru ea, așa cum și ea fusese, de atâtea ori, puternică pentru mine.

- Ești cu mine, am repetat. Ești în siguranță. Nimeni n-o să-ți mai facă rău vreodată. Ți promit.

Marco veni în spatele ei, ridică pătura de pe jos și i-o puse cu blândețe înapoi pe umeri. Am luat-o, la rândul meu, și am înfășurat-o cu grijă, apoi am cuprins-o cu brațele pe deasupra păturii, ca să nu alunece de pe trupul ei tremurând.

- E întreagă, îmi șopti Marco. Nu au violat-o. Doar au bruscat-o. Destul de tare.

Am respirat ușurat, am închis ochii și mi-am lipi buzele de părul ei. Nu era cine știe ce consolare, dar eram dispus să o accept.

- Cum a rămas cu tatăl tău? vru să știe Marco.

- S-a dus.

- Era și timpul!

Am citit însă în ochii lui că nu asta gândea cu adevărat. Îl preocupa exact ce mă ocupa pe mine: ceea ce avea să urmeze.

Dinspre cărare se auziră pași. Marco se puse în fața lui Natalie și scoase cuțitul. Îl puse însă la loc, în teaca de la șold, la vederea celor patru bărbați în negru care își făcuseră apariția.

- Cum a mers? îi întrebă el când se apropiară.

Liderul celor patru, un bărbat cu părul alb prins în coadă care părea să fi depășit de mult vârsta potrivită pentru asemenea activități se opri în dreptul nostru, cu mâinile în șold.

- Biserica e în flăcări. Cei doi paznici și tipul venit de jos au fost neutralizați. Pe cel din urmă i-am lăsat chiar acolo.

- Foarte bine, replică Marco.

- Stați așa!

L-am privit pe rând pe ceilalți trei bărbați din Seventh Sanctum. Cu toții erau mai tineri decât cel cu părul alb și se alăturaseră bucuroși cauzei când Felicity îi chemase în ajutor.

- De jos au venit doi, nu doar unul, am continuat.

- L-am ucis pe cel cu părul scurt, răspunse liderul. Cel cu părul mai lung, cel care a atacat-o azi pe *Signora Salvatici* la Florența, l-a pus la pământ pe unul dintre oamenii mei și a reușit să fugă. Nu l-am putut prinde din urmă.

Am încheștat dinții și m-am uitat spre Marco.

- Giovanni.

- Laș, ca de obicei. N-o să riște să-și arate fața prea curând. Știe ce-l așteaptă.

De acord, dar asta schimba datele problemei. Dramatic.

Natalie își trase nasul și se desprinse din brațele mele.

- G-Gio a scăpat?

- E în regulă, *vita mia*. O să-i dăm de urmă. Nu prea are unde să se ascundă. Nu ne mai poate face rău.

Ridică spre mine ochii umezi și umflați.

- Știu că nu poate, îmi șopti. Pentru că suntem indestructibili.

În poate cel mai traumatizant și mai dificil moment din viața ei, Natalie a mea era în continuare tare ca stânca. Chiar și după tot ce îi făcuseră, nu credeam că aș putea să o iubesc mai mult, dar în acel loc unde nu crezusem că vom mai ajunge vreodată m-am îndrăgostit și mai tare de ea.

- *Ti amo!* am spus gătuit, strângând-o iar în brațe. *Sei la vita mia*. Pentru totdeauna.

- Și eu te iubesc, îmi șopti.

Cineva își dresse glasul. Apoi am auzit vocea bărbatului cu părul alb.

- Trebuie să plecăm de aici. Cu toții.

Eu și Marco le-am mulțumit celor patru, iar Natalie ne aștepta înfășurată în pătură. Și chiar înainte ca ei să plece, se apropie de cel cu părul alb.

- Mulțumesc, *Signore Vecellio!* spuse, cu ochii plini de lacrimi. Mulțumesc pentru tot.

Se ridică pe vârfuri și îl sărută pe obraz, iar el îmi aruncă o privire piezișă și surâse.

- Dovedește-mi că greșesc, *giovane selvaggio*¹. Nu ne face să regretăm alianța asta.

Apoi se făcură nevăzuți în întuneric. Din depărtare se auzeau sirene, semn că incendiul nu trecuse neobservat.

- Haide. Să mergem acasă.

Am luat-o pe Natalie în brațe, iar ea se lăsă purtată fără să crâcnească. Mă cuprinse după umeri și mă lăsă să îi fiu sprijin. Să fiu puterea ei.

¹ Tinere sălbatic (în limba italiană, în original)

- Cum ți-a spus? mă întrebă încet.

- Tinere sălbatic.

Mă privi zâmbind, apoi își lăsă capul pe umărul meu.

- Foarte nimerit.

- Mama dracului! exclamă Felicity, care ne ieșise în întâmpinare la ușă.

Am intrat cu Natalie în brațe.

- Sunt bine, îi spuse Natalie. Și pot să merg și singură, numai că acest tânăr sălbatic nu vrea să mă lase.

Normal că nu voiam s-o las să meargă pe picioarele ei. Voiam ca mai întâi Felicity să o consulte și să se asigure că era într-adevăr întreagă.

- Du-o sus, îmi ceru Felicity. A doua ușă pe stânga.

Am luat-o în sus pe scări, încercând, în același timp, să prind dialogul dintre Felicity și Marco. Vorbeau despre ce se întâmplase.

- Nu vreau ca toată lumea să fie îngrijorată din cauza mea, protestă Natalie. Chiar sunt bine.

Nu eram atât de sigur. Da, se contrazicea, ca de obicei, dar nu mă slăbise din strânsoare din clipa în care ieșiserăm din pădure. În mașină stătuse ghemuită în poala mea, cu mâinile în jurul gâtului meu, strângându-mă cu putere. Iar când ieșisem din mașină cu ea în brațe și mă îndreptam spre casă, nu făcuse nici cea mai mică tentativă să meargă singură.

- Lasă-ne să avem grijă de tine. E rândul tău, după câte ai făcut pentru ceilalți.

Se strâmbă când am așezat-o pe pat în camera cu șemineu vechi din piatră. O canapea, câteva scaune și trei uși din sticlă ce dădeau spre balcon completau decorul.

- Unde te doare? am întrebat-o.

- Peste tot.

Probabil remarcase cum începusem să strâng din dinți, căci mă apucă ușor cu mâna de braț.

- Glumesc. Să știi că nu mă doare cine știe ce.

Făcu eforturi să îmi zâmbească, dar îmi dădeam seama că avea dureri. Mi se strânse stomacul, dar m-am străduit să îmi păstrez controlul. Puteam să-mi gestionez propriile dureri sau suferințe, dar nu și pe ale lui Natalie.

- Așteaptă aici. M-am dus către ușă. Fee!

- Eu...

Strânse din dinți, se propti cu mâinile de saltea și încercă să se sprijine de perne.

- Chiar sunt bine, Luc. Vino înapoi, te rog.

- Sunt aici!

Felicity apăru în cadrul ușii.

- Are nevoie de ceva contra durerii, i-am spus.

- Trebuie să te consult mai întâi, i se adresă ea lui Natalie.

Se apropie de pat și apucă marginea tricoului zdrențuit.

- Arată-mi unde te doare cel mai...

Îi pieri glasul. M-am apropiat ca să văd și eu, dar Felicity trase tricoul în jos și se întoarse înspre mine.

- Îi trebuie alte haine, Luc. Ale mele n-o ajută, e prea înaltă. Du-te la casa de oaspeți și adu-i câte ceva. Tricouri, pijamale, ceva lejer și confortabil.

- Bine.

Aveam senzația că îmi ascunde ceva. Că nu voia să văd niște lucruri.

- Dar...

- O să fie bine. Își puse mâinile pe pieptul meu și mă împinse. Până vii o să termin consultația și o să mă uit un pic și la fruntea ta.

- N-am nevoie de...

- Ai nevoie de copii. Hai, pleacă!

M-am uitat la Natalie, care stătea rezemată de perne, cu ochii închiși și o mână pe piept, respirând încet și superficial.

- *Angioletto?*

Deschise brusc ochii și am văzut în privirea ei că o durere intensă o săgetase, chiar dacă făcea eforturi să mascheze.

- S-sunt bine. Hai, du-te repede și întoarce-te și mai repede.

Nu voiam să plec de lângă ea, dar lângă mine apăru Marco și mă trase afară.

- Hai, Luc. Te ajut eu.

Am ajuns la scări, dar din spate am auzit vocea lui Felicity.

- Așteaptă, Luc!

M-am întors. Cuvintele ei parcă îmi turnaseră ceară fierbinte în vene. Felicity se apropie, iar în ochii ei de obicei calmi și luminoși se citea îngrijorarea.

- Ce e?! am întrebat.

Îi aruncă lui Marco o privire nesigură, apoi se concentrează asupra mea.

- Nu am vrut să reacționezi aiurea de față cu Natalie. N-ai văzut ce are pe partea laterală a trunchiului, așa e?

Eram sugrumat de frică.

- Ce e în neregulă?

Am vrut să o ocolesc pe Felicity și să dau fuga înapoi la Natalie, dar ea îmi ținu calea.

- E fix genul de reacție pe care nu vreau să o vadă. Luc, concentrează-te. Uită-te la mine.

- Zi odată! am implorat-o, cu inima bătându-mi ne-bunește. Ce ai văzut? Spune-mi!

- Fizic, se va face bine. Se va vindeca. Dar au marcat-o.

- Cum au marcat-o? Ce tot spui?

Inspiră adânc, se uită din nou la Marco, apoi la mine.

- Au însemnat-o.

- *Santo Dio...*

- E o rună a morții. Bănuiesc că e aceeași cu care au însemnat-o pe Maricella, din ce mi-ai povestit.

Am făcut câțiva pași în spate până m-am izbit de zid. Îmi vâjâia capul și încercam să pun la cap consecințele spuselor lui Felicity. La Maricella crezusem că era un tatuaj, dar...

- Dacă mai vede cineva...

- Da. Știu. Se va ști că tatăl tău a condamnat-o înainte să moară. Ceilalți vor pune lucrurile cap la cap și își vor da seama ce i s-a întâmplat liderului Casei Salvatici.

Chiar nu îmi păsa de asta. Îmi păsa numai de Natalie. Dacă vreunul dintre Cavaleri vedea însemnul, în special Grande Cavaliere, aveau justificarea să o atace, indiferent de poziția mea. M-am îndepărtat de perete și am redevenit atent la Felicity.

- Unde e însemnată?

- Pe coaste. Știe că au ars-o cu fierul roșu, dar nu cred că a văzut semnul.

Avea să își dea seama repede ce reprezenta. Îl povestisem despre cum fusese însemnată Maricella după ce o găsisem și îl adusesem pe Dante înapoi.

- N-ai cum să-i extirpi partea aia de piele și să o coși?

Nu-mi plăcea ideea de a-i distruge minunatul corp, dar o cicatrice prelungă în zona coastelor era o soluție mai bună decât alternativa pe care o avea în acest moment.

- Deocamdată nu. Pielea e deja foarte fragilizată în zona respectivă. O să pot după ce se vindecă, dar va lua ceva timp.

Rahat!

- Bandajeaz-o cât de bine poți. Nimeni nu trebuie să vadă însemnul.

Felicity dădu aprobator din cap.

- Felicity? strigă Natalie.

Felicity îmi strânse brațul și se întoarse.

- O să-i dau ceva contra durerii. Tu du-te și adu-i hainele. Întoarce-te repede.

O rună a morții...

Doar la asta m-am gândit în timp ce pășeam alături de Marco pe aleea pavată ce ducea spre casa de oaspeți. Nu-mi păsa de ce făcusem eu. Nu-mi păsa de urmări. O explicație pentru ce pățise tata putea fi obiceiul lui de a fuma trabuc, pasiunea pentru afurisitele de catacombe și lucrurile demente pe care îi plăcea să le facă acolo.

Chiar dacă cineva ar fi bănuit că eu sau Marco am fi fost cumva implicați, nu existau dovezi. Nu că ar fi contat. Tot ce conta era ca Natalie să fie în siguranță. Voiam să-mi respect promisiunea pe care i-o făcusem – că nimeni nu avea să-i mai facă vreun rău.

Luminile erau aprinse pe terasa casei de oaspeți, dar înăuntru era beznă. N-am aprins lumina. M-am dus direct în dormitor și am luat la întâmplare câteva haine pe care le-am înghesuit într-o geantă. I-am luat inclusiv lenjerie și un pulover. Eram aproape gata când Marco intră în cameră cu o sticlă de Macallan și două pahare. Turnă două porții generoase și îmi dădu un pahar.

- Bea asta. Ai nevoie de curaj în formă lichidă înainte să ne întoarcem acolo.

Nu voiam să pierd timpul. Voiam să mă întorc cât mai repede la Natalie. Dar nu eram inconștient. Vedeam că îmi tremurau mâinile. Și știam că dacă mă duc la ea în starea în care eram, orice speranță de a o ajuta să își păstreze calmul se ducea pe apa sâmbetei.

Am lăsat geanta pe pat, am acceptat paharul și m-am lăsat pe saltea. Whisky-ul îmi ardea gâtulejul, dar era o arsură cunoscută, prietenoasă, care știam că mă va ajuta. Și am profitat.

Marco dădu băutura peste cap și reumplu paharele. Se așeză apoi pe un fotoliu de culoarea mandarinei și puse sticla pe podeaua de lemn, la picioare, învârtind lichidul în pahar și sprijinindu-și brațele pe genunchi.

- N-am apucat să îți mulțumesc, i-am spus, uitându-mă fix la propriul pahar.

- Pentru ce?

- Pentru că m-ai oprit. Pentru că nu m-ai lăsat să o iau razna.

- Ți-ai venit singur în fire. Eu doar am ajutat un pic.

Așa era. Când ajunsesem la mașină înțelesesem deja că dacă mă duceam valvârtej peste ei îi făceam jocul tatălui meu. Iar Natalie ar fi plătit cu viața.

- Cum ești? întrebă Marco încet.

- Sincer? Nu știu. N-am simțit nimic când îi căram pumn după pumn. Nici când l-am legat de pat. Nici când am turnat kerosen pe el. Un fiu ar trebui să simtă ceva față de tatăl lui, nu crezi? O urmă de afecțiune, în cel mai rău caz ceva recunoștință pentru că i-a dat viață. Dar eu n-am simțit nimic. Nici afecțiune, nici apreciere. Și nu am avut pic de durere sau remușcare când carnea a început să îi ardă. Simțeam doar că plămânii începeau să mi se umple de aer, ca și cum respiram cu adevărat pentru prima dată în 32 de ani afurisiți!

- Era un om rău, Luc. Diabolic.

- Diabolic sau nu, era tata. Port în mine ce purta și el. Aici avea dreptate. În venele mele curge aceeași întunecare.

- Așa e. Dar important e ce faci cu ea. Cum o gestionezi. Îi poți permite să te controleze, cum a făcut el, sau te poți folosi de ea ca să elimini alți ticăloși asemenea lui. Lumea noastră e o lume a măștilor, așa cum bine știi. Chiar dacă masca ta e întunericul, asta nu înseamnă că nu există lumină în tine.

Îi ascultam fiecare cuvânt și uram faptul că fusese nevoie de noaptea asta, de noaptea asta oribilă, de coșmar, ca să accept în sfârșit ceea ce el încercase să-mi explice de atâția ani. Că abia acum eram convins.

- *Cazzo.*

O durere orbitoare îmi strânse pieptul. Una despre care știam că nu se va domoli prea curând. Mi-am dus mâinile la ochi, sperând că voi uita de durere, dar degeaba.

- Știu ce am de făcut, dar nu sunt convins că sunt suficient de puternic pentru asta.

- Ești. Ești puternic datorită lui Natalie. Ea e puterea ta. Dacă nu uiți asta, poți îndura orice. Chiar și ce se întâmplă acum.

Mi-am îndepărtat mâinile de la ochi și am inspirat adânc. Ea era puterea mea. Era totul. Nu-mi păsa de mine. Îmi păsa doar să îndrept lucrurile pentru ea.

Și să o apăr cu orice preț. Chiar dacă pentru asta trebuia să ne zdrobesc inimile.

capitolul 20

Natalie

- Natalie?

Am tresărit la auzul vocii lui Luc. Tocmai ieșeam din duș. Mi-am înăbușit un geamăt, pentru că mă durea tot corpul. M-am înfășurat repede cu un prosop și am luat încă unul ca să mă șterg pe brațe și pe picioare.

- Imediat! Ies acum! am strigat, ștergându-mă cât puteam de repede.

Aveam răni și vânătăi peste tot, dar parcă nu mă dureau la fel ca înainte, datorită calmantelor pe care mi le dăduse Felicity. Știam însă că va fi de ajuns o singură privire, și Luc va înnebuni. Fusesem eu însămi la un pas să o iau razna când m-am văzut în oglindă. Aveam jumătate de față umflată și învinețită. Iar brațele, burta, sânii, picioarele... arătam de parcă fusesem bătută cu pietre. Și arsura din zona coastelor...

Am inspirat și am tras folia de plastic cu care Felicity acoperise bandajele de pe arsură, ca să nu le ud la duș. Durea ca naiba. Tot nu știam cu ce mă însemnaseră, dar nu mă simțeam pregătită să mă uit. În starea în care eram, un pic amețită din cauza medicamentelor, mi-era bine fără să văd ce nenorocire dementă îmi mai făcuseră.

- Vezi că intru! mă avertiză Luc. Felicity spunea că trebuie să fim atenți să nu amețești de la medicamente.

Mă simțeam epuizată și m-am sprijinit de chiuvetă, aproape fără să-mi dau seama. Rămăsesem însă suficient de prezentă și coerentă ca să îmi pun prosopul pe umeri și să maschez cât de cât urmele lăsate de lovituri.

- Bine...

Ușa se deschise, iar Luc intră în baie. Privirea lui mă căută de îndată. Am încercat să zâmbesc, să îl asigur că sunt bine, dar reacția lui spunea deja totul despre cât de bine îi păream.

Veni repede spre mine și-mi puse un prosop pe cap.

- Merda. Ești udă leoarcă!

Îmi șterse părul cu mișcări delicate, timp în care am închis ochii și m-am lăsat în voia lui, l-am lăsat să se ocupe de mine, încântată de grija și tandrețea lui. De faptul că era acolo. Nu voisem să-l las să plece să-mi aducă hainele din casa de oaspeți, dar încercasem să fiu puternică, dură, să fiu femeia înfocată cu care se însurase. În sufletul meu însă mă luptam să nu pic în abis.

- Așa. E mai bine.

Lăsă prosopul, trase un sertar și scoase de acolo o perie. Mă pieptănă cu grijă. Am oftat în clipa în care am simțit perii de-a lungul pletelor ondulate și pe scalp. L-am privit și am observat bandajul de deasupra sprâncenei stângi.

- Tu ești bine?

- Da. Nu îmi trebuie copci.

După ce-mi descurcă părul, lăsă peria deoparte și se întinse să-mi ia prosopul de pe umeri.

- Lasă-l la mine.

- Nu! Mi-e bine așa, am răspuns, strângând prosopul. Mă descurc.

- Natalie! îmi spuse el blând. Lasă-mă să te ajut.

- Nu. Începeam să intru în panică și am făcut un pas în spate. N-am nevoie de ajutor. Sunt bine.

- Nu ești bine, răspunse, cuprinzându-mi talia și trăgându-mă lângă el. Abia te ții pe picioare. Nu vreau să cazi. Lasă-mă să te ajut.

- Eu...

Am strâns și mai tare prosopul, în timp ce ochii mi se umpleau de lacrimi

- Nu vreau... nu vreau să vezi...

Măinile i se crispară și privirea lui argintie mă fixă.

- Nu mă... nu mă dor, am izbucnit, clipind repede. Doar că nu arată prea bine.

- *Angioletto*, șopti el, lipindu-și buzele de fruntea mea. Ești frumoasă. Își trecu ușor buzele peste fața mea învinețită. Fiecare părțică din tine e frumoasă. Nicio dată să nu te temi să mi te arăți.

Am lăsat bărbia în jos, dar el mă apucă cu delicatețe și mă obligă să îl privesc.

- Și tu mi-ai văzut spatele imediat după ritual, nu? Și nu m-ai făcut să mă simt vreo clipă rușinat de cicatricile mele.

Mi-au dat din nou lacrimile.

- Nu erau din vina ta!

- Așa cum nici semnele astea nu sunt din vina ta.

- Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău...

Un val de suferință mă copleși din cap până în picioare. Și nu era o suferință fizică, ci una care îmi atinzea sufletul în profunzime. Am închis ochii.

- Trebuia să-ți fi spus totul. Dacă nu te-aș fi mințit...

- Natalie, uită-te la mine, îmi ceru el, apucându-mă din nou de bărbie.

M-am străduit să îmi deschid ochii, dar când l-am privit printre lacrimi n-am văzut în ochii lui nici un pic de furie. Am văzut doar dragoste.

- Nu sunt supărat. Absolut deloc. Știu de ce ai făcut ce-ai făcut și pentru asta te iubesc chiar mai mult. Te iubesc atât de mult, *angioletto*. Te iubesc mai mult decât vei putea înțelege vreodată.

- Of, Luc...

Nu mi-am mai putut ține în frâu lacrimile și le-am lăsat să mi se prelingă în voie pe obraji. Am renunțat și la prosopul de pe umeri și l-am luat pe Luc în brațe. Mi-am lipit fața de gâtul lui, ascultându-mi cum îmi spune, pe un ton scăzut, cu vocea lui învăluitoare, cuvinte de alint în italiană. Am închis ochii și m-am agățat de el. De noi. De unicul lucru din lume care mă ținea

ancorată în prezent, singurul pe care mintea mea încețoșată îl putea cuprinde.

Am ridicat capul și l-am sărutat. Tresări, surprins, și rămase nemișcat câteva clipe, fără să îmi întoarcă sărutul. M-am temut atunci că nu vrea să mă sărute.

- Luc?

- Buza ta... îngăimă el, trecându-și degetele peste colțul gurii mele. Nu vreau să te rănesc, *vita mia*.

- N-ai să mă rănești.

Nu-mi păsa de buza mea spartă și umflată. Mi-am lipit gura de a lui, dornică să îl gust, să îl simt.

- Am nevoie de tine...

Se deschise sub sărutul meu, iar limba i se lipi de a mea. Aroma lui mă pătrunse, iar seducția umedă a gurii lui îmi dădu putere.

Avea gust de whisky. Un pic și de mentă. Dar cel mai intens se simțea aroma lui. Acea aroma familiară, dulce, unică, de care nu mă puteam sătura. L-am sărutat și mai profund. L-am strâns și mai tare în brațe. Iar când mă ridică în brațe și mă duse în dormitor, fără să-și desprindă o clipă buzele de ale mele, l-am savurat ca pe cel mai bun vin, nedorindu-mi altceva decât să-l gust peste tot.

Mă întinse cu delicatețe pe pat. Focul scânteia în șemineu, răspândind în întreaga camera o lumină portocalie și reflectându-se și pe pielea lui Luc. Se așeză pe pat, deasupra mea, și se îndepărtă doar puțin, cât să își scoată tricoul.

L-am mângâiat pe abdomen, bucurându-mă de senzația pe care mi-o dădea pielea lui catifelată, sub care vedeam fiecare tresărire a mușchilor sculptați. Aș fi vrut să mă ridic și să îi sărut. Dar gura lui mă cotropi din nou, sărutându-mă încet și adânc, preluând controlul într-un fel deopotrivă blând și ferm.

M-am pierdut în acel sărut. În atingerea lui. Buzele lui îmi atinseră obrajii, coborând apoi pe gât. Îmi desfăcu prosopul, făcându-mă să mă înfior când aerul răcoros îmi învălui pielea. Spre surprinderea mea, nu reacționează la vederea rănilor. Nu scoase nici un sunet

când avu imaginea complete a vânătăilor și a bandajelor de pe trupul meu. Doar îmi șopti numele și-și apăsă încet buzele pe zonele dureroase de pe umeri, de pe sâni, pe claviculă, sărutându-mi fiecare urmă până când n-am mai simțit nici urmă de disconfort, ci doar plăcere.

Am închis ochii și m-am lăsat în voia lui. A buzelor lui. A atingerii lui. Iar când îmi depărtă coapsele și îmi linse centrul feminității, am gemut și mi-am trecut degetele prin părul lui. Am ridicat șoldurile, unduindu-le în ritmul atingerilor lui. Pierdută în vârtejul senzațiilor și al dorinței păcătoase, l-am lăsat să mă aducă până la marginea abisului și m-am lăsat să cad într-un extaz atât de intens, nu mai voiam să știu de nimic.

Încă tremuram când el reveni deasupra mea și își lipi iar buzele de ale mele. L-am cuprins cu brațele și m-am deschis de la prima atingere. L-am tras în sărutul meu, făcându-i loc, în același timp, între coapsele mele. Se mișca blând, încet, cu atâta grijă să nu îmi facă rău. Mă făcea să îl iubesc mai mult decât crezusem că l-aș putea iubi. În iubeam cu toată ființa mea.

- Luc..

- Sunt aici, *angioletto*.

Mă sărută pe nas, pe obraji, pe gură.

- Sunt al tău, Natalie, șopti în timp ce se împingea în mine. Doar al tău, pentru totdeauna. Iar tu ești a mea.

Am gemut și l-am sărutat din nou. Se mișca într-un ritm lent, dar constant, împingându-se adânc în mine. Mi-am încolăcit picioarele în jurul lui, m-am agățat de el și m-am dăruit lui în întregime, cu întreg trupul, cu toată inima și tot sufletul. L-am dat totul pentru că doar asta conta. Eram cu adevărat indestructibili.

Am atins simultan extazul. Chiar când valul de plăcere mă făcu să mă contractez în jurul lui, l-am auzit gemând, strigându-mi numele și l-am simțit tensionându-se. L-am savurat și absorbit fiecare pulsație a plăcerii, fiecare strop de sevă, dorindu-mi să rămânem contopiți pentru totdeauna.

Se lăsă peste mine, asudat și respirând greu, dar se dădu repede la o parte, de teamă că mi-ar putea provoca dureri.

M-am relaxat și eu alături de el, epuizată, dar simțindu-mă, în același timp, ușoară ca fulgul, purtată parcă de un curent generat de forța lui, de puterea pe care mi-o dădea, de certitudinea că totul avea să fie bine. Ultimele ore fuseseră cumplite, dar nimeni nu ne mai putea face rău vreodată.

- O să am grijă de tine, *angioletto*, șopti Luc cu fața cufundată în părul meu. Mă crezi, da? întrebă, sărutându-mă pe frunte.

- Da, i-am răspuns, gata să mă las purtată pe aripile binefăcătoare ale somnului.

- Orice s-ar întâmpla mâine, promite-mi că vei avea încredere în mine. Am să te protejez mereu, *vita mia*. Tot ceea ce fac, dar absolut totul, este pentru tine. Promite-mi că n-o să uiți asta. Și că o să ai încredere în mine, că îți port de grijă.

- Îți... îți promit.

- Așa te vreau. Mă sărută din nou. Dormi acum, *angioletto*. Și nu uita cât de mult te iubesc. Mâine se va termina totul, în sfârșit.

Au venit după el în miez de noapte.

Dormeam dusă, în brațele ocrotitoare ale lui Luc, când Marco dădu buzna în camera și-l trezi. Era în jur de 2 noaptea. Amețită și dezorientată, mi-am tras cearșaful peste mine în timp ce Luc se îmbrăca în grabă și discuta pe un ton scăzut cu Marco. Cu toată confuzia provocată de durere și de medicamente, am reușit să prind din zbor câteva cuvinte.

Cavaleri.

Marele Duce.

*Installazione*¹.

¹ Investiția (în limba italiană, în original)

Ultimul cuvânt mă trezi complet realitate. M-am ridicat în capul oaselor și mi-am tras așternutul la piept, ignorând durerile pe care le resimțeam în fiecare mușchi.

- Luc...

- E în regulă, *angioletto*.

- Grăbește-te, îi aruncă Marco din cadrul ușii.

În lumina difuză a flăcărilor din șemineu am remarcat că era deja îmbrăcat.

- Ne așteaptă, adăugă el, apoi ieși ca să ne lase câteva momente singuri.

N-am apucat să mă dau jos din pat că Luc deja își luase jacheta, ocolise patul și se apropiase de mine.

- Trebuie să plec, îmi spuse, cuprinzându-mi fața în mâini.

Eram paralizată de frică. Lam apucat de brațe.

- Dar...

- E în regulă, *vita mia*. Ți-am spus că voi rezolva totul, ții minte? Că o să am grijă să fii în siguranță. Asta fac acum.

Știam asta, dar tot nu voiam să îl las să plece. Am înghițit cu greutate.

- Mie frică.

- Să nu-ți fie. N-ai de ce să te temi.

Se așeză lângă mine, la marginea patului, și îmi mângâie părul.

- Tata e mort. Nu îți mai poate face rău. Nu ne mai poate face rău. Marco și Fee aveau dreptate: am ocazia să fac ce trebuie. Să îndrept lucrurile. Și asta am de gând să fac, chiar dacă la început nu am vrut. Și știi de ce?

Am clătinat din cap și mi-am apăsat mâinile pe pieptul lui, în dreptul inimii. Îmi era o teamă de moarte de răspunsul pe care mi-l ar putea da.

- Motivul ești tu, *angioletto*. Mă faci să vreau să fiu un om mai bun. De când m-am născut mă lupt cu lumea asta în care n-am simțit niciodată că îmi e locul. M-am luptat cum nu vrei să știi. M-am convins că, indiferent

de impulsurile pe care le simțeam, rămâneam o persoană bună dacă mă țineam departe de adunările lor și nu participam la ritualurile lor demente.

- Dar chiar ești un om bun.

- Nu. De fapt, chiar nu sunt, replica el, strângându-mă de mână și privindu-mă în ochi. Un om bun nu-i lasă pe ceilalți să sufere când le-ar putea veni în ajutor. Un om bun opune rezistență, se luptă, chiar atunci când știe că bătălia este pierdută din start.

Mi se strânse inima pentru că, ascultându-l, aveam senzația că se pregătea să înfrunte întreaga Alianță.

- Luc...

- Un om bun transmite un mesaj unei persoane din Florența pe care nu o cunoaște și se pune în pericol pentru o cauză care nu este și a ei.

Mi se umplură ochii de lacrimi, căci înțelegeam perfect ce îmi spunea, doar că nu înțelegeam prea bine de ce-mi spunea toate acestea.

- Luc...

- Nu sunt o persoană bună, Natalie. Dar voi deveni. Pentru tine. Pentru că vreau să fii mândră de mine așa cum și eu sunt mândru de tine în fiecare zi, de când ne-am cunoscut.

- Dar sunt mândră de tine.

L-am cuprins într-o îmbrățișare strânsă și mi-am lipit fruntea de gâtul lui. Nu l-aș mai fi lăsat să plece.

- Mereu am fost mândră de tine. Nu trebuie să îmi demonstrezi nimic. Nu trebuie să demonstrezi nimic nimănui.

Mă strânse și el și-și lipi buzele de gâtul meu.

- Poate că mie trebuie să-mi demonstrez.

Se retrase din brațele mele, deși încă nu eram pregătită să mă desprind de el. Iar în lumina difuză, pe chipul lui frumos pe care parcă jucau zeci de umbre, apăru un zâmbet și mă sărută cu gingășie pe buze.

- Tu ești soția mea, Natalie James. Inima mea bate doar pentru tine. Nimic nu mai contează când ești lângă

mine. Iubirea mea va trece dincolo de timp. Și va rezista. Îți jur.

Erau declarații de dragoste sub care simțeam însă durere și suferință. O suferință pe care nu o înțelegeam și care mă speria de moarte. Mai ales pentru că Luc îmi folosise numele de fată.

Am clipit, fără să reușesc însă să-mi țin lacrimile în frâu.

- Și eu te iubesc mult, Luc. Te voi iubi mereu. Numai pe tine.

Mă sătură prelung pe frunte, apoi se ridică în picioare.

- La un moment dat, pe după-amiază, te vor aduce în sala cea mare, îmi mai spuse, punându-și haina. Ceremonia va avea loc diseară. Rămâi cu Fee. Îți va spune ea ce să faci.

- Ceremonie? Ce ceremonie?

- Depunerea jurământului și instalarea mea ca Mare Duce.

- Mare Duce?

Cu toate că voiam doar să rămân agățată de el și să nu îl las să plece, m-am străduit să nu par prea afectată de veste. Să îi ofer, în calitate de soție, sprijinul de care avea nevoie.

- Să nu-ți intre gărgăuni în cap. N-am să-ți spun în viața mea „stăpâne“. Sau „domnule“.

Chicoti și mă sărută din nou.

- Tot încăpățânată ai rămas. Asta e, mă voi mulțumi să fiu *amore della tua vita*.

- Chiar ești iubirea vieții mele. *Per sempre*¹.

Îmi zâmbi înainte să iasă din dormitor.

- Culcă-te la loc, *angioletto*. Și visează-mă.

Închise repede ușa după el și, rămasă singură, am continuat să privesc fix în urma lui. Apoi m-am lăsat să cad pe spate în pat. N-am reușit să adorm. Speram și mă rugam să aibă dreptate. Și că în câteva ore totul

¹ Pentru totdeauna (în limba italiană, în original)

avea să fie bine. Trebuia să fie. Pentru că nu puteam trăi fără el.

- Totul va fi în limba italiană, îmi spuse Felicity câteva ore mai târziu, în timp ce ne îndreptam spre o scară uriașă, cea mai mare pe care o văzusem. N-o să înțelegi ce se petrece, dar încearcă să te prefaci că pricepi totul.

Ne aflam într-o clădire veche de pe unul dintre dealurile din zona Florenței, o structură masivă, din piatră și coloane. În față fusese întins un covor roșu ce ducea spre uriașa ușă dublă și spre scară. În capătul scării, am luat-o la dreapta pe un coridor luminat de candelabre. Iar la capăt, Felicity se opri în dreptul unei uși, ridică mâna ca să ciocănească, dar ezită.

M-am apropiat de ea și mi-am dat seama de ce înlemnise. Dinăuntru se auzeau voci. Voci cunoscute și nervoase care mă făcură și pe mine să mă blochez.

- N-ai decât să faci pe fiul îndurerat, spunea mama lui Luc, dar eu știu ce ești cu adevărat!

- Și ce sunt, mai exact, mamă? izbucni și Luc.

- Un mincinos și un ticălos! Nu meriți să porți culorile Marelui Duce. Unde e Giovanni? Spune-mi chiar în clipa asta! El trebuie să condusă. El sau Dante. În nici un caz tu!

- Dante e prea ținut ca să conducă această Casă. Tu și tata v-ați îngrijit de asta când i-ați omorât soția. Iar dragul tău Giovanni și-a luat tălpășița ca un laș ce e.

- Ești un... Ce i-ai făcut lui Giovanni?

- Prea puțin în comparație cu ce merita. E un violator și un criminal care merită să ardă pentru tot ce-a comis. Dar deja știi toate astea, pentru că l-ai făurit după chipul și asemănarea tatei.

- Eu... Nu e treaba ta să emiți judecăți!

- O, dar va fi foarte curând, mamă! În câteva minute va fi chiar singura mea treabă. Ai cuvântul meu că dacă pun mâna pe Giovanni o să-l fac să-și dorească să putrezească deja în iad cu dementul de Benito. Și-au violat,

torturat și chinuit ultima victimă. Și dacă ții neapărat, poți avea și tu parte de aceeași soartă ca a lui.

- Luciano! Nu poți să-mi vorbești așa! Sunt mama ta!

- Nu mai ești.

I-am auzit pașii grei.

- Nu mai însemni nimic pentru mine. Din partea mea, ori crăpi în vechea lume construită de tata, ori îți vezi de viață în noua lume pe care o voi construi. E alegerea ta. Dar ți-ai pierdut puterea. Domnia ta de teroare s-a încheiat, încheie el, deschizând brusc ușa.

Tensiunea din încăpere făcea aerul aproape irespirabil. Luc și mama lui se fixau unul pe celălalt ca două fiare prinse într-o confruntare pe viață și pe moarte. Nimeni nu-și pleca privirea, făcând abstracție că eu și Felicity eram pe hol.

Crispată toată, mama lui Luc își puse mânușile, apoi traversă camera cu pantofii ei scumpi și ieși pe hol. Când mă văzu, făcu o clipă ochii mari, apoi reveni la expresia oțelită și strânse buzele până îi formară o linie subțire. Nu se opri lângă mine și nici nu îmi vorbi. Se îndreptă de spate și trecu pe lângă noi, dispărând în penumbra holului din care răsunau doar zgomotele tocurilor ei.

- Intrați, doamnelor, ne spuse Luc.

Vedeam din privirea lui că nu era bucuros să mă vadă, dar nu îmi păsa.

Felicity intră, dar eu m-am oprit cât să-l îmbrățișez.

Mirosea a rom și a mirodenii și arăta înnebunitor de bine în smochingul negru. Însă abia dacă mă strânse în brațe. Când se desprinsese din îmbrățișare și închise ușa deja simțeam valurile de tensiune ce radiau dinspre el.

Marco se ridică de pe scaun și abia în acel moment i-am observat prezența. Se apropie de Fee și o sărută pe obraz. Schimbară în șoaptă câteva cuvinte, iar când am intrat mi-am dat seama ce cuplu frumos formau - Marco, elegant și brunet în smochingul lui, iar Fee, cu pielea ei de porțelan pusă și mai bine în valoare de rochia neagră și strâmtă.

Luc se apropie de mine cu mâinile în șolduri.

- Ce să zic, n-a mers prea rău.

Marco își petrecu brațul peste umerii lui Felicity, atent să nu îi strice cumva ținuta impecabilă.

- Crezi că a înțeles mesajul?

- Să sperăm.

- Tot n-aveți nici o veste despre Giovanni? l-am întrebat pe Luc.

- Nu, răspunse el. Dar nu ai de ce să îți faci griji. Giovanni se ascunde ca un șobolan, dar nu e genul care să poată sta prea mult timp la cutie. Iar când își va face apariția, o să punem mâna pe el.

Nu-mi era prea clar ce însemna asta. Eram bucuroasă că Benito și David Bonello erau morți. Chiar și că tatăl lui Luc era mort. Pe Giovanni îl iubeam ca sarea-n ochi, mai ales știind că fusese implicat în moartea Elenei. Dar îmi făceam griji pentru Luc. Tipul rigid, autoritar de lângă mine nu avea nici o legătură cu bărbatul dulce și iubitor care îmi șoptise noaptea trecută cuvinte care să mă aline. Da, Luc avusese dintotdeauna o latură dominantă, dar de data asta lucrurile stăteau altfel. Vedeam și simțeam în el o duritate pe care nu o înțelegeam. Deodată mă temeam că, în căutarea răzbunării, dorința lui de a face ceva bun o dată pentru totdeauna avea să îl împingă prea departe. Exista pericolul ca Luc să se transforme într-o persoană pe care nici unul dintre noi să n-o recunoască.

„Până și puiul rătăcit este acceptat înapoi în haită și, dacă trece suficient timp, este asimilat într-atât încât nu mai poate fi deosebit de celelalte sălbăticiuni.“

Cuvintele lui *Signore Vecellio* îmi răsuna în minte. Am vrut să-l iau de mână pe Luc, să vorbesc cu el, să mă conving că scenariul nu se va adevăra.

- Luc...

Sunetul unui clopot răsună în vechiul castel, întrerupându-mi ideea.

- E semnalul nostru, spuse Marco, privindu-și ceasul. Trebuie să pornim.

Luc își lăsă brațele să cadă pe lângă corp. Marco și Fee se sărutară. Ușa se deschise și își făcură apariția câțiva bărbați în smoching, cu mantii negre pe umeri.

Mă cuprinse panica. Din motive pe care nu le înțelegeam, aveam senzația că viața mea era pe cale să se schimbe radical. Și nu puteam face nimic să împiedic asta.

- Luc... Mi-am pus mâinile pe pieptul lui, ca să îl opresc. Așteaptă.

- E în regulă, *angioletto*.

Mă privi și, în ciuda haosului din jur, îmi dădu senzația că doar noi doi eram pe lume. Ochii lui argintii și tumultuoși îi fixară pe ai mei și, preț de o clipă, expresia li se îmblânzi și în ei am reușit să îl revăd pe Luc al meu. În acei ochi și în acel chip superb. În acel bărbat pe care cu câteva secunde în urmă simțeam că nu îl recunosc.

- Totul va fi bine, ai cuvântul meu.

Îmi luă mâinile și mă sărută pe frunte. Am închis ochii și l-am respirat. Am tras în piept mireasma lui atât de dragă, mirosul de rom, iasomie și cedru. Dar înainte să îl cuprind cu brațele, dispăru de lângă mine.

Am auzit pași și am deschis ochii. Eram singură în mijlocul camerei. Felicity se apropie dintr-un colț și mă luă de mână.

- Trebuie să-ți spun ceva înainte să mergem în încăperea unde are loc ritualul.

Ritualul?! Nu-mi plăcea deloc ideea. Stomacul mi se revoltă. Am privit-o cu o expresie înnebunită, fără să pot articula un sunet.

- Ai mai fost acolo. Doar că de data asta nu vei mai privi totul de la balcon, continuă Felicity, strângându-mi degetele între ale ei.

Am simțit că mi se scurge tot sângele din trup.

- Să nu spui nimic. Doar privește. Nu va fi ca data trecută, crede-mă. În calitate de soție, nu va trebui să participi la ceremonie, dar trebuie să figurezi ca martor.

Am dat din cap și am înghițit valul de amăreală care mi se urcase în gât.

- Și încearcă să nu ai nici o reacție când îl vor instala Mare Duce. Știu că va fi un moment solicitant din punct de vedere emoțional, dar se va termina repede.

Am simțit cum adrenalina mi se activează în corp. Nu aveam nici cea mai vagă idee despre ce avea să urmeze. Și nu puteam să o întreb pe Felicity, pentru că deja mă trăgea spre ușă. Și pentru că în sufletul meu urlam de durere. Urlam pentru că mă conducea în aceeași încăpere unde soțul meu fusese violat și bătut. Doar că de data asta trebuia să mimez fericirea. Să mă arăt încântată de ce urmau să îi facă.

capitolul 21

Natalie

Felicity mă ajută să cobor treptele ample și mă conduce până la o ușă dublă, absolut uriașă.

- Baftă! Mă găsești aici când ieși! îmi șopti ea.

Am înghițit cu dificultate. Priveam ușa dublă, cuprinsă de frică, neștiind la ce să mă aștept de partea cealaltă. Instinctul îmi spunea să fug, să o iau la sănătoasa, dar înainte să-mi dau seama cum să plec de acolo, ambele uși se deschiseră și un bărbat în negru, purtând o mască albă, ridică brațul, făcându-mi semn să intru. De fiecare dată când în jurul meu erau bărbații cu mantii și măști se întâmpla ceva groaznic. Inima îmi bătea rapid și cu putere și palmele îmi transpirau. Am reușit, totuși, să pun un picior în fața celuiilalt, să intru în sală și să mă calmez. Cu toate că, oricât încercam, nu reușeam să-mi umplu plămâniile cu aer. Un alt bărbat în aceeași costumație îmi făcu semn să mă așez pe un scaun lipit de perete, în partea stângă. M-am dus până la scaun și m-am întors să privesc sala uriașă. Toate privirile erau ațintite asupra mea, dar am încercat să le ignor.

Erau zeci de oameni în încăperea și cu toții erau acoperiți de mantii și măști. Covorul era roșu ca sângele, așa cum mi-l aminteam. Încăperea era mărginită de coloane. În capăt, două coloane mai mari decât restul flancau un fel de pedestal pe care era amplasată un fel de masă din piatră. Aceeași care fusese plasată în mijlocul sălii în timpul ritualului lui Luc. Aceeași de care fusese înlănțuit. Mi s-a întors stomacul pe dos. Puținul pe care îl mâncasem amenința să-mi vină înapoi. În minte îmi jucau nebunește imagini din acea noapte infernală. Amintirea femeilor goale, mascate, trupul lui atârând de tavan, sângele care picura din el...

Am scuturat ușor din cap ca să îndepărtez acele imagini de coșmar. Se auzi sunetul unui clopot, urmat de incantații. Am încercat să ignor senzația de greață și am deschis ochii. Bărbații priveau acum înspre altar. Cu toții păreau să se concentreze asupra a ceea ce avea să urmeze. Am ridicat privirea și, pentru o fracțiune de secundă, am văzut-o pe mama lui Luc, stând la același balcon de unde asistasem, nu foarte mult timp în urmă, la torturarea lui Luc. Se uită și ea înspre mine, parcă simțindu-mi privirea, și ne-am privit fix în ochi în timp ce incantațiile deveneau tot mai puternice.

Eram singurele femei din sală. O expresie de dezgust îi întuneca trăsăturile și ochii deschiși la culoare. Aș fi vrut să o compătimesc, dar îmi era imposibil. Luc avusese dreptate. Lumea ei, așa cum o știa, se prăbușea, iar asta mă încânta. Stătuse cu mâinile în sân în timp ce soțul ei și acoliții lui distrugeau nenumărate vieți. Merita să fie izolată și singură. Și totuși... era femeia care îi dăduse viață. Singura persoană care ar fi trebuit să îl iubească necondiționat.

Mama mea, cu toate defectele ei, dorise ce era mai bun pentru mine. Cum avea Luc să supraviețuiască în lumea asta câtă vreme această femeie era încă în peisaj, subminându-i fiecare decizie și fiecare mișcare?

Își luă ochii de la mine și se concentră asupra altarului din capătul sălii. Băgam mâna în foc că mă socotea

pe mine vinovată pentru tot ce se întâmplase, dar nici că-mi păsa. Mi-am spus că deja nu mai conta. Luc avea să supraviețuiască și să se descurce datorită mie. Pentru că mă avea pe mine, unica familie de care avea nevoie. Mi-am îndreptat spatele și m-am uitat și eu înspre altar. Eram speriată, dar nerăbdătoare să se termine odată toată ceremonia și să fiu din nou cu Luc. Cântecelile se auzeau tot mai tare. Se deschise o ușă, iar Luc intră în sală alături de un bărbat cu mantie roșie și mască aurie. Era Grande Cavaliere, așa-zisul consilier al liderului Casei Salvatici. M-am crispat amintindu-mi privirea pe care mi-o aruncase în celulă. Îmi aminteam și când Luc îmi spusese că individul nu îl plăcea. Mi se întoarse din nou stomacul pe dos, dar m-am concentrat asupra lui Luc. Faptul că îl vedeam îmi dădea putere. Era îmbrăcat tot în smoching, dar purta o banderolă roșie peste piept, peste cămașă. Și, în afară de mine, era singurul din sală care nu purta mască.

Mi-am cuprins umerii cu brațele, căci mă simțeam expusă, iar asta mă stânjenea dincolo de cuvinte. Rochia neagră cu mâneci lungi pe care o purtam era extrem de sobră și îmi și acoperea toate rănile, însă tot mă simțeam expusă. Goală. De parcă toți cei din sală puteau vedea dincolo de materialul ei, dincolo de machiaj și se puteau delecta în voie cu durerea mea. De parcă știau ce se întâmplase cu o noapte înainte.

Nimeni nu mă privea în acele clipe, dar asta nu schimba felul în care mă simțeam. Instinctul îmi spunea în continuare să fug, dar am rămas nemișcată și mi-am spus că în această lume nu contează decât imaginea. Câtă vreme îmi jucam rolul de soție cuminte și ascultătoare și eram convingătoare, totul era bine. Toți cei implicați în răpirea și torturarea mea erau morți.

„Mai puțin Giovanni“, îmi șoptea o voce interioară.

Grande Cavaliere începu să vorbească în italiană. Am început să studiez chipurile mascate, căutând și cel mai mic indiciu că unul dintre cei de față ar fi Giovanni.

Numai că toți arătau la fel. Dacă Giovanni era în sală, nici eu, nici Luc n-aveam să aflăm vreodată.

- Nu fi aici, te rog, mi-am șoptit. Te rog... Te rog...

În sală se auzi vocea lui Luc, în italiană. Ingenunchea-se în fața altarului și, din ce îmi dădeam seama, repeta ceea ce îi spunea Grande Cavaliere.

Acesta luă de pe altar un fel de medalie și se apropie din nou de Luc și i-o agăță la gât, apoi începu să vorbească în italiană, iar Luc repeta ce i se spunea. Apoi toți din sală cântau aceleași cuvinte. Grande Cavaliere făcu un pas în spate și ridică brațele. Luc se ridică, și am privit cu inima bătându-mi nebunește cum se întoarce pe trepte cu fața la sală.

- *Ti present, il Granduca di Toscana!* strigă Grande Cavaliere.

- *Il Granduca!* răspunseră la unison cei din sală.

Luc continuă să vorbească în italiană și în acel moment în dreapta mea apăru cineva. Îmi puse în brațe un vraf de hârtii și un stilou. Nemulțumită de întrerupere, l-am privit sever. Era mascat, îmbrăcat în negru, iar ochii lui întunecați mă priveau cu dispreț. Nu erau ochii lui Giovanni, dar amănuntul nu avu neapărat darul să mă calmeze, căci nu era nimic cald, omenesc în privirea individului.

Mă fix cu privirea. Aștepta.

Am înghițit cu dificultate și m-am uitat la hârtii. Erau în italiană. Nu înțelegeam nici măcar un cuvânt. Simțeam o frică irațională. Aș fi vrut să le arunc cât colo. Mă temeam ce de-ar fi putut scrie în ele. Simțeam cum mi se încețoșează privirea, dar mi-am amintit cuvintele lui Felicity:

„În calitate de soție, nu va trebui să iei parte la ceremonie, ci doar să semnezi în calitate de martor.“

M-am agățat de vorbele ei de mai devreme, am luat stiloul fără să ating cumva degetele bărbatului și m-am iscălit în câteva locuri, la indicațiile lui. Am reînceput

¹ Te prezint, Mare Duce de Toscana (în limba italiană, în original)

² Marele Duce (în limba italiană, în original)

să respir abia după ce bărbatul se îndepărtă de mine și se pierdu în mulțime. Am închis ochii, mi-am sprijinit capul într-o mână și am început să-mi fac de lucru cu decolteu rochiei, căutând pandantivul în formă de cheie. Când am atins, prin materialul rochiei, conturul micului obiect, am răsuflat ușurată și mi-am spus că în curând totul se va încheia și că în câteva minute voi fi din nou cu Luc, iar lucrurile vor reintra în normal.

Mi-am dat seama că Luc încetase să vorbească și am deschis ochii, curioasă. Individul mascat care stătuse lângă mine era acum lângă Luc și-i înmâna documentele. Luc le luă și le puse pe altar, apoi, cu același stilou pe care îl folosisem eu, semnă pe mai multe pagini.

Aproape gata. Era aproape gata.

Eram ușurată și încântată, deopotrivă. De-abia așteptam să ies din acea sală. Și să nu mă mai întorc vreodată.

Luc de apropiere de treptele pedestalului și cuprinse încăperea dintr-o privire.

- Am să îmi anunț primul decret, în engleză și în italiană, ca să nu existe îndoieli. Tocmai am semnat documentele legale care îmi finalizează divorțul de cetățeană americană Natalie James Salvatici.

Am făcut ochii mari și am sărit în picioare, convinsă că nu auzisem bine.

- Documentele de anulare au fost deja depuse la biroul episcopului și sunt în analiză, continuă Luc.

Nu!

Nu-mi venea să cred o vorbă. Gândurile îmi roiau în cap la fel de repede ca șoaptele din sală, iar inima îmi bătea nebunește. Era o glumă, o glumă bolnavă. Sau o strategie prin care Luc încerca să le distragă atenția.

- Din acest moment, continuă Luc, ea nu mai poartă numele Salvatici și nu mai are voie să se arate pe lângă Casa Salvatici sau pe lângă teritoriile aflate sub conducerea Casei.

Chipuri mascate se întorceau spre mine, șoaptele se intensificau. Am simțit cum mă iau fierbințelile. Pereții

sălii începeau să mă strângă, să mă sufoce. Nu înțelegeam ce se întâmpla. M-am întors spre Luc, care mi-a evitat însă privirea. Nici nu s-a uitat înspre mine. Se purta de parcă nici nu aş fi fost de faţă. L-am căutat din priviri pe Marco, sperând să citesc în ochii lui că nu aveam de ce să îmi fac griji. Însă Marco nu era nicăieri. În schimb, mama lui Luc se uita la mine cu o privire victorioasă şi un rânjel diavolesc.

- Cel de-al doilea decret al meu este următorul, mai spuse Luc tare, reducând asistenţa la tăcere. Orice membru al acestei Case sau al altei Case din Alianţă care va încerca să o contacteze va fi condamnat imediat la moarte, fără a mai fi judecat. Acestea sunt decretul meu în calitate de *Granduca*, devenite de acum literă de lege.

Făcu un semn din cap înspre un bărbat mascat care stătea la baza treptelor, apoi începu să li se adreseze în italiană celor din sală, repetând, probabil, ce spusese mai devreme. Mascatul îşi făcu loc prin mulţime şi se apropie de mine. Cu inima în gât, am făcut un pas în spate, dar el mă apucă de cot şi mă întoarse spre ieşire.

- Nu!

M-am zbătut, dar era prea puternic ca să-i pot scăpa, mai ales că nu eram în cea mai bună condiţie fizică, după noaptea precedentă.

- Nu! am ţipat. Luc! Luc, te rog! Aşteaptă!

Bărbatul veni în spatele meu, mă apucă de talie şi mă ridică. Din celălalt capăt al sălii, vocea lui Luc se frânse o secundă, dar nici atunci el nu-mi aruncă vreo privire. M-am luptat şi am încercat să îl lovesc pe individul care mă căra afară, făcând eforturi uriaşe să nu plâng şi să nu devin complet isterică.

Luc îşi dresе vocea, se îndreptă de spate şi continuă să vorbească de parcă nu aş fi fost de faţă. Mascatul mă scoase din sală şi mă târî de-a lungul unui coridor întunecat. În spatele nostru, uşa dublă se închise cu zgomot. Am continuat să mă lupt şi să îl strig pe Luc când brusc am simţit o atingere blândă şi am auzit vocea lui Felicity.

- Natalie, concentrează-te! Natalie! Știu că nu înțelegi acum, dar am să îți explic totul. O să îți explicăm, dar trebuie să te calmezi.

Am încetat să mă zbat și am încercat să mă concentrez asupra chipului lui Felicity. O vedeam ca prin ceață din cauza furiei și a confuziei. Bărbatul își scoase masca și vorbi cu vocea lui Marco:

- Trebuie să plecăm înainte să se încheie ceremonia.

- Mașina ne așteaptă. Pe-aici!

Felicity mă luă de mână și mă trase după ea pe coridor. Mi-am tras nasul, mi-am șters lacrimile și am încercat să țin pasul cu ea, dar inima și mintea îmi erau încleștate într-un război pe viață și pe moarte. Nu înțelegeam nimic. Nu pricepeam ce se întâmplase.

- Îmi spune și mie cineva ce se petrece? Unde e Luc? De ce a spus lucrurile acelea? Ne întâlnim cu el mai încolo, nu? O să vină și el unde mă duceți, așa e?

Felicity împinse o ușă grea și dintr-odată am ieșit în aerul răcoros al nopții. M-am împiedicat de câteva trepte. La capătul unei alei ne aștepta o mașină. Felicity urcă la volan. Marco îmi făcu semn să intru și se așeză lângă mine pe bancheta din spate.

- Haide, spuse el. Și bagă viteză, *vita mia*.

- Nu înțeleg.

Am respirat adânc ca să nu intru în panică. Voiam să mă conving că totul făcea parte dintr-un plan și că Luc nu divorțase cu adevărat de mine. Nu avea cum. Nu așa, în orice caz.

- Îmi spune și mie cineva ce naiba s-a întâmplat?!

- Luc tocmai te-a salvat, îmi spuse Marco, dându-mi un pachet de șervețele în timp ce Felicity apăsa nebuște pe accelerație pe drumul șerpuit.

- Ce?! Cum? Îmi spusese deja că sunt în siguranță.

- Da, în sensul că tatăl lui nu îți mai putea face rău, îmi explică Felicity, privindu-mă în oglinda retrovizoare. În schimb, nu erai în siguranță față de Grande Cavaliere.

- Bine, dar... de ce ar vrea să-mi facă rău? Nici măcar nu mă cunoaște. Iar Luc a căzut la înțelegere cu Casa lui în ritualul acela odios.

- Vrea să îți facă rău pentru că ești o amenințare pentru tot ce a clădit în ultimii 30 de ani, răspunse Marco. Tatăl lui Luc era doar o parte a problemei. Iar din moment ce el te-a marcat, condamându-te la moarte, Grande Cavaliere are tot dreptul să încerce să te ucidă.

- M-a marcat pentru... ce?! Îmi vâjâia capul. Ce tot spui?!

- Se referă la arsura din zona coastelor, preciză Felicity, trăgând de volan la dreapta și intrând pe o autostradă. E o rună a morții. Pentru Marele Duce, acel semn are o însemnătate mai mare decât înțelegerea lui Luc cu Cavalerii.

Oroarea și groaza parcă îmi blocară gâtul.

- Atunci scoateți-mi-l! Ștergeți-l! Tăiați-l, nu-mi pasă.

- Nu pot, replică ea. Până nu se vindecă zona nu pot face nimic. Iar Giovanni a văzut totul. Știe că ești însemnată. Nu trebuie decât să se ducă la Grande Cavaliere și să îi spună ca să pornească toți în urmărirea ta. Asta și-a dorit de la bun început - să te elimine din viața lui Luc.

Nu putea fi adevărat. Oamenii ăia nu puteau fi atât de diabolici.

Știam însă că exact așa stăteau lucrurile. Erau capabili de orice. Marco mă luă de mână.

- Era singura cale, Natalie. Luc nu poate emite un decret prin care să îți asigure protecție câtă vreme ești soția lui.

Îmi venea să vomit.

- Bine, dar... ce înseamnă asta? Unde mă duceți? O să vină și Luc acolo, da?

Marco și Felicity se priviră în oglinda retrovizoare. Evitau să-mi răspundă la cea mai apăsătoare întrebare.

- Te scoatem din Italia. Definitiv, îmi spuse Felicity.

Nu știam încotro ne îndreptam. Știam doar că în apropiere era un aerodrom și că în câteva minute urma să fiu iar la bordul avionului privat al familiei lui Felicity. Doar că fără Luc.

Odată ajuns, m-am lăsat să cad într-un scaun, iar Marco mi-a pus centura de siguranță, apoi le-a transmis piloților că eram gata de plecare. Avionul începu să ruleze pe pistă. Priveam pe geam la luminițele ce-mi treceau ca vântul prin fața ochilor. Până să mă dezmetesc eram deja în aer, tot mai sus, tot mai departe de Toscana, de Italia, de Luc.

- Bea asta.

Am dat peste cap lichidul arămiu din paharul pe care mi-l întinsese Felicity. Whisky-ul îmi arse gâtul. Nici că îmi păsa. Eram prea amortită ca să simt, ca să simt cu adevărat. Încercam să descifrez planul lui Luc. Felicity luă paharul și îmi înmână câteva pagini.

- Știi că ești derutată, Natalie, dar poate asta te va ajuta.

Am privit vrafal de documente în timp ce ea se retrăgea cu Marco alături. Prima hârtie era împăturită ca o scrisoare. Am deschis-o cu degete tremurânde.

Angioletto,

Probabil acum ești deja în avion. Sper că survolezi deja Mediterana și te îndepărtezi cât mai mult de Italia. Știi că ești derutată. Știi că ești supărată pe mine. Ai tot dreptul să fii așa - și confuză, și supărată.

E târziu în noapte, deși nu mă simt câtuși de puțin epuizat. Sunt deja ore bune de când stau aici lângă tine și te privesc cum dormi, cum genele tale lungi îți mângâie pielea fină a obrazilor. Încerc să-mi întipăresc în memorie felul în care ți se mișcă buzele în timp ce visezi și, în același timp, fac eforturi să nu te sărut, să nu te trezesc și să nu te fac din nou a mea.

Ți-am spus că ești a mea în noaptea aceea, la Roma, când ți-ai lăsat rochia să-ți alunece pe umeri și să cadă la podea. Dar greșeam. Erai a mea din clipa în care

ai intrat în biroul meu din New York. În acea zi parcă mi-ai deschis ochii, ai pus stăpânire pe inima mea și mi te-ai strecurat în suflet. Atunci m-am trezit la viață și de atunci am văzut altfel fiecare zi. M-am văzut pe mine altfel, și doar ție îți datorez asta.

Am multe de făcut acum ca să îndrept nenorocirile tatălui meu. Și nu pot face nimic din ceea ce trebuie să fac dacă tu ești aici. E prea periculos. Te-am pus în pericol de prea multe ori și nu am de gând s-o mai fac. Tu m-ai salvat, Natalie. M-ai salvat în atâtea feluri care contează. Acum e rândul meu să te salvez.

Îmi pare rău pentru tot ce ți-am făcut, pentru chinurile prin care ai trecut din cauza mea. Îmi pare rău că trebuie să se termine așa. Știu că n-o să mă poți ierta niciodată, dar sper ca într-o zi să înțelegi. Și mă rog ca în acea zi să-ți amintești că tot ceea ce fac și tot ceea ce am făcut a avut legătură cu tine. A fost despre tine.

Ești în sfârșit în siguranță, angioletto. Cu adevărat în siguranță. Giovanni nu se va mai atinge vreodată de tine. Și ai cuvântul meu că am să-l fac să plătească pentru ce i-a făcut Elenei, chit că va fi ultimul lucru pe care îl fac.

Luc

Privirea mi se înceteoșă. Am clipit repede și am recitit scrisoarea, strângând la piept pandantivul în formă de cheie. Nu scrisese nicăieri că mă iubește, dar dragostea lui mi se transmitea dureros aproape din fiecare cuvânt pe care îl pusese pe hârtie. Tocmai pentru că o simțeam, lacrimile îmi curgeau incontrollabil pe obraji. Am împăturit scrisoarea, deși îmi tremurau mâinile, și mi-am spus că Luc avea o misiune de îndeplinit. Avea grijă să fiu în siguranță, așa cum promisese. Situația nu era definitivă. Se va întoarce la mine după ce își va încheia misiunea.

Am frunzărit celelalte documente și am scos un mic strigăt când mi-am dat seama ce erau. Erau pagini întregi de acte. Pusese totul pe numele meu în conturi

mascate atent. Trecuse pe numele meu insula, afacerea și banii. Toți banii lui.

Îmi lăsase totul.

Am simțit cum inima mi se sfărâmă în milioane de bucăți. Nu m-am mai putut controla. Am lăsat documentele să cadă pe jos și m-am ghemuit pe scaun, lăsându-mă copleșită de durere și suferință.

Se terminase cu adevărat.

Nu avea să se mai întoarcă la mine. Niciodată.

capitolul 22

Natalie

18 luni mai târziu...

Fusese o zi lungă. Mult mai lungă decât îmi propusesem. Dar, la nevoie, toate zilele erau mai lungi pe insule, prin simplul fapt că soarele era mai mult timp pe cer și mai mult timp să te ocupi de toate cele.

Mă simțeam epuizată. Îmi doream să ajung cât mai repede acasă, să stau cu picioarele în sus, să beau un pahar cu vin și să stau liniștită. Dar mai aveam câteva minute înainte ca Haych să vină să mă ia cu elicopterul și, cu toate că știam că nu ar trebui să o fac, nu mă puteam abține să nu mă uit.

Am pipăit cheia ce atârna de lanțul lung pe care îl purtam la gât. Eram în biroul meu de pe șantierul naval al lui Luc. Mă rog, șantierul meu cu acte în regulă. Aproape toți angajații pleaseră acasă. În hangar domnea liniștea. Trebuia să fiu cu băgare de seamă și să caut doar pe darknet¹, să folosesc un server special, să îmi ascund urmele. Știam că viața mi-ar fi mult mai ușoară dacă nu aș căuta să aflu informații. Dar, cu toate încercările

¹ Rețea suprapusă ce face parte din rețeaua globală de internet și care poate fi accesată doar cu un software specific (n.tr.)

de a renunța la trecut, parcă trecutul nu voia să mă lase să îmi văd de viața mea.

Uneori mă gândeam că n-o să scap niciodată de trecut.

Am căutat știri și informații despre Luc, despre evenimente sau activități în care ar putea fi implicat. Am găsit ceva undeva la jumătatea unei pagini și nu mi-am putut reține un zâmbet.

Peste tot făcea vâlvă informația că un miliardar anonim cumpăraseră toate agențiile de modele din New York și îi concediaseră pe unii dintre cei mai mari manageri din industria modei. Am știut de îndată că despre Luc era vorba. Făcea curățenie și se lepăda de nemernicii care făceau trafic cu carne vie în beneficiul elitei masculine din lumea lui ascunsă. Îmi povestise cândva că, înainte să apar în viața lui și să dau totul peste cap, avea de gând să facă schimbări importante la Covet.

Le făcea însă acum, și la un nivel mult mai ridicat, distrugând programul beta pe care Casa lui îl opera de atâta vreme.

Am deschis încă o fereastră și am introdus numele lui Luc. Au apărut zeci de imagini de-ale lui. Privindu-l, am simțit un val de căldură. Era la fel de sexy ca întotdeauna. Trupul lui musculos era perfect scos în evidență de costumul strâmt, negru-albăstrui, părul negru și des abia dacă îi ajungea până în dreptul gulerului, bărbia pătrată în care se ghicea o gropiță, ochii lui speciali, unici, argintii, la fel de hipnotici și intimidanți ca întotdeauna. Pielea îi era aurie, ca și când ar fi stat mai mult la soare în ultima vreme și, privindu-l, aproape că i-am simțit mirosul, acea combinație înnebunitoare de iasomie, mirodenii și rom care îmi declanșau toate simțurile.

Erau poze cu el discutând cu alți bărbați care purtau costume elegante și ochelari, poze pe stradă, la prezentări de modă. Dar numai la una m-am uitat cu atenție. În fotografie apărea alături de o blondă care pășea lângă el cu un aer reținut, dar deosebit de elegant. Mi-am dat seama repede că poza fusese făcută la Veneția.

Femeia purta o rochie scurtă, neagră, și pantofi cu tocuri înalte. Părul lins îi încadra perfect chipul cu trăsături ireproșabile. Mi-am dat seama din prima că era manechin, după constituția suplă și picioarele lungi și bine conturate. Își ținea poșeta în față și se uita în jos, spre trotuar, ca să nu se împiedice în timp ce paparazzi îi fotografiau.

Lângă ea, Luc arăta tare chipeș în costum negru, cămașă albă desfăcută la guler și o jachetă neagră. Și el se uita în jos, dar avea o mână pe spatele ei și o ghida. Mi-am dat seama din încordarea umerilor, din felul în care strângea subtil din dinți, că nu avea nici un chef să fie hărțuiți de fotografi și că voia să ajungă undeva unde să fie doar ei doi.

M-am lăsat pe spate în scaun. Simțeam un amestec de disperare și de gol sufletesc uitându-mă la acele fotografii. Îmi aminteam când mă salvase de haita de paparazzi care se înghesuiseră în jurul nostru la acea prezentare de modă, la Roma. Felul în care venise repede la mine, mă trăsese în brațele lui puternice și mă luase de acolo, ducându-mă în siguranță, în mașină, unde mă putea proteja.

Sub poză era ditamai articolul și, deși știam că fac o greșală, m-am apucat să îl citesc.

Bat clopote de nuntă pentru playboy-ul miliardar Luciano Salvatici și supermodelul Mila Diedrich. Cei doi au fost văzuți pentru a patra oară împreună în exclusivistul restaurant Acquerello de pe insula San Clemente.

M-am uitat iar la fotografie și i-am privit cu atenție mâna stângă, pe care o ținea pe lângă corp. Nu avea verighetă. Și nu se vedea nici urmă a tatuajului pe care îl ținea ascuns sub ea. Știam că nu mai purta nici verigheta, nici tatuajul, și era firesc așa. Eram divorțați. Mai mult, episcopul ne anulase căsătoria. Chiar și-așa, tot am simțit cum în inimă mi se căsca un hău. Am privit-o

iar pe femeia pe care o atingea atât de intim și mi s-a strâns stomacul la gândul că se dusesese cu alta la Veneția. Chiar dacă îmi făceam doar rău, am început să mă întreb dacă o dusesese la Palatul Gritti, hotelul unde mă dusesese pe mine și unde îmi dădusem seama că eram îndrăgostită de el.

Ușa biroului se deschise. Am tresărit și am închis repede laptopul. În pragul ușii stătea mama.

- Bună! i-am spus, afișând un zâmbet fals și sperând să nu-și dea seama că mă prefăceam veselă. Credeam că ai plecat.

- Am mai stat ca să termin plățile.

Mă privi interogativ, apoi intră și se așază pe scaunul din fața biroului. Am încercat să respir calm și am privit-o în ochi. Deși era trecută de 50 de ani, mama era la fel de frumoasă ca în tinerețe și, dacă nu puneam la socoteală câteva riduri, nu își arăta vârsta. După ce mă stabilisem în Pacificul de Sud, aflasem că tatăl meu vitreg fusese diagnosticat cu cancer la pancreas în perioada în care fusesem cu Luc în Italia. Se prăpădise după câteva luni, de Crăciun. Mama rămăsese la ferma din Montana până prin martie, când în sfârșit acceptase să vândă totul și să mi se alăture pe insulă.

Nu dorise să locuim împreună, susținând că o femeie de vârsta mea are nevoie de intimitate și independență. De spațiu. Știam însă că cea care avea cu adevărat nevoie de spațiu era chiar ea. Era singură pentru prima dată în viața ei. Își cumpărase o casă minunată, pe plaja din Papeete și își făcuse o grămadă de prieteni.

N-ar fi recunoscut asta niciodată de față cu mine, dar știam că era fericită pe insulă, la soare, departe de stereotipurile și așteptările legate de cum ar trebui să fie și să se poarte o nevastă de fermier. În privința asta semănam. Amândouă eram libere. Diferența era că eu tot nu mă simțeam liberă.

Degetele mele se jucau cu verigheta groasă de la inelarul stâng. Mă simțeam încă în așteptare. În suspensie. Cu toate că nu știam ce așteptam.

Mama își înclină ușor capul. Părul tăiat bob îi acoperea o parte din față. Mă privea cu ochii ei albaștri, atât de asemănători cu ai mei.

- Ai vreo veste?

Am strâns buzele. Mă enerva că știe, că își dădea seama de fiecare dată când căutam informații despre Luc. Îi povestisem despre el - fusesem nevoită, din moment ce îmi lăsase insula, proprietatea și afacerea -, dar ținusem secret tot ce avea legătură cu Alianța. Nu voiam să o pun în postura periculoasă de a ști prea multe. Viața e mai ușoară când nu porți pe umeri secretele întunecate ale lumii, iar eu promisem lecția asta la modul destul de dur.

- Nu, i-am răspuns, luând geanta pentru computer și punându-l înăuntru. Vrei să vii pe insulă la cină? Cred că Sela a pregătit lasagna.

- Nu, mulțumesc. Am alte planuri.

- Cu cine?

M-am ridicat și am pus geanta pe birou, îndesând în ea și câteva dosare pe care voiam să mă uit mai târziu.

- Un pensionar american foarte sexy pe care l-am cunoscut în port.

L-am aruncat o privire întrebătoare, iar ea îmi zâmbi și se așeză picior peste picior.

- Are un iaht uriaș și o impresionantă colecție de vinuri la bord.

Mi-am dat ochii peste cap și am reînceput să-mi strâng lucrurile. Era clar că mama n-avea să rămână singură prea multă vreme.

- Și cum a devenit milionar? S-a ocupat cu traficul de droguri?

- Tu și atitudinea ta pesimistă! pufni ea. Da, s-a ocupat de droguri, dar dintre cele legale. A lucrat în industria farmaceutică.

Eram convinsă că individul nu făcuse numai afaceri curate, dar mi-am ținut părerea doar pentru mine.

- Dacă te răzgândești, ești bine-venită la mine.

- N-o să mă răzgândesc, dar mulțumesc.

M-am întors să-mi iau poșeta de pe servanta joasă din spatele biroului și am auzit din nou vocea mamei, de data asta mult mai blândă.

- Ar trebui să reîncepi să ieși la întâlniri, scumpa mea. A trecut un an și jumătate. Stilul ăsta de viață nu e sănătos. În fiecare zi, serviciu-casă. Nu ai viață socială. Trebuie să mergi mai departe.

Resentimente bine-cunoscute amenințau să iasă din nou la suprafață. Mama mă îmboldea de ani buni să ies la întâlniri. Cu mult înainte să îl cunosc pe Luc. Mă obosea. Chiar nu aveam nici un chef de ieșiri romantice.

- Mi-e bine așa, mamă.

- Nu ți-e bine deloc, protestă ea, ridicându-se de pe scaun. N-ai recuperat deloc în greutate și se vede cu ochiul liber că ești mereu epuizată. Muncești și tragi de tine degeaba.

Înainte îmi spunea că eram prea grasă. Acum eram prea slabă? Am oftat.

- Îmi place munca mea.

- Te rog! Ți-e frică să pui piciorul pe o barcă. Trăim la tropice și tu te miști de colo-colo cu elicopterul, deși avem o firmă care produce bărci de viteză.

- Cui îi pasă? Sunt bună la ce fac. De când am preluat afacerea, vânzările au crescut de abia mai facem față!

- Da, dar nu muncești pentru tine. Sau pentru că îți place ce faci. Te spetești să salți firma asta sperând că îl vei impresiona pe cel care i-a pus bazele. Nu se mai întoarce, Natalie. Are o altă viață în Europa. A depășit momentul. Dacă te voia înapoi, ar fi venit aici. N-a făcut-o. E alegerea lui, scumpo, continuă ea, ceva mai blând. A mers mai departe. Acum trebuie s-o faci și tu.

Ochii mi se umplură de lacrimi ce-mi încețoșau vederea. Am reînceput să îmi răsucesc verigheta, străduindu-mă să nu las să se vadă cât sufeream. Mama avea dreptate. Știam că avea dreptate. Dar o parte din mine nu avea să fie pregătită vreodată să uite de el și să meargă mai departe. În ultimele luni petrecusem mai mult timp

singură decât petrecusem vreodată cu el. Cu toate acestea, îmi era imprimat în inimă, în suflet. Cum să renunț la asta? Cum să merg mai departe când totul în mine îmi spunea că eram meniți să fim împreună?

„Eu sunt al tău, iar tu ești a mea. Împreună suntem indestructibili.“

Mi-am tras nasul și mi-am șters lacrimile idioate.

- Trebuie să plec. Haych a pregătit elicopterul și mă așteaptă.

Nici n-am apucat să ajung la ușă când mama vorbi din nou:

- Intenția mea nu e să te supăr, Natalie. Vreau doar să fii fericită. Nu-mi place deloc să te văd în starea în care ești acum.

- Știu.

M-am oprit în pragul ușii, dar n-am avut putere să o privesc pe mama în ochi.

- Nu sunt supărată pe tine, să știi, am continuat. Doar că... Nu sunt ca tine. Nu-mi pot declanșa sau frâna sentimentele ca și cum aș apăsa un buton. Știu că trebuie să nu mă mai gândesc la el și să merg mai departe, dar nu sunt încă pregătită. Și să știi că asta nu înseamnă că sunt nefericită. Îmi place viața mea actuală. Poate nu e viața pe care ți-ai dorit-o pentru mine, dar e a mea și am tras din greu pentru ea. Cu toată suferința din trecut, să știi că nu aș schimba nimic. Dacă aș schimba, poate nu aș avea ce am acum.

Privirea i se împlânzi.

- Știu, scumpo, spuse ea, apropiindu-se. Doar că... Te iubesc, Natalie. Vreau să te văd din nou zâmbind.

Dar zâbeam. Zi de zi. Doar că ea nu era de față în acele momente.

- Sunt bine, mamă. O să fiu bine. Suntem foarte diferite, dar să știi că sunt puternică, la fel ca tine. Pot depăși orice. Am crescut cu un exemplu minunat.

Mama îmi zâmbi și mă îmbrățișă strâns.

- Aici ai dreptate.

Am dat ochii peste cap și am strâns-o și eu în brațe.

- Hai, du-te și distrează-te cu milionarul tău. Eu trebuie să ajung acasă.

- Noapte bună, scumpa mea.

Am ieșit din clădire cu gândul la discuția noastră. La asta m-am gândit și în timp ce urcam în elicopter. Și în tot drumul spre insulă.

Ce nu știa mama era că fusesem la câteva întâlniri romantice în ultimele luni. Ieșisem cu bărbați pe care îi cunoscusem datorită serviciului. La asta se rezumaseră tentativele mele de a merge mai departe. Întâlnirile fuseseră dezastruoase. Iar după a treia ieșire, când m-am văzut cu un individ mai plictisitor decât fața de masă de la restaurantul unde luam cina, am renunțat.

Eram singură și nu vedeam o problemă în asta. Aveam cu ce să mă țin ocupată. Și eram fericită, chiar dacă mama nu mă credea. Chiar gândul de a ajunge în sfârșit acasă mă făcea să zâmbesc.

Soarele începuse să apună când am intrat în casă. Nu am folosit intrarea principală, ci am ocolit casa ca să intru prin bucătărie. Simțeam aroma mirodeniilor italienești, iar stomacul îmi vibra de nerăbdare când mă gândeam la faimoasa lasagna a Selei. Am închis ușa și am strigat-o.

- Sela?

Nici un răspuns. Nu se auzea un sunet în toată casa.

Pe frigider am zărit un bilet care mi-a atras atenția. Mi-am lăsat geanta pe masă și m-am apropiat ca să citesc mesajul Selei.

N,

Ne-am dus la mine acasă ca să le dăm de mâncare câinilor. Lătrau ca nebunii. Hai pe-aici când te întorci. Am un vin bun.

S.

Am zâmbit și am recitit biletul. Sela era nebună după câini. Dacă lătraseră în așa hal, probabil că simțiseră

un animal, vreun porc sălbatic sau o capră și se agitaseră peste măsură.

Am pus biletul pe blat și m-am dus spre dormitor cu intenția să scap de pantalonii eleganți și de cămașă, să-mi iau pe mine ceva mai comod și să mă duc la Sela.

- Măi, să fie! se auzi o voce cunoscută. Ia te uită cine a binevoit să-și facă apariția în sfârșit!

Am înlemnit și mi-am simțit inima în gât. M-am întors dintr-un salt și, cu ochii mari de groază, l-am văzut pe Giovanni stând comod pe un scaun în sufragerie. Avea părul lung, mai lung decât ultima dată când îl văzusem, iar șuvițele îi atârnavă pe lângă față.

- A trecut prea mult timp, *bella*.

Ochii lui deschiși la culoare erau la fel de reci și lipsiți de viață ca în acea zi blestemată. Și mă fixau intens.

- Nici n-ai idee cât te-am căutat. Fratele meu a făcut o mișcare inteligentă ascunzându-te. Dar nu chiar atât de inteligentă încât să te protejeze. Păcat! exclamă, ridicându-se încet. Mi-ar fi plăcut tare mult să fie și el aici, dar promit că o să fac câteva fotografii elocvente.

Se apropie de mine și în acele clipe am simțit adrenalina răspândindu-mi-se în trup. Am luat primul obiect care mi-a picat în mână, o statueta din piatră a unei zeități locale, și am aruncat-o înspre el. Giovanni se feri, iar statueta se izbi de măsura de cafea din sticlă, împrăștiind cioburi în toate direcțiile.

- Proastă mișcare, mârâi el, continuând să se apropie.

M-am întors ca să o iau la fugă, dar m-a prins înainte să fac mai mult de doi pași. În cădere, m-am lovit de masa din hol, iar obiectele de pe ea au început să zboare în toate direcțiile. Am căzut la pământ și, înainte să mă pot ridica, el mă apucă de gleznă și mă trase spre el.

- N-ai cum să fugi de mine! strigă. Nu mai ai cum! O să-mi plătești pentru tot ce-ai făcut. Exact cum am făcut-o să plătească și pe târfa ta de prietenă!

Am simțit că mi se blochează gâtul și nu mai pot respira, dar nu am cedat. Am strâns din dinți și am început să dau din picioare și să îl lovesc. Voia să mă violeze.

Să mă omoare. În nici un caz nu avea de gând să mă lase în viață. Și dacă le găsea și pe celelalte care se adăposteau aici pe insulă...

Intram în panică, dar cumva am reușit să îl lovesc fix între picioare. Scoase un strigăt și căzu pe spate, moment în care m-am ridicat și am fugit în bucătărie, am deschis ușa din spate și am strigat după ajutor. Însă Giovanni mă ajunse repede din urmă și mă trase de păr înapoi în casă, izbindu-mă de blatul de bucătărie. Brusc, în jur zburau obiecte, tot ce îi cădea în mână. Un fund de lemn mă izbi chiar în obraz, făcându-mă să mă dezechilibrez și să cad pe podea, cu un icnet de durere. Durerea mi se răspândi în tot trupul.

Amețită, am încercat să mă ridic, dar vedeam totul în valuri și parcă pluteam. Camera se învârtea cu mine. Am văzut atunci o umbră apropiindu-se. Am reușit să mă țin pe picioare, sprijinindu-mă de blat, și să privesc în direcția din care se apropia silueta. Am clipit de câteva ori. Giovanni venea spre mine, cu pletele răvășite, respirând precipitat.

- N-am crezut că va fi atât de plăcut, rânji el. Frațele meu nu ți-a spus, probabil, că îmi plac gagicile care mi se împotrivesc. Nimic nu mă excită mai tare și mai repede!

Îngenunche în fața mea, cu un zâmbet sinistru pe buze. L-am privit fix. Respiram neregulat și vederea îmi juca feste. Și atunci, nu știu de unde, am auzit vocea lui Luc.

- Zici că-ți plac gagicile care ți se împotrivesc? am întrebat pe un ton scăzut, știind că îmi jucam ultima carte.

El chicoti.

- Atunci o să-ți placă la nebunie... asta!

Am apucat un cuțit de pe blat și, cu o mișcare bruscă, l-am tăiat pe obraz. Sângele a țâșnit, improșcând totul în jur, inclusiv pe mine.

Giovanni scoase un urlet și se trase înapoi. Era șansa mea. Mi-am adunat puterile și am rupt-o la fugă.

capitolul 23

Luc

- *Porca troia!* am scrâșnit, cu celularul la ureche. Răspunde naibii odată!

Pilotul elicopterului pe care îl închiriasem în Tahiti îmi aruncă o privire neliniștită.

- E totul în regulă?

Nu, fir-ar să fie! Nu era deloc în regulă. Haych nu răspundea la telefon. Nici Natalie. Nici măcar Sela. De parcă nici unul nu mai era acolo.

- Grăbește-te! i-am spus, încercând să nu intru în panică. Trebuie să ajung cât mai repede.

Pilotul își văzu din nou de treabă. Elicopterul tăia aerul cu viteză, iar eu încercam să mă conving că aveam să ajung la timp și că totul o să fie în regulă. Dar instinctul îmi spunea că zeița Fortuna nu era de partea mea.

De 18 luni, 18 luni al naibii de lungi, îl tot căutam pe Giovanni și aproape că am avut un atac de cord când i-am găsit urmele undeva în Australia. Fratele meu nu avea aliați în Australia, cel puțin nici unul de care să știu. Iar zona era mult prea aproape de Natalie și de insulă ca să pot sta liniștit. Așa că am lăsat totul și am zburat la Sydney ca să văd ce are de gând. Numai că, odată ajuns acolo, am avut oribila surpriză să constat că tocmai plecase. Și că următoarea lui oprire era în Tahiti.

Acolo era afacerea lui Natalie. Plus proprietatea. Totul era înregistrat sub numele unei firme-fantomă, dar știam că lui Giovanni nu i-ar lua mult să o găsească dacă și-ar pune mintea. Dacă făcea drumuri dus-întors de la insulă la șantier, așa cum mi se raportase, atunci cu siguranță fusese văzută. Orice localnic ar recunoaște-o după fotografie. De acolo până la a-i găsi ascunzătoarea nu avea să treacă mult timp.

Fusesem deja la șantier și mi se spusese că plecase. Iar când elicopterul ateriză pe peluza înverzită din fața casei eram aproape convins că o să fac infarct.

I-am mulțumit pilotului și am luat-o la fugă spre vilă. Am urcat din doi pași treptele verandei și am deschis ușa dintr-o scurtă mișcare de șold. M-am năpustit înăuntru urlând:

- Natalie!

Nici un răspuns. Era o liniște de mormânt. Gheara de fier e terorii mi-a cuprins însă pieptul în clipa în care am văzut masa ruptă din hol, obiectele împrăștiate, cioburile și masa de cafea făcută praf din sufragerie.

- No, *per favore*, no!

Am gonit pe holuri, dar în pragul ușii de la bucătărie m-am oprit brusc, cuprins de teroare. Podeaua era traversată de dâre de sânge. În acea clipă am auzit pași dinspre verandă. M-am uitat într-acolo. Era Haych.

- Domnu' Luc! exclamă, cu ochi mari de surpriză și groază. Ce s-a întâmplat?!

- Unde e Natalie?

- Eu am... Era aici acum câteva minute. Am adus-o cu elicopterul. A... a intrat în casă, iar eu m-am dus să văd ce face Sela. Ce s-a... Cine-a făcut asta?!

Frica amenința să mă copleșească, să mă tragă în mrejele ei, dar m-am împotrivit cu toată forța.

- Giovanni.

Am mai aruncat o privire în bucătărie și m-am apropiat de fereastră. Dâra de sânge traversa veranda.

- E aici, am adăugat.

- Fratele dumneavoastră? Aici?!

Îi explicasem lui Haych ce-i poate pielea lui Giovanni după ce o expediasem pe Natalie din Italia. Îi spusese să fie cu ochii în patru. Haych știa că Natalie ar fi în pericol de moarte dacă fratele meu și-ar face apariția.

M-am dus repede în birou și am deschis seiful, scoțând de-acolo două pistoale. Unul l-am dat lui Haych.

- N-ai văzut nimic, nici urmă de ea, când ai venit de la tine aici?

- Nu. Am auzit elicopterul și atunci am venit imediat. Dar nu am văzut-o și nu am auzit-o. N-am văzut nici sânge pe undeva prin iarbă.

- Probabil a fugit înspre junglă.

Fată deșteaptă. Cunoștea deja terenul din zonă, după un an și jumătate pe insulă. Gio, în schimb, habar n-avea. M-am ridicat în picioare și m-am întors înspre el, făcând eforturi supraomenești să nu intru în panică.

- Trebuie să o găsim înainte să o omoare.

Haych dădu din cap cu o expresie concentrată pe care nu i-o mai văzusem.

- O s-o găsim.

Ne-am îndreptat amândoi spre junglă. Amurgul se transforma treptat în întuneric. Insula nu era mare, măsura cam 80 000 de metri pătrați, dar avea multe zone unde cineva se putea ascunde.

Am încercat să gândesc ca Natalie. Oare s-ar ascunde, așteptând ajutoare? Sau ar încerca să îl atragă pe Gio undeva unde ea s-ar afla în avantaj?

Nu, nu s-ar ascunde. N-ar vrea să riște ca Gio să dea de Sela și de Haych. Nu i-ar pune astfel în pericol. Mi se strânse stomacul. Îmi dădeam seama că luptătoarea mea l-ar atrage pe Gio în unul dintre două locuri. Unul ar fi gheizerul marin de la capătul sudic al insulei, unde marea era imprezvizibilă, iar apa țâșnea uneori la zeci de metri și putea trânti sau arunca în valuri pe oricine, dacă n-ar fi fost atent. Celălalt at fi cel mai înalt punct de pe insulă, unde stâncile dădeau deasupra oceanului și panta era abruptă și plină de pietre ascuțite.

- Haych, ia-o spre sud. Du-te la gheizer! i-am spus, apucându-l de braț. Eu mă duc la stânci. Natalie s-ar duce doar într-unul dintre astea două locuri.

- S-a făcut, domnu' Luc, răspuse el, luând-o la fugă și dispărând printre copaci.

Cu inima în gât, am luat-o în cealaltă direcție, forțându-mă să alerg cât mai repede, să ajung la stânci înainte să fie prea târziu. Transpirația îmi acoperea deja pielea cu o peliculă fină, iar bezna din jur parcă mă strângea. Vântul îmi sufla din față. Exact când să ajung în vârf am auzit voci. Apoi, aduse de vânt, o palmă și un țipăt, urmate de o bufnitură. Inima începu să-mi bată

și mai tare și am grăbit pasul. Am țâșnit din frunziș și i-am văzut. Erau amândoi la marginea stâncii. Cu părul în vânt, Natalie se lupta corp la corp cu Giovanni. Chiar în acea clipă, el o plesni din nou este față.

- Curvă nenorocită! strigă, lovind-o din nou.

Natalie era gata să cadă din picioare, dar el o ținea de gulerul bluzei, lovind-o din nou.

- O să plătești pentru asta, curvo!

Am tras un foc în aer. Răsună ca o ghiulea de tun. Giovanni tresări violent și se întoarse privindu-mă cu ochi mari. Am lăsat arma în jos.

- Dă-i drumul!

Ochii lui deschiși la culoare se umplură de răutate. O trase pe Natalie în fața lui, ca pe un scut.

- Dacă mor, moare și ea.

Făcu un pas în spate, mai aproape de marginea stâncii. Vântul puternic îi răvășea părul.

- Ia zi, vrei să ne împuști pe amândoi, *fratello*?

Natalie mă fixă cu ochi șocați și îngroziți. Am ținut arma cu ambele mâini și am îndreptat-o spre Giovanni, apropiindu-mă.

- Las-o să plece, Gio. E ceva doar între tine și mine.

- Tu ai arma în mână. Ceva îmi spune că ești cam în avantaj.

Făcu încă un pas în spate. Natalie mări ochii și, fără să își miște capul, privi în jos. Îmi dădeam seama că încerca să-și dea seama cât era de aproape de marginea stâncii.

Bătăile inimii mele își dublaseră ritmul, dar m-am străduit să rămân calm.

- Dă-i drumul și îți promit că o să fiu îngăduitor cu tine, Gio.

- Îngăduitor?! șuieră el. Ești un mincinos nenorocit și nimic mai mult! Eu ar trebui să fiu la conducerea Casei! Eu ar trebui să fiu cel în fața căruia se pleacă toți! Ești un nimic! Tata știa că ești un nimic. Toată lumea știe. M-ai obligat să mă ascund ca un șobolan în ultimele luni, dar gata, până aici!

Făcu încă un pas în spate, trăgând-o pe Natalie după el.

- Distrugi tot ce a construit tata! Își reluă el tirada. Eu sunt moștenitorul Casei Salvatici! Eu ar trebui să conduc! Nu tu! Sunt singurul în măsură să fie liderul Ca...

Cu o mișcare bruscă, Natalie îl izbi cu cotul drept în burtă. Giovanni făcu ochii mari, gemu și făcu un pas în spate. Își slăbi strânsoarea, iar Natalie profită și se smulse din mâinile lui.

- Ești terminat, asta e tot ce ești! Îi aruncă ea, trăgându-i un pumn în piept.

Impactul îl făcu să mai dea în spate câțiva pași.

M-am năpustit înainte. Giovanni se dezechilibra, dându-și seama că era chiar la marginea stâncii. Câteva pietre se desprinseseră și căzută în hău. Giovanni întinse brațele ca să o prindă din nou pe Natalie, dar am apucat să o apuc de talie la timp, trăgând-o spre mine. Am căzut în fund, iar Natalie se rostogoli peste mine. Giovanni scoase un strigăt și încercă să își recapete echilibrul, dar în zadar. Căzu în gol, în hăul întunecat, iar strigătul i se auzi tot mai slab, până fu înghițit de zgomotul valurilor ce se spărgeau de mal.

- O, Doamne!

Natalie mă privi uluită, respirând precipitat.

- L-l-luc?

Am lăsa arma, m-am dus la marginea stâncii și m-am uitat în jos. Trupul lui Giovanni zăcea nemișcat pe pietrele de la baza dealului stâncos. Nu simțeam nimic față de fratele meu. Nimic în afară de senzația de ușurare că era mort, în sfârșit, și că Natalie nu mai era în pericol. M-am întors lângă ea, cu inima bătându-mi cu putere. M-am ghemuit în fața ei și i-am luat mâinile.

- Ești rănită? Unde te-a lovit?

- Sunt bine. Nu sunt rănită... Sunt doar...

Avea ochii plini de lacrimi. Întinse o mână să mă atingă, apoi și-o retrase.

- Dumnezeu, chiar ești tu? Luc, tu ești?

- Da. Am venit cât am putut de repede. Când am aflat că Giovanni vine în Tahiti, am...

Se aruncă în brațele mele, cuprinzându-mă într-o îmbrățișare sălbatică ce aproape mă trânti la pământ. Tremura toată. Își îngropă fața în gâtul meu, șoptind parcă incontrolabil:

- Luc... Luc...

Adrenalina se risipise. Simțeam că mă prăbușesc și că nu am cum să îmi mai controlez chemarea inimii. Am tras-o lângă mine și am strâns-o cu putere, la fel cum mă strângea și ea.

- Sunt aici, i-am șoptit, chinuindu-mă să-mi înfrânez lacrimile venite parcă de nicăieri. Sunt chiar aici. Sunt cu tine, *angioletto*.

Plângea în hohote. Habar nu aveam la ce se gândea, nu știam dacă reacționează așa pentru că se bucură că e în viață sau pentru că se bucură că sunt lângă ea. Dar nici nu îmi păsa. Am sărutat-o pe ureche și i-am inspirat mireasma. Nu mai eram în stare să fac nimic altceva decât să o țin strâns la piept.

- Nu... Nu înțeleg, scânci ea. Cum de ai știut că e aici? Și cum ai ajuns aici?

Se retrase un pic și am lăsat-o să se desprindă ușor din îmbrățișare, cu toate că aș fi vrut să o țin lipită de mine o eternitate.

- L-am urmărit. Îi monitorizam mișcările.

I-am dat o șuviță de păr după ureche, căutând orice pretext ca să o tot ating.

- Știam că își făcuse un scop din a te găsi. Când am aflat că e în Australia, am venit imediat aici.

Se așeză pe vine, privindu-mi cămașa udă de lacrimi.

- Deci ai venit pentru Giovanni...

- Nu, *angioletto*. Pentru tine am venit. Să te apăr. Pentru că...

Ridică ochii spre mine. Iar când privirile ni se întâlneau, am decis că nu-mi păsa dacă mă luase în brațe doar pentru că se bucura că e în viață. Voiam să se termine cu minciunile și cu secretele.

- Pentru că te iubesc, i-am spus, cu un nod în gât. Pentru că n-am încetat niciodată să te iubesc. Pentru că doar la gândul că ai putea păți ceva nu pot nici să respir, nici să gândesc, nici să...

Mă cuprinse din nou cu brațele, dar de data asta nu se mulțumi doar să mă îmbrățișeze, ci își lipi și buzele de ale mele. Iar în secunda în care mă sărută, i-am devorat gura așa cum visam de atâta vreme să o fac, din clipa în care ne despărțiserăm.

- Și eu te iubesc, îmi șopti, urcându-se în poala mea și sărutându-mă iar și iar. Of, Luc, te iubesc atât de mult...

Toate sentimentele pe care le reprimasem, toate durerea, suferința, dragostea pe care mă luptasem să nu le simt în acele 18 luni au izbucnit, m-au copleșit și m-au consumat. Eram amețit. Înnebunit. Tremuram de dorința de a îndrepta lucrurile. De a-i arăta cât de mult o iubeam, acum și pentru totdeauna.

Își retrase buzele cu mult înainte să mă fi săturat să o sărut și mă privi în lumina lunii.

- Nu pot... Nu pot să cred că ești aici. Parcă visez.

- Nu visezi. Sau, dacă visezi, visez și eu același vis.

Râse încet și își lipi fruntea de a mea.

- Am crezut... că ai uitat. Că m-ai uitat.

- Imposibil.

Mi-am trecut degetele peste spatele și brațele ei, minunându-mă de cât de fină îi era pielea.

- Cum era să uit așa ceva?

- Ai avut parte de suficientă companie feminină ca să uiți.

- Ce companie feminină?

- Toate femeile cu care ai fost fotografiat...

- M-ai spionat cumva?

Ea roși.

- Te știe tot internetul, deci nu e ca și cum aș fi spionat.

- *Angioletto*... Femeile astea nu sunt decât „bărbi“, i-am spus, ridicându-i bărbia cu degetele ca să mă poată privi în ochi.

- Cum adică?

- Sunt acoperiri ca să îl derutez pe Grande Cavaliere. Nu am nici o treabă cu vreuna. Totul e la derută. Când dispar fotografiile și camerele, iar ușile se închid, le trimit la plimbare. Ți-am făcut o promisiune, ai uitat? Ți-am promis că am să-ți fiu credincios.

Am mângâiat-o pe obrajii fini și i-am văzut privirea plină de speranță. Am zâmbit, pentru că era exact privirea pe care speram să i-o văd.

- N-am fost cu nimeni de când ai plecat, Natalie.

Îmi luă mâna stângă și se uită la degetul inelar. Tatuajul dispăruse, la fel ca verigheta, dar când îmi ridică mâna, se topi toată la vederea brățării de la încheietură.

- Mi-au cerut să șterg tatuajul, i-am spus cu blândețe. Iar din punct de vedere legal nu mai suntem căsătoriți. Dar astea-s prostii. Pentru mine, ești și vei rămâne soția mea pe veci. Ești singura femeie din lume pe care o vreau. Ești singura pe care am vrut-o vreodată.

- Ah, Luc...

Îmi luă fața în mâini și mă sărută pe îndelete. Era atâta dragoste în ochii ei încât simțeam că inima mea ciobită se sudează la loc.

- Te rog, spune-mi că încă suntem indestructibili, i-am cerut, uitându-mă în ochii ei. Mi-e doar de tine. Îmi e atât de dor de tine. Acum, că Giovanni nu mai e, lucrurile s-ar putea schimba pentru noi.

- Cum? întrebă ea, privindu-mă fix.

- El era singurul care știa că ai fost însemnată. Felicity mi-a spus că a înlăturat semnul. Acum te poți întoarce. Putem fi împreună, așa cum ar fi trebuit să fim de la început. Acum pot avea grijă de tine, mă pot asigura că nu ești în pericol în Italia.

Mă privea, dar expresia i se schimbase. Era neliniștită. Până să îmi dau seama la ce se gândea, se sprijini de mine și se ridică.

- Natalie?

- E... e ceva... Trebuie să-ți arăt ceva când ajungem acasă. E ceva care... schimbă situația.

N-avem idee despre ce vorbea. M-am ridicat și i-am aruncat o privire întrebătoare, dar, înainte să deschid gura, își făcu apariția Haych.

- Domnișoară Natalie?

- Sunt bine, Haych, spuse ea, ducându-se repede spre el și îmbrățișându-l. Tu ești bine? Și Sela?

- Da, suntem bine, nu vă faceți griji.

Natalie respiră ușurată. Haych se apropie de margine și privi în jos.

- Mai bine ne-am ocupa de el înainte să-l caute cineva.

Creierul mi se dezmoști brusc. Era din nou gata de acțiune. Haych avea dreptate. Nu era exclus ca Giovanni să fi venit cu cineva. Iar dacă acel cineva, fie el din Casa noastră sau din altă Casă îl găsea acolo...

Am făcut abstracție de îngrijorarea evidentă a lui Natalie, pe care clar o măcina ceva, și m-am concentrat asupra lui Haych.

- Îl luăm de acolo, îl urcăm pe o barcă și îl aruncăm în larg, cât mai departe, ca să nu-l aducă înapoi curenții.

- Trebuie să ne grăbim. Curenții deja încearcă să-l tragă.

Am trecut pe lângă Natalie și am pornit pe poteca ce ducea spre casă. Se întoarse către mine.

- Luc?

- E în regulă, i-am zâmbit eu, un pic forțat. Vorbim când mă întorc.

Tot drumul nu m-am putut gândi decât la ce-ar avea să-mi spună. Ce putea avea o atât de mare greutate încât să schimbe lucrurile între noi? Și ce-aș face dacă nu ar vrea să se întoarcă în Italia cu mine.

Când ne-am întors, Natalie era deja agitată până peste poate. Eu și Haych aruncaserăm trupul lui Gio în ocean, la vreo treizeci de kilometri de mal, într-o zonă unde știam cum acționează curenții. Era o zonă plină

de faună marină, așa că și dacă trupul avea să-i ajungă la un moment dat la mal, ar fi fost imposibil de recunoscut, mai ales că fața i se zdrobise la impactul cu malul stâncos.

Cine-l-ar găsi ar crede că e cadavrul unui turist care, după ce luase la bord multe pahare, căzuse în ocean.

Era aproape 11 noaptea când am andocat. În ultimele 36 de ore funcționasem doar pe bază de adrenalină. Nu mă simțeam deloc obosit. Și mă gândeam doar la momentul în care o voi lua pe Natalie în brațe și-i voi arăta cât de mult mi-a lipsit în ultimele 18 luni. Voiam să o conving că, orice ar vrea să îmi spună, nimic nu se schimba între noi. O iubeam. O iubeam pentru totdeauna, indiferent de ce se întâmplase cât fuseserăm despărțiți.

Nu voiam să vadă pe mine sau pe hainele mele vreun semn din ce se întâmplase cu Gio, așa că m-am abătut acasă la Haych ca să mă spăl. El și Sela erau de-acum căsătoriți și trăiau împreună în vila ei. Am luat un tricou de-al lui și i-am dat cămașa mea plină de sânge, cerându-i să o ardă a doua zi, la un loc cu hainele lui.

Când am intrat în casă, luminile erau aprinse și se auzeau vocile lui Natalie și Sela. Aveam nervii întinși. Femeile făcuseră curat. Nu se mai vedea nici o urmă a luptei pe viață și pe moarte care se dăduse în casă cu câteva ore în urmă. Vila arăta exact cum mi-o aminteam. Dar eram prea concentrat să o găsesc pe Natalie ca să am ochi pentru altceva.

Aproape mi-a stat inima când am intrat în bucătărie. Natalie stătea la masă cu o cană cu ceai în față. Privirile ni s-au întâlnit. A ei, ezitantă și îngrijorată. Dar sub emoțiile evidente am zărit flăcări. Focul pasiunii care ne aducea amândurora la viață fiecare celulă.

- Ei, bine?

Natalie se ridică în picioare. Avea o vânătăie pe obraz, unde o lovise Giovanni, dar mi se părea că e mai frumoasă ca oricând. Era ca un înger ce strălucea în bezna vieții mele.

- S-a rezolvat, am răspuns.

- N-o să mai deranjeze pe nimeni, adăugă Haych, care intră și el în încăpere.

Natalie respiră ușurată. Dar înainte să mă duc la ea, Sela se întoarse de lângă blat, unde amesteca ceva într-o cană. Mă văzu și scoase un țipăt de surpriză.

- Luc!

Avea în brațe un copil cu părul negru și pielea arămie. Am apucat să îl văd doar câteva clipe, pentru că Sela îl puse repede în brațe lui Haych și veni să mă ia de gât.

- Ce mult mă bucur că ești aici!

Am îmbrățișat-o, schimbând priviri amuzate cu Natalie. Nu voiam să fiu nepoliticos, deși nu pe Sela ardeam să o țin în brațe, ci pe soția mea.

- Mulțumesc. Mă bucur că sunt acasă.

Chiar dacă era doar o vizită pe fugă. Am încercat să nu mă gândesc la asta și am realizat atunci că ceva mare și dur mă apăsa pe burtă. M-am uitat în jos și am rămas cu gura căscată.

- Sela, ești gravidă?!

- Da! zâmbi ea încântată, mângâindu-și pântecul. Mai am câteva luni și nasc.

M-am uitat la Haych, care se lupta cu copilașul brunet care se foia de mama focului la el în brațe. Nu-mi dădeam seama ce vârstă avea. Cam un an, mă gândeam, din moment ce Sela era din nou însărcinată.

- Văd că ați fost ocupați cât am lipsit.

- Destul, dar nu chiar așa ocupați cât crezi.

Natalie se apropie de Haych cu brațele întinse.

- Dă-mi-l mie.

Copilașul întinse și el brațele spre Natalie și i se cuibări la piept, scâncind fericit și sugându-și pumnul. Mă lovi un sentiment de gol. O senzație de pierdere. Nu prea mă gândisem la copii, pentru că știam că nu îi pot avea. Dar uitându-mă la Natalie legănându-l pe copilul Selei, văzând ce instinct matern perfect avea, ceva în sufletul meu se fărâma atunci și acolo, deși

ar fi trebuit să mă simt liniștit și ușurat că Natalie era în sfârșit în siguranță.

- Luc?

Vocea Selei mă smulse din gândurile mele și mă făcu să tresar.

- Da?

Ea zâmbi.

- Te-am întrebat dacă ți-e foame. Îți pot pregăti ceva, dacă...

- Nu e nevoie.

O voiam plecată, cu tot cu bărbatul și copiii ei. Nu voiam să mi se amintească de toate lucrurile la care renunțasem. Voiam să mă reconectez cu Natalie și să mă pierd în dulceața ei. Să o conving că nu avea de ce să își facă griji pentru noi.

- Sunt obosit.

- Normal. Hai să plecăm și să-i lăsăm să se odihnească, îi spuse lui Haych.

Haych rânji, știind foarte bine că nu de odihnă îmi ardea.

- Noapte bună, domnișoară Natalie.

- Mulțumesc, Haych. Mulțumesc pentru tot.

El roși și veni să îmi strângă mâna și să mă asigure că el și Sela nu ne vor săcâi până a doua zi. Sela și Natalie se îmbrățișară și avură un schimb șoptit de cuvinte.

- Dacă te răzgândești, sună-ne, spuse Sela ceva mai tare.

- Mulțumesc.

Haych și Sela ne făcură încă un semn de rămas-bun din ușă și plecară ținându-se de mână. Nu pricepeam nimic. Natalie se apropie de mine cu cel mic încă la ea în brațe. Am intrat în panică. Aveam planuri pentru o noapte romantică și nu luasem în calcul să fac pe bona.

- De ce nu și-au luat copilul?

- Pentru că nu e copilul lor.

M-am uitat la ea ca lovit de trăsnet. Credeam că n-am auzit bine.

- Atunci... al cui copil e...

- Îl cheamă Ian, mă întrerupse ea, uitându-se la copilul care se odihnea cu capul pe umărul ei, sugându-și în continuare pumnul. Ți-am spus că am ceva important de discutat cu tine. Iată-l. L-am... l-am botezat după tatăl lui.

Am simțit cum mi se strânge inima.

- Deci e... al tău?

- Da.

La dracu'! Mă izbise detaliul că îl botezase după tatăl lui. Asta însemna că știa cine era tatăl. Deci era clar copilul ei biologic, nu adoptat. Gheara din piept mă strângea cu și mai mare putere. Îmi venea greu să respir. Am făcut cam jumătate de pas înapoi.

- Are nouă luni, mă mai informă ea.

Nouă luni... Mi se învârtea capul. Asta însemna că rămăsese însărcinată nu cu foarte mult timp după ce o scosesem din Italia. Fusesse cu alt bărbat la câteva săptămâni sau luni după divorț. Am făcut încă un pas înapoi. Mă treceau fierbințelile și transpiram tot. Fusesse cu altul...

De fapt, de ce n-ar fi fost? O respinsesem, o alun-gasem, practic. Divorțasem de ea și îi spuseseam că nu vom mai revedea vreodată. Poate se consolase în brațele altcuiva. Cine o putea condamna? În nici un caz eu. Eu, care îi frânsesem inima. Și totuși...

M-am uitat la bebelușul pe care îl ținea în brațe. Detestam ideea că fusesse intimă cu alt bărbat. Mi se făcea rău la gândul că o sărutase, o atinsese, o ținuse în brațe...

- Ian este corespondentul lui John în galeza scoțiană, mai spuse ea.

Se apropie de mine, lucru care mă făcu să mă crispez, pentru că nu mai puteam face nici un pas înapoi. Nu mă mai puteam retrage. Eram deja cu spatele la perete. Nu avea dreptul să fiu gelos, dar... mama dracului, eram!

Nu doar pentru că mă înlocuise cu atâta ușurință cu un alt bărbat, după câte înduraserăm împreună, ci mai ales pentru că acel bărbat, oricine ar fi fost el, îi dăruise ceva ce eu nu îi puteam oferi.

- Înseamnă „dar de la Dumnezeu“. Mi s-a părut foarte nimerit, adăugă ea, privind spre bebelușul adormit. Pentru că apariția acestui copil e într-adevăr un miracol și pentru că a fost conceput în Scoția.

Creierul parcă îmi amoțise. Spusese cumva Scoția? Fusese în Scoția după ce plecase din Italia? Nu era imposibil, din moment ce plecase cu avionul privat al familiei lui Felicity. Dar crezusem că se duseseră direct în America.

- Nu i-am putut da numele întreg al tatălui lui pentru că ar fi fost prea evident, spuse ea încet. Așa că am ales trei litere de la jumătatea numelui lui.

Cuvintele ei rămaseră parcă suspendate în timp și spațiu preț de câteva secunde și apoi, când le-am înțeles semnificația, am privit-o uluit.

- Stai așa. Adică...

- Abia după ce am ajuns aici am aflat că sunt însărcinată. La început am crezut că mi s-a dat ciclul peste cap din cauza stresului și a tristeții. Apoi mi-am dat seama că alta era cauza. Și totul a căpătat sens. Am înțeles de ce stomacul mi-a dat atât de des de furcă în Italia.

L-am privit cu atenție pe băiețelul adormit. Și mi-am dat seama că părul lui negru și tenul măsliniu nu semănau cu ale lui Haych, așa cum crezusem inițial. Semănau cu ale mele.

- Bine, dar...

Îmi simțeam gâtul uscat. Nu puteam înghiți și articulam cu greu.

- Dar... e imposibil. C-cum... Eu nu pot să...

- Ba se pare că poți. Felicity mi-a spus că *vas deferens* sau cum se cheamă ce taie ei la vasectomie poate crește la loc. Chiar după zece ani sau mai mulți. Cazurile sunt rare... dar există.

- Felicity?! am exclamat, privind-o în ochi. Știe?

Natalie încuviință tăcut.

- A și venit în vizită de câteva ori. A venit când se apropia termenul și m-a asistat la naștere aici, pe insulă. I-am obligat, pe ea și pe Marco, să jure că nu îți vor spune. Știam că dacă vei afla vei încerca să vii la noi. Și nu...

Ochii ei albaștri și blânzi se umplură de lacrimi.

- Chiar dacă îmi doream nespuse să vii, nu voiam să riști nimic. Și nici pe Ian nu puteam să îl pun în pericol.

Capul îmi vâjâia și tot nu reușeam să cuprind cu mintea ce se întâmpla.

- Bine, dar tu... Când am venit aici prima dată, medicul acela din Panama ți-a pus acel implant în braț. Eram acolo. Am fost de față.

- I-am pus și eu întrebarea asta lui Felicity. Nici ea n-a crezut când i-am spus că s-ar putea să fiu însărcinată și a venit până aici ca să mă consulte. Când și-a dat seama că eram gravidă și mi-a scos implantul a spus că probabil fusese injectat prea adânc și de-aceea nu funcționase corect. Se pare că în Marea Britanie chiar au fost procese din cauza asta, pentru că implanturile nu au funcționat bine din cauza felului în care au fost implantate.

Tot nu îmi venea să cred. Născuse un copil. Copilul nostru.

- În mod normal, era imposibil să rămân însărcinată, Luc. Dar am rămas. Singura mea explicație este că acest copil și-a dorit cu disperare să se nască. Este un copil-miracol.

Am simțit cum plămânii mi se contractă, îngreunându-mi respirația, iar vederea mi se înceteșează.

- Nu vreau să te îngrijorezi, spuse ea precipitat. Mi-am luat toate măsurile de precauție ca să-l țin ascuns. Nimeni nu știe exact al cui este, în afară de Sela, Haych, Felicity, Marco și mama mea. Nu m-am mișcat de pe insulă cât am fost gravidă. L-am născut aici. La câteva luni după naștere, Felicity și Marco m-au ajutat să falsific documente în așa fel încât să pară că l-am adoptat

din Statele Unite. Așa că, în raport cu Casa, Ian este în siguranță. Nimeni nu știe că e al tău. Și n-am să las pe nimeni să afle adevărul. Nu îți cer nimic, Luc. Doar îți spun toate astea pentru că ești aici și nu așa avea cum să te mint în față. Și...

- *Tu sei un dono del cielo*¹.

Am îmbrățișat-o aproape cu disperare, atent însă să nu strivesc copilul care dormea fericit.

- *Ti amo, angioletto*.

Mi-am lipit buzele de fruntea ei, am închis ochii și am strâns-o în brațe.

- *Senza di te non sono niente*².

Își îngropă fața în gâtul meu și, cu glas șoptit, mă întrebă:

- Nu ești supărat?

M-am retras ca să o privesc în față.

- Cum să crezi că m-aș supăra pentru așa ceva?

Clipi rapid, cu genele ude de lacrimi.

- Pentru că în Scoția mi-ai spus că nu vrei copii.

- Ah, *Dio!*

I-am ridicat bărbia și am sărutat-o. O dată. Și încă o dată.

- Știi că sunt un *stronzo* care n-are dreptate aproape niciodată.

Ea râse. I-am șters o lacrimă de pe obraz.

- Of, Luc... Cât ai fost plecat cu Haych m-am tot gândit cu groază la cum o să reacționezi.

Am sărutat-o din nou și mi-am lipit fruntea de a ei.

- Nu aveai de ce să te temi, *angioletto*. Doar că... nu îmi vine să cred că te-ai descurcat singură cu toate astea.

- Mi-a fost ușor. El a făcut ca totul să fie ușor. E un copil bun, Luc.

Ian căscă, de parcă ar fi simțit că despre el vorbeam. Inima începu să îmi bată mai repede când m-am uitat din nou la el. Tot nu îmi venea să cred că era real, că exista cu adevărat. Și că era al meu.

¹ Ești un dar din Ceruri (în limba italiană, în original)

² Sunt un nimic fără tine (în limba italiană, în original)

- Pot să... Pot să-l iau în brațe?

- Normal.

Natalie îl luă de pe umăr și mi-l puse cu grijă în brațe. Mi se părea că e atât de mic... Îmi simțeam inimioara bătând așa cum stătea, cu pieptul lipit de al meu. Îmi tremurau mâinile și îmi era teamă că o să îl scap. Sau că o să îl rănesc.

L-am ridicat un pic mai mult, ca să își poată sprijini capul pe umărul meu, așa cum stătuse la Natalie în brațe. L-am urmărit ca vrăjit deschizând gurița și căscând din nou, apoi așezându-și capul și mai comod pe umărul meu. Deschise ochii preț de o clipă și se uită la mine, și atunci am văzut că avea ochii albaștri, un albastru strălucitor, ca ochii mamei lui.

O singură dată mi se întâmplase să mă îndrăgostesc. Și mă împotravisem din răspuțeri, pentru că nu credeam că meritam acea dragoste. Îmi luase foarte mult timp nu doar ca să înțeleg ce simțeam pentru Natalie, ci să și accept că puteam fi iubit, la rândul meu.

Dar când l-am privit pe acel îngerăș pe care ea îl crease... de fapt, pe care noi îl creaserăm, nu m-am îndoit și nu mi-am pus întrebări despre ce simțeam. Nu m-am mai împotrivit. Și am înțeles în sfârșit ce înseamnă dragostea la prima vedere și ce înseamnă să iubești necondiționat.

- Ești bine? întrebă Natalie cu blândețe, mângâindu-mă ușor pe spate cu o mână, în timp ce cu cealaltă îl mângâia pe cel mic.

- Da.

Am clipit, căci lacrimile îmi încețoșau privirea. Erau lacrimi de bucurie pe care nici nu încercam să le înfrânez.

- Nu sunt doar bine. Sunt acasă.

- Hei!

Vocea ei blândă mă învăluia. Stăteam pe un taburet în mijlocul camerei unde Natalie pusese pătuțul lui Ian.

- Ce faci?

- Mă uit la el cum doarme.

Mă cuprinse cu brațele pe la spate și-și lăsă capul pe umărul meu.

- Cred că ești tare obosit.

Chiar eram. Delicios de obosit. După ce îl pusese răm pe Ian în pătuț, o trăsese pe Natalie sub duș ca să ne curățăm de orice urmă de Giovanni. Apoi o iubisem total, venerând-o aproape, așa cum ar fi trebuit să o iubesc în ultimele 18 luni.

- Nu mă mai satur să-l privesc.

I-am acoperit brațele cu ale mele, trăgând-o mai aproape, savurându-i căldura și mirosul de grepfrut și miere de care îmi fusese atât de dor.

- E atât de... E perfect! am șoptit.

Ea râse ușor.

- Ți-ai schimba părerea dacă l-ai auzi cum face când e nemulțumit de ceva. Puștiul are plămâni, nu glumă!

- O moștenește pe maică-sa! am zâmbit.

- De unde și până unde?

- Tu ești cea cu gura mare dintre noi doi.

Mă împunse cu un deget în coaste, făcându-mă să chicotesc.

- Potolește-te! i-am spus. O să-l trezesc din cauza ta.

Mă mușcă în joacă de ureche, apoi îmi veni în brațe ca să ne putem uita amândoi la el. Am cuprins-o cu brațele, iar ea și-a lăsat capul pe umărul meu.

- Am avut dreptate, nu? întrebă ea încet. Asta schimbă totul.

Mi se strânse inima.

- Așa e, am răspuns, sărutând-o pe tâmplă. Acum nu te mai pot lua cu mine, am adăugat, închizând ochii.

- Știu.

Se lipi mai tare de mine și am stat așa câteva minute. Ne gândeam la același lucru - la pericolul care l-ar amenința pe Ian dacă cineva din Casa mea ar afla de existența lui. Pe insulă era în siguranță, mai ales că nimeni

nu-i dădea atenție. Dacă îl luam în Italia, membrii Casei nu aveau să creadă niciodată povestea cu adopția.

- Nu știi cum o să pot renunța iar la tine, șopti ea.

- Toată noaptea m-am gândit la asta. Trebuie să mă întorc, însă cu ceva noroc nu va fi pentru totdeauna.

- Cum adică?

Nu voiam să-i dau speranțe deșarte, dar nici să nu-i împărtășesc informații importante.

- Dacă l-aș găsi pe Dante și l-aș convinge să preia conducerea, aș putea abdica în favoarea lui.

- Cum? întrebă ea, cu ochii strălucind de încântare. Chiar crezi că e posibil? Crezi că te-ar lăsa să renunți pur și simplu?

- Încă nu știu. E un plan cu bătaie lungă. N-o să te mint. Nici nu știu dacă-l voi găsi pe Dante. Nici în ce stare psihică este. Doar că... Știi bine că pentru ei este importantă partea asta cu moștenitorii. Din moment ce nu pot avea copii, vor fi mai mult decât încântați dacă abdic în favoarea lui Dante, care-i poate avea.

- Bine, dar... nu ești steril, așa cum credeai, protestă ea, privind înspre Ian care dormea pe burtă în patul lui.

- Știu. Va trebui să repet vasectomia, în secret, înainte să îl abordez pe Dante. Oi fi acum Mare Duce, dar până și eu trebuie să mă supun regulilor. Nu mă vor crede pe cuvânt că sunt steril. Va trebui să o dovedesc.

I-am privit ochii în lumina difuză. Am încercat să-mi dau seama de reacția ei când i-am spus că n-o să mai putem avea alți copii.

- Există și cea mai mică șansă să afle? Și să îți facă rău?

- Nu cred. Mă rog, o șansă există. Nici un nobil nu are voie să recurgă la sterilizare. Dar și prima dată am făcut-o în secret. Nu s-a aflat niciodată.

- Atunci fă-o, îmi spuse răspicat.

- Ești sigură?

- Bineînțeles. Nu se pune problema. Avem nevoie de tine. Aici, alături de noi. Crezi că Grande Cavaliere o să fie de acord să îl lași pe Dante să conducă? Și cum rămâne cu Casa ta și cu schimbările pe care le faci deja? N-o să se ducă totul de răpă dacă te retragi?

- Nu și dacă îl conving pe Dante să continue pe aceeași linie. Iar Marco e de-acum Cavaler. Are și el un cuvânt de spus. Ei doi și alții dornici de schimbare chiar ar putea face lucrurile să miște. Vor putea continua fără mine. Cât despre Grande Cavaliere... nu vreau să-ți faci griji, dar deja am planuri în ce-l privește.

- Acum chiar îmi fac griji!

I-am dat părul de pe frunte.

- Ultimele 18 luni au fost un chin, Natalie. De o mie de ori mai cumplite decât corecția pe care mi-au aplicat-o după ce ne-am căsătorit. Am murit un pic în fiecare zi petrecută fără tine. M-a ținut în viață doar convingerea că imediat ce Giovanni va dispărea de tot din peisaj vom fi iar împreună. Nu mai rezist mult fără tine. Am nevoie de tine ca de aer. Am nevoie să fiu aici cu tine și cu Ian, altfel o să se aleagă praful de mine. Voi face totul să pot rămâne cu voi. Nu pot să te pierd din nou. Niciodată, de fapt.

Își petrecu brațele în jurul gâtului meu și mă strânse tare.

- N-o să mă pierzi, îmi șopti. Niciodată n-o să mă pierzi. Am să te aștept oricât va fi nevoie, bine? Te vom aștepta amândoi, Luc. Îți promit. Ești al meu. Iar eu sunt a ta. Suntem indestructibili.

I-am prins buzele între ale mele și am sărutat-o, făcând-o să geamă ușor. Am luat-o în brațe, am dus-o în dormitor, am întins-o pe pat și m-am pierdut din nou în ea.

Lumea mea era personificarea haosului. Viața nu-mi fusese niciodată mai dată peste cap. Dar ea reușise să pună totul în perspectivă. Îmi dăduse putere. Speranță. Îmi oferea un viitor.

Era regina mea. Protectoarea mea. Salvatoarea mea. În timp ce îi dădeam jos tricoul și mă cufundam adânc în ea, mi-am jurat să devin în sfârșit și fără drept de apel regele pe care îl merita.

epilog

Natalie

- Așa. Bravo! Ce băiat bun ești!

L-am zâmbit lui Ian, care se clătina pe piciorușele grăsuțe pe covorul din mijlocul camerei, făcând un pic pas în spate.

- Hai, Ian! Hai la mami! L-am încurajat, întinzând mâinile spre el. O să reușești, *piccolino*¹!

Ian gânguri, tot un zâmbet, și bătu din palme. Apoi deveni brusc foarte serios și concentrat. Făcu un pas și căzu grămadă pe covor. L-am ridicat înainte să înceapă să plângă și l-am legănat ușor.

- Ce băiat mare ești! Aproape ai reușit.

Se încruntă un pic, gata-gata să înceapă să scâncească. Brusc, expresia i se schimbă, transformându-se în zâmbet.

- Mamamama! gânguri el, apoi se împinse în mine ca să îl legăn mai tare.

Am izbucnit în râs și l-am sărutat, apoi m-am îndreptat spre bucătărie. Sela pregătea cina. Când am văzut-o în picioare, cu mâinile la șale, m-am încruntat.

- Sela! Ți-am spus că nu am nevoie de ajutor în seara asta.

L-am pus pe Ian în premergătorul pe care îl țineam în bucătărie, ca să nu ne încurce, și m-am apropiat de Sela.

- Stai jos, i-am spus.

- Nu e nevoie. Sunt bine.

- Nu ești deloc bine. Tragi prea mult de tine.

---

¹ Micuțule (în limba italiană, în original)

Am luat-o de mână și am condus-o pe un scaun. În ultima lună se făcuse cât casa și nu voiam să nască fix la mine în bucătărie.

Am luat din frigider o sticlă cu apă și i-am adus-o.

- Bea.

Se încruntă un pic la mine, dar se conformă.

- Vreau să te duci acasă și să te relaxezi. Să îl lași pe Haych să aibă grijă de tine.

- N-am nevoie de...

- Nu mă contrazice!

Am strâns de pe blatul din bucătărie tot ce pregătise ca să se apuce de cină.

- În seara asta am chef de ceva semipreparat. Gen supă instant cu tăiței.

- Hm, sună bine! oftă ea, luând o înghițitură zdravănă de apă.

Am râs și am scos dintr-un dulap două pachete.

- S-a făcut! Gătesc eu.

Am pus apă la fiert în timp ce Sela îl urmărea cu privirea pe Ian. Se strâmba la el, iar puștiul râdea cu hohote la vederea mutrelor ei simpatice.

- Ai vești de la Luc? mă întrebă brusc.

- Deloc.

Făceam eforturi să nu mă îngrijorez din cauza asta. Trecuse mai bine de o lună de când plecase, timp în care nu comunicase nici măcar o dată cu mine. Era prea periculos să încerce să ia legătura cu mine și înțelegeam asta foarte bine, numai că fiecare zi care trecea fără să am un semn de la el era ca un pumnal în piept. Nu știam dacă reușise să dea de Dante sau dacă repetase procedura medicală de care îmi vorbise. Știam doar că îmi era de o mie de ori mai dor de el decât înainte să își facă iar apariția în viața mea. Îmi venea să mă urc pe pereți din cauza grijilor și a spaimei că poate pășise ceva și nu aveam să îl mai văd vreodată.

- Tu auzi ce-aud și eu? întrebă Sela.

Am ciulit urechile. Nu auzeam decât apa care fierbea în oala de pe aragaz.

- Ce e?

- Cred că îți vibrează telefonul. E în camera cealaltă.

- Of, fir-ar!

Îmi lăsasem telefonul pe măsuța de cafea în timp ce mă jucam cu Ian. M-am dus degrabă în sufragerie și am dat să răspund. Pe ecran apărea „număr ascuns“. Până să duc aparatul la ureche, a încetat să sune. Am privit ecranul cu inima bătând tare. Așteptam să apară mesajul vocal. De fiecare dată când suna telefonul o luam razna, sperând să fie Luc. Mi-am mușcat buzele și m-am rugat, dar ecranul a rămas ca mort.

Mi-am dus mâna la frunte, am închis ochii și am pus telefonul jos. Încercam să mă conving că nu făceam decât să înrăutățesc lucrurile. Ar putea trece luni... sau ani. Trebuia să am răbdare.

- Natalie? strigă Sela.

Am deschis ochii și am inspirat adânc. Puteam s-o fac. Puteam fi tare din nou. Puteam face orice pentru Luc.

- Da. Vin, vin acum.

Când am revenit în bucătărie, Sela avea o expresie ciudată pe chip. M-am făcut instantaneu griji.

- Ce s-a întâmplat? E ceva în neregulă cu copilul?

Ea clătină din cap. Ochii îi străluceau, iar în mână ținea un telefon mobil.

- Vești bune!

Am simțit că-mi stă inima. M-am uitat la ecran și se vedea că cineva aștepta reluarea conversației. L-am luat și l-am dus la ureche. Îmi bubuia inima și alta nu!

- Luc?

Râsul lui parcă îmi mângâia auzul, dându-mi fiori.

- *Angioletto?* Ai face bine să-ți ții telefonul la îndemână. Te-am sunat de trei ori. Pe urmă m-am lăsat păgubaș și am sunat-o pe Sela.

- O, Doamne!

Am simțit că o să cad din picioare. Din fericire, Sela, pe fază, îmi trase un scaun.

- Unde ești? Mor aici fără tine.

- Ah, *vita mia*. Și eu simt că mor fără tine.

Părea epuizat. Parcă niciodată nu mi se păruse atât de obosit.

- Am vrut să îți fac o surpriză, dar pe urmă mi-am dat seama că nu știam dacă ești pe șantier sau acasă și nu voiam să fac alegerea greșită.

- Cum?! Ești aici?!

- Sunt în Tahiti. M-au lăsat să plec, Natalie.

Am simțit că explodez de fericire și emoție și m-am acoperit gura cu o mână, ca să-mi înăbuș un strigăt.

- Alo? Mai ești acolo?

- Da, am îngăimat, cu vocea tremurând din cauza lacrimilor de fericire. Doar că nu pot, nu-mi vine să cred. Ești sigur? Chiar ai scăpat?

- Sunt foarte sigur. L-am găsit pe Dante. E... diferit. Nu era de acord cu planul meu. Nu voia să spună da... până i-am spus despre Ian.

- I-ai spus?!

- Am fost nevoit. Doar așa puteam să-l fac să înțeleagă și să accepte. Ian a făcut diferența. Mi-a spus că n-o să le permită să-ți facă ție și lui Ian ce le-au făcut Maricellei și copilului lui. Nici nu l-am întrebat bine dacă acceptă să vină în locul meu și a acceptat.

Mă durea sufletul pentru Dante și pentru ce-i făcuseră. Pentru tot ce pierduse. Și am știut că niciodată nu-l voi putea răsplăti pentru ce făcuse pentru noi.

- Și cum rămâne cu Grande Cavaliere?

- N-ai văzut zilele trecute știrile din Italia?

Mi se învârtea capul.

- Cu infarctul președintelui?

- Da.

În acea clipă am înțeles totul. Nu-l văzusem niciodată la față pe Grande Cavaliere, dar știusem mereu că era o persoană extrem de puternică.

- O, Doamne!

- Nu va supraviețui. Respiră doar cu ajutorul aparatelor. Îl țin în viață până când Cavaleri îi vor numi pe altcineva în locul lui.

- Pe cine?

- Nu știu. Dar e și Marco în comisia care va lua decizia și se va asigura că nu vor alege vreun alt individ diabolic.

Am închis ochii și am inspirat încet.

- S-a terminat, Natalie. Chinul nostru s-a terminat. Nu ne mai pot atinge. Dante va avea grijă. Suntem liberi, în sfârșit.

Aveam obraji uzi de lacrimi de fericire și de ușurare. Nu îmi venea să cred.

- Te rog, spune-mi că ești deja în barcă și te îndrepti spre mine.

- Mă îndrept spre elicopter. Dar mai întâi voiam să vorbesc cu tine. Să îți aud vocea. *Dio ! Te iubesc, angioletto! Te iubesc nemaipomenit!*

Și eu îl iubeam. Atât de mult... Mult mai mult decât credeam că pot iubi pe cineva. Simțeam că dau pe-afară de fericire. Emoțiile mă copleșeau. Nici să vorbesc nu mai puteam.

- Păi... atunci închide și vino mai repede la mine, ca să-mi arăți cât de mult mă iubești.

El râse.

- Așa am să fac. În fiecare zi, cât voi trăi, *vita mia*. Îți promit.

După 45 de minute, elicopterul lui Luc ateriza în dreptul casei. Am ieșit în goană. Era ciufulit, avea hainele șifonate și părea nebărbierit de trei zile. Arăta epuizat, dar nu de două-trei zile, ci de peste 33 de ani. Numai că în ochii mei nu păruse nicicând mai frumos. Iar când mă luă în brațe, pe peluză, m-am simțit de parcă întreaga greutate a lumii îmi fusese luată de pe umeri. Timpul

stătea în loc, iar noi ne strângeam în brațe și ne sărutam. Își plimbă degetele pe obrajii mei și în acel moment am văzut ceva ciudat pe inelarul lui stâng. L-am luat mâna și am văzut că pe inelar avea tatuat literele SLAVE¹. Am râs și l-am sărutat din nou. Iar când amândoi am rămas fără suflare, își îngropă fața în gâtul meu, agățându-se parcă de mine în timp ce elicopterul decola. Mi-am trecut degetele prin părul lui și l-am strâns tare la piept, simțind cum inimile ne băteau la unison. M-am gândit atunci la toate lunile în care simțisem că n-am să mai pot respira încă o zi fără el. Dragostea era un risc. Un pariu. Nu venea cu garanții. Dacă n-aș fi pus piciorul la el în birou, la New York, sigur aș fi găsit o duzină de bărbați care să-mi taie răsufierea. Dar acest bărbat... acest bărbat uimitor, incredibil, eroic, care nici măcar nu era conștient de calitățile lui, era singurul care mă putea face să îmi amintesc să respir. Iar asta îl făcea și mai special. Îl făcea inima mea.

Se desprinsese ușor și mă privi în lumina amurgului. Ochii lui unici, argintii, erau umezi de lacrimi.

- Sunt aici, *angioletto*, îmi șopti.

Mi se umplură ochii de lacrimi pe care nu voiam să le țin în frâu. Îmi lipi fruntea de a mea și inspiră adânc.

- Nu mai am ce să-ți ofer. Nici titlu, nici serviciu, nici vreo proprietate. Nici măcar copii nu-ți mai pot dărui. Tot ce-ți pot oferi... sunt eu. E tot ce mai am.

- Prostuțule!

L-am mângâiat pe obraji, plângând incontrollabil.

- Doar pe tine te vreau. Doar pe tine te-am vrut dintotdeauna, Luc. Pe tine. Exact așa cum ești. Pentru totdeauna.

Gemu și mă sărută cu o pasiune care îmi reverberă în tot trupul. M-am lăsat absorbită de sărutul lui și purtată de frumusețea și perfecțiunea noastră, a cuplului nostru. Și am știut că dragostea noastră era

¹ Sclav

predestinată. Și că avea să dureze. Oriunde ne-ar duce viața, orice s-ar întâmpla în viitor, dragostea noastră va supraviețui.

Nimeni nu ne putea frânge. Eram indestructibili.